NEW YORK TIMES ÇOKSATARI YAZAR

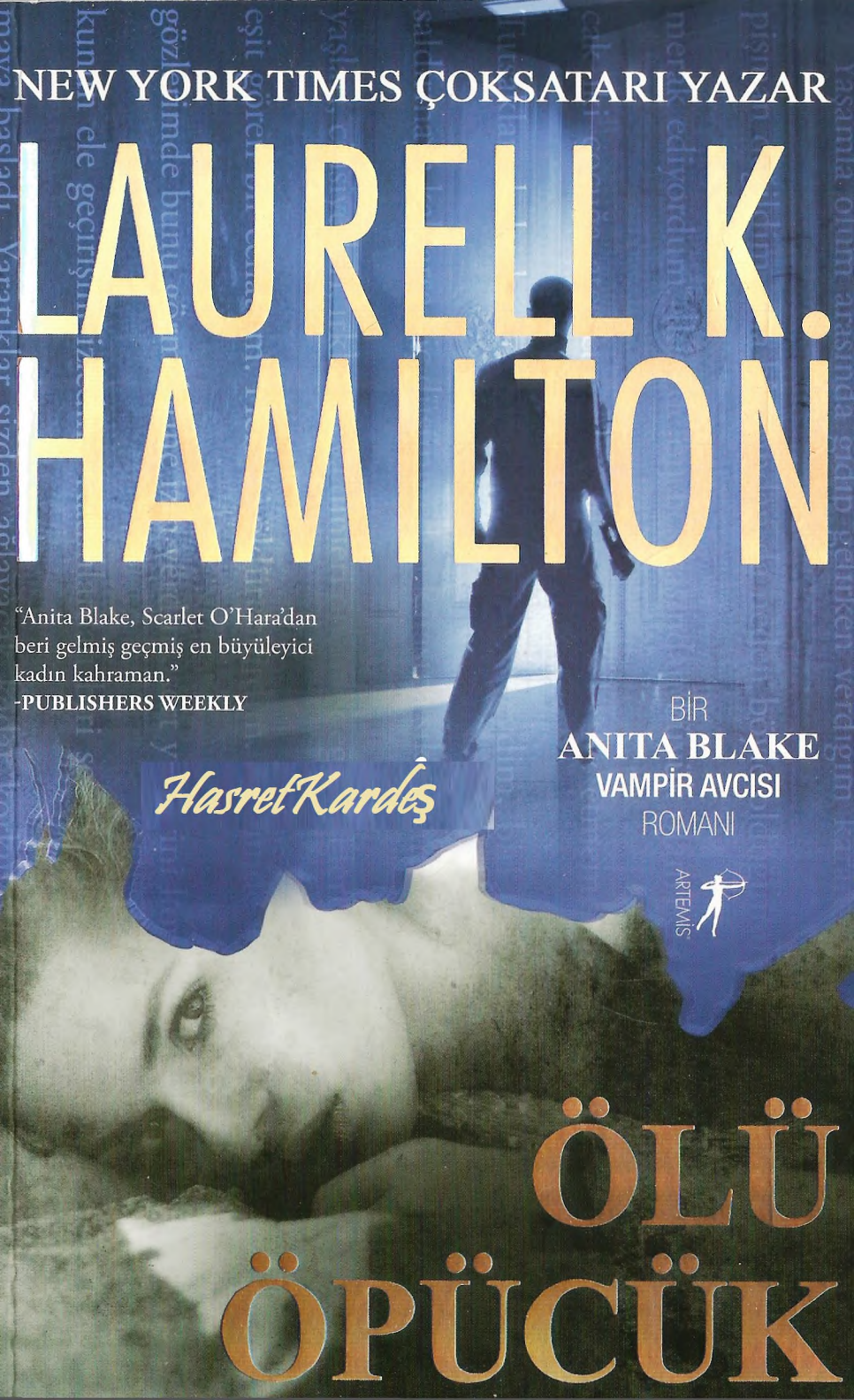
LAURELL K. HAMILTON

"Anita Blake, Scarlet O'Hara'dan beri gelmiş geçmiş en büyüleyici kadın kahraman."
-PUBLISHERS WEEKLY

BİR
ANITA BLAKE
VAMPİR AVCISI
ROMANI

Hasret Kardeş

ARTEMİS

ÖLÜ ÖPÜCÜK

Laurell K. Hamilton

BİR ANITA BLAKE VAMPİR AVCISI ROMANI

ÖLÜ ÖPÜCÜK

İngilizceden Çeviren: Can BESEN

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

ARTEMİS

AB/566
ABG/271
AÇ/827
A/55

ÖLÜ ÖPÜCÜK
Laurell K. Hamilton
Orijinal Adı: *Kiss the Dead*

Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez
İngilizceden Çeviren: Can Besen
Editör: Yeliz Üslü
Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu

1. Basım: Aralık 2016

ISBN: 978 - 605 - 304 - 156 - 6
Sertifika No: 10905

LAURELL K. HAMILTON © 2012

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Laurell K. Hamilton

BİR ANITA BLAKE VAMPİR AVCISI ROMANI

ÖLÜ ÖPÜCÜK

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

Seni öptüm ve seni öldürdüm; yapacak başka bir şey yok.
Kendimi bir öpücükle öldürmekten başka.

- Othello, Desdemona'nın cesediyle konuşup
onu öptükten sonra kendini öldürür

1

Televizyondaki sorgu odaları ferah ve her şeyi izleyebileceğiniz kadar büyük pencerelidir. Gerçekte, bu odalar küçüktür ve neredeyse hiçbir zaman büyük pencereleri yoktur. Gerçek polis görüntülerinin renkli değil de karlı ve siyah-beyaz olmasının sebebi budur.

Sorgu odası soluk bir bej renge boyanmıştı, belki de boz kahverengiydi, aradaki farkı anlamakta hep zorlanırdım. Her hâlükârda, emlakçıların *sıcak nötr* dedikleri bir renkti ve emlakçılar yalancıydı. Soğuk, kayıtsız bir renkti. Küçük masa parlak metaldi ve sandalye de aynıydı. Amaç, mahkûmların masanın üzerine isimlerini veya mesajlarını yazmalarına engel olmaktı fakat bunu düşünen her kimse, vampirlerin veya şekil-değiştirenlerin metale de aynısını yapabileceğini unutmuştu. Parlak yüzeyde bir sürü çizik

vardı, birçoğu süper güçlü varlıkların tırnaklarına aitti ve sebebi, saatler süren can sıkıntısı olmalıydı.

Şimdi masanın başında oturan vampir, yüzeye isminin baş harfini kazımaya çalışmıyordu. Ağlıyor ve ağlarken omuzları titriyordu.

Alnından v şeklinde geriye uzanan siyah saçlarının özel bir saç kesimi sayesinde böyle durduğuna bahse girebilirdim. Mürekkep siyahı saç rengi ise hiç de doğal durmuyordu.

Boğuk bir sesle mırıldandı. "Vampir olduğum için benden nefret ediyorsunuz."

Ellerimi soğuk metal yüzeyin üzerine koydum. Ceketimin mavi kolları çıplak metalin üzerinde fazla parlak duruyordu ya da koyu kırmızı oje yüzündendi. Ojeyi önceki akşamki sevgilim için sürmüştüm fakat ABD Federal Ajanı Anita Blake olunca uygunsuz duruyordu. Ona kadar saydım ve şüpheliye tekrar bağırmamak için kendimi zor tuttum. Ağlamasına sebep olan da buydu, adamı korkutmuştum. Tanrım, bazı insanlar vampir olacak kadar sert değildi.

Sakin, hatta dostça bir ses tonuyla, "Sizden nefret etmiyorum Bay Wilcox," dedim. Şirkette her gün müşterilerle boğuşmak zorunda kalıyordum ve müşterilerimle konuşurken kullandığım ses tonuna büründüm. "Benim en iyi dostlarımdan bazıları vampir ve şekil-değiştiren."

"Bizi avlıyorsun," dedi. Kafasını kaldırıp parmakları arasından bana baktı. Gözyaşları, başka birinin kanıyla pembeye bulanmıştı. Ellerini yüzüne götürünce gözyaşlarını suratına yaymıştı ve pembe izler şimdi yavaş yavaş kuruyordu. Kusursuz kavisli kaşları ve sol gözünün üzerindeki

halkayla hiç uyumlu bir görüntü değildi. Halkayı muhtemelen gözlerinin mavisini açığa çıkartsın diye takıyordu ama bu sulu ve soluk mavi, siyaha boyanmış saçlarla işe yaramazdı. Kaş halkasının koyu mavisi sadece gözlerinin çok soluk olduğunu vurguluyor ve pembe kan izleriyle uyum sağlıyordu. Vampir olmadan önce sarışın bir beyaz veya dikkat çekmeyen kahverengi saçlı biri olduğuna dair bahse girebilirdim.

"Ben yasal bir vampir avcısıyım Bay Wilcox. Beni kapınıza getirmek için kanunları çiğnemek zorundasınız."

Soluk gözlerini kırpıştırdı. "Gözlerime bakabilirsin."

Gülümsedim ve koyu kahverengi gözlerimin de gülümsemesi için uğraştım ama başarılı olduğumu sanmıyordum. "Bay Wilcox, Barney, sen vampire dönüşeli iki sene bile olmadı. Zayıf vampir güçlerinin, üzerimde işe yarayacağına gerçekten emin misin?"

Fısıltıyla, "İnsanların benden korkacağını söylemişti," dedi.

"Kim söyledi?" diye sordum. Biraz öne eğildim, ellerimi hareket ettirmedim, adamı korkutmamaya çalıştım.

"Benjamin," diye mırıldandı.

"Hangi Benjamin?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Sadece Benjamin. Eski vampirlerin tek bir ismi vardır."

Başımla onayladım. Eski vampirlerin, Madonna veya Beyonce gibi tek bir ismi olurdu ama birçok insanın bilmediği şey, isimler için düello yaptıklarıydı. Güçlü bir vampir, kendisinden daha zayıf olan birinden, yüzlerce yıldır kullandığı ismi bırakmasını isteyebilir veya isim için dövüşebilirdi. Ama bu kısmı yüksek sesle söyleyecek değildim

çünkü birçok insan, hatta vampir uzmanları, bunu bilmiyordu. Modern vampirler soy isimlerini korudukça ortadan kaybolan bir gelenekti ve düellolar artık yasal değildi. Katılımcılar canlı olsun veya olmasın, düellolar aynı kanuna tabiydi. Benjamin denen bu vampirin, tek isim kullanmanın tarihçesini bilecek kadar yaşlı olmadığına adım gibi emindim.

"Benjamin'i nerede bulabilirim?"

"Çok güçlü olduğun için hiçbir vampirin sana karşı koyamadığını sanıyordum." Soluk mavi gözlerinde sönük bir öfke belirdi. Gözyaşlarının altında öfkesi çok sıcak değildi.

"Onunla bağlantısı olan birine, metafizik olarak onunla birleşmiş birine ihtiyacım var, böylece psişik bağı takip edebilirim. Senin gibi biri işime yarar." Son kısmı tehditkâr bir biçimde dile getirdim.

Hem küstah hem de ümitsiz görünmeyi başardı. "Bunu yapamazsın; kimse yapamaz."

"Emin misin?" diye sordum. Sesimi biraz daha alçalttım.

"Sen bir Amerikan Federal Ajanı'sın, bana büyü yapamazsın."

"Büyü değil Barney. Psişik yetenek olarak geçiyor ve kanun adamları daha fazla can kaybını önleyeceğine inanıyorsa psişik yeteneklerini kullanma yetkisine sahiptir."

Kaşlarını çattı, soluk eliyle yüzünü sildi. Burnunu çekti ve kâğıt mendil kutusunu öne ittim. Bir tane aldı ve kullandı, sonra öfkeyle bana baktı. Muhtemelen sert bakışıydı ama yeterli değildi. "Benim de haklarım var. Yeni kanunlara göre, bir iznin olmadan bana zarar veremezsin."

"Bir dakika önce seni öldürmemden korkuyordun Barney, bir karar versen iyi olur." Elimi havaya kaldırdım

ve göremediği bir şey tutuyormuş gibi avucumu öne uzattım. "Senin için bir tehlike miyim?" diye sordum ve diğer elimi de öne uzattım, "yoksa değil miyim?"

Öfkesi, yerini asık bir surata bıraktı. "Emin değilim."

"Benjamin ve diğerlerinin aldığı kız on beş yaşında. Yasal olarak vampire dönüşmeyi kabul edemez."

Barney meydan okurcasına, "Onu biz almadık," dedi. Elini masaya geçirdi.

"Yasal olarak reşit değil, bu yüzden adam kaçırmaya girer. Kendi isteğiyle gelse de gelmese de. Şimdi adam kaçırma ve cinayete teşebbüs suçlamasıyla karşı karşıyasınız; onu bulmakta gecikirsek cinayete dönüşecek ve seninle Benjamin için infaz izni çıkartacağım. Kıza dokunan diğer vampirler için de."

Bir gözünün altında tedirgin bir tik belirdi, o kadar sert yutkundu ki sesi duyuldu. "Onu nereye götürdüklerini bilmiyorum."

"Yalan söyleme zamanı sona erdi Barney. Komiser Muavini Zerbrowski geri dönünce elinde bir infaz emri olacak. Sonrasında kafanı patlatıp kalbini kanlı parçalara bölebilirim."

"Ölürsem sana kızın nerede olduğunu söyleyemem," dedi. Hâlinden memnun gibiydi.

"O zaman, kızın nerede olduğunu biliyorsun."

Korkmuş gibiydi, kâğıt mendili elinde öyle bir sıktı ki parmakları benek benek oldu. İçinde hâlâ bunu yapabilecek kadar kan vardı. Birinin kanını fazlasıyla içmişti.

Kapı açıldı. Vampir Barney Wilcox korkuyla nefesini tuttu. Zerbrowski'nin kıvırcık sarı kılları açık yakasından dışarı fışkırıyordu. Gevşek kravatının üzerinde, yediği bir

şeyin lekesi vardı. Kahverengi pantolonu ve beyaz gömleği, uyurken de üzerindeymiş gibi duruyordu. Belki de öyleydi ama eşi Katie giyimine çok özen gösterirdi. Her hâlükârda, adam sorgu odasına gelene kadar perişan bir görünüm kazanmayı beceriyordu. Yeni gözlüklerini düzeltti ve bir kâğıdı bana doğru uzattı. Resmi evraka benziyordu. Uzandım ve vampir bir çığlık attı. "Sana söyleyeceğim! Her şeyi söyleyeceğim. Lütfen, lütfen beni öldürme!"

Zerbrowski elini geri çekti. "İş birliği yapıyor mu Ajan Blake?"

Zerbrowski'nin kahverengi gözleri neşeyle parıldadı. Zaten bana sırıtma cüreti gösterse t.şaklarını tekmelerdim. Ciddiyetini bozmadı; küçük bir kız kayıptı ne de olsa.

Barney'ye döndüm. "İş birliği yap Barney, çünkü o kâğıdı elime aldıktan sonra üzerinde ölümcül güç kullanmaktan başka çarem kalmayacak."

Barney bize gizli sığınağın nerede olduğunu söyledi, Zerbrowski ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. "Ben ekibi toplarım," dedi.

Barney ayağa kalktı ve Zerbrowski'ye doğru yürümek istedi ama ayak bileğindeki zincir buna izin vermedi. Vampirleri zincirlemek standart prosedürdü. Elindeki kelepçeleri çıkartma sebebim güvenini kazanmaktı ve adamı tehdit olarak görmüyordum. "Nereye gidiyor?"

"Diğer polislere yeri söyleyecek, dönüşmeden kızı geri almamız için dua etmeye başlayabilirsin."

Barney pembe boyalı yüzünü bana döndü, şaşkın gibiydi. "Sen gitmiyor musun?"

"Söylediğin yerden kırk beş dakika uzaktayız Barney; bu süre içinde her şey olabilir. O bölgede de polisler var."

"Ama senin gitmen gerek. Bu bir film olsaydı sen de giderdin."

"Evet ama bu bir film değil ve şehirdeki tek vampir avcısı değilim."

"Senin gitmen gerekiyordu," diye fısıldadı. Boşluğa bakıyor, sanki doğru düzgün düşünemiyor veya dediklerimi duyamıyordu.

"Ah, lanet olsun." Ne yaptığımı düşünmeden masanın diğer tarafına geçtim. Barney'nin siyah tişörtünü tutup yüzünü kendime çektim. "Bu bir tuzak mı Barney? Benim için mi?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı, beyazları ortaya çıktı. Çok hızlı göz kırpıştırdı. Göz kırpmadan bakmak konusunda uzmanlaşmak yıllar alırdı ve o kadar zamanı olmamıştı. Soluk mavilik gözünün üzerini kapladı, şimdi sanki üzerine güneş ışığı vuran suya bakıyordum –gözlerinde vampir gücü vardı. Yüzüme tısladı ve beni pençelemek istedi. Geri çekilmem gerekirdi ama çekilmedim. Bana zarar vermeyecek vampirlerle yakın olmaya alıştığım için, bir vampirin ne demek olduğunu unutmuştum.

Gözlerimi kırpamayacağım kadar hızlı hareket etti ve bileklerimden tutup havaya kaldırdı. Beni masanın üzerine çarpmadan önce tek bir şey yapabildim. Haçımı çıkartabilirdim ama şimdi silahımla birlikte dolabımda kilitliydi çünkü yeni bir kanun, haçın doğaüstü şüpheliler için adil olmadığına karar vermişti.

İki seçenek arasında gidip gelirken yarım saniyem vardı. Darbenin bir kısmını azaltmak için elimi masaya mı koyacaktım, yoksa pençelerini uzak tutmak için kolumu gırtlağına mı dayayacaktım? Kolumu dayamayı seçtim

ve masaya çarptım. Masa çarpmanın etkisiyle titredi ama kolu benimle masanın altında kalarak darbenin bir kısmını azalttı. Afallamamıştım, bu iyiydi.

Vampir, yüzüme hırladı ve dişlerini gösterdi; beni ısırmasına sadece gırtlağına dayadığım kolum engel oluyordu. Ben insanlardan daha güçlüydüm ama ufak tefek bir kadındım ve süper güçlü değildim. Beni masaya yatıran adam kadar güçlü olmadığım kesindi. Gırtlağına dayadığım kolu bilekten tuttu ve çekmek istedi. Onunla dövüşmedim; ne yaparsa yapsın kolumu gırtlağından çekemezdi. Nasıl dövüşüleceğini bilmiyordu. Daha önce hiç böyle bir durumda kalmamıştı.

Kapının açıldığını duydum ama kafamı çevirip bakmadım. Alev alev yanan mavi gözlerine baktım; bakışlarımı bir saniyeliğine bile kaçıramazdım ve yardımın yolda olduğunu biliyordum. Birileri adamı tuttu ve hırlayan vampiri üzerimden aldı, ayağa kalkarken altımdaki kolunu da çekmek zorunda kaldı.

Ben sırtüstü masanın üzerinde yatarken, vampirin, adamlara vurduğunu gördüm. Arkasında eğitim olmayan dikkatsiz vuruşlardı ve üniformalı şövalyelerim harekete geçti. Masanın üzerinden yana ve yere yuvarlandım. Parmak uçlarım ve topuklarım üzerine düştüm. Çömelir pozisyona geçerken uzun topuklarım neredeyse yere hiç değmedi.

Bacaklarını gördüm, vampir hâlâ kelepçeliydi ve diğer üniformalı bacaklar polislere aitti. Polislerden ikisi geriye uçtu. Üniformalılardan bir tanesi düştüğü yerden kalkamadı, duvarın dibine çöktü. Ama diğer ikisi, biri üniformalı diğeri sivil, hâlâ mücadele ediyordu. Sivil olanın ayakkabı-

ları siyahtı ve yeni cilalanmış gibi duruyordu. O ayakların, Komiser Muavini Dolph Storr'a ait olduğuna emindim.

Vampir zincirlerinden kurtuldu ve dövüş başladı. Lanet olsun! Eski günlerde olsam dolabımdan silahımı alıp kıçını tekmelerdim ama bu vampir için infaz iznim yoktu. Zerbrowski ile yalan söylemiştik. İzin olmadan adamı vuramazdım. Lanet olsun!

Ayağa kalkınca, Dolph'un iki metrelik vücuduyla kendisinden daha küçük vampiri sardığını gördüm. Dolph kollarını vampirin omuzlarının yanından geçirip ellerini onun kafasının arkasında birleştirmişti. Klasik bir tutuş şekliydi ve Dolph iri yarı olduğu için insanların büyük bir kısmında işe yarardı ama şimdi diğer polis vampirin kollarını tutmaya çalışırken bile bunu yapmakta zorlanıyordu. Sonra üniformalının ağzı açık kaldı ve Dolph'a bir yumruk atmaya çalıştı. Dolph bunu gördü ve vampirin kafasını kalkan olarak kullandı.

"Vampirin gözlerine bakma lanet olasıca!" diye bağırdım. Masayı aşıp dövüşe katıldım çünkü Dolph'a ulaşmanın en kısa yolu buydu. Diğer üniformalılardan biri, vampirin etkisine giren arkadaşıyla boğuşuyordu. Vampir geri adım attı ve Dolph'un tutuşundan kurtulmaya çalıştı, bunu başardı. Kapının bulunduğu tarafta bir hareketlilik vardı ama vampir, Dolph'un elinden kurtulurken yana döndüğü için, ne gibi bir destek geldiğini göremedim.

Vampirin kaburgalarına bana öğretildiği gibi bir tekme attım. Tekmeyi kaburgaları ve vücudunu delip diğer taraftan çıkarken hayal ettim. Judoda bana öğretilen buydu ve şimdi farklı dövüş sanatlarında eğitim alsam da eski teknikler devreye girmişti. Kaburgaları ve ardındaki duvarı hedef

aldım. İki şeyi unuttum. Birincisi, şimdi bir insandan daha güçlüydüm ve ikincisi, ayağımda uzun topuklular vardı.

Vampir tekmeyle Dolph'tan uzaklaştı ve bir elini kaburgalarına attı ama yine de bana doğru hamle yaptı. Bir tekme daha attım ve bu sefer göğüs kemiğini seçtim. Amacım adamı nefessiz bırakmaktı fakat insan olsa da nefes almaya ihtiyacı yoktu. Bir dövüşte, neyle dövüşürseniz dövüşün, aldığınız eğitim devreye girerdi.

Ayağım vampirin göğsüne oturdu ve uzun topuğum içine girdi. Tekmenin şiddetiyle, ayakkabının topuğu kalbine doğru çıktı. Hedefi vurduğumu düşünüyordum ama topuğun kalbine kadar gittiğinden emin değildim. Hemen tepki gösterdi ve ayakkabının bantları olduğu aklıma geldi. Çünkü vampir hareket edince ayağım da adamla birlikte gitti ve geri kalanım masanın üzerinden yere düştü. Göğsünden baş aşağı sallanmamak için ellerimi yere koymak zorunda kaldım. Kendimi korumak veya eteğimin aşağıya inmesine engel olmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Çoraplarım ve külotum ortaya çıkınca iffetli görüntüm bozuldu ama lanet olsun, yaşayacağım en kötü şey buysa, idare edebilirdim.

Odaya parlak beyaz bir ışık doldu. Vampir tısladı ve geri çekildi. Beni odaya çekerken ellerim üzerinde yürümek zorunda kaldım. Topuğum göğsünden kaymaya başladı, ağırlığım fazla geliyordu. Biri, parıldayan beyaz kutsal nesneyle odaya girerken, ayağım aşağıya düşmeye başladı. İçeri giren her kimse, elinde yıldızların soğuk ışığını tutuyordu. Üzerine kendi parıltımı da katmıyorsam, bu kadar parlak bir kutsal nesne görmediğimi söyleyebilirdim. Yerde eteğimi düzeltirken, Zerbrowski'nin yanımdan geçtiğini

gördüm. Elini öne uzatmıştı ve vücudunun büyük bir kısmı haçın parlaklığına bürünmüştü. Gözlerimi kırpıştırınca haçın görüntüsü gözümün önünden gitmedi, sanki bir kaynak maskesine ihtiyacım vardı. Benim haçım tek başınayken bu kadar parlak değildi ama vampir saldırı veya cinayet suçlamasıyla tutuklandıysa, sorgu odasında kutsal nesne kullanmaya izin vardı. Elimizden bir silah gibi alınamayacak ve bizi koruyacak bir şeye ihtiyacımız olduğunu söyleyebilirdik.

Dolph bana elini uzattı. Onun elini tuttum. Bir zamanlar bunu yapmazdım ama Dolph'un bunu cinsiyet ayrımcılığından değil, saygısından yaptığını biliyordum. Yere düşen, Zerbrowski de olsa elini uzatırdı.

Zerbrowski, inancının ışığıyla vampiri uzak köşeye sürdü. Bir kutsal nesne, tutanın inancı yoksa parlamazdı. Ya da nesnenin, inanan biri tarafından kutsanmış olması gerekti. Kutsal suyumu kutsamasına izin vermeyeceğim birkaç rahip vardı çünkü kritik anlarda işe yaramadığına şahit olmuştum. Kilise, vampir avcılarına hangi rahiplerin inanç testinde başarısız olduğunu soruyordu. Böyle bir konuda çenem hiç durmazdı.

Vampir köşeye sindi ve kollarıyla yüzünü kapatıp mümkün olduğunca az yer kaplamaya çalıştı. "Lütfen, yeter! Acıtıyor! Acıtıyor!" diye bağırdı.

Zerbrowski ışığın içinden konuştu. "Sen kelepçelendikten sonra kaldıracağım."

Üniformalı biri içeriye doğaüstü yaratıklar için tasarlanmış yeni bir kelepçe getirdi. Çok pahalı bir malzemeydi ve ellerinde çok fazla yoktu. Barney yeni bir vampirdi ve bu kadar tehlikeli olacağını düşünmediğimiz için özel ke-

lepçelerden birini kullanmamıştık. Yanılmıştık. Duvarın dibindeki üniformalıya baktım. Biri adamın nabzını kontrol ediyordu ve adam çok canı yanıyormuş gibi inleyerek kıpırdandı. Yaşıyordu ama benim sayemde değil. Aptalca ve küstah davranmıştım, benim yüzümden insanlar zarar görmüştü. Benim hatam olması hiç hoşuma gitmiyordu.

Üniformalının gözleri fal taşı gibi açılmıştı ama vampire doğru yürüdü. Dolph ile birlikte aynı anda uzanıp el ve ayak bileklerini de bir çubukla birbirine bağlayan kelepçeyi aldık. Birbirimize baktık.

"İyi polisi oynamak için kelepçelerini çıkartan bendim."

Yüzüme baktı. Koyu renkli saçları kısa kesilmişti ama tepesindekiler, dövüşte şekli bozulacak kadar uzundu. Saçlarını düzeltti ve ciddi gözlerle bana baktı.

Gülümseyerek "Ayrıca, komiser muavini buradaki en iri yarı adam olsa bile, şüphelilerle güreşmemeli," dedim.

Başıyla onayladı ve önden benim gitmeme izin verdi. Bir zamanlar beni korumak için önden gitmek isterdi ama artık odada vampir dışında en zor zarar verilen kişinin ben olduğumu biliyordu. Hırpalansam bile dövüşmeye devam ederdim, ayrıca yaşananlar için kendimi suçladığımı yüz ifademden anlamıştı. Protokol, vampirleri kelepçeli tutmayı gerektiriyordu. Benimle konuşması için kelepçesini çıkartmıştım çünkü Barney gibi bebek bir vampirle başa çıkabileceğimi düşünmüştüm. Kimse ölmediği için çok şanslıydık.

Dolph da bunları anlıyor ve benimle aynı şeyleri hissediyordu, bu yüzden ağır kelepçeyi taşımama izin verdi. Üniformalıya, her ihtimale karşı arkamda kalmasını işaret etti. Birisi formda ve uzun boylu ise arkama geçmesine izin

verirdim. Dolph bir zamanlar yaratıklarla birlikte olduğum için bana güvenmiyordu ama bu konuyu aşmıştı ve artık gerçek bir federal rozetim vardı. Resmi kayıtlara göre gerçek bir polistim ve Dolph yaratıklarla yatmamı affetmek için bir sebep arıyordu. Yeni rozetim işine yaramıştı, zaten bana ve diğerlerine karşı çok kötü davrandığı için doğaüstü yaratıklara nefreti yüzünden az kalsın rozetini, hatta kendine saygısını kaybediyordu. Yerel vampirlerden bazılarıyla, özellikle eski bir polis olan Dave ile konuşmak, iç huzuru bulmasına yardımcı olmuştu.

Zerbrowski'nin soğuk ve beyaz parıltısının kenarından dolaştım. Vampir bağırmıyor, köşede titriyordu. Vampir dostlarımdan birine, bunun nasıl bir şey olduğunu hiçbir zaman sormamıştım. Gerçekten acıyor muydu yoksa karşı koyamadıkları bir güç gibi miydi?

"Barney?" İsmini soru gibi dile getirdim. "Barney, Zerbrowski'nin haçı kaldırması için seni kelepçelemem gerekiyor. Bir şey söyle Barney. Beni anladığından emin olmam gerek." Ben adamın yanına çömelmiştim ama çok yakınında değildim. Yine saldırmak isterse zarar görebilecek kadar yakındım. Ama birinin de bu kadar yakına girip bunu yapması gerekiyordu. Uzakta dikilip başka birinin zarar görmesini izleyemezdim çünkü yaşananların sorumlusu bendim. Kendimi beğenmişliğim yüzünden kelepçesiz kalmıştı. Şimdi suçluluk duygusuyla yanına çömelmiş, vampir ile iletişim kurmaya çalışıyordum.

Arkamızda bir hareketlilik oldu. Dikkatimi köşedeki vampire odakladım, bakışlarımı kaçırmamam gerektiğini biliyordum. Diğer polisler arkamı kollardı. Dünyam şimdi köşedeki vampirden ibaretti. Ama Dolph kısık sesle bir

şeyler konuştu ve sonrasında yanıma gelip fısıldadı. "Yeri bulmuşlar ama olay yerine giden ilk polislerle bağlantı kesilmiş."

"Lanet olsun," diye fısıldadım. Vampirleri ararken telsizlerini kapatmış veya yaralanmış ya da ölmüş olabilirlerdi. Rehin alınmış olmaları da bir ihtimaldi. Vampirle uğraşırken gecikmiştik, şimdi başkaları da tehlikedeydi. Beni duyması gerekiyordu, istediğimi yapmalıydı. "Barney," dedim. "Beni duyuyor musun?"

Sesim şimdi nekromansi ile hafifçe titriyordu. Mesleğim vampir avcılığı olabilirdi ama kariyerime zombi uyandıran olarak başlamıştım. İstemeden de olsa adamı kontrol etme arzum doğal yeteneğimi devreye sokmuştu. Psişik güçleri bir şüpheli üzerinde kullanmak yasal mıydı? Gerçi bize yaptıklarından sonra veya on beş yaşındaki bir kızın hayatı tehlikedeyken fark etmezdi. En az iki polis memurundan da haber alınamıyordu. Zamanımız azalıyordu ve her türlü yardıma ihtiyacımız vardı. Kanunlar, hayat kurtaracaksa ya da şüpheli iş birliği yapmıyorsa, psişik güçlerin kullanılmasına izin veriyordu. Barney'yi vurmama izin vermeyen kanun, aynı zamanda, daha önce yapamayacağım şeyleri yapmama izin veriyordu. Kanunun verdiğini ancak kanun alırdı.

Barney inledi ve sesi bir çocuk gibi çıktı. "Yapma."

"Ne yapmayayım Barney?"

Ama sesimde gücüm vardı. Dövüşün ortasında aklıma gelmemişti çünkü ölülerle uğraşmak konsantrasyon isterdi. Gücümü kutusuna geri koyabilirdim ama kendisini kelepçelememe izin vermesini istiyordum. Benimle konuşmasını istiyordum. Bunları o kadar çok

istiyordum ki diğer polislerin önünde cadılık yapmayı bile göze aldım.

"Sen benim efendim değilsin," dedi. "Ve senin efendin de benim efendim değil. Biz özgür vampirleriz ve bizi kontrol etmene izin vermeyiz."

Yeni vampirlerden biriydi ve Şehrin Efendisi'ni takip etmiyordu. İnsanlar gibi özgür olmak, başına buyruk kararlar vermek istiyorlardı ama ben kaç vampiri sevip korusam da Barney'nin son birkaç dakikada yaptıkları, efendilerin kontrolünden çıkmış özgür vampirlerin iyi bir fikir olmadığını gösteriyordu. Bazen efendiniz kötüyse sistem kötüye giderdi ama bu güçte varlıkların, bir güç hiyerarşisinden bağımsız olmasına izin verilemezdi. Birinin tasmalarını tutması gerekiyordu çünkü insanlara böyle bir güç verince, aslında çok hoş birileri olmadıklarını öğrenebiliyordunuz. Daha önce iyi görünmelerinin sebebi, zayıf olmaları olabilirdi. Fiziksel güç, doğaüstü güçler ve mistik yetenekler kazanan birinin, bunları kötüye kullanmaması için çok iyi bir insan olması gerekti. İnsanların büyük bir kısmı bu kadar iyi değildi veya bazen yanlışlıkla birine zarar veremeyecek kadar aptal oluyorlardı. Bir gün süper kahraman güçleriyle uyandığınızı hayal edin. Bir öğrenme devresi yaşardınız ve bu süre içerisinde insanlar zarar görebilirdi. Toplumun bir kesiminin haklarını korurken, diğer kısmını nasıl korurdunuz? Biz hâlâ bunun cevabını bulmaya çalışıyorduk ama bugün, sorunun cevabını biliyordum. On beş yaşındaki bir kız ve diğer polis memurlarının hayatta kalması için, Barney Wilcox'un özgür iradesini ele geçirecektim. Düşündüğümü yapabilirsem iş biterdi. Jean-Claude'a kan bağıyla bağlı değildi. Öyle

olsa, Jean-Claude ile bağlarım sayesinde bana itaat etmesini sağlayabilirdim. Bilinen bir efendisi olmayan ya da bir efendiye cevap vermeyen, özgür bir vampirdi. Böyle vampirler genelde grubun liderini takip ederdi. Vampirler de insanlar gibiydi, her ne kadar itiraf etmeseler de birinin liderliğine ihtiyaç duyarlardı.

Nekromansimi çağırdım ve genç vampire odakladım. Köşeye biraz daha sindi, sanki duvarın içinden geçecekti. "Burada haç varken nekromansi yapamazsın."

"Ben her gece haçımla zombileri mezarlarından kaldırdım Barney," dedim. Sesim güçle yoğrulmuş bir fısıltıydı. Bir zamanlar gücümün şeytani olduğunu düşünüyordum ama Tanrı benimle aynı fikirde değildi. Belki de gücümü doğru tarafta kullanacak kadar inanca sahiptim.

"Hayır," dedi. "Hayır, yapma."

"Seni kelepçelememe izin ver Barney, belki o zaman bir şey yapmam."

Ellerini uzattı ama ilk kelepçeden geriye kalanlar hâlâ bileklerindeydi. O yüzden ağır kelepçeyi yere koyup birinden anahtarları istemek zorunda kaldım. Çünkü benim anahtarlarım çantamdaydı. Çantam da haçım ve silahlarımla birlikte dolabımda kilitliyi.

Zerbrowski'nin haçının ışığı solmaya başladı. Gençlerden biri, "Neden parıltısı azalıyor?" diye sordu. Öncelikle bunu bir vampirin önünde sormamalıydı. Ayrıca, acil durum sona erene kadar bu konuda konuşmaması daha iyiydi.

Bir başka polis, "Zerbrowski'nin, haçını bu kadar parlak hâle getirmesine çok şaşırdım," dedi.

"Evet dostum, bu kadar inançlı olduğunu bilmiyordum."

Işık solarken köşedeki vampir açığa çıkmaya başladı. Sanki ışığın altında görünmez olmuştu. Kutsal alev yok olurken yeniden maddesel forma bürünmüş gibiydi. Eski kelepçeleri çıkarttım ve artık Barney'nin bileklerini görebildiğim için benimkilerden daha kalın olduklarını anladım. Gerçi bu boyda biri için yine de çok kalın sayılmazdı. Yeni kelepçelerin kilitleri beni bir süre uğraştırdı. Zorunlu olarak aldığımız eğitim dışında kelepçeleri üçüncü kez kullanıyordum. Dizlerimin üzerindeydim, metale o kadar odaklanmıştım ki Barney'nin ağzı şimdi neredeyse saçlarıma değmek üzereydi ama Dolph ayağını adamın omzuna koyup başını geriye attı. Elindeki silahı da üzerine doğrulttu. Vampir gözetim altındayken ölürse çok kötü olurdu ama patron Dolph'tu. Patron, silah kullanmanın zamanı geldi diyorsa itirazım olmazdı. Zaten normalde de Dolph'a bir şey söyleyemezdim.

Dolph yanımda hazır beklediği için genç polisin sorusunu artık cevaplayabilirdim. "Kutsal nesnelerin büyük bir kısmı vampir güçleri kullanılırken böyle parıldar. Vampir sakinleşince parıltı azalır ve yok olur."

Barney'nin ayaklarını da kelepçeledim. Botların üzerinden geçecek şekilde tasarlanmış kelepçelerdi bunlar. Halkalar, boynumu bile içine alabilirdi. Vampir, uzun boylu olduğu için, el ve ayak bilekleri arasındaki metal çubuk yüzünden dizlerini bükmek zorunda kaldı çünkü Dolph vücudunun üst kısmını sabit tutuyordu.

Genç polis, "Yani inancını kaybettiği için değil, öyle mi?" diye sordu. Soruyu duyduğum anda, daha ciddi bir sorunumuz olduğunu anladım. Dikkatimin yarısını yeni zincirlenmiş vampire odaklayarak ayağa kalktım ve soru-

yu soran polise baktım. Üniformalıydı, kahverengi saçları üçgen yüzüne gitmeyecek şekilde kısa kesilmişti. Gözleri fal taşı gibi açıktı. Şüphelinin önüne geçmek istemiyordum ama daha sonra ilgilenmek üzere, ismini zihnimin köşesine not ettim. Taggart. Tanrı'ya inancınız yoksa, vampirler ne yaparsa yapsın, kutsal nesneler parıldamazdı. İşe yaramasını sağlayan, ya inanan ya da nesneyi kutsayan kişiydi. Kutsanmış nesneler inanç olmaksızın işe yarardı ama sıradan haçlar için aynısı geçerli değildi. Kutsanmış nesnelerin de düzenli olarak tekrar kutsanması gerekiyordu. Taggart'ın bir inanç krizi yaşayıp yaşamadığını bilmeliydim çünkü öyleyse, başka bir birime gitmeliydi. Zira burası yaratıkları avlayan birimdi ve inancı zarar gören biri işimize yaramazdı.

Dolph'a vampiri kaldırması için yardım etmek istedim ama Dolph, adamı kolundan tutup kolaylıkla ayağa kaldırdı. Ben de güçlüydüm ama bu kadar uzun birini tek elle ayağa kaldıracak kadar uzun veya ağır değildim. Vampir uzun boylu da olsa Dolph, adama tepeden bakıyordu. Jean-Claude ile vampir bağlarım, beni daha hızlı, daha güçlü, zarar görmesi daha zor hâle getiriyor ama boyumu hiçbir şey uzatmıyordu.

Dolph, adamı devirdiği sandalyenin üzerine oturttu. Büyük elini adamın omzundan çekmedi ve elindeki silah da gerçekten kocaman ve ürkütücüydü. Mesaj açıktı: İş birliği yap yoksa sonuçlarına katlanırsın. Adamı şimdi vuramazdık ama hiçbir kanun, şüpheliyi konuşturmak için tehditler savurmamızı yasaklamıyordu. Vampir de sorgu odasında silah çekmemizi sağlayacak sebepleri bize vermişti. Kapının dibindeki yaralı memuru iki kişi ayağa kaldır-

dı ama adam kendi başına da yürüyebilecek durumdaydı, neyse ki daha kötüsü yaşanmamıştı. Şimdi tek yapmamız gereken, bir vampire dönüşmeden kızı bulmak ve telsizleri susan polislere ne olduğunu öğrenmekti. Hepsini bir vampir öpücüğünden uzaklaştırmamız gerekiyordu. Bir grup vampire verilen isim buydu: Öpücük vampirler. Zombiler ve hortlaklar için de benzer terimler vardı ama vampirlerin bir grup olduğunu bildiren sıfat, bir öpücüktü. Süper güçlü, süper hızlı, zihin kontrol edebilen, kan emen yaratıklardan bir grup için, hoş bir isimdi. Biz onları vurmazsak sonsuza kadar yaşayacak tiplerdi. Son kısma bakarak diğer kötü adamlar gibi oldukları söylenebilirdi ama doğaüstü yetenekleri yüzünden, lanet olasıcalar çok tehlikeliydi.

2

Polis memurları telsizlerini birkaç sebepten dolayı kapatırdı, gerçi cihaz arızası da olması da muhtemeldi. İşin içinde doğaüstü yaratıklar olmadığı sürece, olay yerine bir SWAT ekibi veya daha fazla memur çağrılmazdı. Vampir, kurtadam, leoparadam ve zombi gibi kelimeler, otomatik olarak özel timleri tetiklerdi. Özel timler de olası değil de ciddi bir tehlikeyle meşgul olmadığı sürece hemen gelirdi. Bazıları şimdi, eski dostum ABD Federal Ajanı Larry Kirkland ile birlikte, şehrimize yeni taşınmış bir vampirin peşindeydi. Vampir ile ilgili başka bir eyalette infaz emri çıkartılmıştı. Vampir en son, peşine düşen ajanı öldürmüş, izin de bu yüzden en yakındaki diğer ajan olan Larry'ye geçmişti. İnfaz emrini önceden haber vermeye gerek yoktu. Birinin kapısına dikilmeden önce, geldiğimizi haber vermemiz gerekmiyordu. Larry'nin

eğitimini ben başlatmıştım ama FBI tamamlamıştı; şimdi yetişkin bir erkekti, evliydi ve bir çocuğu vardı. Tehlikeli bir şeyin peşine düştüğünde adam için endişelenmekten vazgeçmeliydim. Bir dizi ölümden şüpheli olduğu düşünülen uyuşturucu tüccarlarıyla ilgili bir baskın vardı ve SWAT timi oraya da gitmişti. St. Louis küçük bir şehirdi, SWAT timimiz birden fazla olayı halledecek kadar kalabalık değildi ama bu durumu kanıtlayana kadar bize ek kaynak sunmayacakları kesindi. O yüzden söz konusu adrese birkaç polis memuru gönderilmişti. Aslında, bazen böyle olması daha iyiydi. SWAT timleri söz konusu olunca, uyulması gereken bir sürü kural vardı.

Zerbrowski ile araçtan inerken geceyi mavi ve kırmızı ışıklar aydınlatıyordu. Sirenler yoktu, sadece ışıklar vardı. Filmlerde ışıklara sirenler eşlik ederdi ama şimdi olduğu gibi, bazen araçtan indiğinizde ortalık çok sessiz olurdu. Şimdi sadece tuğladan binalara ve boş avluya düşen yanardöner ışıklar vardı. 1800'lerde bira üretimi yapılan bu yer, şehrin istihdamında önde gelen yerlerden biriydi ama uzun süredir terk edilmişti. Birisi burayı satın almış, villalar ile ofisler yapmak için uygun bir yer olduğuna insanları ikna etmeye çalışmıştı. Fakat şimdi daha çok, resim ve video çekimleri için kiralanıyordu. İki polis aracı da boştu. Polisler neredeydi ve telsizlerine neden bakmıyorlardı acaba?

Dedektif Clive Perry ve Brody Smith de arabalarından indi. Perry uzun boylu, zayıf, şık ama muhafazakâr giyimliydi. Afrika kökenli bir Amerikalıydı ama teni, renkli ışıkların altında çok koyu durmuyordu. Smith doğal bir sarışındı, mavi ve kırmızı ışıkların altında her zamankinden daha soluk bir görünüme sahipti. Perry bir metre seksen

iki santimdi, Smith ise benden çok uzun değildi. Perry'nin vücudu, boyu ve zayıf yapısıyla, maraton koşucularına benziyordu; Smith ise geniş omuzlara sahipti ve biraz spor salonuna gitse kas yapacak türden biriydi. Smith'in beyaz gömleğinin yakası açıktı, kravatı yoktu. Ceketi, omuzlarına tam oturmuyor gibiydi, sanki üzerine ve boyuna tam gelecek bir ceket bulmakta zorlanıyordu. Zıt güçlerin birbirini çektiği söylenirdi ya da en azından birlikte iyi çalışırlardı ve Perry ile Smith de böyleydiler. Grubun normali Perry'ydi ve doğaüstü olan Smith'di.

Doğaüstü kelimesi psişik veya cadı kelimelerinden daha iyiydi. St. Louis'de, psişik yetenekleri olanları eğiterek yeteneklerini iş başında nasıl kullanabileceklerini gösterdiğimiz bir eğitim programı vardı. Smith de bu eğitimden geçmişti. Emniyetin üst düzey yöneticilerini şaşırtan, psişik yetenekleri olan polislerin sayısının çokluğuydu ama ben buna şaşırmamıştım. Birçok polis, içgüdülerinden veya algılarından faydalanır, bu sayede hayatta kaldığını iddia ederdi. Test edilince, bahsi geçen içgüdülerin aslında bastırılmış psişik yetenekler olduğu açığa çıkmıştı. Smith, şekil-değiştirenler yeteneklerinden birini kullandığında, bunu sezebiliyordu. Likantropi şüphelisi biri form değiştirmeye başlarsa Smith bunu fark ediyor ve herkesi uyarıyordu. Vampirler insanları kontrol etmeye çalıştığında, bunu da fark ediyordu. Yetenekleri vampirlerden çok, tüylülerde işe yarıyordu. Benim vampirleri arayıp bulmam gibi bir psişik yetenek kullanıldığında, bunu da gözden kaçırmıyordu. Psişik biri olarak fazla sakindi ya da gerçek yeteneği henüz keşfedilememişti. Bir tür *bekle ve gör* süreci içindeydi.

Zerbrowski ile resmi olarak ortak değildik. Federal Kolluk Kuvvetleri'nde bizim gibi üst düzey ajanların resmi ortakları olmazdı, Doğaüstü Birim için de aynısı geçerliydi. Fakat son birkaç yılda Zerbrowski ile en çok ortaklık yapan ben olmalıydım. Birbirimizi çok iyi tanıyorduk. Eşiyle ve çocuklarıyla birlikte yemek yemek için evine giderdim. En son gidişimde yanımda iki leoparadam sevgilimi de götürmüştüm. Yanımdaki iki adam *canavardı* ve ben onlarla birlikte olarak günah işliyordum. Ama yine de Zerbrowski, ailesi, polis arkadaşları ve onların aileleriyle birlikte vakit geçirmemize izin vermişti. Evet, Zerbrowski gerçek bir dosttu. Birbirimize en karanlık sırlarımızı vermiyorduk ama polis arkadaşlığı içinde olduğumuz söylenebilirdi. İş arkadaşlığı gibiydi fakat birbirinize hayatınızı emanet ederdiniz. Ben sahaya çıktığımda, benim yanıma normal birilerini vermeye çalışırlardı. Zerbrowski'nin içgüdüleri güçlüydü ama testlerde doğaüstü bir şey çıkmamıştı.

İki aracı kontrol ettik ve boş olduklarından emin olduk. "Memurların zarar gördüğü varsayımı altında yasayı uyguluyorum." Doğaüstü Tehlike Yasası, daha vampir dostu olan yeni yasalar için bir açık kapı gibiydi ve insanların hayatı tehlikedeyse veya infaz emri beklemek vakit kaybı olacaksa, ajanların ölümcül güç kullanmasına izin veriyordu. En az iki polis memuru kayıptı, araçlarda yalnız değillerse sayı daha da fazla olabilirdi ve hâlâ küçük bir kız kayıptı. Geriye kalanları kurtarmak istiyorsak, vampirleri vurabilmemiz gerekti.

Perry, "Birinin yaralandığından veya rehin alındığından emin olana kadar bunu yapamazsın," dedi. Kurallara çok bağlıydı.

Zerbrowski, "Memurların yaralandığını veya öldüğünü varsaymak zorundayız Clive," dedi. "Anita bu kanunu uygulama yetkisine sahip ve aynısı, yanındakiler için de geçerli. İnfaz emri olmadan insanların hayatını kurtarmak istiyorsak silah kullanabilmeliyiz." Zerbrowski olay yerindeki en yüksek rütbeli kanun adamıydı ve beni destekliyordu. Clive kanunları seviyorsa, onun dediğini yapmak zorundaydı. Sonrasında, kan dökülmesine engel olmak istediğini ama teknik olarak elinden gelenin kısıtlı olduğunu söyleyebilirdi. "Sen nasıl istersen Zerbrowski."

Zerbrowski buna bir cevap vermedi ve bana döndü. "Başlayalım Anita."

Onu duyunca bir kaşımı havaya kaldırdım ama bir şey demedim. Sırıtışı yeterliydi, son nefesinde bile espri yapacak türden biriydi. Bir süre sonra zekice yorumlarını duymazdan gelmek gerekiyordu yoksa insanı yoruyordu.

"Bana bir dakika ver," dedim. Vampirlere sessizce saldırmak isteseydik nekromansi ile onları aramazdım çünkü gücümü hissedip geldiğimizi anlayabilirlerdi. Ama olay yerinde zaten polis arabaları vardı ve biz de bir yere gizlenmiyorduk.

Sorgu odasındaki, bir kazaydı. Gücüm biraz fazla gelmiş ve sonrasında her şeyi kasıtlı yapmıştım. Burada ise kazayla bir şey yapmıyordum. Ölüleri mezarlarından kaldırabilenler -kibar ismiyle animatörler, kaba ismiyle zombi kraliçesi veya kralları- bunun için ayin yapmak zorundaydılar. Bir güç çemberi, yağlar, ayin aletleri ve kan kullanırlarsa, bir gece bir zombi kaldırabilirlerdi. Ben ortalıkta gezinen kötü güçlerin zombilerime ulaşmaması için güç çemberi kullanır ve kan bedeli ödeyerek çok sayıda zombiyi mezarından

kaldırabilirdim. Fakat bunu hiçbir şey kullanmadan da yapabiliyordum. Diğerlerinin kullandığı her şeyi kullansam bütün bir mezarlığı ayağa kaldırmam mümkün olabilirdi ama bunu bir sır olarak saklamayı tercih etmiştim. Çünkü insanlara göre kimse böyle bir şeyi başaramazdı.

Nekromansi gücümü çağırmak çok zor değildi. Diyaframıma bir yumruk yemek gibi tasvir edebilirdim bunu. Yumrukla önce kasılıyor ama sonra kaçmaması için güce sıkı sıkı tutunuyordum. Parmaklarımı açıyor, elimi öne atıyor ve kaburgalarımın altındaki gerginliği azaltıyordum. Çok uzun süre tuttuğum bir nefesi vermek gibiydi ve sonunda serbest kalınca rahatlıyordum.

Bazıları için büyü olabilirdi ve o yüzden yağlarla aletlere ihtiyaç duyuyorlardı ama benim için psişik bir şeydi ve tek yapmam gereken, zincirlerini kırmaktı. Nekromansi, benden dışarıya doğru yayılan serin bir rüzgâra benziyordu. Kimse benim hareket ettiğimi görmüyordu, o yüzden rüzgâr kelimesi doğru olmayabilirdi ama gücün sudaki halkalar gibi dışarıya doğru yayıldığını hissedebiliyordum. Sanki ben suya atılan bir taştım ve güç, olması gerekenden daha kuvvetliydi. İlerleme yönü ise benim baktığım taraftı. Gücü arkamda da hissediyordum ama önümdeki kadar değildi. Neden böyle olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Smith yanımda ürperdi ve Clive Perry, hepimizden bir adım uzaklaştı. Clive aslında bir şey hissetmemişti ama büyükannesi, benimki gibi eğitimli bir Vaudun rahibesiydi. Gerçi onunki kötü, benimki ise iyiydi. Yanımda huzursuz oluyordu ama Smith'le bir sorunum yoktu.

Vampirleri aradım. Gücüm, gerçekten ölü bir vücut bulunca hiç tereddüt etmezdi. Gücüm için, bir masa veya

sandalye gibi, cansız bir şeydi. Bir vampirin izlerini yakaladım, bir şey dikkatimi çekti ve gücümü koku alan av köpeği gibi yönlendirdim. O hissi, o enerjiyi takip ettim. Çekim gücü artıyorsa bunlar vampirdi, değilse hortlak veya zombi veya daha önce vampirlerin dolaştığı bir yer olabilirdi. His gittikçe güçlendi ve çekim gücü şiddetlendi.

"Bu taraftan," dedim. Daha önce benimle ava katıldıkları için, gücüm vampirleri bulduktan sonra yarışın başladığını biliyorlardı. Yavaş davranırsak ya kaçarlar ya da onlar bizi önce bulurdu. Silahlarımız hazırdı ve koşmaya başladık. Yüksek topuklularla koşmak kolay değildi ve sessizce küfrettim. İçeriye önce erkekler giremezdi çünkü nereye gidildiğini bilen bendim. Topuklara çok fazla baskı uygulamamak için ağırlık merkezimi değiştirdim, silahım elimde koşmaya devam ettim. Nathaniel'ı seviyordum ama kıyafetlerimi striptizci sevgilimin seçmesine bir son vermem gerekiyordu. Birden, vampirin göğsüne giren topuğu temizlemediğimi hatırladım. Üzerimdeki kanın kokusunu alacak; hatta Barney'nin kanı olduğunu bileceklerdi. Onu öldürdüğümü düşünebilirlerdi ama çok da umurumda değildi.

Binadan tiz ve zavallı bir çığlık geldi. Hızlandım ve bir şekilde vampirlerin, sesin geldiği yerde olduğunu hissettim.

Kötü adamların üst katta olmalarından nefret ediyordum. İki kat yukarıdaydılar. Merdivenleri veya asansörü, hangisini kullanırsak kullanalım bize pusu kurabilirlerdi. Devasa yük asansörü, içerideki tek asansördü ve metal bir kafese benziyordu. Silahları varsa, bizim için bir ölüm kafesine dönüşürdü. Böyle bir şeye izin veremezdim.

Geriye dar ve karanlık merdivenler kalıyordu. Seçim şansım olsa, bu merdivenleri asla seçmezdim. Yukarıdan bir çığlık daha gelince basamakları çıkmaktan başka çare kalmadı. Basamaklar o kadar dik ve dardı ki topuklularımı çıkartmak zorunda kaldım. Çıplak ayaklarımla soğuk ve nemli zemine bastım ama bu sefer de külotlu çorabım yüzünden kaydım. Lanet olsun!

Smith ve Perry'nin yanımdan geçebileceği kadar yer vardı, ben basamaklara oturup çoraplarımı jartiyerlerimden ayırdım. Zerbrowski silahıyla yanımda kaldı, merdivenlerin aşağısına ve yukarısına göz gezdirdi. Ben çoraplarımı indirip merdivenlerin üzerine atarken sinirimi bozacak bir şey söylemedi. Zerbrowski böyle bir fırsatı değerlendirmiyorsa durum ciddiydi.

Doğruldum, çıplak ayaklarımı basamaklara bastım ama Zerbrowski'yi takip ederken kaymadım. Yine de bir elimle silahımı tutarken diğerini duvara dayadım. Tabii ki bolca kan kokusu alıyordum. Kolunu tuttum ve kendimi yanma çektim, şimdi dar basamaklarda birbirimize çok yakındık. Parmağımın ucuyla gözlerimi değil burnumun ucunu işaret ettim. Bir şeyin kokusunu aldığımı anladı, genelde bu şey kan olurdu. Yanından geçmeme ve önden gitmeme izin verdi. Zerbrowski kendisinden daha zor zarar gördüğümü biliyordu. Et kalkanı benmişim gibi önüne geçtiğimde bir şey söylemedi. Ufak tefek olabilirdim ama vampir bağları sayesinde çok dayanıklıydım.

Basamaklarda yoğun bir kan birikintisi kuruyordu. Kan gölünün tepesinde daha önce görmediğim bir polis memuru vardı. Adamı tanımadığıma sevindim ama sonra kendimi çok kötü hissettim. Soluk gözleri fal taşı gibi açılmış ve

yüzü, ölümün büyüsüyle donup kalmıştı. Gırtlağının bir tarafı o kadar kötü parçalanmıştı ki nabzına bakmak mümkün değildi. Etlerinin büyük bir kısmı yerinde yoktu.

Kan birikintisinin üzerinde ayak izleri vardı; Perry ve Smith buradan geçmişlerdi. Çıplak ayakla kana basmamaya çalıştım ama ölü polis memurunun üzerine tırmanmadığım sürece bundan kaçmam mümkün değildi. Adamın üzerine çıkmak istemediğim için, yapış yapış kana bastım. Üzerinde çok fazla düşünmemeye çalıştım, diğerlerine yardım etmek için basamakları çıkmaya odaklandım. Yanında bir ortağı olup olmadığına göre, binada buna benzer, bir veya birden fazla ceset daha olabilirdi. Ölüleri sonraya bırakıp yaşayanlara konsantre oldum ama her adımımda ayağıma bulaşan kanı unutmak kolay değildi. Perry ve Smith'in kanlı izleri de yukarı gidiyordu. Artık izleri görmemeleri, kanı fark etmemeleri mümkün değildi... Bir tiz çığlık daha geldi ve bunun bir kıza ait olduğunu fark ettim. "Onlara zarar verme! Başka birine zarar verme!" dediğini duydum.

Ne durumda olduğuna bakmak için Zerbrowski'ye dönmedim, adımlarımı hızlandırdım. Dik basamaklarda ağırlık merkezim alçakta olduğu için, elimi kullanmak çok daha faydalıydı. Taşlı bir tepeyi çıkar gibiydim, bu yüzden sonunda açıklığa ulaştığımda ellerim ve dizlerim üzerindeydim. Zaten merminin beni ıskalayıp arkamdaki taşa saplanmasını sağlayan da bu oldu.

İrkildim ama nereden ateş edildiğini anlayıp ateşle karşılık vermeye hazırlandım. Elinde silahla dikilen kişiyi gördüm ve zihnim, diğer eliyle bir kızın bileğini tuttuğunu algılayamadan göğsüne ateş ettim. Kız kurtulmaya çalışıyordu. Ama adam düşünce kız da adamla birlikte kendi-

ni yerde buldu. Bir başka adamın üzerime doğru geldiğini hissettim ama silahımı çevirecek zamanım olmadı. Başka bir silah patladı ve vampir yanıma düştüğünde göğsünde bir delik vardı fakat hâlâ bana uzanmaya çalışıyordu. Hiç düşünmeden beynine bir mermi sıktım. Bana ulaşmaktan vazgeçti, şimdi ağzı açıktı ve sivri dişleri parıldıyordu.

Zerbrowski arkamdaydı ve silahının namlusu, yerdeki vampire bakıyordu. Vampiri Zerbrowski'nin vurup vurmadığını bilmiyordum. Smith, kapının yanındaki endüstriyel boyutlardaki metal bir çarkın arkasındaydı. Smith'in silahı da aynı vampire bakıyordu. Perry'nin, Smith'in yanında yere yattığını gördüm. Smith, adamı arkasına gizlenebilecekleri bir yere çekmişti ama Zerbrowski ile ben açıktaydık. Bir silah sesi daha geldi ve Zerbrowski geri çekildi ama ben çok uzaktım. Kafamı çevirince, elinde silah olan bir çocuk gördüm. Sırtını dikleştirmiş, yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle dikiliyordu ve tekrar nişan aldı. O tetiğe basamadan, göğsüne bir mermi sıktım. Yarayı tutarak yere düştü. Bir başka genç, yere düşen silahı almak için öne atıldı.

Tek dizim üzerinde pozisyon alıp yeni geleni de vurdum. Smith, "Bunlar çocuk Anita, sadece çocuk!" diye bağırıyordu. Ama Smith güvenli bir yerdeydi, ben değildim.

Bağırdım. "Silaha dokunan ölür! Birine zarar veren ölür! Anlaşıldı mı?"

Boğuk sesle, "Evet," diyeni duydum. Bir diğeri, "Lanet olasıca katil," diye mırıldandı. Grupta gençlerin yanı sıra yetişkinler de vardı. Aslında, büyük grubun içinde farklı büyüklüklerde vampirler görmek mümkündü. "Ellerinizi görebileceğim bir yere koyun. Hemen!"

Ellerini kaldırdılar ve avuçlarını bana döndürdüler. "Başınızın üzerine."

Bazıları bu isteğimi duyunca şaşırdı. Zerbrowski, "Televizyonda gördüğünüz gibi, ellerinizi başınızın üzerine koyun. Nasıl olduğunu biliyor olmalısınız," dedi.

Doğruldum ve nişan almaya devam ettim ama aynı zamanda yan gözle ilk vurduğum vampire bakıyordum. Kız titriyor ve adamın elinden kurtulmaya çalışıyordu. Vampirin elleri ya ölünce kasılmıştı ya da henüz ölmemiş olabilirdi. Dokuz milimetrelik gümüş bir mermi, bir vampirin işini bitiremeyebilirdi.

Gölgelerdeki vampirler Zerbrowski'nin dediğini yaptı. Smith gizlendiği yerden çıktı ve Perry biraz kıpırdandı. Ölmemişti, bu iyiydi. Smith yaranın üzerine bastırmaya gerek görmediğine göre, çok ciddi bir şeyi yoktu.

Kıza ve ilk vampire yöneldim. Yaşlı gözlerle bana baktı. "Beni bırakmıyor," dedi. Kurtulmak için parmaklardan birini açmaya çalışıyordu. Parmakları kapalıydı. Vampirler insanlardan daha garip şekillerde ölürdü. Bazen böyle tutukluk yaparlardı ama... Ağır ve dikkatli adımlar attım, çıplak ayaklarım pis tahtaların üzerinde neredeyse hiç ses çıkartmadı. Ama bu adam bir vampirdi ve kalp atışlarımı duyabilirdi. Sinsice yaklaşmam mümkün değildi, aradaki mesafe ne olursa olsun... Doğrulurken silahı göründü. Silahını bana doğrultamadan alnına bir mermi sıktım. Kız bir çığlık daha attı ama kendini kurtarmayı başardı, hemen bana koştu ve rahatlamak istedi. Fakat benim birinci önceliğim bu vampirin gerçekten öldüğünden emin olmaktı. O yüzden kızı ittim. "Diğerlerinin yanına git!" Kız fazla sert ittiğim için dengesini kaybetti ama ben yerdeki vampire

doğru yürümeye devam ettim. Silah hâlâ elindeydi. Böyle olmaması gerekiyordu.

Tabancamı iki elle kavrayarak üzerine yürüdüm. Bir yeri seğirirse tekrar ateş edecektim. Silahı tekmeleyerek elinden uzaklaştırdım ama bir tepki vermedi. Gözleri açıktı ve merdivenlerdeki polis memuru gibi boşluğa bakıyordu. Vampir gerçekten ölmüş olabilirdi ama... Kafasına bir kez daha sıktım, bir tane mermiyi de göğsündeki deliğin hemen altına gönderdim. Beyninde ve kalbinde yeni delikler açabilirdim ama ortalık yeterince kanlanmıştı, ayrıca mermiler vücudunu geçip zemini delebilirdi. Smith veya Zerbrowski destek çağırmış olmalıydı. Yanlışlıkla alt kattaki polislerden birini vurmak istemezdim. Mermiler zeminlere veya duvarlara çok saygı duymazdı. Arabadaki vampir kitime ihtiyacım vardı.

Smith bana bağırdı. "Çocukları vurdun!"

Vampiri, kafası ve göğsü hâlâ tek parçayken arkamda bırakmak istemiyordum. O yüzden eğildim ve kot ceketinden tutup vampiri yerde sürüklemeye başladım. Vampiri ölü dostlarının yanına götürdüm. Smith beni takip etti, ya kavga etmeye çalışıyordu ya da başka bir şeyin peşindeydi. Yetişkin vampir, iki gencin yanında yerini aldı. Artık hepsini birden görebiliyordum. Hareket edeni tekrar vurabilirdim.

Smith beni omzumdan itti ve biraz geriye gittim. "Lanet olasıca, onları vurdun! Çocukları vurdun!"

Öfkeli bir bakış attım ama gençlerin yanına eğilip ilkinin dudaklarını araladım, dişlerini açığa çıkarttım. Smith'e ikincinin de dişlerini gösterdim.

Smith, "Vampir olduklarını biliyordun," dedi.

"Evet."

Öfkesi yok oldu, kafası karıştı. "Kapıda üzerimize atladılar. Perry'yi duvara çarptılar."

"Ne durumda?" diye sordum. Ayağa kalktım.

"Omzu ve kolu kırılmış olabilir."

"Gidip ortağına bak Smith," dedim.

Başıyla onayladı ve uzaklaştı. Zerbrowski bana katıldı, silahı dizlerinin üzerindeki vampirlere bakıyordu. Aralarında yetişkin bir yüz yoktu. Zerbrowski eğildi ve kulağıma fısıldadı. "Bir defasında, nekromansini tamamen açmadıysan vampir ile vampir hizmetkârını birbirinden ayırt edemediğini söylemiştin."

"Evet," dedim.

"Onları vururken vampir olup olmadıklarını bilmiyordun," dedi.

"Evet," dedim.

"Smith'e gösterirken dişleri mi kontrol ediyordun?"

"Hayır, vampir olduklarını biliyordum."

"Nasıl?" diye sordu.

"Yaralarına bak," dedim.

Baktı. "Ne?" diye sordu.

"Kanda bir gariplik var," dedim.

"Bana aynı geliyor," dedi.

"Fazla yoğun. İnsan kanı bundan daha suludur, kalpteki kan bile."

Önce bana sonra tutsaklara baktı. "Biliyor musun Anita, bunu bilmen çok ürkütücü."

Omzumu silktim. "En önde olsaydın, insan olabilirler diye tereddüt eder miydin?"

"Belki. Benim en büyük çocuğumdan daha büyük değiller."

"O zaman en önde benim olmam iyi olmuş."

Ölü çocuklara baktı. "Evet," dedi. Ama sanki emin değildi.

Tutsaklara doğru yürüyüp uzaklaştım. Birincisi, adamlara daha yakından bakmak istiyordum. İkincisi, kanlı canlı insan olmaları muhtemelken çocukları neden vurduğumu Zerbrowski ile daha fazla konuşmak istemiyordum. Yaşamla ölüm arasında gidip gelirken verdiğim karardan pişman değildim ama bir yandan da neden böyle olduğumu merak ediyordum. İkisi de on beş yaşından büyük olamayacak iki çocuğa ateş etmek, beni neden rahatsız etmemişti? Tutsaklara bakarken de aynı psikoloji içindeydim, biri bize saldırmaya kalkarsa hiç düşünmeden kafasına sıkardım. Artık yaşları, cinsiyetleri, ırkları veya dinleri önemli değildi. Herkesi eşit gören bir cellattım. Herkesi öldürebilirdim. Yüzümde ve gözlerimde bunu görmelerine izin verdim, sert yüzlerini korkunun ele geçirişini izledim. Kadınlardan biri sessizce ağlamaya başladı. Yaratıklar sizden ağlayacak kadar korkuyorsa bunun anlamı neydi? Belki de yaratık kavramı silahın kimde olduğuyla ilgiliydi ya da ben işimde çok iyiydim. Bana korkuyla bakan yüzleri incelerken benden korktukları için kendimi kötü hissettim ama şimdi saldırsalar hemen ateş ederdim. Benden korkmaları gerekiyordu.

3

Ambulans, kolları sabitlenen Perry'yi alıp götürdü. Diğer polis memurunu kanlı kıyafetler ve vampir ısırıkları ile ölü bulduk. Hayatta kalan vampirlerle ısırık izleri karşılaştırılacak, bir eşleşme çıkarsa otomatik olarak ölüm emri verilecekti. Kazıklama morgda yapılacaktı. Gün doğunca, ölen vampirler önce zincirlenecek, sonra üzerlerine kutsal nesneler bağlanacak, kalpleri kazıklanacak ve kafaları kesilecekti. Zaten yakalandıkları için, bir ava ihtiyaç yoktu. Ölüme çok yakın olduklarının farkında mıydılar diye merak ettim. Herhâlde değillerdi yoksa hemen pes etmezlerdi. Dövüşürlerdi, değil mi? Demek istediğim, zaten öleceksiniz, dövüşmeden ölür müydünüz?

Olay yerinde ne yapacağını bildiğimizden çok polis olunca üzerimi değiştirecek bir yer buldum ve vampir avlama malzemelerimi çıkarttım. Yakalanan vampirler kont-

rolden çıkarsa Zerbrowski'nin beni uyaracağını biliyordum ama Doğaüstü Tehlike Yasası'nı etkili kılabilmek için üzerimi değiştirmem gerekti. Doğaüstü Birim'in bir başka ajanı, bu yasayı uyguladığı için cinayetle yargılanmıştı çünkü fırsatı varken gerekli kıyafetleri giymemişti. Yasanın esası, bir ajanın, olaylar gelişirken kendi infaz emrini çıkartabilmesiydi. Bir sürü ajan emrin gelmesini beklerken insanlar ölünce böyle bir kanun çıkartılmış ama herkes yargılanma korkusuyla bu yasayı kullanarak vampirleri öldürmek konusunda tereddüt etmişti. Bir yargıç izin vermediği sürece vampir de olsa yasal vatandaşları öldürürlerse ciddi suçlamalarla karşılaşmaktan veya rozetlerini kaybetmekten korkuyorlardı. Vampirler bize ateş ettiği ve masum insanları rehin aldığı için muhtemelen sorun olmayacaktı, silahlı çatışma da kanunlara uygundu. Ama önünde sonunda bir soruşturma açılacaktı. Böyle bir durumda silahlarımızı ve rozetlerimizi teslim etmek zorunda kalabilirdik, bu da benim soruşturma boyunca yaratık avlayamamam veya infaz emirlerini gerçekleştirememem anlamına geliyordu.

Doğaüstü Birim'de, ne zaman birini öldürsek aktif görevden alınacak kadar çok ajan yoktu; sonuçta işimiz buydu. Fakat Doğaüstü Tehlike Yasası benimle birlikte yanımdaki polisleri de kurtarıyordu. Ben bu yasayı uyguladığım sürece yanımdaki polislere ateş etmek için yeşil ışık yakıyordum. Önce sadece ajana vampirleri öldürme yetkisi vermeye çalışmışlardı. Ama böyle olunca, yerel polis, ajana eşlik etmek konusunda isteksiz oluyordu. Birçoğumuz tek başına çalışıyor ve bu yüzden bir sürü insan ölüyordu. Kanunları hiçbir zaman bizzat kullanmayacak insanlar yaptığı için ortaya böyle enteresan sonuçlar çıkabiliyordu.

Kanunun ilk kullanıldığı olaylardan birinde ajanın elinde bir infaz emri varken yasal olarak yanında olması gereken malzemeleri yanına almaması sorun çıkartmıştı. Avukatlar, durumun gerçekten bir infaz emri gerektirdiğini düşününce, uygun bir biçimde giyinip bütün malzemelerini yanına alması gerektiğini iddia etmişti. Demek ki gerçek bir infaz emrine benzediğini düşünmemiş, sadece Vahşi Batı havasına girip odadaki herkesi öldürmek istemişti. Söylenenler buydu. Yanındaki polisler de suçlanmış ama mahkeme başlamadan serbest bırakılmıştı çünkü herkes, polislerin, ajanın kararına saygı gösterip iyi niyetli olduğuna karar vermişti. Zaten böyle bir durumda seçim yapacak doğaüstü deneyimleri yoktu. Ajan suçlu bulunmuş ve yargılama süreci uzamış, avukatlar tartışırken içeriye tıkılmıştı.

O yüzden, nereye gitsem yanımda bir pantolon, bir tişört, spor çoraplar, spor ayakkabılar ve iç çamaşırı olurdu. İç çamaşırları, üstüm kanla yıkanırsa kıyafetlerimin derime yapışmaması içindi. Bir önlüğüm de vardı ama bunu daha çok morg kazıklamalarında kullanıyordum. Koruyucu yeleği tişörtün üzerine giydim yoksa tam teçhizatlı olamazdım. Yeleğin üzerinde silah koymak için yerler vardı. Dokuz milimetrelik Browning BDM silahımı belime ve hareket etmemesi için bacağıma bağlanmış kılıfın içine koydum. Acil durumlarda silahınız tam hatırladığınız yerde olmalıydı çünkü saniyeler hayat kurtarabilirdi. Smith & Wesson M&P9c tabancam ise karnımdan geçen bir kayışa bağlı kılıfta yerini aldı, kabzası yana bakıyordu, böylece istediğim zaman kolaylıkla ve hızla çekebilirdim. Yeleğin arkasına, tutma yerleri olan bir kılıf daha koydurtmuştum. Kılıfta da ön kolum kadar uzun ve her şeyi ke-

sebilecek kadar keskin gümüş bıçağımı taşıyordum. Bilek kılıflarımda iki tane daha ince bıçak vardı, yine gümüş kaplıydı. Silahlarım için yedek şarjörleri solumda taşıyordum, sağımdaki Browning gibi kayışlıydılar. Askıda bir otomatik silahım vardı. MP5'im de benimleydi ama artık bir rozetim olduğu için, taşırken namlu sınırlamasını umursamıyordum. O yüzden, otomatik silahımı kapalı mekânlarda kapı kırıcı olarak kullanmak üzere modifiye ettirmiştim.

Tutsaklara tam teçhizatlı döneceğimi söylemiştim ama bunu şiddet kullanmak için değil kanun gerektirdiği için yapacağımı da ifade etmiştim. En son bir olay yerinde gidip tam teçhizatlı geri döndüğümde vampir tutsaklardan birinin ödü kopmuştu çünkü kendisini hemen orada öldüreceğimi düşünmüştü. Sırf bu yüzden adamı canlı yakalamışken öldürmek zorunda kalmıştım. Çok sayıda kanun, gerçek hayatta kullanana kadar kulağa güzel geliyordu ama sonra açıklar bulunuyor ve sırf bu yüzden birileri ölüyordu.

Vampirlerin gözleri fal taşı gibi açıldı. Bazıları korkmuş gibiydi ama kontrolden çıkan olmadı. Önceden hepsini uyardığım içindi. İlk tutsakların eski asansörden aşağıya indirilip doğaüstü şüpheliler için özel yapılmış minibüse bindirilmesine yardım ettim. Araç, vampirlerin ve şekil-değiştirenlerin gücüne dayanacak şekilde tasarlanmıştı, böylece metali parçalayarak dışarı çıkamazlardı. Ama şimdi, sıradan kelepçeler içerisinde on beş tane vampirimiz vardı ve Barney sorgu odasında bu kelepçelerin ne kadar kolay kırıldığını göstermişti. Teknik olarak, yerde yatan dört vampirin kalplerini ve kafalarını almam gerekiyordu ama bunu diğerlerinin gözü önünde yapmak çok kötü bir fikirdi. Kaybedecek bir şeyleri olmadığını ve özgür kalmak için

son şansları olduğunu düşünmelerini istemiyordum, bu yüzden bekledim. Neden beklediğimi bazıları bilmiyordu.

Komiser Muavini Billings benden daha uzundu ama şimdiki ayakkabılarımla, vampirlerden bazıları hariç, odadaki herkes benden daha uzundu. Vampir kitimle birlikte botlarımı da yanıma aldığım için mutluydum. Eteğimle çok uyumlu değildi ama çıplak ayakla gezmediğime sevindim. Billings bir metre seksen santim civarındaydı ve kaslı bir kare gibi duruyordu. Şimdi tepeden bana bakıyor ve yüzüme hırlıyordu. "İşini yapmanı istiyorum Ajan Blake!"

"Ben işimi yaptım," dedim. Cesetleri işaret ettim.

"Hayır, işinin bir kısmını yaptın Blake." Bana o kadar yakındı ki vücudunun üst kısmı tepeme eğiliyordu. Birçok insan böyle iri yarı bir adam bunu yapınca korkardı ama benim üzerimde çok fazla etkisi olmadı. Vampirlerin ve şekil-değiştirenlerin yüzüme hırlamasına alışkın olduğum için, ne kadar öfkeli olursa olsun bir insan aynı etkiyi yaratamazdı. Ayrıca, bir yanım öfkeyi çekici buluyordu. Güzel bir şişe şaraptan etkilenen şarapseverler gibiydim. Öfkesinin tadı damağımdaydı, sanki bir kısmını içmiştim. Şimdi tek yapmam gereken dilimi hareket ettirmekti ve öfkesini yutabilirdim. Öfkenin enerjisiyle beslenme yeteneğini kazanmıştım ve bu da bir tür enerji vampirliğiydi ama kanunlar bunun henüz farkında değildi. O yüzden, öfkeyi yutmak yasa dışı sayılmazdı. Ama odadaki sıra dışı önsezileri olan polisler bir şey sezerse bu iyi olmazdı. Ve Billings duygularıyla oynadığımı fark ederdi. Kendime hâkim oldum ama öfkeye olan zaafım, kendi öfkemi kontrol altında tutup karşımdakininkini umursamayı da beraberinde getirdi.

Sesim sakindi, basit bir gerçeği dile getirir gibiydim ve adamın kızaran yüzüne konuştum. Sakindim çünkü öfkesini beslemek istemiyordum. Öfkesiyle beslenme arzumun körüklenmesi iyi olmazdı. İki ölü polis memuru da Billings'in adamıydı. Öfkelenmekte haklıydı ve üzüntüsünü bastırmak için üzerime geldiğinin farkındaydım. İnsanlar içleri üzüntüyle burkulunca bunu yaparlardı. Ama üzüntü geldikten sonra, sindirme süreci tamamlanana kadar gitmezdi. Üzüntünün beş aşaması vardı. İlki inkârdı. Ayaklarınızın dibinde cesetleri görünce bunu es geçmemek zordu ama aşamalar her zaman sırayla olmak zorunda değildi. Üzüntünün aşamaları kesin kurallara tabi değildi. Bir aşamadan diğerine atlayıp birinde veya diğerinde uzun süre takılabilir, sonra bitirdiğiniz aşamalara geri dönebilirdiniz. Üzüntü düzenli bir şey değildi. Karışıktı, hiç hoş bir şey değildi. Billings birine bağırmak istiyordu ve en yakında ben vardım; kişisel bir şey olmadığını biliyordum. Bağırırken karşısında dikildim ve öfkesinin üzerime akmasına izin verdim. Oyuna gelmedim, üzerime alınmadım. Sevdikleri yerde cansız yatarken bana bağıran insanlara alışkındım. İnsanlar intikam isterlerdi. İntikam alınca kendilerini daha iyi hissedeceklerine inanırlardı. Böylesi, bazen işe yarar, kimi zaman da yaramazdı.

"İşi bitireceğim ama önce tutsaklar dışarı çıkmalı."

"Senin yumuşadığını duymuştum, galiba doğruymuş."

Bir kaşımı havaya kaldırdım.

Zerbrowski, vampirlere eşlik etmeleri için talimatlar verdiği üniformalıların yanından uzaklaştı. Olay yerindeki en yüksek rütbeli polisti. Neşeli bir ses tonuyla Billings'e seslendi. "Billings, Anita, adamlar bize ateş ederken üç

vampiri öldürdü. Ben bir tanesini hakladım ama üç tanesini indiren oydu. Daha ne kadar sert olabilir?" Yüz ifadesi de ses tonu gibi açık ve dostaneydi. İnsanları kaybetmenin ne demek olduğunu biliyordu.

Billings, Zerbrowski'ye döndü, hedef ayırt etmiyordu. "Lanet olasıca işini yapmasını istiyorum."

Zerbrowski, "Yapacak," dedi. Eliyle işaret etti. "Biz tutsakları dışarı çıkartır çıkartmaz."

Billings, "Hayır," dedi. Eliyle, zincirli vampirleri işaret etti. "Arkadaşlarına ne olduğunu görmelerini istiyorum. Kendilerini neyin beklediğini görmelerini istiyorum! Her biri nelere maruz kalacağına şahit olmalı. Hiçbir kan emici, St. Louis'de polis öldürüp hayatına hiçbir şey olmamış gibi devam edemez! Burada olmaz. Bizim şehrimizde olmaz. Bunun için ölecekler ve Blake'in işini yapıp bu lanet olasıcalara her şeyi göstermesini istiyorum!" Son cümlesini Zerbrowski'nin yüzüne bağırarak bitirdi, o kadar yakındı ki tükürükleri adamın gözlüğüne saçıldı.

"Gel Ray, biraz yürüyelim." Zerbrowski adamın koluna dokundu, onu cesetlerden ve benden uzaklaştırmak istedi.

İlk ismi Ray olan Billings irkilerek geri çekildi ve zincirlenmiş vampirlere doğru yürüdü. Vampirler, insan gibi tepki verip sindiler, yüzlerinde korku vardı. Tanrım, hepsi yakın zamanda öldüğü için normal insanların yüzlerine bakıyor gibiydim.

Üniformalılardan biri, kararsız bir biçimde Billings'in önüne geçti. "Komiser Muavini..."

Billings adamı önünden sert bir biçimde çekince üniformalı tökezledi. Adam elini copuna attı ama bunu patronu üzerinde kullanamazdı. Ayrıca, Billings on beş santim

daha uzun ve en az yirmi kilo daha ağırdı. Fiziksel farklar yüzünden memurun başka seçeneği kalmadı. Lanet olsun.

Billings koca elleriyle en yakındaki vampiri tutup ayağa kaldırdı. Gençlerden biriydi ve Billings de benim gibi onun artık bir çocuk olduğuna inanmıyordu.

"Billings!" diye bağırdım. Beni duyduysa da bir tepki vermedi. Zerbrowski, "Ray!" diye bağırdı.

Biri daha seslendi ama hiçbirimizi duymadı. Yumruğunu geriye attı ve ben birden önünde belirip kolunu tuttum. Tam zamanında yanına gidebilmeme kim daha çok şaşırmıştı bilmiyordum –ben mi kendisi mi? Tutsağa vurmadan yanına gidecek kadar hızlıydım ama yumruğun önüne geçecek kadar hızlı değildim, ayrıca koluna karşı koyacak kadar ağır da değildim. Adama tutunurken ayaklarım yerden kesildi. Şimdi babasının koluna tutunan küçük çocuklar gibiydim. Dengesini bozdum ve yumruğu hedefi bulmadı.

Çocuğu bıraktı ve zincirlere vurulan çocuk dengesini kaybedip yere düştü. Billings kolunda sallanan bana döndü. Diğer eliyle beni odanın uzak bir köşesine fırlatmak ister gibi saçlarımı tuttu ve hemen tepki verdim. Kırmızı ve sıcak öfkesi bana dokunduğundan beri yapmak istediğim şeyi yaptım –öfkesini yedim. Elimin altındaki kaslarından, saçlarımdaki parmaklarından ve yanımda çok iri duran gövdesinden öfkesini emdim. Ben öfkesini emerken hızlı hızlı nefes alıp vermeye başladı. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atarken, yoğun ve kırmızı bir aleve benzeyen öfkesini emmeye devam ettim. Derisi çok yakınımda olduğu için kokusunu alabiliyordum: Ter ve korku kokuyordu, öfkesinin altındakiler bunlardı. Öfkesinin acı tatlılığı altında,

damarlarında dolaşan kanının kokusunu da aldım. Billings şimdi benim için, üstü bitter çikolata ile kaplı ve yalanmayı bekleyen, lezzetli bir pasta gibiydi. Sıcak ve nemli kekinin altında, ateşli, sıvı bir öz beni bekliyordu. Özü yoğun bir çikolata gibiydi ve öfkeyi daha tatlı hâle getirecek gizli hazineydi. Tek yapmam gereken şey, tatlı ve hafif tuzlu bileğini ısırmaktı. Nabzı dişlerimin dibinde atıyordu.

Saçlarımı bıraktı ve beni yere indirdi. Gözleri fal taşı gibi açıldı, neler olduğunu hatırlamaya çalışır gibi kaşlarını çattı. Kafası çok karışmış gibiydi.

"Neredeyiz?" diye sordu.

Ben kolunu hâlâ tutuyordum ama şimdi daha çok tokalaşır gibiydik. "Eski bira fabrikasında," dedim. Nerede olduğunu bilmemesi iyi değildi, başka neleri hatırlamadığını merak ettim. Adama ne yapmıştım? Daha önce, öfkesini içtiğim kimse bir şeyleri unutmamıştı.

Büyük elini benimkinin üzerine koydu ve gözlerini kırpıştırıp ayakları dibindeki vampire baktı. "Bu insanlar neden kelepçeli?"

Tanrım, vampirleri de hatırlamıyordu demek ki... "Billings, hatırladığın en son şey nedir?"

Kaşları çatıldı. Zorlandığını, yüz ifadesinden ve elimi tutan elindeki gerginlikten anladım. Korkmuş gibiydi ve başını iki yana salladı. Lanet olsun.

Zerbrowski birkaç üniformalıyla yanımıza geldi. "Biraz yürümemiz gerek."

"Yürümek?" Billings tek kelimelik bir soru sormuştu.

Zerbrowski, "Evet," dedi. Adamın elimi tutan koluna dokundu.

Billings başıyla onayladı ama beni bırakmadı.

Zerbrowski kolu kendine çekti ve adamı yerinden kıpırdattı. Billings adım attı ama elimi de beraberinde götürdü. "Bizimle gelebilir mi?"

Zerbrowski, "Şimdi olmaz," dedi. Bana baktı. Bakışıyla, adama ne yaptığımı soruyordu. Omzumu silktim ve ne demek istediğimi anlamış olmalıydı. Gerçi adama ne yaptığımı bilmediğime inanmayabilirdi.

Billings elimi bırakmak istemiyordu ve bu iyi bir şey değildi. Öfkesini emmekten fazlasını yapmıştım ve amacım bu değildi.

Zerbrowski sonunda adamı benden çekip almayı başardı ama dudaklarıyla, *daha sonra,* dedi. *Daha sonra konuşacağız* anlamına geliyordu. Lanet olsun.

Yerdeki vampir, "Teşekkür ederim," dedi.

Vampire baktım. Gözleri şimdi mavimsi bir gri renkteydi. Kısa sarı saçları dağınıktı, biraz daha uzarsa dalgalı bir görünüm kazanacak gibiydi. Şimdi kısayken dalgalanmak istiyor ama bunu yapamayıp dağınık bir görünüm kazanıyordu. Ya saçları yüzüne göre çok fazlaydı ya da yüzü fazla inceydi. Üzerinde bir kot ceket ve kot pantolonunun üzerine çıkarttığı bir rock grubu tişörtü vardı. Ayağındaki spor ayakkabılar da eklenince, saç kesimi hariç, dışarıdaki yüzlerce çocuktan biriydi. Belki sadece yüzü fazla inceydi. Sanki yeterince beslenmiyordu ve açtı. Sonra ne olduğunun farkına vardım; bu akşam beslenmemişti. Çok yakın zamanda öldüğü için derisinin orijinal rengini kaybetmemişti, bu yüzden çok solgun görünmüyordu. Fakat bu akşam beslenmediğini hissedebiliyordum. Düzinelerce vampir tarafından dişlenen polis memurlarının tadına bakmamıştı.

Dizleri üzerindeki diğer vampirlere de baktım ve açlıklarını hissettim. Onlar da bu akşam beslenmemişlerdi. Hepsi açtı ve yakın zamanda ölmüşlerdi, derileri hâlâ bronzluğunu koruyordu. Taze vampirler cesede de benzeyebilir, neredeyse insan gibi de görünebilirlerdi. Onları vampir yapan kişi ne kadar güçlüyse, efendinin soyunun nereden geldiğine göre, o kadar çok insana benzerlerdi. Bunları kim vampir yaptıysa çok ama çok güçlüydü. Kızı tutan vampir o kadar güçlü değildi ve hepsi aç gibiydi. Aslında bunun hep farkındaydım ve farkında olmadan açlıklarını içimde hissediyordum. Billings'i çok fazla emmemin sebebi de buydu. Eğer bu vampirleri Jean-Claude'a bağlı biri yapmadıysa böyle bir şey mümkün değildi. Efendileri Jean-Claude'un soyundan mı geliyordu yoksa bize sadakat yemini etmiş biri korkunç bir şeyler mi yapmıştı? Gerçekten korkunçtu. Hayatta kalan vampirlerden altı tanesi çok gençti. Çocuk sayılacak yaştaydılar, sakalları bile çıkmamıştı. Hepsi ergenliğini tamamlamadan dönüşmüştü. Çocukları bu şekilde dönüştürmek yasaktı ve bana bakan yüzlerin yakın zamanda öldüğünden emindim. Lanet olsun.

Kafamı kaldırıp çocukların yanındaki yetişkinlere bakınca onların da daha iyi durumda olmadığını gördüm. Kadınlardan bazıları, izci toplantıları için kurabiye pişirecek veya ailesiyle tatile çıkacak tiplerdi, burada kelepçeli olmaları çok garipti. Bir kısmı kiloluydu ve formda olmadıkları her hâllerinden belliydi. Vampir olmanın insanları zayıflattığı, sadece bir efsaneydi. Düşük seviye vampirlerden bazıları öldükleri boyutta kalır, hangi formdaysalar o formdan çıkamazlardı. Ama bir vampir olacaksanız, ilk

yapmanız gereken şey önce birkaç kilo almaktı. Bazı vampir soyları, ölümden sonra vücutlarını değiştirebiliyordu. Bazılarının spor salonunda kas yaptığını görmüştüm ama öldükten sonra kendilerini ne kadar değiştirebildiklerini bilmiyordum. Peki bu insanlar vampir olmayı kendileri mi seçmişti yoksa buna zorlanmışlar mıydı? Zorlandıysalar korkunç bir suç işlenmişti. Onları vampir yapanı seve seve öldürürdüm.

Sonra metafizik güçlerim polis beynimden çekildi ve aptalca davrandığımı fark ettim. Metafizik güçler dikkatimi dağıtmıştı, zaten doğaüstü güçleri olan birinin yanına ortak olarak normal birinin verilmesinin sebebi de buydu, böylece birbirlerine destek olabilirlerdi. Lanet olsun!

Vampirlere sırtımı döndüm ve üniformalıların yanına koştum.

"Vampirlerin hepsi aç! Gece beslenmemişler!"

Bir üniformalı bana baktı, polislik yapanların şüpheciliğine sahipti. Vücudunun orta kısmında on beş kiloluk bir fazlalığı olabilirdi ama gözlerinde yılların deneyimi vardı. Koşabilecek bir çaylak ile ortak olursa hız ve atletizm yerine deneyimleri daha çok işe yarardı. "Beslenmiş olmaları gerek. Mulligan'a ne yaptıklarını gördük."

Smith, "Anita beslenmediklerini söylüyorsa doğrudur, bu konuda uzmandır," dedi.

İsim etiketine baktım. "Kesinlikle Ulrich. Bunlar beslenmediyse, polisleri öldürenler burada değil."

Genç üniformalı, "Anlamıyorum," dedi. Başını iki yana salladı. Kısa kahverengi saçları ve aynı renkte gözleri vardı. Zayıf ve atletik bir vücuda sahipti. Ortağının açıklarını kapatıyor olmalıydı.

Ulrich anladı. Silahının kılıfını açtı ve elini tabancasına attı. "Vücutlar hâlâ sıcaktı; hâlâ burada olabilirler mi Bayan Vampir Uzmanı?"

"Bilmiyorum. Ortalıkta bu kadar çok vampir varken duyularım aşırı yükleniyor ama yanlarında onları gizleyebilecek kadar güçlü bir vampir üstadı olmalı."

Bu kadar aktiviteyi St. Louis'in efendisi Jean-Claude'dan gizleyecek kadar güçlü, diye düşündüm. Böyle bir yere hükmediyorsanız ya çok güçlü olmanız gerekti ya da gücünüz, kalabalığın arasında gözden kaybolabilmek gibi bir şey olmalıydı.

Smith, "Bu bir tuzak mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum ama cinayetlerden dolayı suçlamamız için geride bu vampirleri bıraktılar. Vampir efendileri bu kadar çok insan gücünü sebepsiz yere geride bırakmaz."

Smith, "Belki de buna inanacağımızı düşündüler," dedi. "Paçayı kurtaracaklarına inandılar."

"Bunlar ancak biz hepsini öldürmüş olsaydık olabilirdi," dedi.

Ulrich, "Sizin önce ateş etmek gibi bir namınız var Ajan Blake," dedi.

Açıkçası buna itiraz edemezdim. Vampirler de buna mı güvenmişti? İçerideki herkesi vuracağımı mı düşünmüşlerdi? Planları buysa, namım düşündüğümden daha kötüydü. Mutlu mu olmalıyım yoksa üzülmeli miyim, bilemedim. Ne kadar tehlikeliyseniz o kadar sert görünürdünüz, demek ki ben gerçekten çok tehlikeliydim.

Zerbrowski biz konuşurken yanımıza geldi.

"Billings hakkında konuşmamız lazım Anita." Çok ciddiydi.

Başımla onayladım. "Tabii ki. Ama daha sonra." Vampirlerin beslenmediğini anlattım.

"Birkaç sene önce suçlarını üstlenmeleri için uşaklarını geride bırakan seri katil gibi bir şeyle mi karşı karşıyayız?"

Başımla onayladım. "Belki. Ama o zaman kurallar farklıydı; SWAT ve bana yeşil ışık verilmişti, emri yerine getirmek zorundaydık. Şimdi başka seçeneklerimiz de vardı."

Ulrich, "Bunu, Mulligan'ın eşine söyle," dedi.

Yine başımla onayladım. "Mulligan ve diğer memurun öldürülmesine yardım ettiyseler hayatlarını seve seve sonlandırırım ama önce kurşunu kimin alnına sıkmam gerektiğinden emin olmam gerek."

Ortağı, "Biz alınlarına kurşun sıkmayız," dedi.

İsmine baktım. "Stevens, değil mi?"

Başıyla onayladı.

"Evet, bir tane kafasına bir tane de kalbine sıkmanız gerek. Sonra kalbi alıp kafayı kesmelisiniz."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tanrım."

"Zincirli bir hâlde sana bakarlarken beyinlerine bir kurşun sıkmak ister misin?"

Bana baktı, gözlerinde saf bir korku vardı. "Yüce İsa," dedi. Vampirlere göz gezdirdi. "Büyükbabam ve çocuklarıma benziyorlar."

Başımı yana çevirdim, Stevens haklıydı. İki çocukla birlikte ölen iki yetişkin dışında, hepsi ya çocuktu ya da çok yaşlıydı. Daha önce bu kadar sıradan görünümlü vampirleri hiç bir arada görmemiştim. Sonsuz Yaşam Kilisesi'nde bile bu kadar çok çocuk ve yaşlı bir araya gelmezdi. Kimse bir çocuğun veya yaşlının bedeninde sonsuza kadar kalmak

istemezdi. Bunlar için, sonsuza kadar yaşamayı istemek ya çok erken ya da çok geçti.

Eğilip Zerbrowski'nin kulağına fısıldadım. "Daha önce hiç bu kadar çok çocuk ve yaşlı vampiri bir arada görmedim."

"Bunun anlamı nedir?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

Ulrich, "Bir vampir uzmanı için bir sürü şeyi bilmiyorsun," dedi.

İtiraz etmek isterdim ama edemedim.

4

Tepeden tırnağa silahlı bir biçimde içeride gezinince, bana tek bakan vampirler değildi. "Kim olduğunu zannediyor, Rambo mu?" Kimin söylediğine bakmadım ama fark etmezdi. Ben bir kadındım ve odadaki en ölümcül oyuncaklar bendeydi. Silahları kıskanmak çirkin bir şeydi.

Sarışın vampir çocuk, "Cellat," dedi.

Stevens, "Hepsi cellat," dedi. Ortağı, adamın kafasına dirseğini geçirdi. Tutsaklarla, özellikle vampirlerse, konuşmadınız.

"Hayır, Anita Blake vampir avcıları içerisinde kendine isim yapmış nadir birkaç kişiden biri," dedi. "Herkesten önce, cellat oydu." Gri-mavi ciddi gözleriyle beni süzdü. "Sadece korktuğumuz kişilere isimler takarız. O, Cellat. Ve diğer üç kişiyle birlikte Mahşerin Dört Atlısı'nı oluşturuyor."

Stevens nefesini tuttu ve bir şey söylemedi. Sormak istiyordu ama yanında Ulrich varken soramıyordu. O yüzden ben sordum. "Mahşerin Dört Atlısı içerisinde ismi Cellat olan biri yok."

"İki tane ismin olduğunu söyleyebilirim."

"Dur tahmin edeyim, ben Ölüm'üm," dedim.

Ciddi bir biçimde başını iki yana salladı. "Sen Savaş'sın," dedi.

"Neden?"

"Çünkü Ölüm'den daha çok vampir öldürdün."

Ne cevap vereceğimi bilemedim. Diğer ajanların isminin ne olduğunu sormak istiyordum ama korkarım çok iyi dostum olan Ted Forrester'ınki, Ölüm'dü. O ismi hiçbirimizin rozeti olmadığı zamanlarda kazanmıştı. Ve bu ismi kazanmak için yaptığı şeylerden bazıları yasa dışıydı. Sarışın vampirin ne kadarını bildiğini ya da paylaşacağını bilmiyordum. Ağzından çıkacak kelimeleri önceden tahmin edemeyeceğim kadar garip biriydi.

Bir vampirden çok, birinin büyükannesi gibi duran bir kadın, "Bizi neden öldürmedin?" diye sordu.

"Çünkü öldürmem gerekmiyordu," dedim.

Billings'in vurmaya çalıştığı çocuk, "Diğer memur, öldürmeni istiyordu," dedi.

"Siz beslenmemişsiniz, bu yüzden memurları siz öldürmüş olamazsınız."

"Öldürülmelerini seyrettik," dedi. "Kanuna göre, biz de onları öldürenler kadar suçluyuz."

Kaşlarımı çattım. "Seni vurmamı mı istiyorsun?"

Başıyla onayladı.

Kaşlarım biraz daha çatıldı. "Neden?"

Omzunu silkti ve bakışlarını önüne indirdi.

Büyükanne, "Çünkü sen şeytansın ve efendin de şeytan," dedi.

Kadına bakmadım. "On beş yaşında bir kızı vampir yapmaya çalışanları durdurmak isteyen masum insanların gırtlağını parçalayan ben değilim."

Kadın önce tereddüt etti, sonra konuşmaya başladı. "Kız bizden biri olmak istiyordu."

"Fikrini değiştirmişti," dedim.

Büyükanne suratını asıp başını iki yana salladı. "Geri dönüş yoktur."

"Tecavüzcüler de aynısını söyler: *Benimle çıkmayı kabul etti, seks teklifine hayır demek için çok geçti.*"

Suratına bir tokat yemiş gibi şaşırdı. "Bizi onlarla nasıl karşılaştırırsın?"

"Birini isteği dışında vampir yapmaya çalışmak, tecavüz ile cinayetin birleşimidir," dedim.

Çocuk, "Buna inanıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"Ama yine de bu Şehrin Efendisi ile aynı habitatı paylaşıyorsun."

"Habitat?" diye sordum. "Sen göründüğünden daha yaşlısın."

"Yaşımı söyleyemiyor musun?"

Biraz düşündüm, gücümü kullandım. "Yirmi yıldır ölüsün, seksenlerden kalma saç tıraşının sebebi bu."

"Sana yakın olan vampirler gibi, öldükten sonra saçlarımı uzatacak kadar güçlü değilim. Efendin benden, hepimizden enerji çalıyor ve bunu, kendi insanlarını iyileştirmek için kullanıyor. Senin için de siyah saçlarını uzatıyor."

Jean-Claude'un yanındakilerden güç aldığını biliyordum ama onlara güç de veriyordu. Fakat ben bu güç alışverişinin kurallarını tam olarak bilmiyordum. Çocuk haklı mıydı? Jean-Claude sadece saçlarını uzatabilmek için bu vampirlerden güç mü alıyordu? O gücü yaralarını iyileştirmek için kullanıyor muydu? Doğru olabilir miydi bu?

"Bilmiyordun," dedi.

Büyükanne, "Biliyor! Biliyor!" diye itiraz etti. Sesinde öfke vardı. Ama bu öfkenin altında, bir pastanın üzerine serpiştirilmiş şekerlemeler gibi korku tanecikleri duruyordu. Suratına baktım ama o, yüzümde gördüğü bir şey yüzünden bana bakamadı, korkusu yüzeye çıktı. Benden gerçekten korkuyor muydu?

Zerbrowski yanıma geldi. "Anita, otobüs geri döndü. Onları götürmemiz gerek."

Başımla onayladım ve çaylakla aynı hatayı yaptığımı fark ettim. Kötü adamların benimle konuşmasına ve güvendiğim insanlarla ilgili şüphe uyandırıcı şeyler söylemesine izin vermiştim. Şeytanı dinlerseniz size yalan söylemeyeceği ama doğruyu da dile getirmeyeceğine inanılırdı. Sarışın çocuk şeytan değildi ama gerçeği kendi arzu ettiği gibi dile getirmişti. Ve gidince Jean-Claude'a neler olduğunu soracaktım.

Tutsaklara döndüm. "Kaçmaya çalışırsanız sizi vururuz," dedim.

Sarışın, "Doğaüstü Tehlike Yasası," dedi.

"Bu yasa sizi öldürme hakkını bize veriyor, evet. Ayrıca ölen polis memurları yüzünden hepiniz cinayet şüphelisisiniz. Cinayet şüphelisi vampirler, kaçmaya çalışırsa vurulur."

Sarışın, "Biz insan olsaydık böyle olmazdı," dedi.

"İki polis memuru ölünce olabilirdi de," dedim.

"Yasal olarak olmazdı," dedi. Kolundan tutup sert bir biçimde ayağa kaldırdım, tökezleyince düşmesin diye yardım etmek zorunda kaldım.

"Bizim kadar güçlüsün, diğer polis memuruyla beslendiğini hissettim. Sen de insan değilsin," diye fısıldadı.

Vampiri ittim, yeni kelepçelerin ayak bileklerine de bağlı olduğunu unutunca çocuğu tekrar yakalamak zorunda kaldım. Odada kimse, birini ittikten hemen sonra, düşmeye başladığı anda yardımına koşacak kadar hızlı değildi, en azından insanlar için böyleydi.

"Gördün mü?" dedi.

Ayağa kaldırılanlarla birlikte yürümeye başladı. Sinirimi daha fazla bozmasın diye uzağımda mı durmalı yoksa bir delilik yapmasın diye yakınımda mı olmalı, bilemedim. Neden sinirimi bu kadar bozmuştu? Cevabı biliyordum, çünkü dediklerine inanıyordum. Bir ölüyü genç bir kızken mezarından yanlışlıkla kaldırmış, ilk hayaletimi on yaşında görmüştüm. Ölüler beni severdi. Ben diğer ajanlar gibi değildim; onlar yaratık öldürmekte iyi olan insanlardı. Ben ise yaratıklardan biriydim.

Kelepçeli kızlardan biri tökezledi. Kıza yardım ettim. "Teşekkürler," diye mırıldandı. Sonra dönüp kendisine kimin yardım ettiğine baktı. Ciyakladı ve mücadele etmeye başladı. Yaydığı korku ile afalladım, korkusu elime ve dilimin üzerine aktı. Bir şekil-değiştiren veya insanın korkusunu sezmekle aynıydı. Sizden korkan her şey, yiyecekti. Kızı bıraktım ve dengesini sağlayamayıp düştü. Diğer vampirler yardım etmek istedi ama onlar da kelepçeliydi. Sonunda Zerbrowski kızı kaldırdı.

Vampirler bana bakarken, öfkenin ardında hep korku vardı. Yaratıklar neden korkardı? Tabii ki diğer yaratıklardan.

Sarışının bana baktığını gördüm ama duygularını dile getiren, büyükanne oldu. "Canavar!"

Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Senin için Ajan Canavar olabilirim büyükanne."

Zerbrowski, "Neden benim böyle takma isimlerim yok?" diye sordu.

"Kimse senden korkmuyor," dedim. Espriymiş gibi gülümsedim.

"Çünkü sen o kadar kötüsün ki seninle yarışamıyorum."

"Karın da senin için öyle diyor."

Smith, "Ooo," dedi. "Belden aşağı vuruyorsun."

Zerbrowski sırıttı. "Benden daha iyi olmanla ilgili hiçbir zaman sorunum olmadı Anita."

Tepeden tırnağa silahlı ve etrafım vampirlerle çevrili olmasaydı, Zerbrowski'ye sarılırdım. Ama yanımızda bir sürü de polis olduğu için, "Teşekkürler Zerbrowski," dedim. Ama bakışlarımla, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu belli ettim. Beyinlerinden hangi duyguların geçtiğini dile getirmek istemeyen erkeklerin sessizce iletişim kurması gibiydi.

Gülümsedi. Alaycı bir gülümseme değildi. Gözlerindeki bakış gibi nazik bir gülümsemeydi. Başıyla onayladı ve sırıttı, bu kadardı. Ne demek istediğini anladığımı kavramıştı. Bir cümle ve iki bakış yetmişti –başka bir kadın olsa, en az beş dakika boyunca konuşup derdini anlatmak zorunda kalırdı. Erkek dilini iyi bildiğim için şanslıydı.

5

Zerbrowski'nin Dolph'u araması gerekiyordu, bu yüzden yedi vampiri asansöre bindirmeme Stevens, Ulrich ve Smith yardım etti. Sarışını yakınımda tutmaya karar verdim çünkü benimle çok fazla uğraşmıyordu. Ayrıca diğerleriyle uğraşmasını da istemiyordum. Zaten benden uzakta durmasını istemek kafamı karıştırdığını itiraf etmek olurdu ve buna izin veremezdim. Sorunlarla yüzleşmeyi seven biriydim, bu yüzden sarışın yanımda kaldı. Asansörde beni çok fazla rahatsız etmedi. Çıplak ve metal bir kafesin içindeydik, birinin bir kolu çekip asansörü harekete geçirmesi gerekiyordu. Bir yanda tahta bir kapısı vardı, soğuk ve karanlık asansör boşluğunu diğer yanlardan görebiliyorduk. Kapının önünde tel örgülerden bir kapı daha vardı ama asansörün geri kalanı gerçekten de bir kafese benziyordu. Birisi tepeden saldırır-

sa içeridekilerin hiç şansı yoktu. Asansörü çalıştırması için kolu Smith'e çektirdim. Geçen sefer de aynısını yapmıştı ve başımıza bir şey gelmemişti. Otomatik silahımı omzuma astım, yanağımı silahıma dayadım ve nefes verdim. Şimdi namlu yukarıya bakarken yerimde sabittim.

Stevens, "Neden yukarıya bakıyorsun?" diye sordu.

Bakışlarımı tepemizden ayırmadım. "Bazı vampirler uçabilir," dedim.

"Ben bunun sadece filmlerde olduğunu sanırdım," dedi.

"Hayır," dedim. Bakışlarımı karanlığın içinde gezdirip hareket eden bir şey aradım ama bulamadım.

Smith, "Gidiyoruz," dedi.

Dizlerimi hafifçe büktüm ve hazırlandım, karanlığa göz gezdirmeye devam ettim. "Tamam," dedim.

Asansör inişe geçti, önce fırtınalı bir havada bir geminin güvertesinde dikilmek gibiydi ama sonra sabitlendi.

Sarışın, "İnsanların büyük bir kısmı yukarı bakmaz," dedi.

"Ben onlardan değilim," dedim. İçinden geçtiğimiz karanlığı gözlerimle taramaya devam ettim. Şimdiye kadar sadece biz ve kablolar hareket ediyordu. Kablolara çok fazla bakmamaya ve sabit bir yere odaklanmamaya çalıştım, ormanda avlanırken de etrafa böyle göz gezdirmek gerekirdi. Geyiği aramaz, önce bir hareket sezmeye çalışırdınız. Beyniniz harekete neyin sebep olduğunu ve şeklinin neye benzediğini algıladıktan sonra harekete geçerdiniz. Aslında, tek bir şeye bakmamaya çalışmak zordu, gözleriniz sürekli var olmayan şeyleri arardı, oysa etrafınızda var olan bir sürü şey vardı. Gözler bir şeye bakmak ister, beyin gölgelere değil de somut cisimlere odaklanmayı arzulardı.

Smith, "Neredeyse geldik," dedi.

Hazırlandım ve asansör sarsılarak durdu. Sallandım -hepimiz sallandık- ve sarışına çarptım. Tenine dokunduğum anda korkusunu hissettim. Bana bu kadar yakın olup korkusunu gizleyebildiğine göre kalkanları açıktı ama dokunmak, vampir güçlerini daha iyi çalıştırırdı. Sarışının değil, kendi vampir gücümden bahsediyordum. Kapıların açıldığını duydum ve Smith yakınımdaydı. Kapıları açmış olmalıydı ama Smith'e değil sarışına baktım.

Bir süre bakıştık. Smith ve Ulrich vampirleri dışarıya çıkartıyordu. "Korkuyorsun," dedim.

"Cinayet şüphelisi olarak gözaltına alınıyorum, korkmamam mı gerek?" dedi. Ama dudakları aralıktı ve gözleri fazla açılmıştı. İnsan olsaydı nefes alıp verişi de hızlanır ve kalbi yerinden çıkacakmış gibi atardı. Yirmi yıldır ölüydü, stresli olduğunu bu kadar belli etmemeliydi, tabii başka bir sebepten dolayı dikkati dağılıyorsa durum değişirdi.

Yanından geçip giden büyükanne vampire odaklandım. Ulrich ile Smith kadını dışarıya çıkartıyordu. Sarışına döndüm. "Aptalca bir şey yapma," dedim.

Stevens, "Kiminle konuşuyorsun?" diye sordu.

Hepimiz vampirleri öne sürerek yürümeye başladık. "Onunla," dedim.

Sarışın gülümsedi. O gülümseme hiç hoşuma gitmedi.

Kolundan tuttum ve diğerlerine yetişmek için adımlarımı hızlandırdım ama kelepçeleri yüzünden çok hızlı hareket edemiyordu. Stevens'ı geride kalan vampirlerle asansörde yalnız bırakmak istemiyordum ama... İçimde kötü bir his vardı.

Deponun son kısmına geldik, Smith ve diğerleri kapıları açıp zincirli vampirleri karanlığa çıkartmaya başladı. Diğerleri dışarıdayken içeride sadece Ulrich ile ben kaldım. Stevens diğerleriyle birlikte öndeydi. Sarışın önümde ağır adımlar atarken, ben grubun gerisinde kaldım.

Büyükanne bana baktı. Ben de onun gözlerine baktım ve ne yapmak üzere olduğunu anladım ama hem kapıya hem de kadına uzaktım. Korku dolu gözlerine cesaret doldurmaya çalışıyordu. Ulrich tökezleyen bir vampiri yakaladı ve düşmesine engel oldu. Şimdi diğerlerinin yanında Stevens ile ben vardım. Stevens, büyükanneye benden daha yakındı.

"Stevens, büyükanneye dikkat et," dedim.

Kafasını yana çevirdi ve dediğimi yaptı ama silahını kadına doğrultmadı. Smith vampirler konusunda çok tecrübeli değildi.

"Sakın yapma büyükanne," dedim. "Kıpırdama."

"Yoksa beni öldürür müsün?"

"Kaçmaya çalışırsan ateş edebiliriz, bunu yapma."

Stevens bana baktı. "Neler oluyor?"

"Düşünüyor," dedim.

"Neyi?" diye sordu.

"Kaçmayı."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Sadece biliyorum." Psişik güçlerim yoktu ama bu işi yıllardır yapıyordum.

Stevens, "Ne?" diye sordu.

Ulrich, "Kaçmasına engel ol Stevens," dedi.

İçeriye girdi ve pompalısının namlusuna mermi sürdü. Çıkan sesin tüylerinizi diken diken etmesi ve içinizde bir

yerleri germesi gerekirdi. Vampirler irkildi ama büyükanne sakindi.

"Sakın," dedim.

Ulrich, "Stevens," dedi.

Stevens silahını kadının sırtına dayadı. Büyükanne bana gülümsedi, artık korkmuyordu. Lanet olsun. Dönüp Stevens'a gülümsedi, bu hâliyle benim büyükannem bile olabilirdi. Neşe saçıyor, âdeta taze kurabiye kokuyordu.

Ulrich, "Kimse kıpırdamasın!" dedi. Sesi eğitim başçavuşu gibi çıktı.

Kadın gülümsemeye devam etti. Yaptığının bir vampir numarası olduğunu söyleyebilirim ama şimdi çok zararsız görünüyor, sıradan bir insana ve hikâyelerde anlatılan büyükannelere benziyordu. Stevens silahını indirdi. Bence bu çaylak, yakın mesafeden kelepçeli yaşlı bir kadına ateş edemezdi. Büyükanne insana çok benziyordu.

Kadın koşmaya başladı ve Stevens ateş etmedi. Ulrich'in önünde diğer vampirler vardı, pompalısını kullanamadı.

"Lanet olsun!" diye bağırdım. Smith'e bağırdım. Dışarıdan silah sesleri geldi –çok sayıda.

Bağırdım. "Hayır!" Neye hayır dediğimi bilmiyordum ama dışarıda her ne oluyorsa, vampirler bunun olmasını istiyordu ve kötü bir şeydi.

Ve vampirleri hissettim. Güçlerini hissettim.

Gizlendikleri yerden çıkıyorlardı. Kapıya koşarken otomatik silahım elimde hazırdı, karanlığın içinde kutsal ateşler parıldadı. Avludaki bütün kutsal nesneler beyaz ve soğuk bir alevle yanmaya başladı. Sanki gökyüzünden yıldızlar düşmüştü ve parıldamaya devam ediyorlardı. Fakat yıldızlar da birer güneşti, sadece çok uzaktaydılar.

Yerde cesetler vardı. Vampirler çığlık atıyor, yere düşüyor, gözlerini siper etmeye çalışıyorlardı. O kadar parlaktılar ki kutsal nesnelerden hiçbirine bakamıyordum. O yüzden şimdi herkes, parlak ışıkların altında gölgelerden ibaretti.

Kendi haçım da canlandı. Sırtımı açık kapının yanındaki duvara verdim ve yana dönüp otomatik silahımı geride kalan vampirlere çevirdim. Ulrich de kapının diğer tarafında aynısını yaptı. İkimiz de ışık yüzünden gözlerimizi kısmış, nişan alıyorduk. Kutsal nesnelerin dezavantajı buydu. Vampirler kendilerini yere atıp savunmasız kalırlarsa sorun yoktu, aksi hâlde hedefleri vurmak daha zordu. Hangi vampire bakmam gerektiğini biliyordum.

Sarışın, önündeki Stevens'ı kalkan olarak kullanıyordu. İkisi de dizleri üzerindeydi. Stevens'ın yüzünün yanında, vampirin kelepçelerinin kırık zincirleri sallanıyordu.

Vampirin gözleri, ardında ay ışığı varmış gibi, gri bir buz parçası misali parıldıyordu. "Genç memurun inancı yokmuş." Stevens'ın haçı boynundaydı ama parıldamıyordu.

Ulrich, "Stevens," dedi. Pompalısı elindeydi ama birbirlerine çok yakın oldukları için silahı kullanmaya cesaret edemiyordu. Ateş edecek biri varsa o da bendim. İyi nişancıydım, mesafe uygunsa sarışının, Stevens'ınkinin yanındaki kafasını vurabilirdim. Ama mesafe tam sınırda gibiydi. Dikkatli bir biçimde nişan aldım. Iskalarsam Stevens'ı vururdum. Ama haçım varken bu iş daha da zordu. O yüzden haçımı çıkartıp köşeye fırlattım.

Ulrich kısık sesle, "Blake," dedi. Bir şey olmuş gibiydi.

Sarışın, yüzünü hiç göstermeyecek şekilde Stevens'ın arkasına biraz daha saklandı. Parıldayan gözlerinden biri

Stevens'ın kısa saçlarının arkasında kayboldu. Vampir, "Yapma," dedi.

Önce nefes alıp verişimi yavaşlattım, her şey nefesle başlardı. Sonra kalp atışlarımı yavaşlattım, o arada sessizce mırıldandım. "S.ktir... S.ktir... S.ktir... S.ktir..."

"Ateş etsen bile bunu yeterince hızlı yapamazsın."

Sesimi titretmeden adamın yüzünün yarısına odaklandım. "Onu... Bırak." Stevens'ın fal taşı gibi açılmış gözlerine bakmadan, sadece hedefe odaklanmaya çalıştım.

Vampir, Stevens'ın arkasına iyice sindi. Artık, ancak Stevens'ı vurursam vampiri de vurabilirdim. Kafasını en son gördüğüm yere odaklandım. Kafasını çıkartıp bakacaktı. Kendine hâkim olamazdı –büyük ihtimalle.

Gizlenmiş bir hâlde konuşmaya devam etti. "Kalp atışlarınla uyumlu bir biçimde konuşuyorsun."

"Evet."

Stevens, "Yapma," dedi. Vampirin eli gırtlağında olduğu için sesi boğuk çıktı.

Ulrich, "Gırtlağını şimdi parçalarsam ateş edemezsin," dedi.

"Sen onu öldürürsen, ben de onu delip geçecek şekilde sana ateş ederim."

"Ben zaten ölüyüm, beni korkutamazsın."

"Sen... Ölü... Değilsin," dedim. Kafasının en son göründüğü yere odaklanmakta zorluk çekiyordum. Odağı sonsuza kadar koruyamazdım. Ya ateş edecek ya da gözlerimi dinlendirecektim. Gözler, kollardan çok daha önce pes ederdi.

Vampir, "Ben ölüyüm," dedi.

"Henüz... Değil," dedim.

Sarı bir saç gördüm. Nefesimi tuttum ve her şey durdu. Sessizce tetiği çektim, kalp atışlarımın arasına denk getirdim.

Sarışın geri düşerken, önce ıskaladığımı düşündüm. Stevens'ın gırtlağının parçalanmasını bekledim. "Lanet olsun!" diye haykırdım.

Ulrich, "Stevens!" diye bağırdı.

Stevens öne düşerken gırtlağında kırmızılıklar görmeyi bekledim. Ayağa kalktı ve tökezleyerek vampirden uzaklaştı. Vampir sırtüstü yerdeydi. Otomatik silahımı elimde sıkı sıkı tutuyordum. Bir an için, bütün gece yerdeki vampire nişan alabileceğimi düşündüm. Dikkatli adımlarla vampirin yanına gittim.

Ulrich diğer taraftan yanımıza geldi, pompalısı elindeydi.

Cesede baktım ve kafatasının köşesinin açıldığını gördüm. Sarı saçları geriye düşmüş, kan ve beyin parçaları etrafa saçılmıştı. Sadece kafatasını vurmuş olsaydım Stevens'ın gırtlağını parçalayacak zamanı bulurdu. S.ktir.

Ulrich, "Harika atıştı ajan," dedi.

"Teşekkürler," dedim. Biraz nefes nefese kalmıştım. Kollarım parmak uçlarıma kadar karıncalanıyor, sanki derime iğneler batıyordu. Nabzım birden vücuduma geri döndü, sanki birkaç dakikadır yavaşlamamış da hiç atmamıştı. Dizlerimin bağı çözüldü ve başım döndü. Nefes verdim ve dik durmaya odaklandım.

Stevens bir köşede kusuyordu ama bunun sebebi korku değildi. Rahatladığım için ben de vampire nişan almak yerine yere çökmek istiyordum. Beynin dışarıda olduğunu görmüştüm, demek ki vampir ölüydü.

Ulrich, "Öldü mü?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Beynin dışarıda olması, öldüğü anlamına gelir."

"O zaman neden hâlâ nişan alıyorsun?"

Düşündüm, sonra bir kez daha nefes verdim ve silahımı indirdim. Sanki nişan almaya devam etmek daha güvenliydi. Mantıklı değildi ama nişan almaya devam etme arzum çok güçlüydü. Kafasına bir mermi daha sıkmak istiyordum ama beyni zaten dışarıdaydı. Kafasını kesip kalbini kazıklayana kadar da böyle kalacaktı. Ölmüştü, gerçekten ölüydü ama yine de aşağı bakan *namluyu vücuduna denk* getirecek bir yere geçtim.

"Ortağınla ilgilen," dedim.

Ulrich başıyla onayladı ve dediğimi yaptı.

Smith kapının eşiğinde belirdi ve yanında başka polisler de vardı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedim. "Bu vampir dışında. Dışarıda kim öldü?" Ulrich köşede kusan ortağının yanındaydı.

"Çoğunluğu vampir, polislerden ölen yok."

"Ne oldu?"

"Yaşlı kadın uçtu ve kutsal nesnelerimiz söndü. Birisi ateş etti."

"Ve herkes vampirlerin saldırdığını düşündü," dedim. "Bu yüzden ateş ettiler."

Smith, "Evet," dedi.

"S.ktir," dedim.

"Ama hiç polis ölmedi."

Başımla onayladım. "Haklısın. İyi tarafından bakmak gerek."

Bir üniformalı yanımıza koştu. "Dışarıda haber kanalları var."

Smith, "Lanet olsun," dedi. "Buraya nasıl geldiler?"

Ölü vampire baktım ve dışarıdaki ölen vampirleri düşündüm. Çocuklara, büyükannelere ve büyükbabalara benzeyen vampirler, polisler tarafından katledilmişti. S.ktir, s.ktir, s.ktir, s.ktir! Vampiri tekmelememek için kendimi zor tuttum. Planları bu muydu? Medyaya haber verip bunun için gönüllü olarak mı ölmüşlerdi? Kendilerini mi feda etmişlerdi? Tanrım, böyle olmasa çok iyi olurdu, çünkü birkaç kişi bunu yaptıysa başkaları da yapabilirdi.

Asansör arkamızda canlandı. Hepimiz ellerimizde silahlarla asansöre döndük. Dışarıya çıkan Zerbrowski'yi görene kadar silahımı indirmedim. Ölü vampire baktı, silahı elindeydi. "Eğlenceyi kaçırdım mı?"

"Çatışmayı kaçırdın, evet. Medyanın bok yağmuru ise yeni başlıyor."

"Üst kata geri dönebilirim," dedi.

"Burada en yetkili kişi sensin, onlarla sen konuşsan daha iyi olur."

"Lanet olsun," dedi.

Durumu çok güzel özetlemişti.

6

Kargaşa içindeki avluya adım attım. İnsanlar bağırıyordu ve her yerde ışıklar vardı. Tepemizde spot ışığı açık bir helikopter uçuyordu. Bir üniformalı vampir bir çocuğun yanına çömelmiş, ellerini karnındaki yaraya bastırıyor, kanamayı durdurmaya çalışıyordu. Yakından bir silah sesi geldi ve başımı yana çevirirken silahımı da doğrulttum. Üniformalı bir polis memuru yerdeki bir vampirin işini bitirmişti. Sarı atkuyruğu olan başka bir polis, "Ateşi kes! Ateşi kes!" diye bağırdı.

Smith, "Onları kurtaracak mıyız öldürecek miyiz?" diye sordu.

Harika bir soruydu. Yasal olarak hepsini öldürebilirdim. Yasayı kullanmıştım, hepsi için infaz emrimiz vardı. O yüzden gidip teker teker kalplerine ve kafalarına sıkabilirdik. Bazı memurlar ise yaraları ceketleri veya elleriyle

kapatmaya çalışıyordu. Bir kısmı ise silahlarını vampirlere doğrultuyordu. Ben emri verirsem hepsinin öldüğünden emin olurlardı. Yasal olarak hakkımdı, birkaç sene önce olsa hiç düşünmeden yapar ve haklı olduğumu düşünürdüm. Şimdi ise... Emin değildim. Yasal seçeneklerim nelerdi? Kanun neyi yapabileceğimi söylüyordu? Rozetiniz varsa, bazen elinizde sadece bu kalır, kanuna tabi olurdunuz. Sorun, kanunların bazen gri olmasıydı. Kimi zamansa her şey fazla açık olurdu. Bir zamanlar kanunların adaletle ilgili olduğunu düşünürdüm ama rozetim ve silahımla çok uzun zamandır aktif görevde olduğum için, kanunların sadece birer kanun olduğunu biliyordum. Kanunları yazanlar, ortalıkta kan kaybeden insanlar varken, *ne yapacağız,* diye soranlarla uğraşmamıştı.

Zerbrowski telefonunu çıkarttı ve yanıma geldi. "Yukarıdakiler endişeli. Geriye kalanları vursunlar mı yoksa buraya mı getirsinler? Dışarıda iki ambulansımız var. Gelip yaralıları kurtarmaya çalışsınlar mı yoksa işlerini bitirelim mi?"

"Yasal seçenekleri sen de benim kadar biliyorsun," dedim. Kararı ben vermek istemiyordum. Bir başkası veremez miydi?

"Üst kattakileri vurup ambulansları geri göndermemizi mi istiyorsun?" diye sordu. Beni tanımıyormuş gibi yüzümü inceledi. Ya da benim kim olduğumu anlamaya çalışıyordu. Kim olduğumu ben de bilmiyordum.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, lanet olsun, sanırım hayır."

"Ne?" diye sordu.

Başımı yine iki yana salladım ve yürümeye başladım.

"Ambulansları içeri alın. Üst kattakilere söyle, vampirleri güvende olduklarına ikna etsinler. Ama aşağısı o kadar karışık ki güvenliklerini garanti edemeyiz. Orada kalsınlar, iş birliği yaparlarsa herkes buradan canlı çıkacak."

Dediğimi yaptı ve ben de örnek olmak için yaralılara yardıma gittim. İşin nasıl sonuçlanacağı, sonraki birkaç dakikaya bağlıydı.

Yaralı vampirlere nasıl yardım edilirdi? Smith genç bir kızın yanına çömeldi. "Kalplerinin atması gerekiyor mu?"

"Gerekli değil," dedim. Yanma gittim, işe buradan da başlayabilirdim.

"O zaman kurtarılabilir durumda olup olmadığını nasıl anlayacağız?"

"Güzel soru," dedim.

Kısık sesle konuştu. "Bir cevabın var, değil mi?"

Gülümsedim ama aynı şekilde karşılık vermedi. İç geçirdim ve psişik kalkanlarımdan birini kapattım. Ben bir nekromansırdım, binlerce yıldır aralarında yaşamasına izin verilen ilk örnektim. Vampirler yüzlerce yıl boyunca benim gibileri öldürmüştü çünkü efsanelere göre gerçekten güçlü nekromansırlar sadece zombileri değil bütün yaşayan ölüleri kontrol edebilirdi. Vampirleri, mezarlarından kaldırdığım zombiler gibi kontrol edemiyordum ama bazen... Üzerlerinde gücüm oluyordu.

Kısa, siyah saçları olan soluk tenli kıza baktım. Vampirler içerisinde en emo veya gotik diyeceğimiz kızdı. Saçlarının rengi doğal değildi. On dört yaşında veya daha küçüktü, birçoğumuzun isyankâr olduğu yaştaydı. Fiziksel görünümün ardındakileri görmeye çalıştım. Daha önce açlıklarını hissetmiştim ama belki de daha fazlası vardı. Daha

önce bir veya iki vampirin hayatını kurtarmıştım. İşte... Bir kıvılcım görüyordum, vücudunun ortasında yanan soğuk bir alev gibiydi, göğüs kafesi ile karnının birleştiği yerdeydi. Gördüğüm enerji, rüzgârdaki mum alevi gibi titriyordu, sönmek üzereydi. Diğer vücutlara da bakıp daha fazlasına odaklandım. Bazıları soğuktu, hiç enerji yoktu. Gitmişlerdi, gerçekten ölmüşlerdi. Ama üç tanesinin alevi hâlâ canlıydı.

Ambulanslar geldi ve sağlık görevlileri sedyelerle aşağıya indiler. Nereden başlayacaklarını bilemedikleri için tereddüt ettiklerini gördüm. "Şu grubun kenarındaki kızla başlayın, size yakın olan, ölmek üzere."

Birbirlerine baktılar ve omuzlarını silktiler. Vampirlere plazma bağlamaya başladılar. Plazmanın veya kan naklinin vampirleri kurtarabildiğini biliyorlardı. Bazen bunu yapmak, vampire kendilerini iyileştirecek zamanı tanıyordu. Acil durumlarda vampirler için yapabilecekleri nadir şeylerden biriydi. İkinci grubu, alevi titreyen bir başka vampire yönlendirdim. Şimdi geriye, yaralı ama canlı iki vampir kalıyordu. Zaten serumlar da çok hızlı bağlanamazdı.

Kızın soğuk derisine dokundum. Beslenmemiş ve yüz yaşından daha küçük olanların derisi, içinde bizim kanımız yoksa soğurdu. Titreyen alevi körüklemeye çalıştım. Alev biraz canlanınca, gerçek bir ateşmiş gibi, geri çekildim.

Smith, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet, diğerlerini de buraya getir, böylece onlara dokunabilirim."

"Daha sonra neler olduğunu açıklayacak mısın?"

"Evet."

Smith bana inandı ve vampirleri getirmeye gitti. Birinin nefesini tuttuğunu duydum ve bir başkası boğuk bir çığlık attı. Kafamı yana çevirdim, odaklanınca bir alevin parıltısını gördüm. Lanet olsun. "Sorun nedir?" diye sordum.

Smith, "Uyandı," dedi. "Birini korkuttu." Vampir, yanındaki polislerden birine sert bir bakış attı ama üniformalılar adamı benim yanıma taşıdı. Adamı diğer yanıma yatırdılar, böylece şimdi iki elimde de birer vampirin eli vardı.

Adam koyu renkli gözlerini kırpıştırdı, yüzü acıyla gerildi. Kısa saçları doğal bir siyahtı ve hafif kavisli gözleriyle uyumluydu. Asya kökenlileri teşhis etmek konusunda çok iyi değildim. Tahminime göre Japon veya Çin kanı taşıyordu ama Kore de olabilirdi. Sanırım fark etmezdi. Zayıftı, benim boyutlarımdaydı, bu yüzden bir erkek için narin görünüyordu. Gruptaki diğerleri gibi, vampire değil de kurbana daha çok benziyordu. En azından tehlikeli görünmüyordu. Göğsündeki kurşun deliği de bu imajı sağlamlaştırıyordu. Elimi onunkine doğru uzattım. İrkildi ve benden uzaklaşmaya çalıştı.

"Sana yardım etmeme izin ver," dedim. Konuşurken, kızın kıvılcımı üzerindeki konsantrasyonumu kaybettim ve üzerine daha fazla enerji akıtmak zorunda kaldım. Gözlerimi bir anlığına kapattım ve kıvılcımın alevlendiğinden emin oldum. Adammkini de görebiliyordum. Kendi kendini besliyordu ve kızınkinden daha iyi durumdaydı. Muhtemelen en hafif yaralanandı.

"Bana dokunma," dedi.

Gözlerimi açınca yüzündeki korkuyu gördüm. "Sana dokunmuyorum," dedim. Kızın enerjisini sabit tutmak için sesime çok fazla duygu yüklemedim.

"Ne yaptığını biliyorsun," dedi. Şimdi korkunun yanında öfke de vardı.

Aslında, ne yaptığımı bilmiyordum. Alevleri canlandırma işini daha önce sadece bir kez yapmıştım ve o zaman tanıdığım bir vampirin üzerinde çalışıyordum. Acil durumdan önce de enerjisine eriştiğim biriydi. Yabancı vampirlerin üzerinde bu kadar kolay olmaması gerekirdi ve bunu düşündüğüm anda kızın enerjisi titredi. Psişik yetenek, büyü gibiydi. İnanmanız gerekti. Şüphelerimi bir kenara koydum ve kıza yardım etmeye devam ettim.

Diğer vampir doğrulup benden biraz daha uzaklaşmak istedi. Doğrulurken nefesini tuttu ve sırtı yeniden yere düştü, yüzünü acıyla buruşturdu. Şimdi çok iyi durumda değildi.

"Lanet olsun," dedim. "Mermi hâlâ içeride ve yerini değiştirdin." Duygularım devreye girince kızın alevi titredi. Zaten güçlü bir rüzgâra maruz kalan mum alevi gibiydi ve sönmek üzereydi ama şimdi adamınki için de aynısı geçerliydi.

"Doktor!" diye bağırdım.

Birisi çantasıyla bizim yanımıza koştu ve arkadaşlarını bir başka kurbanın yanında yalnız bıraktı. Saniyeler, sadece saniyeler sonra, yardıma gelenlerin sayısı artacaktı.

Adamın soğuk elini tuttum ve gücümü içine akıttım. "Hayır! Hayır, senin kölelerinden biri olmayacağım!" diye bağırdı. O kadar şaşırdım ki elini bıraktım.

Sırtını yere koydu ve siyah bir şurup renginde kan tükürdü. Doktor, ikisi arasında kararsızdı. "Kız daha çabuk soluyor," dedim. Sözüme inandı ve kızın yanına çömelip üzerinde çalışmaya başladı. Kızı sabit tutmak için üniför-

malılardan birinden yardım istedi. Geriye adam kalmıştı, aslında çocuk sayılırdı çünkü öldüğünde on yedi yaşında olmalıydı.

"Sana yardım etmeme izin ver."

"Hayır." Öksürdü ve acı *çekiyor gibiydi.*

Enerjimi içine biraz daha akıttım. "HAYIR!" diye çığlık attı.

İkisine birden odaklanamıyordum çünkü duygularım araya giriyordu. Serum bağlanırken kızın kıvılcımını sabit tutmaya çalıştım ve damarlarına akan sıvı artık benim gücümden daha faydalı olacaktı. Bileğimi delikanlının yüzüne doğru uzattım. "Enerji almıyorsan beslen," dedim.

"O zaman Jean-Claude'a bağlanırım."

Polis, benim insan-hizmetkâr bağıyla Jean-Claude'a ne kadar yakın olduğumu bilmiyordu, bu yüzden sözlerimi dikkatli seçtim. "Ölmeyi mi yeğlersin?"

"Evet." Bir kez daha öksürdü ve Smith onu sabit tutmaya çalışırken, acıyla kıvrandı.

"Neden?" diye sordum.

Acı yüzünden bir süre konuşamadı, sonrasında dudaklarından kan damlarken cevap verdi. "Özgürlük. Bir efendiye bağlı olmak istemiyoruz. Özgür olmak istiyoruz, bir başka konseye bağlanmak istemiyoruz. Gidenleri kendi hâline bırakın."

Kızın kıvılcımı sabitlendi. Plazma, kızı canlı tutuyordu. Bütün enerjimi delikanlının içine akıttım. Alevi birden parıldayınca, kafamın içinde açığa çıkan parlaklık yüzünden gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

"Hayır." Yana döndü ve kan, ağzından daha hızlı akmaya başladı. "Tıbbi veya metafizik yardımı reddediyorum."

Doktor, "Ona fiziksel olarak ne yaptığını bilmiyorum ama durman gerek. Yardımı reddetti ve yasal olarak durman gerek," dedi.

"Ölecek," dedim.

"Ben zaten ölüyüm. Ben vampirim."

"Sen ölü değilsin," dedi. "Yaşayan ölüsün. İkisi aynı şey değil."

"Ben bir amaç için öldüm." Sesi boğuktu, fazla derinden geliyordu. Ağzına dolan kan, dudaklarının kenarından akmaya başladı.

"Ne amacı?"

"Özgürlük," dedi. Gözlerine perde inmeden önce son söylediği şey buydu ve vücudu son bir kez daha titredi. Alevinin sönüşünü seyrettim. Sanki çok güçlü bir nefes, ateşini söndürmüştü.

Elini tuttum, artık delikanlıyı kurtarmak için çok geçti. Ama gidişini hissetmek için geç değildi. Kollarımda ölen bir insan gibi değildi. Vampirlerin ölüşü biraz daha farklıydı. Ruhlarındaki bir farklılık yüzünden miydi? Kötü oldukları için miydi? Ruhları kayıp mıydı? Açıkçası bu soruların cevaplarını bilmiyordum. Tek bildiğim şey, fiziksel vücudunun göründüğünden daha yaşlı değildi ve bizi, kendisini öldürmeye zorlamıştı. Sebebini hiçbirimiz bilmiyorduk.

7

Polis soruşturması devam ediyordu ama bu vampirler, Jean-Claude'un etkisine girmektense ölmeyi tercih etmişti. Birinin güç hiyerarşisine katılmak yerine ölmeyi tercih ediyorsanız, o güç hiyerarşisini yok etme yolunda ilk adımı atmış olurdunuz. Genelde soruşturmalarda neler olduğunu erkek arkadaşlarımla paylaşmazdım ama... Şimdi bunu paylaşmazsam ve Jean-Claude veya diğerlerinden birinin başına kötü bir şey gelirse kendimi hiçbir zaman affetmezdim. Sevdiğim insanlarla rozetimi kaybetmek arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsam, rozetimi kaybetmeyi seçerdim.

Yaptıklarıma bir mazeret mi bulmaya çalışıyordum? Evet. Her hâlükârda yapacak mıydım bunu? Evet.

Avlunun bir yanına geçtim, suç mahalli uzmanlarının ve cinayet mahallerine üşüşen üniformalıların yanından

geçtim. İki binanın arasında dar bir sokak buldum. Sokak, fabrika kurulduğunda içinden bir kamyon geçirecek kadar genişti ama şimdi gölgeli ve herkesten uzaktı. Sırtımı soğuk tuğlalara yasladım ve arzu ettiğim gibi yalnızdım.

Bir telefonla Jean-Claude'u aramam gerekmiyordu. Tek yapmam gereken, aramızdaki kalkanları indirmekti. Sürgülü bir kapıyı açmak gibiydi. Kapı kapalı kalmazsa duygularımız birbirine giriyor, fiziksel duyuları bile paylaşıyorduk. Çoğu zaman, benim nerede bittiğim ve Jean-Claude'un nerede başladığı bile belli değildi; çok kafa karıştırıcı ve bir o kadar da ürkütücüydü. Bir başkasının zihnine, vücuduna ve kalbine bu kadar girmekten hoşlanmıyordum. Jean-Claude'un içime girmesi de aynı derecede rahatsız ediciydi.

Ama benim kapının kilidini açmam ve Jean-Claude'un zihnine düşmemi engelleyen kalkanları kaldırmam yeterli değildi. Çünkü sadece birimizin kapıları kilitlemesi yeterli olmuyordu. Bunu sadece birimiz yaparsa, iletişim kanalı üzerinden yankılar gidip geliyordu. Çoğunlukla güçlü duygular için geçerli bir durumdu ama rastgele bir süreç olduğunu söyleyebilirdim.

Jean-Claude da kendini bana açtı ve Suçlu Zevkler'deki ofisinde oturduğunu anladım. Vücudunun üst kısmını bir havluyla silerken, derisindeki ter damlalarını hissettim. Dans etmişti ve bu nadir görülen bir şeydi çünkü kulübün hem sahibi hem de yöneticisiydi. Dans ettiği akşamlar kulüp ağzına kadar dolu olurdu. Çünkü kadınlar ve erkekler, St. Louis'in en seksi vampirinin üzerindeki kıyafetleri çıkarttığını görmeye çok hevesliydi. Diğer dansçılar kadar soyunmazdı. İçine bir g-string giydiği olurdu ama

zaten dantelli ve delikli pantolonları çok fazla şeyi gizlemiyordu. Daha baskın karakterler, kıyafetlerinin bir kısmını üzerinde bırakırlarken itaatkâr olanlar çıplaklıktan rahatsız olmazlardı. Jean-Claude'un birinin itaatkâr uşağı olduğu günler çok geride kalmıştı. İkimiz de yatak odası dışında bir yerde soyunmaktan çok fazla hoşlanmazdık.

Kusursuz ve kaslı vücuduna şöyle bir göz gezdirip üzerindeki pantolonun belinden bileklerine kadar gevşek bağları olduğunu görmeme izin verdi. Sanki pantolonun sadece önü ve arkası üzerindeydi, yanlar olmasa da olurdu. Derideki siyah dantellerin arasından, kusursuz beyazlıkta teni görünüyordu.

Sadece vücuduna bakmak bile, içimde bir şeylerin kıpırdanmasına sebep oldu ve tuttuğum nefesimi verdim. Hatta dengemi kaybetmemek için bir elimi soğuk tuğlaların üzerine koymak zorunda kaldım. Jean-Claude'u ilk gördüğüm günden beri üzerimde böyle bir etkisi vardı.

Boş ofiste sesi yankılandı. "*Ma petite*, beni görünce verdiğin tepkiyi çok seviyorum."

Yüzüm tuğlalara çok yakınken fısıldadım. "Sahneden yeni inmişsin, herkes aynı tepkiyi vermiştir."

"Ama onlarınki yabancıların şehveti, her şeyin olasılıklar ve fantezinden ibaret olduğu ilk arzulama. Yedi yıldır birlikte olduğun birinden bu tepkiyi almak çok daha önemli."

"Sana bu şekilde tepki vermeyecek birini hayal edemiyorum," dedim.

Bir kahkaha attı, tenimi okşayan ve dokunulabilir bir kahkahaydı. Sanki üzerime aktı ve kıyafetlerimin içine girip özel yerlerime dokundu.

"Buna bir son ver, işteyim," dedim.

"Genelde işteyken benimle bağlantıya geçmezsin. Sorun nedir?" diye sordu.

Çok uzun süredir birlikteydik ve işteyken kimsenin sevgilisi değil bir ajan olduğumu gayet iyi biliyordu. Başka erkekler bu tarz sınırlar çizilmesinden hoşlanmazdı ama Jean-Claude, yaşamın, duyguların ve dostların farklı departmanlara bölünmesini gayet iyi anlıyordu. Yüzlerce yıl yaşayabilen vampirler, bu konunun uzmanıydı. Öyle olmak zorundaydılar yoksa delirirlerdi. Yaşanan kötü şeylere çok fazla odaklanamazlardı çünkü birkaç ömür geçtikten sonra bunların sayısı çok fazla olurdu. Ben kendi hayatımda bir sürü kötü deneyime sahiptim ve altı yüz yıllık birikimin nasıl bir şey olabileceğini hayal bile edemiyordum.

Aklımdan geçenleri özetledim. "Bu pislikle ilgili bir şey duydun mu?"

"Tam olarak senin anlattığınla ilgili değil."

"Ama bir şey duydun, değil mi?"

"Amerika'daki vampirlerin başında bir konsey olması fikrinden hoşlanmayanlar olduğunu duydum. Eski konsey üyelerinden hayatta kalanların burada dükkân açmasından ve ülkeyi eskisi gibi yönetmesinden korkanlar var. Aslında benim bir Amerikan vampir konseyi istememin sebebi de buydu. Ben ve buradaki dostlarım, Avrupa'nın eski konsey üyelerinden daha güvenilir vampirleriz."

"Eski konsey üyelerinden bir kısmıyla tanıştığım için seninle aynı fikirdeyim," dedim.

"Bazı vampirlerin efendisiz olmak istediğini duymadım. Sadece çok genç olanların böyle bir hayali vardır."

"Buradaki vampirler çok genç ya da gençti. Hiçbiri yüz yıllık vampir değil. Çoğunluğu yirmi ile elli yıl arasında diyebiliriz. Bazıları ise on yıldan daha az bir süredir vampir."

"Hepsi Amerikalı mı?"

Düşündüm. "Sanırım."

"Amerikalılar, canlı da ölü de olsalar, garip insanlar. Onların ideal özgürlüğe verdiği değeri, dünyanın geri kalanı ancak hayal edebilir."

"Biz genç bir ülkeyiz," dedim.

"Evet, başka bir çağda olsak, Amerika çok büyük bir imparatorluk olma yolunda ilerlerdi ama öyle bir çağda yaşamıyoruz. Artık dünya liderleri ve orduları her yerin fethedilmesine asla izin vermez."

"Askerlerimizin uğrunda öldüğü kaynakların ve toprakların bir kısmına sahip olmak iyi bir başlangıç olabilir," dedim.

"*Ma petite*, sen gizli emperyalist misin?"

"Sadece televizyonlarda kızlarımızın ve oğlanlarımızın ölüm haberlerini seyretmekten sıkıldım, ceset torbalarından başka bir şey göstermiyorlar."

"Yardım ettiğiniz insanların özgürlüğü ve minnettarlığı var," dedi.

Bir kahkaha attım. "Evet, bizi o kadar seviyorlar ki patlatmaya çalışıyorlar."

"Amerika'nın rüştünü ispat etmesi, tarihin garip anlarından biridir, sana katılıyorum."

"Bu vampirler sana kan bağıyla bağlanmak yerine ölmeyi tercih ediyor ama senin soyundan geliyorlarmış gibi onları hissedebiliyorum."

"Bu beklenmedik bir şey ve çok enteresan. Bizim soyumuzdan olmadıklarına emin misin?"

Derin bir nefes alıp verdim. Üzerinde düşünmeye çalıştım ve ne hissettiğime odaklandım. Sustum ve bilgiye doğrudan zihnimden erişmesine izin verdim.

"Bunun üzerinde düşünmem gerek," dedi. Biraz geri çekildi ve kalkanlarını aktif hâle getirdi.

"Aklına bir şey geldi. Ve benim hoşuma gitmeyecek bir şey, değil mi?"

"Bir fikrim var, hepsi bu. Seninle paylaşmadan önce üzerinde düşünmek ve güvendiğim yaşlılardan konuda hakkında fikir almak istiyorum."

"Eskiden olsa yalan söylerdin."

"O eskidendi *ma petite*. O dönemde, senden bir şey gizlediğimi fark etmiyordun."

"Seni tanıyorum," dedim.

"Birbirimizi iyi tanıyoruz," dedi. "Seninle paylaşana kadar bu düşüncemi kendime saklayabilir miyim. Bu konuda bana güveniyor musun?"

"Bilmeyi tercih ederim," dedim.

Tekrar, "Bana güveniyor musun?" diye sordu.

İç geçirdim. "Evet." *Ama bilmek istiyorum*, diye düşündüm. Zihnine girmek istedim ama beni nazikçe geri itti.

Kısa süre öncesine kadar kendimi kafasının içinde gibi hissediyordum ama şimdi, sanki önünde ve biraz tepesindeydim. Sürece alışana kadar böyle olmasını tercih eden bendim ama şimdi beni kendinden uzaklaştıran, Jean-Claude'un kendisiydi.

Bana gülümsedi, zengin ve kobalt mavisi gözleri, kimsenin gözlerinde görmediğim bir koyu maviliğe sahipti.

Gözlerin ardından, parıldayan siyah bukleleri geliyordu. Göğsündeki haç şeklindeki yanık izi, dokunduğumda parmaklarımın altında kaygan bir bölgeden ibaretti. Göğsüne dokunduğumu düşündüğüm anda Jean-Claude'a biraz daha yaklaştım, sanki kameranın görüntüsünü yakınlaştırıyordum.

Beni daha sert itti ve şimdi bana bakarken gülümsemiyordu. Benim onu ofisinde gördüğüm gibi, o da beni karanlık bir sokakta görüyordu. "Bana güvendiğini söyledin," dedi.

"Sana güveniyorum," dedim.

"Ama hâlâ sınırları zorlamaya devam ediyorsun."

Omzumu silktim. "Özür dilerim, istemeden oldu."

"Hem istemeden hem de isteyerek oldu *ma petite*."

Yeniden omzumu silktim. "Bir kızı, denediği için suçlayamazsın."

"Evet, suçlayabilirim," dedi. "*Je t'aime ma petite*."

"Ben de seni seviyorum Jean-Claude."

Aramızdaki bağlantıyı kapattı, metafizik kapı çarpıldı. Aklına bir şey gelmişti, üzerine gitseydim bana söylerdi. Ama Jean-Claude bir şeyi bilmek istemeyeceğimi söylüyorsa genelde haklı çıkardı.

Cahillik mutluluk değildi ama her şeyi bilmek için de aynısı geçerliydi. Bazen daha fazlasını bilir ama daha mutlu olmazdınız.

Arkamdan birinin yaklaştığını duydum ve dönünce Zerbrowski'nin sokağın ağzında durduğunu gördüm. "Haberlerde mi görmüş?"

"Ne?" diye sordum.

"Cesetleri," dedi.

Gözlerimi kırpıştırdım, yeniden kendi zihnime ve bedenime dönmeye çalıştım. Parmak uçlarımı soğuk ve kaba tuğlalara bastırmak faydalı oldu.

"Sen iyi misin?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Tabii ki."

"Katie'yi de aradım," dedi.

"Haberlerde mi görmüş?" dedim.

"Hayır, çocuklar görmüş."

Neler hissettiğini anlıyormuş gibi görünmeye çalıştım. "Üzgünüm Zerbrowski, senin için zor olmalı."

"Haberlerde üzerleri örtülü kanlı cesetleri göstermişler ve iki polisin öldüğünü söylemişler. Ama polislerin isimlerini vermemişler. Aslında böylesi herkes için daha iyi. Ama herkesin ailesi meraktan çıldırmak üzere."

Erkek arkadaşlarımın büyük bir kısmı benim hayatta olduğumu hissedebiliyordu ya da en azından ölsem bunu fark ederlerdi. Ama onları zihnimden uzak tutmak için, tam bir baş belası gibi kalkanlarımı açık tutuyordum. Bir suç mahallindeysem zihnimden uzak durmaları gerektiğini açıkça beyan etmiştim. Devam eden soruşturmaları onlarla paylaşmak istemiyordum. Birbirimizden sırlar saklayacak kadar uzak durmak çok zordu ama bunu yapmak zorundaydım. Sebebi sadece polis soruşturmalarının güvenliği değildi, benim görev başındayken gördüğüm korkunç şeyleri görmeleri gerekmiyordu. İşimin bu kısmını paylaşmak istemiyordum. Bazen kâbuslar gördüğümde yanımdaysalar bir kısmına şahit oluyorlardı. Bazen çok kanlı bir olay üzerinde çalışıyorsam sevgililerim benimle aynı yerde uyumuyorlardı. Onları suçlayamazdım ama bunu yapanların gözümde puan kaybettikleri de bir ger-

çekti. Beni bazı yönlerimle değil her şeyimle kabul eden insanları tercih ederdim.

Evi aramalı mıydım? Muhtemelen. Lanet olsun.

Zerbrowski, "Yüzündeki ifade nedir?" diye sordu.

"Jean-Claude ile konuştum ama diğerlerine haber vermedim."

"Diğerleri otomatik olarak haberdar olmaz mı?"

"Hayır, eski vampirler bildiklerini her zaman başkalarıyla paylaşmaz."

"Şimdi gelip vampirlerle konuşman gerekiyor ama seninkilerden birini aramak istiyorsan bunu hemen yapabilirsin."

"Teşekkürler Zerbrowski."

"Evet, diğerlerine haber verecek birini arasan daha iyi olur."

"En iyisi Micah," dedim. Telefonumu elime aldım.

"Bay Callahan'a benden selam söyle," dedi.

"Söylerim," dedim.

Zerbrowski, "Telefonun daha önce elinde değildi," dedi.

Sanki birden elimde belirmiş gibi telefonuma baktım. Jean-Claude ile de telefonda görüştüğümü düşünüyordu. İlkinde, telefon kullanmadığımı bilmesini istemiyordum.

Başını iki yana salladı. "Bilmek istemiyorum, çünkü Jean-Claude ile telefon kullanmadan iletişim kurabildiğini öğrenirsem, soruşturmamızın gizliliğinden şüphe duyarım. Sadece, şimdi telefonu kullan, tamam mı?"

Başımla onayladım, elimi havaya kaldırdım. "Anlaştık." Micah'nın numarasını buldum ve çevirdim. Bir vampir değildi, leoparadamdı; şekil-değiştirenler modern insanlar gibi düşünürdü. Aslında tam tersi olmasını beklerdiniz

ama değildi. Vampirler, insan veya hayvan değil, vampirdi. Jean-Claude'u ne kadar sevsem de gerçeğin bu olduğunu biliyordum.

8

Micah'nm zil sesi, "Stray Cat Strut" şarkısıydı. Nathaniel, telefonumda herkese ayrı bir zil sesi koymaya kararlıydı. Micah için kusursuz bir zil sesi değildi ama daha iyisini bulana kadar bununla idare etmek zorundaydım.

İş için yapılan aramalara, "Micah Callahan," diye cevap verirdi. Şimdi ise bana, "Anita," diye cevap verdi. Sesinde rahatlama vardı, sonra kendine geldi ve profesyonel ses tonuna büründü. "Bu kadar erken aramanı beklemiyordum. Olay yerinde işin bitmiş olamaz."

Önce rahatlayıp sonra hemen kendine geldiği için, konuşmaya bir özürle başladım. Beni eleştirse veya sızlansa bile bu durum değişmezdi. "Daha önce aramadığım için özür dilerim ama ölen polis memurlarından biri olmadığımı bilmek istersiniz diye düşündüm."

Ölen dediğim için önce pişman oldum, sonra olmadım çünkü gerçek buydu ve... Ah, lanet olsun.

Telefonun diğer tarafındaki hâlini hayal edebiliyordum. Açık yeşil gözleri ışığa göre altın rengi ve yeşil arasında gidip geliyor olmalıydı. Leopar gözlerine sahipti çünkü çok kötü bir adam tarafından uzun süre hayvan formunda kalmaya zorlanmış ve insan formuna geri dönememişti. Koyu kahverengi buklelerini serbest bıraktıysa, atkuyruğu yapmadıysa veya saçlarım toplamadıysa, şimdi beni daha iyi duyabilmek için saçlarını kulaklarının arkasına atıyor olmalıydı. Benim boyumdaydı. Hayatımdaki erkekler içerisinde en kısa boylusuydu, narin bir görünümü vardı ama kas yaparak bu açığı kapatmaya ve benim gibi elindekiyle yetinmeye çalışıyordu.

"Başına bir şey gelse Nathaniel bana haber verirdi," dedi. Sesi şimdi sakin değildi, hafifçe titriyordu. Benim yanıma Nathaniel ile aynı anda taşınmıştı, birlikte geçirdiğimiz iki yıl boyunca güzel bir üçlü olmuştuk. Micah benim Nimir-Raj'ım, leopar kralımdı. Ben de onun Nimir-Ra'sı, leopar kraliçesiydim. Harika bir metafizik bağımız vardı ama Nathaniel, benim çağırdığım leopardı. Gerçek bir vampir gibi çağırdığım bir hayvan vardı ve teorik olarak, ben ölürsem hizmetkârım da benimle birlikte ölebilirdi. Tam tersi mümkün değildi, Nathaniel ölse bana bir şey olmazdı. Çünkü çağrılan hayvanlar ve insan hizmetkârlar, (ben de bir vampir hizmetkârıydım) efendileri olan vampirin enerjisini beslemekle yükümlüydü. Vampir, hizmetkârının enerjisiyle beslenerek daha uzun süre yaşıyordu. Sistem böyle kurulmuştu, gerçekten de Nathaniel vurulduğunda bana hiçbir şey olmamıştı. Ama

ben ölseydim, Micah büyük ihtimalle ikimizi de kaybederdi. Bunun Micah için ne kadar kötü bir şey olacağını daha önce hiç düşünmemiştim. Çok soğukkanlı bir geri zekâlıydım. S.ktir.

"Çok üzgünüm," dedim.

"Ne için?" diye sordu. Gerçekten şaşırmış gibiydi.

Başımı iki yana salladım, bunu göremeyeceğini biliyordum ve tekrar denedim. Öncelikle, aklımdan geçeni yüksek sesle dile getirmeme ihtiyacı yoktu, zaten biliyordu. Ayrıca, bunu yeni fark ediyor olmam, bana Micah'nın gözünde puan kazandırmayacaktı.

"Boş ver. Ben sadece herkesin iyi olduğumu bilmesini istedim."

"Tabii ki." Hâlâ biraz şaşkın gibiydi. "Cynric ile konuşmak için birkaç dakikan var mı?"

"Belki. Neden özellikle Cynric?"

"Haberlerdeki görüntüleri görmüş. Sen cesetlerin arasında duruyormuşsun. Senin için ve Nathaniel için endişeleniyor."

Son kısmın ne anlama geldiğini anlayacak kadar öngörüm vardı. Nathaniel ile Cynric birbirlerine çok yakındılar, belki de yaşları daha yakın olduğu içindi. Cyn benden önce Nathaniel ile konuşmuş olmalıydı, gecikmiştim.

"Lanet olsun," dedim.

Micah, "Evet," dedi.

"Evet, telefonu ona ver ama hayatta kalan vampirlerle konuşmam gerekiyor. Bu yüzden ona çok fazla vakit ayıramam."

"Sadece sesini duymak istiyor Anita."

İç geçirdim. "Olur."

Onunla konuşmayı birkaç sebepten dolayı istemiyordum. Cynric neredeyse bir yıldır bizimleydi. On sekiz yaşındaydı, ülkesi için ölecek yaşta olsa da ben hâlâ onun sevgilim olacak yaşta olmadığını düşünüyordum. Hayatımdaki bütün erkekler içerisinde beni en çok rahatsız eden Cynric'ti.

Benim çağırdığım mavi kaplandı. Teorik olarak, artık enerjisini emebileceğim o kadar çok kaplanım vardı ki ben ağır yaralansam bile Nathaniel'a bir şey olmazdı. Tabii eğer kimden ne kadar enerji çekeceğime doğru karar verirsem. Gerekirse Nathaniel'ı Cynric'e tercih edecek olmam, Cynric'in sevgilim olması konusundaki rahatsızlığımı artırıyordu. İşim için seyahat etmek zorunda kaldığımda aradığım ve mesaj attığım insanlar listesindeydi. O listedeki insanların bir kısmı benimle zihinsel iletişim kurabiliyordu ama hepsi Jean-Claude kadar iyi değildi. Yine de beni hissedebiliyorlar ve istersek, karşılıklı duyguları paylaşabiliyorduk. Fakat bunu kaçak bir vampiri kovalarken veya şahitleri sorgularken yapmak dikkatimi dağıtıyordu, bu yüzden benimle zihinsel iletişime geçmemeye çalışıyorlardı. Ben müsait olduğumda onları arar veya onlara mesaj atardım.

"Anita, haberlerde gördüklerim beni korkuttuğu için senden özür dilerim." Sesi her zamankinden daha genç geliyordu. Bir çocuğun sesi gibi değildi ama bir erkeğe ait olduğu da söylenemezdi. Benden ve Micah'tan uzundu, uzamaya devam ediyordu. Saçları koyu bir kobalt mavisiydi; ışık azsa siyaha benziyordu ama siyah değildi. Gözleri bazı kedilerinki gibi iki renkliydi, daha soluk mavi bir halkanın içinde, neredeyse Jean-Claude'un gece yarısı mavisi kadar

koyu renkli bir başka halka vardı. Bütün safkan kaplanadamlar, insan gözleriyle değil kaplan gözleriyle doğardı; bu durum soylarının saflığını gösterirdi. Aralarında insan gözlerine sahip olanlar da vardı ama bunlar bir saldırıdan sağ çıkanlar ve hayatlarına insan olarak başlayanlardı. Bazen de saf kaplan kabilelerinin bile insanlarla evlenip çiftleşebildiğinin göstergesiydi. Ne kadar inkâr etseler de yeterince yalnız kalırsanız elinizdekiyle idare ederdiniz. Cynric bulabildiğimiz son safkan mavi kaplandı. Halkının geri kalanı uzun zaman önce katledilmişti, zaten nereden geldiğini bile bilmiyorduk. Vegas'ın beyaz kaplanları Cynric'i bir yetimhanede bulmuştu.

Huzursuzca kıpırdanmamak için kendimi zor tuttum. "Sorun değil Cynric. Haber kanalları genelde olay yerinden görüntüleri bu kadar çabuk veremez."

"Ve iki polis memurunun öldüğünü söylediler," dedi.

"Benim ölmediğimi biliyorsun," dedi. Duygusuz bir ses tonuna büründüm.

"Sen ölseydin enerjinin çekildiğini hissederdim ama kalkanların çok güçlü Anita. Bazen o kadar iyi korunuyorsun ki seni hiç hissedemiyorum."

Doğrusu bunu bilmiyordum.

"Bu durum seni rahatsız ediyorsa özür dilerim ama soruşturmalar hakkında bir şeyler bilmenize izin veremem," dedim.

"Biliyorum ama yine de... Ben... Of, s.ktir. Lanet olsun Anita, beni korkutuyor."

Yanımıza ilk geldiğinde küfür etmeyen biriydi ama benimle birlikte oldukça buna alışmıştı. Belki de benimle çıkmaya çalışmak, erkekleri küfür etmeye sevk ediyordu.

"Bunun için de üzgünüm Cynric, gerçekten. Ama şimdi hayatta kalan vampirleri sorgulamam gerek."

"İşin olduğunu, suçluları sorgulaman gerektiğini biliyorum."

"Evet," dedim.

"Ne zaman evde olursun?"

"Bilmiyorum. Bu olay çok karışık, biraz uzun sürebilir."

"Dikkatli ol," dedi. Sesi yine çok genç ve kırılgan çıktı.

"Elimden geleni yaparım," dedim.

"İşini yapman gerektiğini biliyorum." Savunmaya geçmiş gibiydi.

"Şimdi gitmem gerek Cynric."

"En azından bana Cynric deme; böyle çağrılmaktan hoşlanmadığımı biliyorsun." Hâlâ şaşkın ve biraz da korkmuş gibiydi.

Yutkundum ve derin bir nefes alıp verdim. "Sin, gitmem gerek."

Hoşnutsuzluğumu gizleyemedim. Kendisine Cynric yerine Sin denmesini istemesinden nefret ediyordum. Bunu Cyn hâline getirmeye çalışmıştık ama kimse doğru düzgün telaffuz edemeyince, orijinal kelimeye geri dönmüştük. Yatağıma giren erkekler içerisinde en genç olanın, kendisine *günah* anlamına gelen bir isim seçmiş olması, benliğimde açılan yaraya tuz basıyordu.

"Teşekkürler. Eve geldiğinde görüşürüz."

"Gün doğumundan sonra olabilir."

"O zaman beni uyandırırsın."

Ters bir cevap vermemek için birden ona kadar saydım ama esas ters cevap vermek istediğim kişi, Cynric değil kendi huzursuzluğumdu. Cynric o kadar gençti ki benim

vurulmamla başa çıkabilecek yeteneklere sahip değildi. Tanrım, Cynric'den çok daha yaşlı olanlar arasında bile benim işimi kabullenemeyenler vardı.

"Seni uyandırmasam daha iyi olur."

"Uyandır," dedi. Sesi şimdi daha yaşlı geliyordu, birkaç yıl sonra nasıl olacağını gösterir gibiydi. Tek kelimenin içinde bir talep vardı, neredeyse bir emirdi. Dizimin seğirmemesi için kendimi zor tuttum. Yetişkin olan bendim ve öyle davranmalıydım.

"Pekâlâ," dedim.

"Şimdi öfkelisin," dedi. Somurtuyor gibiydi, kendine kızmak üzereydi.

"Seninle tartışmak istemiyorum Cynric -Sin- ama gitmem gerek."

"Seni seviyorum Anita," dedi.

Ve işte, çok cesurdu, çok... S.ktir.

"Ben de seni seviyorum," dedim. Ama bundan emin değildim, aslında sevmediğimi biliyordum. Cynric'e değer veriyor ama onu, Jean-Claude veya Micah veya Nathaniel gibi sevmiyordum.

Ama yine de sevdiğimi söyledim çünkü birisi size sizi sevdiğini söylerse, aynı şekilde karşılık vermek gerekirdi. Ya da sessizliğin uzamasına izin veremeyecek kadar korkaktım. O yüzden, Sin beni sevdiğini söylediğinde, verebileceğim tek cevap, "Ben de seni seviyorum Sin ama gitmem gerek," olabilirdi.

Telefonu Micah aldı. "Tamam, Anita, gidebilirsin. Gerisini ben hallederim."

"Lanet olsun Micah, dikkatimi buraya odaklamam gerek ama yapamıyorum... Cynric iyi mi?"

"Olayı çöz, kötü adamları yakala, işini yap; Nathaniel ve ben, Sin ile ilgileniriz."

"Seni seviyorum," dedim. Şimdi samimiydim.

Ses tonundan, gülümsemeye başladığını anladım. "Biliyorum ve ben seni daha çok seviyorum."

Gülümsedim. "Ben seni daha çok seviyorum."

Nathaniel'ın sesi, Micah ahizeyi uzatmış gibi yakından geldi. "Ben sizi hepinizden çok seviyorum."

Telefonu gözyaşları içerisinde kapattım. Nathaniel ve Micah'yı çok seviyordum. Kendimi suçlu hissetmeme gerek yoktu. Birbirimizi çok mutlu ediyorduk. Cynric'in de kendisini böyle seven biriyle birlikte olması gerekti. Benim, Jean-Claude'u veya Asher'ı ya da Nicky'yi, hatta Jason'ı sevdiğim gibi, kendisini seven biriyle. İçinde harika seks ve bir parça da sevgi olan bir ilişki ile yetinmek zorunda değildi. Ben Cynric'e âşık olabileceğimi sanmıyordum. Benim için hissettiklerini kendisi için hisseden birini hak ediyordu, değil mi? Herkes bunu hak etmez miydi? Ama ben bunu ona verebileceğimi sanmıyordum.

Odada dikilip Micah ve Nathaniel ile birbirimize sevgi sözcükleri söyleyişimizi dinlemek zorunda kaldığını düşününce göğsüm sıkışıyor ve gözlerime sıcak gözyaşları doluyordu. Çözmem gereken bir olay ve yakalamam gereken kaçak vampirler vardı; dikkatimin bu şekilde dağılmasına izin veremezdim, özellikle de beni çok seven ama benim kendisini o kadar çok sevmediğim on sekiz yaşında bir çocuk için. Gözyaşlarımı elimin tersiyle silmeme sebep olan da bu düşünce oldu. Beni en çok yaralayan da buydu. Beni seviyordu, bana âşıktı ama ben aynı şeyleri hissetmiyordum. Benimle metafizik bağı olmasaydı onunla ilişkimi

sonlandırır ve onu evine gönderirdim. Ama böyle bir bağ bir kez kuruldu mu bozulamazdı. Cynric ile kapana kısılmıştık, bu sorunu çözmenin bir yolu yoktu. S.ktir.

9

Smith ara sokaktan çıktığımı gördü. "Erkek arkadaşın da kendini suçlu hissetmene mi sebep oluyor?"

"Onun gibi bir şey," dedim. Yüzümü son bir kez sildim. Yine suç mahallerine giderken makyaj yapmadığıma memnundum.

"Galiba kız arkadaşım beni bırakacak; işimi kabullenemiyor."

"En azından seni bırakabiliyor," dedim.

"Ne?" diye sordu.

Elimi havada salladım ve işime geri döndüm. Kişisel hayatımla ilgili sorunları bir kenara bıraktım. Önce iş gelmeliydi, yoksa insanlar ölebilirdi. Kişisel hayatlarımızda başarısız olursak sadece duygularımız zarar görürdü ama bazen kırık bir kalp, insana ölüm gibi gelirdi. Hayatınızın bir kısmını düzeltmek için daha az suç peşinde koşmayı arzulardınız.

Smith'in hâlinden anlamam gerekirdi ama kendime çok acıdığım için başkasıyla ilgilenecek durumda değildim ve bunu fark ettiğim anda sırtımı dikleştirip kafamı kıçımdan çıkartarak oyuna geri dönmeye çalıştım.

Başımı yana çevirdim. "Kız arkadaşının öyle olmasına üzüldüm Smith."

Gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Teşekkürler. Sen Jean-Claude ile kaç senedir birliktesin?"

"Yedi sene oldu," dedim.

"Boş zamanımız olursa, hem bu işi yapıp hem de bu kadar uzun süre biriyle birlikte olmayı nasıl başardığını dinlemek isterim."

Kendime hâkim olamayıp gülümsedim. "Boş zamanımız olursa konuşuruz ama bende işe yarayanların başkalarında işe yarayacağını sanmıyorum. Yine de istiyorsan deneriz. Zerbrowski ile de konuşabilirsin, o da Katie ile on seneden fazla zamandır birlikte."

Smith sırıttı. "Zerbrowski'nin eşi bir aziz. Ben azizlerle çıkmam."

Sırıttım. "Katie kusursuz biri ama aziz değil; sadece çift olarak iyi anlaşıyorlar."

"Ama nasıl, bunu nasıl yapıyorlar?" diye sordu. Bunu soruşturmanın ortasında sorması, bahsettiği kız arkadaşının özel, önemli olduğu anlamına geliyordu. Lanet olsun.

Yanına gittim ve kısık sesle konuşmaya başladım. "Herkes tektir Smith. Her çiftin eşi yoktur. Bir çift için işe yarayan, başkasında işe yaramaz. Lanet olsun, Jean-Claude ile bu kadar uzun süre birlikte olmamı sağlayanlar, Micah veya Nathaniel'da asla işe yaramayacak şeyler." Smith yazın Zerbrowski'nin evindeki barbekü partisinde Micah ve

Nathaniel ile tanışmıştı. Katie'nin ikisini de davet etmesi benim için çok şey ifade ediyordu. Gazetelerde Jean-Claude ile boy gösteriyordum. Manşetlere çıkan bir vampirdi, bu yüzden onun yanında olduğum sürece benim de bir sürü resmim çekiliyordu. Her hâlükârda, Smith sevgililerimden sadece üçünü tanıyordu. Başka sevgililerim olduğuyla ilgili söylentiler vardı ama sadece dedikodudan ibaretti. Onları ne reddetmiş ne de onaylamıştım. Yapabileceğimin en iyisi buydu.

Smith ciddileşti ve başını iki yana salladı. "Bütün ekipte boşanmayan sadece Komiser Muavini Storr ve Zerbrowski var, bunu biliyor muydun?"

"Hayır," dedim. "Bilmiyordum."

İç geçirdi, yüzündeki hoşnutsuzluk, bu kızın kendisi için ne kadar özel olduğunu belli ediyordu.

"Zerbrowski'nin tutuklu vampirleri sorgularken bana ihtiyacı var ama sonra bir yerde oturur ilişkilerimiz hakkında konuşuruz."

"Sen bu işte iyisin Anita, yoksa bu kadar çok sevgilin olmazdı," dedi.

Hiç böyle düşünmemiştim. Başarıda en büyük payın benimle uzlaşan erkeklerde olduğunu söylemeye hazırlandım ama düşününce, arada bir yerde benim de uzlaşmayı öğrendiğimi fark ettim. Başarılı bir çift olmak, hangi konularda uzlaşabileceğini, hangilerinde uzlaşamayacağını öğrenmek anlamına geliyordu. Nerede duracağını, nerede ödün vereceğini bilmek önemliydi. Esas önemli olan ise nelere kızacağını ve neler için savaşacağını fark edebilmekti. Böylece, çiftler birbirlerini neyin incittiğini, neyin sinirlendirdiğini, hangi düğmelere basılmaması gerektiğini öğ-

renirdi. Aşk tehlikeli suların yerini bilmek ve gerektiğinde oradan uzak durmak anlamına geliyordu.

"Belki," dedim. "Ama şimdi yapacak işlerimiz var." Omzuna hafifçe vurdum ve uzaklaştım. Telefonum çaldı. Charlie Brown çaldığına göre, arayan Zerbrowski'ydi. Kendine özel bir zil sesi olduğunu bilmiyordu ve sorsam, bunun sebebinin her zaman dağınık olması olduğunu asla kabul etmezdi. Arabası daha da kötüydü, Charlie Brown'ın berduş arkadaşı Pig-Pen gibiydi.

"Hey Zerbrowski, yoldayım."

"Konuşmuyorlar Anita. Avukat istiyorlar."

"Avukata ihtiyaçları yok," dedim. "Diğer polislerin önünde, iki polis memuru öldürülürken hiçbir şey yapmadıklarını itiraf ettiler, kanuna göre kanlı eylemi gerçekleştirenler kadar suçlular. İnsanları öldüren vampirler otomatik olarak idam edilir."

"Çok kanlı bir eylem olduğu kesin," dedi. "Ama haklısın. Şimdi kanuni haklarının insanlardan farklı olduğunun farkında değiller. Sadece kızı kaçırmış olsaydılar avukat isteyebilirlerdi."

"Ama cinayetten sonra öyle bir hakları kalmadı," dedim.

"Evet," dedi. "Üzerlerine çok fazla gitmedim çünkü idam edileceklerini anlarlarsa..." Sesi azalarak yok oldu.

Cümlesini bitirdim. "Kaybedecek bir şeyleri olmazsa dövüşürler. Yerlerinde olsam ben de aynısını yapardım."

"Yapacağını biliyorum," dedi.

"Sen olsan yapmaz mıydın?" diye sordum.

Bir süre sessiz kaldı. "Bilmiyorum."

"Birinin seni öldürmesine izin vermek o kadar kolay değildir, başka seçeneğin varsa şansını denersin," dedim.

"Belki," dedi. Düşünceli gibiydi, fazla ciddiydi.

"Ne?" diye sordum.

"Yok bir şey."

"Sesinde bir şey var Zerbrowski. Sorun nedir?"

Bir kahkaha attı ve yeniden kendine geldi ama seçtiği kelimeler garipti.

"Hiçbir zaman kanunun öteki tarafında olmaman gerektiğini düşünüyordum."

"Bana bir insan değilmişim gibi davranırlar, onu mu söylemeye çalışıyorsun?" diye sordum. Hem öfkeliydim hem de incinmiştim.

"Hayır ve sen iyi bir polissin."

"Teşekkürler ama sesinde bir *ama* var."

"Ama köşeye kıstırıldığında kötü adamlar gibi davranıyorsun. Seçeneğin kalmazsa neler yapacağını görmek istemiyorum."

Telefonda birbirimizin nefes alıp verme seslerini dinledik. "Bunun üzerinde düşünmüşsün," dedim.

"Bak," dedi. Omzunu silktiğini hayal edebiliyordum, üzerine oturmayan takımıyla çok garip görünüyor olmalıydı. "Ben bir polisim. Tehditleri analiz etmek benim işim. Dolph'un da öteki tarafta olmasını istemem."

"Bunu iltifat olarak mı kabul etmeliyim?"

"Onun boyu bir seksenden fazla, sen daha kısasın. O eski bir futbol oyuncusu ve formda kalmak için spor salonundan çıkmıyor. Sen bir kadınsın. Bu yüzden evet, bunu bir iltifat olarak kabul etmelisin."

Durup düşündüm. "Tamam."

"Neden kendimi özür dilemem gerekiyormuş gibi hissediyorum? Katie de sessizliği bu şekilde kullanır."

"Bilmiyorum. Gerçekleri dile getirdiğin için neden özür dileyesin?"

"Bilmiyorum ama aynı ses tonunu Katie de kullanıyor, bu yüzden nasıl bir durumda olduğunu anlayabiliyorum."

"Beni Dolph'la veya eşinle hiçbir zaman kıyaslama Zerbrowski."

"Sen benim ortağımsın ve bir kadınsın. Tek doğru olan bu."

Üzerinde bir süre düşündüm. "Tamam."

"İşte bu gerçekten, *tamam* anlamına gelen bir *tamam*. Kadınların hiçbir şey tamam olmadığı zaman kullandığı tamamlardan değil."

Güldüm çünkü haklıydı. "Onları konuşturmak için ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Aklıma bir şey geldi. Ben kötü polis olacağım, sen de seri katil polis olacaksın. Ama iki polis memurunu öldürmüş yirmi vampir kayıpken başka çaremiz yok. Kaçtılar çünkü biz onları yakalarsak idam edilip edilmeyeceklerini bilmiyorlardı."

"Bu yüzden onları hemen bulmamız gerek," dedim.

"Biz onları sorguladıktan sonra diğerlerini satacaklar," dedim.

"Planın nedir Zerbrowski?"

Birkaç saniyede özetledi.

"Tanrım, Zerbrowski, gerçekten çok kötüsün."

"Teşekkürler, çok teşekkür ederim."

"Bu bir iltifat değildi," dedim. Komik bir şey söylemeden veya bir espri ile dikkatimi dağıtmadan telefonu kapattım. Dolph fiziksel olarak ürkütücüydü ve sabrı azdı. Ben bir sürü açıdan daha korkunçtum ama Zerbrowski bunu

daha iyi gizliyordu. Çünkü kafasının içinden geçenler bazen gerçekten çok korkunç olabiliyordu. Zor durumda kalsanız son vuracağınız kişi olurdu ama bu hatanın bedelini ağır öderdiniz. Aklımdan geçenleri zihnimden uzaklaştırdım, Gücün Karanlık Yanı'na geçersem kendisinin ne yapacağını düşündüğü aklıma geldi. Ortakların birbirleriyle ilgili böyle şeyler düşünmemesi gerekirdi, değil mi?

10

Birini konuşturmak istiyorsanız birinci kural onu diğerlerinden ayırmaktı. Zerbrowski vampirleri ayırdı ve başlarına birer üniformalı koydu. Olay yerine SWAT timi de gelmişti. Ajan Larry ile Kirkland'a giden tim değildi, başka bir ekipti. Normalde, SWAT'ın yanımda olması, karmaşık hislere kapılmama sebep olurdu ama bu akşam vampirler insan gücünü ve yeteneğini gördükleri için mutluydum. Vampirlerden bazıları konuşacak kadar canlı olmalıydı. Çavuş Greco ile konuştum ve neye ihtiyacım olduğunu söyledim. Diğerleriyle konuştu ve vampirleri öldürmek değil yaralamak için ellerinden geleni yapacaklarını biliyordum. Gerçi herkes, üzerine bir yaratık koşarken yaralamak için nişan alamazdı. Böyle bir iş için çelik gibi sinirleriniz olması gerekiyordu ve iyi nişancı olmalıydınız. SWAT ikisine sahipti, aksi hâlde özel

time giremezlerdi. Üniformalılar ve siviller arasında da bunu başarabilecek olanlar vardı ama onlardan tam olarak emin değildim; söz konusu SWAT olduğunda şüpheye yer kalmıyordu, çok yetenekli olmasalar ekipte kalamazlardı.

Zerbrowski ölü vampirleri beş odaya böldü, sorgulamamız gereken yara almamış vampir sayısı da o kadardı. Malzemelerimin geri kalanını almak için aracıma geri döndüm. Zerbrowski malzemelerimi alırken geçen zamanı şüphelilere bakmak için kullanacak, önce hangisiyle başlayacağımıza karar verecekti. Benim işim, seçilen kişinin ödünü kopartmaktı. Zerbrowski iyi polis ya da en azından benden daha az korkunç olan polis olacaktı.

Gerektiği kadar korkunç olmak için aracımdaki diğer malzemelere ihtiyacım vardı. Malzemelere ulaşmak için, yerde yatan cesetlerin arasından geçmek zorunda kaldım. Televizyonlarda cesetlerin üzeri örtülürdü. Ama gerçek hayatta, ölülerin üzerine örtülecek örtüler kendiliğinden ortaya çıkmazdı. Her şey olup bittiğinde olay yerine gelen sadece iki ambulans vardı ve ellerindeki kaynakların hepsini yaralılar ile hayatta kalanlara, kurtarılabileceklere harcamak zorunda kalmışlardı. Birkaç ceset torbası vardı ama vampirlerden birkaçını içine koyacak zamanımız olmamıştı. Polislerden bazıları torbaları koyu plastikten battaniyeler gibi, en genç vampirlerin, çocuk gibi görünenlerin üzerine örtmüştü. Belki herkesin büyükbabası olacak yaştaydılar ama vücutları liseli çocuklara benziyordu.

Yetişkin ölü vampirler yerde hareketsizdi, açık gözleri boşluğa bakıyordu. Olay yerindeki polislerin büyük bir

kısmı ölülerden rahatsız oluyormuş gibi bakışlarını kaçırıyordu. Ölülere baktım çünkü bunlar vampirdi ve onları ben vurmamıştım. Hepsinin ölü olduğundan emin olamamıştım. Vampirlere güven olmazdı; tam teçhizatlı hastaneler bile ölümün ne zaman gerçekleştiğini belirlemekte zorlanıyordu. En güvenilir yöntem, beyin taramalarıydı ve bu teknoloji bile vampirlerde yüzde yüz işe yaramıyordu.

Bir ölünün ölü olduğundan nasıl emin olurdunuz?

Benim büyükbabama çok benzeyen bir adamın yanında durdum, sanki bir Hollywood ajansı tarafından, ölüyken üzgün ve zavallı görünmek için seçilmişti. Adama daha sonra sempati duyabilirdim ama şimdi beni endişelendiren, vücudun ne kadar hasar aldığını göremememdi. Kurşun deliği kalbe gelmeyecek kadar aşağıdaydı ve kafası tek parçaydı. Gördüklerimin bu vampiri öldürmemesi gerekirdi.

Ulrich yanıma geldi. "Onlara bakmak seni rahatsız etmiyor mu?"

Bakışlarımı cesetten ayırmadan ona cevap verdim. "Hayır."

Erkeksi bir kıkırdamayla karşılık verdi. Daha önce duyduğum bir şeydi; şaşkınlık ve takdir ifade ediyordu. Erkekler onlarla denk olmamı beklemiyordu, özellikle de daha yaşlılar. Ben, olduğumdan daha genç görünüyordum; kadındım ve güzeldim. Erkeklerin egoları veya beklentileri için büyük bir tehlikeydim. Ulrich'in egosu fena değildi ama beklentileri zamanla körelmişti.

"Cesetleri diğerlerinin gözü önünde keseceğini söylüyorlar; bu doğru mu?"

Başımla onayladım ama gözlerimi yerdeki adamdan ayırmadım.

"Aletleri içeri taşımana yardımcı olabilirim."

Durup yüzüne baktım. Yüzünde gördüğüm şey, başımı yana biraz daha çevirmeme sebep oldu. Sanki gözlerindeki parıltıyı daha iyi görmeye çalışıyordum. Öfkeliydi, gözleri aydınlatan ve yüze renk getiren türden bir öfkeydi. Bir kadın olsaydı, *kızdığında çok güzel oluyorsun*, diyebilirdim.

"Ortağın iyileşecek, değil mi?"

Başıyla onayladı ama gözlerini kıstı, öfkenin yerini şimdi nefret almıştı. Vampirlere karşı bir kini vardı ve bu duygu, bugün başlamamıştı. Uzun süreli kini hemen tanırdım. Sormak istedim ama erkek kurallarına göre bunu hemen yapamazdım. İyi tanıdığım polislere, benzer bir soruyu sorabilirdim çünkü bir şeyleri kurcalamama izin veriyorlardı ama yenilere sıradan bir erkek gibi davranmalıydım. Erkekler birbirlerine çok gerekmedikçe duygularıyla ilgili soru sormazlardı, şimdi benim için bir zorunluluk söz konusu değildi. Benimki sadece bir meraktı. O yüzden bir şey demedim.

"Yüzlerine bakmak istiyorum," dedi.

"Vampirlerin yüzlerine mi?"

"Evet."

"Ben istemiyorum," dedim.

Şaşkın gibiydi ve kaşlarını çattı.

"Neden?"

"Çünkü korkuları ve nefretleri bana odaklanacak. Yaratık olmak hoş bir şey değil Ulrich."

"Yaratık olan onlar," dedi.

"Bir odada zincirli olsan ve benim birinin kalbini söküp kafasını kestiğimi görsen, yasal olarak aynısını sana da yapabilecek durumda olsam, benim yaratık olduğumu düşünmez miydin?"

"İşini yaptığını düşünürdüm."

"Biliyorsun, yasal olarak, kalbini çıkartmadan veya kafasını kesmeden önce vampiri öldürmem gerekmiyor. Bunu hayattayken de yapabilirim."

"Hiç o şekilde yaptın mı?" diye sordu.

"Evet," dedim. Daha fazla açıklama yapmadım. Yıllar önce genç ve aptal olduğum, vampirlerin yaratık olduğuna inandığım için bu hatayı yaptığımı söylemedim. Aslında gün doğup ölmelerini bekleme hakkında sahip olduğumu o zaman bilmiyordum. Vampirleri *canlı* iken öldürmek, yaratık konusunun tek yönlü olmayabileceğini fark etmeme sebep olmuştu. Bir defasında bir vampirin ağzından laf almak için yaptığım bir şeydi. Bir nevi yasal işkenceydi, ikincisi olmamıştı. Bazı şeyleri yapar ve onunla yaşamak zorunda kalırdınız ama bu, ruhunuzda leke bırakmayacağı anlamına gelmezdi.

Yeniden aracıma doğru yürüdüm. Malzemelerimi aldım, kalbinde veya göğsünde görünür bir yara olmayan vampirleri kazıklayacaktım. Kazıkları çok fazla kullanmazdım ama yasal olarak, yanımda taşımam gerekiyordu. Kalplerini vücutlarından çıkartana kadar yerlerini işaretlemeye yarayabilirdi. Bir geri zekâlı, kazığı çıkartmadığı sürece, vampir yerinden kalkamazdı. Böylece, ben yanlarına geri dönene veya güneş doğup işimi yapana kadar beklemek zorunda kalacaklardı. Gerçi işi güneşe bırakmak şimdi yasa dışıydı; zalim ve adaletsiz bir yöntem olduğuna inanılıyor, bir in-

sanı canlı canlı yakmakla eş tutuluyordu. Zalimce olduğu kesindi ama ortalıkta, gün doğmadan yok edilemeyecek kadar çok ceset vardı. Biraz yardım fena olmazdı.

11

Yardım, Ajan Larry Kirkland'dan geldi. Benim boyutlarımda biriydi, bir erkek için ufak tefek sayılırdı. Mavi gözleri, çilleri ve hafifçe uçları bükülmeye başlayacak kadar uzun, kırmızı-turuncu saçları vardı. Uçlarının bu şekilde bükülmemesi için, saçlarını sık tıraş etmek zorunda kalıyordu. İki yaşındaki kızı da aynı buklelere sahipti. Fakat kız, annesinin koyu kahverengi saç rengini almıştı. Angelica'nın saçlarının bukleler hâlinde omzuna inmesine izin veriyorlardı. Larry hâlâ yetişkin bir kukla gibi duruyordu ama ağzının kenarında çizgiler göze çarpıyordu. Kaşlarını çatmak veya ciddi görünmek için fazla zaman harcıyordu. İnfaz işinde benim çırağım olmaya başladığında daha çok gülüyordu. İzin verirse bu işin onu ele geçireceği konusunda Larry'yi uyarmıştım.

Şimdi konuşurken cesetlerin yakınındaydık.

"Güvenilir bir biçimde öldü denilemeyecek durumda olanları kazıkladım. Sen de diğerlerini kazıkla ve üst katta bize katıl."

"Ne yapacaksınız?" diye sordu. Pozitif bir şüphesi vardı. İşte öğrenmişti bunu.

Şüphelileri konuşturmak için ne yapacağımızı söyledim. "Sen bir odada biriyle ilgilenirken ben de diğer odada aynısını yapabilirim. Böylece daha az zaman harcamış oluruz ve gün doğmadan faydalı bir bilgi edinme şansımız artar."

Yüzünde tanıdık, inatçı çizgiler açığa çıktı, dudaklarının kenarları büküldü. Çatık kaş çizgilerini bu sayede almıştı, inatçı şüpheciliği yüzündendi. Eskiden ben de böyleydim ama zamanla, yüzümdeki çizgiler, gülümseme çizgilerine dönüşmüştü. Güldüm, başımı iki yana salladım ve iç geçirdim.

"Neye gülüyorsun?" diye sordu. Sesi, yüzündeki şüpheyle uyumluydu.

"Sana, bana, hiçbir şeye, her şeye."

"Bu ne demek Anita?" Kaşları biraz yumuşadı ama hâlâ yorgun görünüyordu. Uzun süre çalıştığı için değil içinde bulunduğumuz durum yüzünden yorgundu. İkimiz de yorgunduk.

"Yüz ifadeni ve omuzlarının duruşunu yorumlayabiliyorum anlamına geliyor. Biz sadece işimizi yapıyoruz Larry."

"Benim işim, mezarlarından kalkmasınlar diye ölü vampirlerin kalplerini ve kafalarını almak. Yasal olarak ölmesi uygun görülen vampirleri infaz etmek benim işim ama polislerin şüphelileri korkutmasına yardım etmek zorunda değilim. Bir mahkûmun önünde bir diğerinin cesedine elektrik vermek gibi bir şey. Vücut hâlâ ölü, bu yüzden göz

önünde öldürmüş olmayacaksın ama et pişerken kokusunu alacaklar. Bu barbarlık Anita. Zerbrowski'nin dolaptaki yaratığı olmayacağım."

İç geçirdim. Daha önce de psikolojik konularda anlaşmazlıklarımız olmuştu ama buna benzer bir durumda kalmadığımız için, bu bir ilkti. "Öyleyse, ben yaratık olabilirim ama sen olamazsın, öyle mi?"

"Bunu yapınca kendini yaratık gibi hissedeceksen, yanlış olduğunu biliyorsundur Anita. Bunu biliyorsan yapma. Bu kadar basit." Çok ciddiydi, haklılığına inanıyordu. Hep böyleydi.

"Ve bunu ben yapmazsam, sen yapmazsan, kim yapacak?"

"Anlamıyorsun Anita, bunu kimse yapmamalı. Korkunç bir şey ve hiç yapılmamalı, özellikle de rozeti olanlar tarafından. Biz iyi adamlarız ve iyiler böyle şeyler yapmaz."

"Vampirler başka birilerini öldürmeden onların yerini öğrenmeliyiz."

"Bu şüphelileri de herkes gibi sorgularız," dedi.

"Sıradan sorgu için zaman lazım Larry. Bu vampirler yarın akşam tekrar acıkacak. Daha önce öldürdüler. Hem de polis memurlarını. Öldürüleceklerini biliyorlar, bu yüzden kaybedecek bir şeyleri de yok. Şimdi daha tehlikeliler."

"Bizi kötü adam yapmayacak bir yol olmalı Anita."

Başımı iki yana salladım, öfkenin ilk kıpırtılarını içime gömdüm. Eskiden olsa hemen öfkelenirdim ve o zamanlar bu kadar kontrol sahibi değildim. "Ben burada olmasaydım, bunu sen yapmak zorunda kalacaktın Larry."

"Sen burada olmasaydın da yapmazdım," dedi. Kendinden çok emindi, haklılığına inanıyordu.

Ona kadar saydım, sakinleşmeye çalıştım. "Benim kötü adam rolüne bürünmem, sivillerin hayatını kaç kez kurtardı?"

Öfkeli bir bakış attı, kızdığını görmemi istedi. "Bilmiyorum."

"İki kez," dedim.

"Daha fazla olduğunu biliyorsun," dedi.

"Dört, beş, on ya da daha mı fazla? Benim birini vurmamın veya birini incitmemin faydasını kaç kez gördün?"

Başkaları olsa kendine yalan söylerdi ama Larry dürüst bir adamdı ve kendini kandırmaya niyeti yoktu. İyi yanlarından biri de buydu. "Belki yirmi, belki otuz kez. Senin çizgiyi geçtiğini biliyor ama insanların hayatını kurtaracağına inanıyordum."

"Ben yaratık olduğum için kaç kişi kurtuldu?" diye sordum.

"Sana yaratık demedim."

"Kötü adam oldum diye kaç kişi kurtuldu?"

"Düzinelerce, belki de yüzlerce insan," dedi. Gözlerime baktı.

"Öyleyse, ben pis işleri yapmak için burada olmasaydım, sen masum insanların ölmesine izin verecektin, öyle mi?"

Ellerini yumruk yaptı ama bana bakmaya devam etti. "Ben kimseye işkence etmem. Gerekmedikçe öldürmem."

"Yüzlerce insanın hayatı söz konusu olsa bile mi?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Ahlaki değerler o kadar kolay bozulmaz Anita. Şartlar her gerektirdiğinde onları bir kenara atarsan bir değeri kalmaz."

"Benim ahlaksız olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır, sadece farklı standartlarımız var, hepsi bu. İkimiz de haklı olduğumuzu biliyoruz."

"Hayır Larry," dedim. "Ben haklı olduğuma inanmıyorum. Daha önce yaptıklarım kâbuslarıma giriyor. Muhtemelen bu akşam da kâbuslar göreceğim."

"Demek ki yanlış bir şey yapıyorsun; bilinçaltın seninle konuşmaya çalışıyor."

"Biliyorum."

"O zaman bunu nasıl yapabiliyorsun?" diye sordu.

"Çünkü insanlara, biz bu vampirleri zamanında konuşturamadık diye, babalarının, annelerinin, kızlarının, büyükbabalarının öldüğünü söylemektense kâbuslar görmeyi yeğlerim."

"Ben yanlış olduğunu bildiğim bir şeyi yapmaktansa başsağlığı dilemeyi tercih ederim. Bu çok..." Durdu.

"Söyle," dedim. Fısıldadım. "Söyle."

"Şeytani," dedi. "Böyle şeytani bir şey yapmaktansa başsağlığı dilerim."

Aynı fikirde olmasam da başımla onayladım. "O zaman burada olmam çok iyi olmuş çünkü ben şeytani şeyler yapabilirim. Yas tutan bir aile daha görmek veya bu kan emicilerin birini daha öldürdüğüne şahit olmaktansa, cesetleri kesip biçmeyi, tutsakları korkutmayı yeğlerim. Sana göre biz, işimize yarayacak bilgileri bile alamayacak kadar iyiyiz."

"Bu konuda seninle hiçbir zaman anlaşamayız," dedi. Sesini yükseltmedi ama kararlıydı.

"Evet," dedim. "Anlaşamayız."

"Sen git Zerbrowski'nin öcüsü ol, ben burada cesetleri kazıklarım."

"Ben öcü değilim Larry. Öcüler gerçek değil. Ama ben gerçeğim."

"Sadece git Anita, daha fazla tartışmayalım."

Kafamı iki yana salladım. "Henüz değil," dedim.

"Anita..." dedi.

Elini tutarak Larry'yi durdurdum. "Ben öcü değilim, yaratığım Larry."

"Aynı şey," dedi.

"Hayır, değil. Dediğim gibi, öcüler gerçek değil ama yaratıklar gerçek, bu yüzden ben de polislerin evcil yaratığıyım."

"Sen kimsenin evcil yaratığı değilsin Anita. Sen sadece kendin istediğin için yaratıksın."

Doğrusu buna verecek bir cevabım yoktu. Malzemelerimi aldım ve binaya doğru yürüdüm. Çünkü bir arkadaşlık bu kadar kötü bozulursa, nefrete değil acıya dönüşürdü.

12

Oda bir film setinden çıkmış gibiydi, duvarları kirliydi; boyası o kadar soluktu ki hayatına beyaz olarak başlamış olmalıydı ama şimdi yer yer soyuluyordu. O yüzden sanki büyük bir şey, duvarları tırmalamış gibi, yer, boya enkazıyla kaplıydı. Esas soru, o büyük şeyin, duvarları dışarıya çıkmak için mi yoksa içeriye girmek için mi pençelediğiydi. Yerde kum ve toz taneciklerinden bir katman daha vardı; ayağımın altında çatırdıyor, ve yüksek tavanı taşıyan devasa sütunların üstünü dekore ediyordu. Çok yukarıda pencereler vardı ve neredeyse tavana değiyordu. Ama küçük pencerelerdi, ne ışık için ne kaçmak için işe yarardı. Oda büyüktü, sadece birkaç polis ve iki SWAT üyesinin sesleri içeride yankılanıyordu. SWAT üyelerinin otomatik silahları omuzlarındaydı ama garip bir biçimde, dövüşmeye hazırdılar. Sanırım

hiçbir zaman *rahat* etmiyorlardı. Başımla selam verdim ve aynı şekilde karşılık verdiler. Tutsağın iki yanındaki birer polis memuru ileriye bakıyordu, haç şeklindeki kravat iğnelerini görebiliyordum. Polis memurları ölüm tehdidiyle karşı karşıyalarsa kutsal nesnelerini açıkça sergileyebiliyor, tutsakları çekinmeden tehdit edebiliyorlardı.

Zerbrowski en zayıf halka olduğunu düşündüğü vampiri seçmişti ve ona güveniyordum ama ben olsam başkasını seçerdim. Seçilen vampir, lisedeki erkek arkadaşını mezuniyet balosuna davet edecek bir genç kız gibi duruyordu. İnceydi, vücudu henüz kıvrımlarını kazanmamıştı, elleri küçük ve çocuksuydu. Sarı saçları kötü bir biçimde kısa kesilmişti. Yetmişlerin tarzında bir saç stiline sahipti ama saçları bu kesim için fazla kalın telliydi, bu yüzden işe yaramamıştı. Acaba bu saçlarla kötü göründüğünün, yüzünün normalden daha zayıf ve çocuksu bir havaya büründüğünün farkında mıydı? Farkındaysa neden ısrar ediyordu? Çünkü vampirlerin büyük bir kısmı gibi saçlarını uzatamıyor olabilirdi. Eğer öyleyse, saçları bir daha asla uzamayacaktı. Ölüydü, sonsuza kadar bu saçlarla gezecekti. İncecik kolları ve bacakları, gelişiminin garip bir noktasında kalmıştı. Kılları yeni çıkıyordu, bu bacaklarla dengesini sağlaması daha zordu ve hep böyle kalacaktı.

Jean-Claude ve bazı vampirler saçlarını uzatabiliyor, kas yapabiliyordu ama birkaç ay önce, bunu çok güçlü oldukları için yapabildiklerini öğrenmiştim. Jean-Claude şimdi Şehrin Efendisi'ydi, bu yüzden kendisine kan bağıyla bağlı olan vampirleri, gücünü kullanarak gün batımında uyandırabiliyordu. Jean-Claude ölecek olursa bir kısmı gün doğumunda ölür ve bir daha hiç uyanmazdı, en azından

teori buydu. Soyunun başındakini öldürüp hayatta kalan iki vampir tanıyordum. Jean-Claude'un, gücünü sıradan vampirlerden aldığı ve değer verdikleriyle paylaştığı söyleniyordu. Gerçi bunu söyleyen bir düşmandı ama yine de... Jean Claude'a bunu sormuştum. Cevabı, "Ben Şehrin Efendisi'yim *ma petite*; bu unvan beraberinde belirli bir miktar güç de getiriyor," olmuştu.

"Ben uzun saç seviyorum diye saçlarını uzatabilmek için gücü boşa kullandığını söylemiştin. Ama Asher'ın da saçları uzun. Kulüpte çalışan vampirler de spor salonunda kas yapabiliyor. Gücünü onlarla da mı paylaşıyorsun?"

"*Oui.*"

"Bunu diğer vampirlerden mi alıyorsun?"

"Benim olan bütün vampirlerden güç alıyorum. Ama gücü onlardan çalmıyorum. Bireysel olarak, saçlarını uzatacak veya kas yapacak kadar güçlü değiller. Ben güç seviyelerini değiştirmiyorum, sadece seçtiklerimle paylaşabilmek için onlardan faydalanıyorum."

Vampirlerle ilgili bir sürü şey gibi, bu da hem doğru hem yanlıştı. Şimdiki vampir tutsağımızın ismi Shelby'ydi, Jean-Claude'un seçtiklerinden değildi. Birçok vampir gibi, öldüğü yaşa sıkışmıştı –herhâlde öldüğünde, on dört yaşında, genç ve zayıf bir kızdı. Özel kelepçeler kızın bileğine büyük geldiği için şimdi bileklerinde standart polis kelepçeleri vardı. Ayak bilekleri boştaydı. Çok küçüktü. Muhtemelen, polis merkezindeki vampir gibi, kelepçeleri parçalayacak kadar güçlüydü ama onun gibi uzun boylu ve kaslı değildi. Çok narin, kırılgan görünümlüydü. Birazdan ödünü kopartacağım için, kelepçelerinden kurtulacak kadar güçlü olmamasını arzuladım.

Korku dolu gözlerle bana baktı. Yaşlı vampirler duygularının büyük bir kısmını yüzlerce yıllık deneyim sayesinde gizleyebiliyordu ama sadece otuz yıldır ölüyseniz, otuz yaşında bir insandan çok farklı olmazdınız. Tek fark, ölü olmanız ve bir liselinin vücuduna sıkışmanızdı. Vampir olmak kimseye otomatik olarak rol yapma yeteneği vermezdi. Anında dövüş sanatları öğrenmez, para sahibi olmazdınız veya cinsel cazibeniz artmazdı. Bunların hepsi deneyimle gelirdi ve bazı vampirler parayı nasıl yöneteceğini hiçbir zaman öğrenemezdi. Shelby de vampir olarak çok bir şey kazanmamış gibi duruyordu ya da bu bir hileydi. Belki de zayıf görünmeye çalışıyordu ve ilk fırsatta bizi öldürmeye çalışacaktı. Tanıdığım en ürkütücü vampirlerden biri, on iki yaşında bir kız çocuğuna benziyordu –oysa tam bir yaratıktı ve bin yaşındaydı.

Ulrich elinde ikinci çantayla yanıma geldi. Çantada resmi infazlar için kullandığım malzemeler vardı. Avdaysam vampirleri her şekilde öldürebilir ve ortalığı ne kadar kana buladığımla ilgilenmezdim. Sadece gerçekten öldüklerinde ve vergi ödeyen vatandaşlara ait resmi bir binada neyi nasıl yaptığımıza dikkat etmek zorundaydık. İlk çantayı açtım ve katlanmış muşambayı çıkarttım. Ulrich yere sermeme yardımcı oldu.

Vampir Shelby fısıldadı. "Lütfen yapma," dedi. Kelimeleri büyük odada yankılandı. Çığlık attığında, akustik harika olacaktı.

Çantanın yanma çömeldim ve vampir avcılarının kanuni olarak taşıması gereken ama benim hiçbir zaman kullanmadığım malzemeleri çıkarttım. Amacımız şüpheliyi korkutmak olduğu için, çantanın içindekiler harikaydı.

Önce kazıklar çıktı. Ağzı bağlı plastik torbalara koyulmuş ve altışar tane olarak bir taşıma kabına yerleştirilmişlerdi, böylece çantayı taşırken bana batmıyorlardı. Kazıkları teker teker çıkarttım ve muşambanın üzerinde sivri uçları aynı yöne gelecek şekilde yan yana sıraladım. Kazıkları hiçbir şeyin üzerinde kullanmazdım ama kullanacak olsam çok sivri ve sert olanları tercih ederdim, çünkü ihtiyaç duyduğumda işe yaramaları gerekti. Avcılar teçhizatları kadar iyi olurlardı ve ben buna çok dikkat ederdim.

Vampir kız sızlandı. "Bunu yapamazsın. Ben kimseye zarar vermedim."

"Bunu arkadaşlarının öldürdüğü memurlara söyle," dedim.

Her iki yanında dikilen üniformalılara baktı, ellerini kelepçelerin izin verdiği kadar havaya kaldırdı. "Lütfen, ben kimseyi öldürmedim. Biz kızı dönüştürecektik ve kız son ana kadar vampir olmak istiyordu. Sonra korktu. Biz de korktuk."

"Biz derken kimden bahsediyorsun?"

Bana baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve rengi solarak beyazımsı bir griye dönüştü. "Hayır," diye fısıldadı.

"Neye hayır?" dedim.

İnce, siyah bir deri kutu çıkarttım. Kazık taşıyıcılar gibi ağzı bağlıydı. Ağzım yavaşça açtım ve içinden gümüş bir el testeresi çıkarttım. Ameliyatlarda uzuvları kesmek için kullanılan testerelere benziyordu. Bir kez kullanmıştım, bıçağın çıkarttığı sesi ve elime oturuşunu sevmemiştim. Kafaları daha kolay kesmek içindi ve kanun, taşımamı söylüyordu. Bir vampirin kafasını kesmek için hiçbir zaman kullanmamıştım ve kullanmayı da düşünmüyordum ama

kız testereyi görünce çığlık attı. Kısa ciyaklamanın ardından hemen sustu, dudaklarını ısırdı, sanki ses çıkarttığı için cezalandırılmayı bekliyordu. Kızın otomatik tepkisi, yaşayan ölü olarak nasıl bir yaşam sürdüğünü ve nasıl suiistimal edildiğini düşünmeme sebep oldu. Vampirler bu ülkede hâlâ yasa dışıyken öldürülmüştü. O dönemde, bir vampir görüldüğü yerde öldürülürdü ve muhtemelen çok uzun süre gizlenmek zorunda kalmıştı. Çocuk vampir olarak gizlenmek daha zordu çünkü genelde, yanınızda size yardımcı olacak bir yetişkine ihtiyacınız olurdu. Acaba bu yardımın bedeli ne olmuştu?

Kıza acıyor muydum? Evet. Yapacağım şeyi değiştirir miydi? Hayır. Hislerimin işimi etkilediği günler çok geride kalmıştı. Şimdi, hislerim işimi etkilese bile, bu çok nadiren oluyordu.

Ulrich yanıma çömeldi, teçhizat kemerini bir yana çekti. Diğer dizi uyuşmuş gibi ağırlığını öbürüne veriyordu. Kısık sesle konuştu. "Bundan düşündüğüm kadar keyif almıyorum," dedi.

"Seni duyabiliyor," dedim.

Şaşırmış gibiydi, önce kıza sonra bana baktı. "İşitme duyuları o kadar iyi mi?"

Başımla onayladım ve içinde gül yaprakları ile pembe gül goncaları olan plastik bir kavanoz çıkarttım. Hepsi kurutulmuştu ve kullanılmaya hazırdı.

"Güller ne için?"

"Ağzına tıkmak için."

"Bunun için sarımsak kullanmıyor musunuz?"

"Olabilir ama sarımsak torbayı kokutuyor ve güller kokutmuyor. İkisi de işe yarar."

Söylemediğim şey ise kesilmiş bir kafanın ağzının içine hiçbir zaman bir şey koymadığımdı. Vücut bütünken de bunu yapmıyordum. Omurgayı kestikten sonra vücut parçalarını ayrı ayrı yakar ve vampir gerçekten güçlü veya yaşlıysa, külleri ayrı ayrı akan su kaynaklarına atardım. Fakat bildiğim kadarıyla, ağza koyulan şeyler, vampirin mezarından kalkmasına engel değildi. Morg kazıklamalarında uygulamanın bir parçası olmasının sebebi, ağzı kazıklamak yerine içine bir şeyler tıkmanın daha hızlı ve daha derli toplu olması olabilirdi. Gün doğmak üzereyse, ağzı dolu olduğu için vampirin sizi ısırmasına engel olabilir ya da boğulmasını sağlayabilirdi.

Yine de ne işe yaradığını bilmiyordum ve vampirlerin metafizik güçlerine bir şey yaptığını sanmıyordum. Ama odadaki vampiri ağlatmaya yetti.

Ulrich öne eğildi ve fısıldadı. "Benim torunum yaşında."

"Hayır, öyle görünüyor olabilir ama otuzlu yaşlardaysa, çocuklarınla aynı yaştadır ve seni hâlâ duyabiliyor."

Yeniden kıza baktı.

Kelepçelerin tıkırtısını duydum. "Lütfen, lütfen, bana yardım et. Onları öldüreceklerini bilmiyordum. Ben onları durdurmak için fazla küçük ve zayıfım. Hep çok zayıftım."

Ulrich yanımda buz kesti. Omzuna hafifçe dokundum. Kıpırdamayınca omzuna bir yumruk attım. Az kalsın düşüyordu.

"Lanet olsun Blake?"

"Gözlerine baktın Ulrich; seni kontrol etmeye çalışıyor."

İki SWAT üyesi otomatik silahlarıyla nişan aldı. Baxter, "Yeşil ışık vermen yeterli Blake, biz hazırız," dedi.

"Henüz değil," dedim.

Baxter'ın bunları, vampiri korkutmak için yüksek sesle söylediğini biliyordum ama aynı zamanda ciddiydi. Elinde aktif bir infaz emri olan bir vampir avcısı, SWAT'a ateş emri verebilirdi. Kelimeler ağzımdan çıktığı anda ateş ederlerdi.

Ulrich bana baktı, itiraz etmek üzereydi ama sonra düşüncelere daldı. "Lanet olsun, torunuma ne kadar benzediğini düşünüyordum ama aslında benzemiyor. Benimki siyah saçlı ve daha genç ama bir dakikalığına, vampir kızın yüzünde torunumu gördüm." Bana bakarken gözlerinde korku vardı. "Yüce İsa adına Blake, zihin kontrolünü bu kadar hızlı yapabiliyorlar mı?"

"Olabilir, özellikle de vampir sana bir sebepten dolayı çekici geliyorsa. Torununla aynı yaşta olması gibi."

Üniformalılardan biri, "Haçlarımız parlamıyor," dedi. "Vampir gücü kullansaydı parlamaları gerekmez miydi?"

"Gücü kullanır veya sizi hedef alırsa parlarlar ama size hiçbir şey yapmıyordu ve çok dikkatliydi." Kıza baktım ve göz göze geldim. Böylesine zayıf bir vampirin zihin oyunlarından korkmama gerek yoktu. "Harika, bahse girerim bu numara senden büyük olanlarda çok işe yarıyordur. Seni koruyor, hatta besliyor olmalılar."

Zayıf suratı asıldı ve gri gözlerinde yaratığı açığa çıktı. Gerçek buydu, otuz sene boyunca hayatta kalmasını ve insanlarla beslenmesini sağlamıştı. O dönemde kanını emdiklerinden biri yetkililere gitse, avlanır ve öldürülürdü. Zihinlerini silecek kadar güçlü olduğunu sanmıyordum ama kanlarını emip bir süre sonra insanları öldürmek de bir seçenek olabilirdi. Ya da onları, yerini

söylememeleri için vampir yapabilirdi. Çocuk vampirlerin büyük bir kısmı, insanları vampire dönüştürecek kadar güçlü değildi.

"Yiyecek için değil de sadece sırrın açığa çıkmasın diye, kaç kişiyi öldürdün? Kaç tanesini de beslendikten sonra kimseye söylemesinler diye öldürdün?"

"Vampir olmayı ben istemedim. Bu şekilde kapana kısılmayı arzulamadım. Beni dönüştüren vampir pedofil bir sapıktı ve beni sonsuza kadar kusursuz kurbanı yapmak istedi."

"Onu öldürmek için ne kadar bekledin?"

"Ben onu öldürecek kadar güçlü değildim," dedi. Bir çocuk sesine sahipti. Ama kelimeleri vurgulayış şekli ve içlerine yüklediği anlamlar, bir çocuğun olamazdı.

"Ama birini onu öldürmesi için manipüle ettin, öyle değil mi?"

"Beni ondan kurtarmak istiyorlardı ve ben de kurtarılmak istiyordum. Nasıl olduğunu bilemezsin."

İç geçirdim. "Pedofil bir sapık tarafından vampir yapılan tek çocuk değilsin."

"Ölmeyi hak etmişti," dedi.

Başımla onayladım. "Buna itirazım yok."

"O zaman, lütfen bana zarar verme. Ben kimseye zarar vermek istemiyorum."

Büyük gözlerine yaşlar doldu.

"Sen iyisin," dedim. "Korkunu gizleyecek kadar iyi oyuncu olmadığını düşünüyordum ama görmemi istiyormuşsun. Herkesin görmesini istiyormuşsun. Bu vücutla bu kadar uzun süre hayatta kalabilmek için, usta bir oyuncu olman gerektiğini bilmeliydim."

"Tek sahip olduğum şey kendimi acındırmak ve gözyaşları, kendimi bunlarla koruyabiliyorum."

Ulrich kapıya doğru yürüdü. "Bunu seyredemem, çok etkileneceğim."

"Sen git ortağına bak ve fırsatını bulursa seni öldüreceğini unutma."

"Öldürmem," diye itiraz etti.

Yüzüne baktım. "Yalancı."

Bana tısladı ve artık odadakiler için küçük bir kız değildi. Gözlerindeki parıltı, vampir güçlerini açacağını gösteriyordu; bunu yapmadan önce belli edecek kadar zayıftı.

Murdock, "Blake?" dedi. Tüfeği hazırdı; ortağı da aynı şekilde emir bekliyordu.

"Dur, yoksa seni şimdi kalbinden ve kafandan vururuz."

"Ağzıma çiçekler doldurup kafamı kesmenden iyidir."

"Bunlar senin için değil Shelby. Cesetler için."

Parıltısı soldu. "Hangi cesetler?"

"Ölü vampirler, biliyorsun. Mezarlarından kalkmasınlar diye kafasını kesip kalbini çıkartmak zorunda olduklarımız."

"O zaman bunları bana neden gösteriyorsun?"

"Polisleri kim öldürdüyse bulmamıza yardım et, o zaman belki idam edilmezsin. Ama bize yardım etmezsen ve onlar tekrar öldürürse, bir şeyler yapabilecek durumdayken yapmazsan..." Kazıkları gösterdim. "Bunları senin için kullanacağım."

"Sana nerede olduklarını söylersem beni öldürürler."

"Biz onları öldürürsek bir şey yapamazlar Shelby. Yanımda bir SWAT timi var; onları öldüreceğiz. Böylece bir daha asla sana zarar veremez, hükmedemezler."

"Birisi bana hükmedecektir; ben çok zayıfım."

"Sonsuz Yaşam Kilisesi'ne katıl o zaman. Çocuk vampirler için özel grupları var. Kendin gibi birileriyle birlikte olursun ve okula gidebilir, iş sahibi olabilir, bir yaşam kurabilirsin."

"Kiliseye katılmak için efendinin kanını içmem gerek ve bunu yaparsam bana sahip olur. Ben kimsenin kölesi olmam."

"Kan yemini, vampirlerin senin yaptıklarını yapmasına engel olmak için var –insanlar ölmemeli. Şehrin Efendisi güçlüyse, onu takip edenler kana susayarak insanları öldürmez."

"O çok güçlü. Sen de çok güçlüsün Anita Blake! Sıradan bir efendiye yemin etmeyeceğim. İradem kaybederim. Güzel lider ile onun kanlı fahişesine hizmet eden insan kölelere benzerim."

Gülümsedim. "Bir seçim yapmak zorundasın Shelby. Bana istediğini söyleyebilirsin ama gözünün önünde iki polis memuru öldürüldü ve hiçbir şey yapmadın. Kanuna göre, dişlerini insanların etine geçiren vampirler kadar suçlusun ve bu yüzden idam edilebilirsin. Onları bulmamıza yardım edersen, yeni kanunlara göre yaşaman için bir yol bulabiliriz."

"Ben zaten ölüyüm Anita Blake."

"Hayır, değilsin. Canlısın. Yürüyorsun, konuşuyorsun, düşünüyorsun. Yaşayan ölü ile ölü aynı şey değil." Kapıyı açtım. "İçeri getirin." İki memur, siyah plastiğe sarılı bir ceset getirdi. İnsan kızın arkasına saklanmaya çalışan vampirdi. Vurmuştum ve şimdi işini bitirebilirdim.

"Muşambanın ortasına yatırın," dedim.

İki polis memuru dediğimi yaptı. İçlerinden biri tökezledi ve plastiğin yanından bir kol aşağıya düştü. Ancak gerçek ölüyse, kol boşlukta böyle sallanabilirdi.

Shelby nefesini tuttu ve bunun gerçek bir tepki olduğunu düşündüm.

Plastiği açtım ve ölü vampire baktım. Göğsündeki deliklerin kenarları kurumuştu ama kan hâlâ, düğmeli gömleğini, koyu kırmızı, kahverengi ve bazı yerlerde siyah bir renge bulayacak kadar kırmızıydı. Ölümün uyku gibi olduğunu söyleyebilirdiniz ama bir ceset, uyuyan birine hiç benzemezdi. Baygın olanların kolu bile, az önceki gibi boşluğa düşmezdi. Bazı vampirlerin vücudu ölünce anında sertleşirdi ama bu, o kadar yaşlı değildi. İki saat önce ölmüş herhangi biri gibiydi. Gerçi kanı, bir insandaki kadar çok akmamıştı.

"Ölü, bu Shelby. Sen her neysen, bu değilsin."

Diğer çantadan önlüğümü çıkarttım. Şimdiki çantanın içinde, hükümetin zorunlu kıldıkları değil, benim sık kullandığım teçhizat vardı. Kanun bir önlük giymemi zorunlu kılmıyordu. Ama kanunları yapanlar, benim yaptığım işi yapmıyordu. Bir cesedin kalbini çıkartıp kafasını keseceksenız, üzerinizin ne kadar pisleneceğini asla tahmin edemezlerdi. Bizzat yaşayana kadar anlayabileceğiniz bir şey değildi. Önlükler sayesinde kuru temizleme faturaları daha az gelir, geceleri daha rahat uyurdunuz. Birçok kez Leydi Macbeth olmadan önce, tırnaklarınızın arasına kaçan kanı temizlemeye çalışır ve tamamen gittiğine asla inanmazdınız.

Nathaniel'ın bana öğrettiği gibi saçlarımı topladım. Buklelerim yüzünden hiçbir zaman Nathaniel'inki kadar

düzgün olmayacaktı ama bu sayede uzun saçlarımı bere gibi bir şeyin içine tıkabilirdim. Duş bonelerinden birini denemiştim ama yersiz bir çabaydı, bu yüzden ucuz bereler kullanıyordum. Duş bonelerinden daha pahalıydılar ama en azından salak gibi görünmüyordum. Saçlarımı berenin içine sokmak daha zordu. Yine de siyah bere, plastik boneden daha ürkütücüydü ve bu akşam buna ihtiyacım vardı.

Shelby, "Saçlarını neden topluyorsun?" diye sordu.

"Saçlarımdan vücut parçaları ayıklamaktan bıktım," dedim.

"Vücut parçaları." Kelimeleri test edermiş gibi kısık sesle konuştu.

"Evet," dedim. Ayakkabılarımın üzerine de galoş taktım. Mümkün olan yerlerde bunları takıyordum çünkü eve gidip işimin parçalarını ayaklarımdan temizlemek hoşuma gitmiyordu. Bir defasında ayakkabılarımdan birinin altında bir beyin parçası kalmıştı ve bunu, oturma odasının halısına adım atana kadar fark etmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, fark eden ben değildim. Micah görmüş ve Nathaniel beyin lekesini halıdan nasıl çıkartacağını bilmediğini söylemiş, bir daha olmamasını rica etmişti.

Ama ayakkabılarımı bir kenara fırlatmama sebep olan, Sin'in tepkisiydi. Ne kadar genç olursa olsun, bir kaplanadamın daha anlayışlı olacağını düşünürdünüz. Asher, Sin'e destek vermiş ve iğrenç olduğunu söylemişti. Şikâyet eden tek vampirdi. Hep sıvıyla beslendikleri için bu gibi şeyleri kafaya takmamaları gerektiğini söylemiştim. Şekildeğiştirenler için ise durum farklıydı ve onlar söylenebilirdi.

Asher, "Halımda beyin istememem için et yemem gerekmiyor," demişti. Asher'a küfretmiş ama ayakkabılarımı atmıştım.

Seyahat ederken açılmaması için sıkı sıkı bağlanmış bir deri parçası daha vardı ama bunun içinde tahta kazıklar yoktu. Kayışı açtım ve deriyi kazıkların yanına koyup içindekileri açığa çıkarttım. Bıçaklar, yumuşak ışığın altında gümüş rengiyle parıldadı. Fredo'nun benim için seçtiği bıçaklardı. Fredo korumalarımızdan biriydi ve yerel fareadamların bir üyesiydi. Daha önce vampirlerin kalplerini çıkartmak için Fredo'dan bıçak ödünç alıyordum çünkü koleksiyonu çok iyiydi. Edward'ın ateşli silahları sevdiği gibi, Fredo da bıçakları seviyordu. Fredo korumalara bıçakla dövüş dersleri veriyordu ve ben fırsat buldukça bu derslere katılıyordum.

Bir bıçak aldım ve dengesini test ettim, tek bir parmağımın üzerinde durmasına izin verdim. Bu bıçağın dengesini çok seviyordum ama birinin kalbini göğsünden çıkartacaksanız, bıçağın dengeli olması, en iyi özelliği olmazdı.

Vampir korku dolu bir ses tonuyla, "Onunla ne yapacaksın?" diye sordu.

Cevap verirken yüzüne bakmaya gerek görmedim. "Ne yapacağımı biliyorsun."

Bıçağı derinin üzerine koydum ve başka bir tane aldım. Şimdikini parmağımın üzerine koyup dengesini test etmedim çünkü ağırlığının dengeli olmadığını biliyordum. Onu asla fırlatmazdım ve canlı bir hedefe karşı bu bıçağı kullanmak zorunda kaldıysam başım belada olmalıydı. Zaten öyle bir durumda, bıçağın ağırlık dengesini dert etmeme gerek yoktu.

Bıçağı vampirin görebileceği bir yere, derinin üzerine koydum. Böylece, keskin kenarının parıltısını görebilirdi. Elimi teçhizat çantama soktum ve bir kutu plastik eldiven ile bir çift cerrah makası çıkarttım.

Vampir, "O nedir?" diye fısıldadı.

Sesindeki korkuyu duyunca yüzüne baktım. Yüzü gergindi ve bunun sebebi vampir güçleri değil, saf korkuydu. Böyle makasları daha önce görmediyseniz size de garip gelebilirdi. Çünkü makas demeye bin şahit lazımdı; garip bir metal kesici olduğunu düşünebilirdiniz. Aletin ne olduğunu veya onunla ne yapacağımı bilmiyordu, vampiri rahatsız eden de buydu. Bilinmeyen, bilinene göre daha rahatsız ediciydi. Enteresan ve çok işe yarar bir durumdu.

Hemen cevap vermedim. Sonra yüzümü koruyacak maske geldi, kayışını kafamın arkasından geçirmem gerekiyordu. Hükümetin zorunlu tuttuğu malzemelerdendi ve ben de onlarla aynı fikirdeydim; kirpiklerinizden kan temizlemek hiç de hoş bir şey değildi. Maske, nefesimi bana geri veriyordu. O sayede, nefesimin ne kadar sıcak olduğunu fark ediyordum.

Bir an için klostrofobim devreye girdi ama onunla mücadele ettim. İşimi düzgün yaparsam maskeye ihtiyacım yoktu ama cesetler zaman zaman garip davranır, olmadık bir zamanda yüzünüze kan sıçratabilirdi. Adamın kanını yüzümde gerçekten istemiyordum.

İnce eldivenlerin üzerine, daha kalın bir çift daha giydim. Kalın olanlar dirseklerime kadar çıkıyordu, zaten kalbi çıkartırken buna ihtiyacım vardı. Birçok cellat, kalbi kazık veya bıçak ya da silahla parçalar ama geriye

kalanları içeride bırakırdı. Göğsüne güneş ışığı vuracak olursa kalp tamamen yok olurdu ama göğüs kafesinin içini tam olarak göremiyorsam, kalbin yeterince zarar gördüğü varsayımıyla idare edemezdim. Yeni vampirin göğsüne sıktığım mermi, muhtemelen iyileşmesine ve mezarından kalkmasına engel olacak kadar zarar vermişti ama bir vampirin tamamen öldüğünden emin olmak konusunda aşırı tedbirli davranmanın bir zararını hiçbir zaman görmemiştim.

Zaten kıyafetler varken merminin verdiği hasarı tam olarak görmek mümkün değildi. İşte, garip makasa da bunun için ihtiyacım vardı. Metal dışında her şeyi kesebilecek kadar güçlüydü. Ucuz metalleri bile kesebilirdi ama kelepçe gibi daha sert metallerde işe yaramazdı. Fakat kıyafetler kolay işti.

Cesedin yanına çömeldim, makası kot pantolonun üzerinde düğmelerin arasına soktum. Düğme hattına paralel bir yarık açtım.

"Düğmeleri aç," dedi.

"Böylesi daha hızlı," dedim. Bakışlarımı ve dikkatimi işime odakladım.

"Ama düğmeler karşında duruyor," dedi. İnsanları bu gibi şeylerin rahatsız etmesi komikti, bunun olacağını önceden tahmin etmek imkânsızdı. Bazen hiç düşünmediğiniz şeyler insanları ürkütüyor, tüylerini diken diken ediyor veya ödlerinin patlamasına sebep oluyordu. Sebebini bilmiyordum ama ilikli düğmeleri açmak yerine makasla alternatif bir yol açmam vampiri çok rahatsız ediyordu.

Genelde gömleğin üzerinde hızlı ve düzgün bir yarık açardım ama yavaşladım, işimi ağırdan aldım, izlemesine

izin verdim. Kızı rahatsız eden her neyse, biraz daha etmeliydi.

"Bitir şu işi," dedi. Paniğe kapılmak üzereydi. "Keseceksen kes ya da düğmeleri aç. Neden böyle yapıyorsun? Neden makası kullanmaktan keyif alıyorsun?"

Ah, demek ki yaptığım işten keyif aldığımı düşünüyordu. Aslında almıyordum; hiçbir kısmı cazip değildi. Kıyafetleri keserken tüylerimin diken diken olduğu günler çok geride kalmıştı. Sevgililerimden birinin kıyafetlerini kesmek ise eğlenceli, heyecan verici ve seksiydi. Bir cesedin giysilerini kesmek ise hiçbiriydi. Bunu sadece adamın göğsünü görmek ve mermilerin kalbe ne kadar hasar verdiğini anlamak için yapıyordum. Böylece, kalbi çıkartmalı mıyım yoksa mermiler işi benim için yaptı mı, anlayabilecektim. Soluk ve serin deriyi açığa çıkartmak, kasaptan alman bir etin paketini açmak gibiydi. Parçalanması gereken de etten başka bir şey değildi.

Düşünülecek en iyi şey buydu, aksi hâlde bu işi yapamazdınız.

"Bitir şu işi!" diye neredeyse bağırdı.

Kapı arkamda açıldı; göz ucuyla bir hareketlilik fark ettim. Başımı kapıya doğru çevirmeden, Zerbrowski'nin sırıtarak içeriye girdiğini gördüm.

Neşeyle, "Neler oluyor?" diye sordu.

Vampir, dizleri üzerinde doğrulmak istedi ama üniformalılar buna izin vermedi. Zincirlerin şıngırtısını duyunca başımı yana çevirdim ve üniformalılardan birinin, elini kızın omzuna koyduğunu koydum. Ayağa kalkmasına izin vermiyorlardı.

Vampir, "Söyle, dursun," dedi.

"Ajan Blake benim emrimde değil. Bana cevap vermez."

Vampir fal taşı gibi açılmış gözlerle bana baktı. Gözlerine baktım ve hafifçe sırıttım. Geri çekilmek istedi, sanki aramızda birkaç metre olması bile yeterli değildi. Biraz daha gülümsedim ve gırtlağından bir ses geldi. Ya inleyecek ya da çığlık atacaktı.

"Lütfen," dedi. Elini, ayağa kalkmasına izin vermeyen memura doğru uzattı. "Lütfen, lütfen. Justin'i kesmesini seyretmek istemiyorum. Lütfen bana bunu izletmeyin!"

Zerbrowski, "Bize polis memurlarını öldüren vampirlerin yerini söylersen, izlemek zorunda kalmazsın," dedi.

Gömleği kesmiştim, şimdi sadece yaka yerinde duruyordu. Kumaşın kana bulandığı için yerinde durması ve yakanın hâlâ kapalı oluşu sinir bozucuydu. Makası kenara koydum ve kumaşı yavaşça yana çektim, deriye yapışmış gömleğin çıkarttığı seslerin sessizliği bozmasına izin verdim. Seslerin vampirin kulağına daha yüksek geleceğini biliyordum. Kurumuş kana ve soğuyan ete yapışmış gömleği zorlayarak kenara çektim. Kumaşın bir kısmı göğüsteki yaraların içine girmiş ve mermilere eşlik etmişti, parmak uçlarımı kullanarak onları dışarıya çıkarttım. Aslında bunları yapmama gerek yoktu. Genelde giysileri bir yara bandını çıkartır gibi, seri bir hareketle çekip alırdım. Fakat bu gösterinin vampir Shelby üzerinde bırakacağı etkiyi biliyordum. Ve haklıydım.

"Lütfen, lütfen bunu bana izletmeyin." Ellerini Zerbrowski'ye doğru uzattı.

"Bize nerede olduklarını söyle tatlım," dedi. "Ve memur arkadaşlar seni dışarıya çıkartsınlar."

"Söylersem beni öldürürler," dedi.

"Bunu tartışmıştık; biz onları öldürürsek sana bir şey yapamazlar," dedim. Kız yerine, kurşun yaralarına odaklanmaya çalıştım. Cesede özlemle baktığımı düşünmesini ümit ediyordum ve rolümü seksi bir biçimde oynayıp oynamadığımı bilmediğimden ve öyle hissetmediğim için, başımı önüme eğip yüzümü görmesine izin vermedim.

"Hepsini öldüremezsiniz," dedi.

"Bana bak," dedim. Beni duyunca yüzüme baktı. Yüz ifademi görmesine izin verdim çünkü duygusuz ve soğuk olduğundan emindim, yine de biraz gülümsedim. Nasıl gülümsediğimi biliyordum, daha önce aynada görmüştüm. Hiç hoş bir gülümseme değildi. Öldürdüğümde veya adalet yerini bulduğunda açığa çıkan bir şeydi. Soğuk ve ölü gözlerimin eşlik ettiği bir gülümsemeydi. Ölüm söz konusu olduğunda, bazen neden gülümsediğimi bilmiyordum. İstem dışı bir şeydi ve benim için bile ürkütücüydü. O yüzden, görmesini istedim. Ne anlam çıkartacaksa çıkarmalıydı.

Kesik ve boğuk bir sesle karşılık verdi. Boğulur gibi güçlükle nefes aldı.

"Tamam, tamam, sadece işin kanlı kısmı başlamadan beni buradan çıkartın! Seyretmek istemiyorum. Lütfen, izlemeyi hiç istemiyorum." Ağlamaya başladı, zayıf omuzları titriyordu.

"Bize nerede olduklarını söyle," dedim. "O zaman bu memur arkadaşlar seni kötü celladın yanından uzaklaştırırlar." Sesim kısık ve boğuk çıktı, kedi mırlaması gibiydi. O sesi daha önce de kullanmıştım. Hem sekste hem de tehdit savururken işe yarıyordu. Bazı şeylerin, birbiriyle çelişen durumlarda işe yaraması komikti.

Shelby, arkadaşlarından vazgeçti. Gündüz çekildikleri üç yeri söyledi. Tabutların nerede olduklarını, güneşten gizlenmek için nerelere gittiklerini anlattı. Cansız ve savunmasız olarak vampirleri nerede bulacağımızı itiraf etti.

Son bir soru sordum. "Hepsi, bu akşamkiler gibi yeni ölen vampirler mi?"

Başıyla onayladı, sonra pembe gözyaşlarını ceketine sildi. Sanki daha önce de bir yere zincirlenmişti ve elini kullanmadan gözyaşlarını nasıl sileceğini çok iyi biliyordu. Yaşayan ölü olarak ne kadar korkunç zamanlar geçirdiğini merak ettim.

"Benjamin hariç, o daha yaşlı. O çok uzun süredir ölü."

"Ne kadar zamandır?" diye sordum.

"Bilmiyorum ama Avrupa'daki konseyi hatırlayacak kadar yaşlı ve aynısının burada olmasını istemiyor."

"Demek Benjamin Avrupalı," dedim.

Başıyla onayladı.

"Ne kadar zamandır bizim ülkemizde?"

"Bilmiyorum; bir aksanı yok ama bir sürü şey biliyor. Konsey ve orada yaptıkları kötülükleri biliyor, vampirleri nelere zorladıklarından haberdar. Vampirlerin iradelerinin kalmadığını ve efendileri ne derse yapmak zorunda olduklarını anlattı. Biz senin veya Jean-Claude'un köleleri olmayacağız!" Son kısmı meydan okurcasına dile getirdi.

Gülümsedim. "Seninle daha sonra görüşeceğiz."

Kafası karışmış gibiydi, sonra korktu. "Sana bildiklerimi anlattım. Ne istiyorsanız yaptım."

"Yaptın ve şimdi, ben arkadaşını keserken seni bir hücreye koyacaklar. Söz verdiğimiz gibi, izlemek zorunda değilsin."

"O zaman beni sonra görmeye neden geleceksin?"

Zerbrowski, "Anita, bitti. Kızı daha fazla korkutmana gerek yok," dedi.

Gözlüklerinin arkasındaki ciddi gözlerine baktım ve cesede geri döndüm. "Tamam, kızı götürün."

Shelby, "Hayır," dedi. "Neden beni görmeye geleceksin?" Üniformalılar kızı kapıya doğru götürüyordu. Kız mücadele etmiyor ama işlerini de kolaylaştırmıyordu.

"Gitmek istedin, git," dedim.

"Neden beni görmeye geleceksin?" diye bağırdı.

Zerbrowski'ye baktım. Uzun süre bakıştık ve başıyla onayladı.

Yüzümdeki maskeyi çıkarttım ve korkmuş yüzüne baktım. "Çünkü bütün küçük kötü vampirler, sonları geldiğinde beni görür."

Titremeye başladı, sanki belirli bir frekansta titreşiyordu. O kadar korkmuştu ki vücudunu kontrol edemiyordu. "Neden?" Sesi bir fısıltıdan ibaretti, diğerlerinin kızı duyup duymadığını bilmiyordum, belki sadece dudaklarının kıpırdadığını görmüşlerdi.

"Çünkü ben Cellat'ım ve sen iki insanın öldürülmesine yardım ettin."

Kendinden geçti. Dizlerinin bağı çözüldü ve başı öne düştü. Kızı ayakta tutan, iki yanındaki memurlardı. Zerbrowski kapıyı tutarken Shelby'yi dışarıya çıkarttılar. SWAT da peşlerinden gitti; sonuçta görevleri vampire göz kulak olmaktı.

Zerbrowski ile odada yalnız kaldık. Yüz maskemi takıp cesede doğru döndüm.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"İşimi," dedim.

"Her zamanki gibi cesetleri morga göndeririz. Kirkland orada hepsini kazıklar ve parçalar."

Zerbrowski'ye sert bir bakış attım. "Larry bütün bunları yaparken ben nerede olacağım?"

"Bizimle gel, kızın söylediği yerlere bakacağız."

"Oralara baskın yapabilmek için güneşin doğmasını beklemek zorundayız Zerbrowski. Kurtarılması gereken başka rehine de yok."

"Öyleyse, gündüz olmasını mı bekleyeceğiz?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"Yine de seni yanımda istiyorum. Bu işi Kirkland halledebilir. Dövüşürken yanımda olmanı tercih ederim."

"Güneşin doğmasını bekleyeceksek, dövüş olmayacak," dedim.

"Belki. Ama her hâlükârda bizimle gelmelisin. Temizliği Kirkland'a bırak."

Maskeyi tekrar çıkarttım ve yüzüne baktım. "Larry'ye, çatışmada yanına alacak kadar güvenmiyorsun, değil mi?"

"Hiçbir vampirin ondan korkup bayılacağını sanmıyorum diyelim," dedi.

"Mantıklı," dedim.

"Tutsakların sorgulanmasına yardım etmeyi reddettiğini duydum."

"Canlı biri izlerken cesetleri parçalamayı reddetti. Bunun kötü bir şey olduğunu, benim kimsenin evcil yaratığı olmadığımı söyledi. Eğer bir yaratıksam, bunun sebebi benmişim."

Zerbrowski bakışlarını önüne indirdi ve dudakları ince bir çizgiye dönüştü. Kafasını kaldırdığında gözlerinde öfke vardı.

"Sana bunu söylemeye hakkı yok."

Omzumu silktim. "Doğruysa doğrudur."

Elini omzuma koyunca, yüzüne bakmak zorunda kaldım. "Bu doğru değil. Sen ne yapılması gerekiyorsa onu yapıyorsun. Bu akşam insanların hayatını kurtardın. Diğerlerinin sana bunu söylemesine izin verme. Özellikle de onun yapmayacağı pis işleri sen yapıyorsun diye elleri temiz kalan birinin söylediklerini umursama."

Gülümsedim ama mutlu değildim. "Teşekkürler Zerbrowski."

Omzumu sıktı. "Kendini kötü hissetmene sebep olmasına izin verme Anita. Bunu hak etmiyor."

Üzerinde biraz düşündüm. "Seninle çok fazla çalışmasına izin vermemenin sebebi bu mu?"

"Cevabı biliyorsun."

Başımla onayladım.

"Anita, sen bir yaratık değilsin."

"Billings'e olanlarla ilgili daha sonra konuşacağımızı söylemiştin," dedim.

"Vampire vurmadan önce, Billings'in yanına gidecek kadar hızlı olan tek kişiydin. Seni öyle havaya kaldırdığını görünce Anita... Çok kötü oldum. Hepimiz yardıma koşmaya niyetlendik ama her zamanki gibi kendi başının çaresine baktın."

"Bu, sorumun cevabı değil."

Gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Lanet olsun, tanıdığım en zor insansın. Hem kendine hem de etrafındakilere zorluk çıkartıyorsun. İyi veya kötü, gerçek açığa çıkana kadar susmuyorsun. Hep karşındakini zorluyorsun, değil mi?"

"Artık değil. Ama evet, genelde zorlarım," dedim. Yüzünü inceledim, cevabını bekledim.

Kaşlarını çattı, iç geçirdi ve bana baktı. Beni inceliyordu. "Sen bir yaratık değilsin. Dolph'un sorunları vardı ve kendini kaybedip senin de içinde olduğun odanın altını üstüne getirdi ama sen onu rapor etmedin. Üzerine yürümesine izin verdin; erkeklerin büyük bir kısmı buna cesaret edemezdi, kimse kıçını tehlikeye atmak istemezdi."

"Şimdi daha iyi," dedim.

"Hepimiz zaman zaman kendimizi kaybederiz. Geri döndüğümüzde eskisi gibi olmayız. Kendimizi geri kazanırız, aradaki farkı yaratan budur."

"Kendini geri kazanmak, güzel cümleydi," dedim.

Sırıttı. "Katie yine psikoloji kitapları okumaya başladı."

Gülümsedim. "Zeki bir karın olması güzel."

Başıyla onayladı. "Her zaman kendinden daha zeki ve daha güzel biriyle evlen."

Bir kahkaha attım. Ses odada yankılanınca bana garip geldi. On beş yaşındaki bir kızı vampir yapmasın diye öldürdüğüm çocuğa baktım. Öldüğü için üzgün müydüm? Hayır. Kız hâlâ canlı ve insan olduğu için üzgün müydüm? Hayır. Vampir Shelby'yi korkuttuğum için üzgün müydüm? Biraz. Polis memurlarını öldüren kaçak vampirlerin yerini öğrendiğimiz için memnun muydum? Evet.

Zerbrowski omzuma tekrar dokundu. "Kirkland gibi adamların, moralini bozmasına izin verme Anita."

Dönüp yüzüne tekrar baktım ve gördüğüm ifade, gülümsememe sebep oldu. "Elimden geleni yaparım."

Zerbrowski, "Her zaman yapıyorsun," dedi.

Sırıttım ve aynı şekilde karşılık verdi.

"Eşyalarını topla, avlanacak vampirler var."

"Hemen geliyorum," dedim. Siyah beremi çıkarttım ama saçlarımı açmadım. Çünkü bazen, rüzgârda savrulan saçlar, ateş ederken sorun olabiliyordu. Birilerini öldürmek istiyorsanız, neye nişan aldığınızı görmeniz gerekti. Doğru kişileri vurmak önemliydi.

13

Herkes baskınların vampirlerin ölü olacağı gündüz vakti yapılmasını onayladı. İki polis ölmüştü, daha fazlasının ölmesine gerek yoktu, bu yüzden bekledik. Beklemek zordu. Sinirlerinizi bozardı. Birkaç saat uyuyabilirdik ve bunu yapabilecek durumda olanlar için merkezin arka tarafında ranzalar vardı. İki kişi ölmüştü ve birkaç saat sonra katillerin peşine düşecektik. Böyle bir durum, sizi ya uyuşturur ya da çok fazla şey düşünmenize sebep olurdu; her hâlükârda uyku bir seçenek değildi. Hiçbirimiz ölen polisleri şahsen tanımıyorduk ama fark etmezdi. Önemli olan rozet taşımasıydı ve biz de taşıyorduk. Biz yardım istesek hemen koşar ve hayatlarını tehlikeye atarlardı. Yabancı, arkadaş, fark etmezdi; siz onun için her şeyi yapardınız. Ve o da sizin için aynısını yapardı. Birlikte bir çatışmaya girebilirdiniz. Rozet taşımak böyle

bir şeydi. Herkes kaçarken siz soruna doğru koşardınız ve yanınızda sadece silah arkadaşlarınız olurdu. Siviller, polislerin düşünerek böyle davrandıklarını zannederlerdi fakat öyle değildi; biz de insandık ama silah seslerine doğru koşması gerekenler olduğumuzu kabullenmiştik. Sorundan kaçmaz, üzerine giderdik. Yanımızda rozetli biri daha varsa onun da bizimle birlikte aynı yöne gideceğini bilirdik. Bizimle gelir ve birlikte kötülüğün üzerine yürürdük, çünkü işimiz buydu; biz buyduk.

Vampirler sadece iki polisi öldürmemişti. Öldürdükleri kişiler bizimle omuz omuza yürüyecek insanlardı. İyi adamlardan ikisini saf dışı bırakmışlardı ve buna izin veremezdik. Heyecanlı olmamızın bir sebebi de katillerin sadece peşine düşmeyecek olmamızdı. Onları öldürecektik ve her şey yasaldı. Onları avlayacak ve infaz edecektik. Teknik olarak, bir infaz emrini uyguluyorduk çünkü artık resmi izin çıkmıştı ama benim için, yanımda SWAT'ın olduğu sıradan bir vampir avıydı.

Üç lokasyon vardı, ben sadece birinde ajandım. İkinciden Larry sorumlu olacaktı. Üçüncü ekibe ise Doğaüstü Birim'in en yeni üyelerinden Ajan Arlen Brice liderlik edecekti. Brice yeni tür ajanlardandı, iki sene boyunca normal bir polis olarak çalıştıktan sonra sahada değil sınıfta doğaüstü işler için eğitim almıştı. Henüz, kariyerine kanun adamı olarak başlayıp bu şekilde eğitilmiş biriyle karşılaşmamıştım ama önceki deneyimleri, vampirlerin ve şekil-değiştirenlerin peşine düşmek için gerekli yetenekleri sağlıyordu. O yüzden, rozetleri olsun veya olmasın, doğaüstü ajanlar yasal kiralık katillerdi. Biz başkalarının hayatını kurtarmak için birilerini öldürürdük ve esas işimiz buydu.

Polislerin büyük bir kısmı görev başında yirmi sene geçirip hiç silah çekmezdi. Doğaüstü Birim'in ajanları ise sahada geçirdikleri ilk ayın sonunda en az bir vampir öldürürdü. Vampir öldürmenin gerçek insanları öldürmeye benzemediğini düşünen herkes bunu bizzat deneyim etmeliydi. Ben görev başında insanlar da öldürmüştüm ve dürüst olmak gerekirse arada çok büyük bir fark yoktu. Sadece, insanları öldürmek daha kolaydı.

Ama Ajan Arlen Brice henüz bunu bilmiyordu.

Brice bir metre yetmiş santim boyundaydı. Kısa kesilmiş saçları iki rengin arasında gidip gelen hoş bir tona sahipti. Ya açık kahverengi ya da gerçek bir sarıydı. Çocukken bu renge açık kahverengi derdim ama sınıfımdaki bir kızın aynı renkte saçları vardı ve bana bunun *şampanya sarısı* olduğunu söylemişti. Üvey annem bunun bir renk olduğunu doğrulamıştı ama bir sürü insan buna *kirli sarı* diyordu. Çocukluğumdaki bu deneyim bende iz bırakmıştı, bu yüzden bana aksini söyleyene kadar Brice'ın saç rengi benim için bir gizemdi. Adamın gözleri soluk, neredeyse kehribara yakın bir kahverengiydi. Gözleri de kahverenginin tanımına uymuyordu.

Bunun dışında standart bir yakışıklıydı, bir tarafa diğerinden daha fazla çıkan hoş bir gülümsemesi vardı. Zaten çekici bir adamdı. Ama bu gülümsemeyle daha da çekici oluyordu. Adamın yanına giden Dedektif Jessica Arnet veya başka bir kadının tepkilerine bakarak, sıradan yakışıklılığın bu kadınlara yettiğini anlayabiliyordum. Arnet sonunda benim sevgilim Nathaniel'a olan takıntısını aşmıştı. Gerçi beni hâlâ sevmiyor, birlikte bir oyun sergiledikleri dönemde Nathaniel'ın sevgilim olduğunu söylemeyerek

kendisini aşağıladığımı düşünüyordu. Bazı insanları hiçbir zaman memnun edemezdiniz.

Zerbrowski ile birlikte, Bölgesel Doğaüstü Soruşturma Timi Karargâhı'nın önünde takılan insanların arasından geçtik. Uyumayacağımız için, sevdiğimiz bir restoranda yemek yemeye karar vermiştik. Ajan Brice'ın arkamızdan geldiğini Dedektif Arnet'in tiz sesinden anladım. "Hey, Brice, bir şeyler yemek ister misin?"

"Teklifin için teşekkürler dedektif. Ama Dedektif Zerbrowski ve Ajan Blake ile bir şeyler yiyeceğime söz verdim."

Zerbrowski ile olduğumuz yerde durduk. Birbirimize baktık ve Zerbrowski'nin yüzündeki ifadeden, böyle bir şeyden haberi olmadığını anladım. İkimiz de Brice'a döndük, yüzümüz bir şey belli etmiyordu ve bize yetişmesini bekliyormuş gibi dikildik.

Bir sonraki yemek teklifi Larry'den geldi ama Brice bunu da gülümseyerek reddetti. "Teşekkürler Ajan Kirkland, bir dahaki sefere."

Larry adamın omzuna dokundu. "Sen nasıl bir ajan olmak istiyorsun Brice?"

Brice bunu duyunca durdu, Larry'ye daha dikkatli baktı, sonra bana ve Zerbrowski'ye döndü. Brice, Larry'ye gülümsedi. "İşinde iyi bir ajan." Gülümseye devam etti ama gözleri değişti. Bakış bize odaklanmadığı için tam olarak neye benzediğini göremiyordum ama Larry altın sarısı-kahverengi gözlerde her ne gördüyse elini indirdi.

Larry, "Ben de işimde iyiyim," dedi. Kelimeleri yumuşaktı ama kalabalık odalarda bile şahit olunan garip sessizliklerden birine denk gelmişti. Herkes aynı anda susarsa insanlar sizi duyabilirdi.

Brice, "Ben aksini iddia etmedim," dedi. Ama Larry'ye sırtını döndü.

Larry'nin yüzü kızardı ama sebebi utanç değildi. Öfkeydi. "Ben iyi bir ajanım."

Brice'ın yüzünde ciddi, neredeyse üzgün bir ifade vardı ama sanırım bunu sadece biz gördük. Larry'ye dönerken tekrar gülümsedi. "Tekrar ediyorum Ajan Kirkland, ben aksini iddia etmedim."

"Seni bir katile dönüştürmesine izin verme."

Ve böylece aramızdaki anlaşmazlık herkes tarafından bilindi. Sessizlik o kadar yoğundu ki bir bıçakla ekmeğin üzerine sürülebilirdi ama yemek istemezdiniz. Herkes kulak kabarttı çünkü polisler de dedikoduyu severdi.

Brice, "Son baktığımda, iş tanımımızda yaratıkları öldürdüğümüz yazıyordu. Biz katiliz, yasal katilleriz ve bir şeyleri öldürmemiz gerekiyor Ajan Kirkland. Bu bizim işimiz," dedi.

Larry boğuk bir ses tonuyla, "Biliyorum," dedi.

Brice biraz daha gülümsedi ve elini saçlarının arasında gezdirdi; havalı bir hareketti. Böylece, hem zararsız hem de çekici görünmeyi başardı. Kasıtlı olarak mı yapıyordu bunu, yoksa bir hobi miydi merak ettim.

"Bu konuda daha fazla şey söyleyemem ama Blake'in, görev başındaki ajanlar içinde en çok vampir öldüren olduğunu biliyorum. Konuştuğum herkes, bir çatışmada onun yanında olmasını istiyor. Özel yaşamından dolayı ondan nefret edenler bile, bir çatışmada arkalarını kollamasını arzuluyor. Kanun adamları arasında bundan daha iyi bir iltifat var mıdır, bilemiyorum."

Larry polis ve erkek kodunu uygulasaydı susması gerekirdi ama sorunun bir kısmı da bu kurallara uymamasıydı.

"İnsanların çatışmada bana güvenmediğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Ben sadece iki meslektaşımla yemek yiyeceğim. Geriye kalanlar senin düşüncelerin, ben bir şey demedim. Sadece Ajan Blake'e iltifat ettim." Brice hâlâ gülümsüyor ve zararsız görünüyordu ama şimdi biraz daha sertti, yakışıklı paketin altından çelik sertliği açığa çıkmaya başlamıştı.

Zerbrowski, "Haydi Brice, açlıktan ölüyorum," dedi.

Brice bize döndü ve Zerbrowski'ye baktı. Gülümsedi ama gözlerinde daha fazlası vardı. Larry ile tartışmaya bir son vermek istiyordu ama başka şansı kalmazsa devam ederdi. Bakışını görünce, Larry'nin çenesini kapatması gerektiğini anladım. Aksi hâlde Brice ile dost kalmaları mümkün olmayacaktı. Düşman olmayacaklardı ama Larry üzerine biraz daha giderse, asla birlikte çalışamayacaklardı.

Brice bize doğru yürümeye başladı ve Larry konuyu kapattı ama bana sert bir bakış attı. Sırtını dönüp uzaklaşmadı. Hepsi benim hatam mıydı?

Brice bize yetişti ve yanımızdan geçip giderken, "Kirkland pişman olacağı bir şey söylemeden gidelim," dedi. Ve hep birlikte yürümeye başladık.

14

Cipe ulaşınca Zerbrowski yanımda yerini aldı ve Brice arkaya geçti. "Beni savunduğun için şikâyetçi değilim ama neler oluyor Brice?"

"Neden bahsettiğimi bilmediğinizi söylemediğiniz için ikinize de teşekkür ederim. Sizinle yemek sözüm olduğunu söylemek zorunda kaldım."

Zerbrowski emniyet kemerinin izin verdiği kadar arkaya döndü. "Bizimle yemek yiyebilirsin. Kirkland'a haddini bildirdikten sonra istediğin zaman bizimle takılabilirsin. Ama bizimle yemek yemek istemenin sebebi neydi? Demek istediğim, etkileyici tipler olduğumuzu biliyorum ama birlikte yemek yiyebileceğin onca kişi varken neden biz?"

Dikiz aynasına bakınca Brice'ın gülümsediğini gördüm. Koltukların arasına eğildi ve emniyet kemerini takmadığını fark ettim. "Kemerin," dedim.

"Ne?" dedi.

"Kemer. Bu konuda biraz takıntılıyım."

"Arkadan konuşmak çok zor," dedi.

"Arabayı durdurur geri dönerim," dedim.

Brice, "Şaka mı yapıyor?" diye sordu.

Zerbrowski, "Hayır," dedi.

Brice kaşlarını çattı ama geriye çekilip kemerini taktı. "Tamam, oldu mu?"

"Evet, konuşurken yüzünü görmeyi tercih ederim ama annem bir kazada öldü ve emniyet kemeri taktığını görünce kendimi daha iyi hissediyorum."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Çok uzun zaman önceydi," dedim. Trafiğe çıktım.

"Acıtmadığı anlamına gelmez," dedi.

Dikiz aynasından yüzüne baktım. Ona bakacağımı biliyormuş gibi bana baktığını gördüm. Yola odaklandım. "Sen de mi birini kaybettin?"

"Evet." Yumuşak bir ses tonuyla konuşmuştu ama daha fazla açıklama yapmadı.

Üzerine gitmedim çünkü kaybının benimkinden daha yakın zamanda olduğunu biliyordum. Böyle şeyleri, aradan bir on veya yirmi yıl geçtikten sonra konuşmak en iyisiydi.

Zerbrowski, "Pekâlâ, yemekte sana eşlik etmek için ne yaptık?" diye sordu. Sanırım erkek kuralları gereği daha az acı verecek bir şey konuşmamız gerekiyordu. Kadınların kuralları farklıydı, biz bu gibi şeyleri kurcalamayı severdik. Erkekler sevmezdi.

"Öncelikle, orada söylediklerimde ciddiydim. Senin yaşam tarzını ve seçimlerini tasvip etmeyen polisler bile, yanında Kirkland yerine seni görmeyi yeğler. Vampirler ve

şekil-değiştirenlerle birlikte olmanın çok kötü bir şey olduğunu söylüyorlar ama bir çatışmada senin vampirseven, tüylülerle s.kişen kıçını diğer herkese tercih ediyorlar."

"Gerçekten tüylülerle s.kişen mi diyorlar?" diye sordum.

Bir kahkaha attı. "Tam olarak değil."

Zerbrowski, "Ve sen de gücün neye benzediğini Anita'dan öğrenmek istiyorsun," dedi.

"Onun gibi bir şey," diye onayladı.

"Yiyecekte bir tercihin var mı?" diye sordum.

"Sekiz senedir bu işteyim," dedi.

"Demek ki bir yerde oturup sıcak bir şeyler yemek senin için yeterli," dedim.

"Evet madam." Aynada yine çarpık gülümsemesini gördükten sonra önüme baktım.

Zerbrowski, "Jimmy's," dedi.

Başımla onayladım. "Bana uyar." Işıklardan sağa döndük ve birkaç dakika sonra restorana ulaştık. Bir park yeri bulduk, ben motoru kapattım ve emniyet kemerimi çözdüm. Herkes aynısını yaptı.

Brice, "Arabada birkaç dakika konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Zerbrowski ile göz göze geldim, başıyla onayladı ve Brice'ı görmek için arkamıza döndük. Sanırım Brice'a eşlik edecek şanslı kişiler olmamızın sebebini öğrenmek üzereydik.

"İşi Kirkland'dan değil senden öğrenmek istiyorum ama Dedektif Arnet'in benimle... Çıkmak konusunda bu kadar... Kararlı olmasını beklemiyordum," dedi.

"Öyle mi?" diye sordum.

Başıyla onayladı.

"Sadece o da değil," dedim. "Sen havuzdaki yeni balıkla çıkmak isteyen dişilerin listesinde en üst sıradasın."

"Sanırım öyleyim," dedi. Ellerine bakıyordu. Parmaklarını birbirine kenetlemişti. Hoşuna gitmeyen bir şeyi itiraf etmek zorundaydı.

Zerbrowski, "Smith, sen gelene kadar en gözde erkek olduğunu düşünüyordu," dedi.

Brice, "Biriyle ciddi bir ilişkisi var, değil mi?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Ama bu, bazı kadınları durdurmaya yetmez." *Arnet'in Nathaniel'ın peşine düşmesine de engel olmadı*, diye düşündüm. Ama yüksek sesle bir şey söylemedim. Yüksek sesle dile getirilince kötü olacaktı, kafamın içinde o kadar kötü değildi.

Brice, "Evet, haklısın," dedi. Bacaklarının ortasında tuttuğu ellerine bakmaya devam ediyordu.

Zerbrowski, "Sen evli misin?" diye sordu.

Brice başını iki yana salladı ve sonra kafasını kaldırdı. Yüzünde ciddi ve mutsuz bir ifade vardı.

"Sorun nedir Brice?" diye sordum.

"Söylentiye göre, erkek arkadaşlarından bazıları... Biseksüelmiş," dedi.

Hoş olmayan bir bakış attım. "Birkaç tanesi ama diğerleri için *esnek hetero* diyebiliriz."

"Esnek hetero?" diye sordu.

Omzumu silktim. "Bu terimi Nathaniel kullanıyor. Erkek arkadaşlarımdan biridir. Birinin baskın olarak heteroseksüel olduğu anlamına geldiğini ama ara sıra kendi cinsinden birkaç kişi için istisnalar yapabildiğini söyledi. Nadiren partilerde çizgiyi geçmek gibi bir şeymiş."

Brice, "Bu terimi daha önce hiç duymadım," dedi.

Omzumu tekrar silktim. "Dediğim gibi, bana söyleyen, erkek arkadaşımdı." Söylemediğim şey, bu terimin artık benim için de geçerli olduğuydu. Şimdi erkeklerimin arasında bir de kadın vardı. İsmi Jade olan bu kadını yüzlerce yıldır ırzına geçen sadist bir vampir efendiden kurtarmıştık. Vampirin çağırdığı kaplandı ve şimdi benimdi. Benim siyah kaplanımdı. Benim Siyah Yeşim'imdi. Çince isminin tercümesi Yeşim Taşı'ydı. Açıkçası bu konuyu çok fazla düşünmemeye çalışıyordum. Yanındayken kadını korumaya çalışıyordum. Tanrım, yüzlerce yıl efendisi olan bir vampir tarafından suiistimal edildiği için gerçekten de kırılgandı. Fakat yatağımda bir kadın olmasının hiç hoşuma gitmediğini söylemem çok büyük bir yalan olurdu.

Brice, "Birçok insan biseksüellerin yarı-ibne olduğunu düşünür," dedi. "Ama esnek hetero..." Gülümseyerek başını iki yana salladı.

"Hayatımdaki erkeklerden bazılarının biseksüel olmadığını söylemiyorum ama düşündüğün kadar fazla değiller. Ben yatağımda başka kadın istemediğimde bir şey demedikleri zaman bu sorunun farkına vardım."

"Sen izin versen, yatağa başka kadınlar da mı alacaklar?"

"Evet..." dedim. Sonra kendime hâkim oldum. "Biliyor musun, özel hayatım senin kadar maaş alanları aşıyor."

Zerbrowski, "Ben seviyorum," dedi. "Hem de sana belli ettiğimden daha fazla."

Kaşlarımı çattım, ellerini havaya kaldırıp, *ateş etme*, hareketi yaptı. "Hey, sadece konuşuyoruz."

Brice, "Ortaya bir kız koyunca eşcinsel olmuyorsun, öyle mi?" diye sordu.

Ama teorik bir tartışmadan daha çok üzerine alınmış gibiydi.

"Senin bu konuda sorunların mı var?" diye sordum.

Büyük ellerine baktı. "Öyle de diyebiliriz." Zerbrowski kıkırdadı.

Zerbrowski'ye sert bir bakış attım. "Kendine zarar vermeden söylesen iyi olur."

Sırıttı. "Sadece seni esnek hetero olarak hayal ettim."

Jade hakkında bir şeyler biliyor olsaydı acımasızca dalga geçerdi ama başımı iki yana salladım. "Ciddi olamazsın. Yıllardır benimle ilgili böyle bir şey düşünmedin. Sen tanıdığım en mutlu evli erkeklerden birisin."

"İmajımı mahvetme Anita. Ben ofisin zamparasıyım."

Brice bir kahkaha attı. İkimiz birden Brice'a baktık. "Anita'nın özel hayatıyla sorunun yoksa benimkiyle de olmaz diye düşündüm. Ama sonra, Anita'nın umurunda olmadığını anladım."

Zerbrowski, "Senin özel hayatın nasıl?" diye sordu. "Evde seni bekleyen bir harem mi var?"

Brice başını önüne eğdi. "Keşke."

"Bu kadar çok insanla birlikte olmak, düşündüğünden daha zor."

Zerbrowski, "Cennette sorun mu var?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım ve sonra iç geçirdim.

"İyi bir şeyin de sınırı olup olamayacağını düşünmeye başladım diyelim." Zerbrowski'den bir espri daha bekledim ama bir şey söylemedi. Suratına baktım ve yüzünde ciddi bir ifade olduğunu gördüm, alışkın olduğum bir şey değildi.

"Ne?" diye sordum. Sesim bana bile şüpheci geldi.

"Son birkaç senede mutlu olduğun kadar hiçbir zaman olmadın Anita. Her ne yapıyorsan işe yarıyor. Seni mutlu ediyor."

"Ve?" dedim.

"Ve bu konuyu kurcaladığını duymak hoşuma gitmiyor."

"Ben konuyu kurcalamıyorum Zerbrowski. Sadece yeni çocuklardan biri televizyonda cesetleri görünce paniğe kapılmış. Sanki işimin ne kadar tehlikeli olduğunu şimdiye kadar anlamamış."

"Bunu düşünmemiştim; yeni erkek arkadaşına işini açıklamak zorundasın. Düşünmesi bile yorucu. Sadece Katie ile uğraşmak bile zordu." Gözlüklerini çıkarttı ve gözlerini ovaladı. Gözlükler varken fark etmediğim çizgiler gözüme ilişti.

"Sadece, bu yeni çocukla bu konuşmayı yapmak beni çok korkutuyor," dedim.

Brice, "Seni anlıyorum," dedi.

İkimiz birden Brice'a baktık, sanki arabada bizimle olduğunu unutmuştuk. Bizim yapacağımız bir unutkanlık değildi. "Neden senin önünde bu kadar rahatız Brice?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi. "Ama teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Sanırım, beni aranıza aldığınız için."

Zerbrowski, "Ne istiyorsun?" diye sordu. Gözlüklerini taktı. Bir polisin üzerine fazla giderseniz, eninde sonunda üzerinize gelirdi.

Brice gülümsedi. "Ben eşcinselim ve beni dışlamadınız."

Zerbrowski burnundan soludu ve bir kahkaha attı. İkimiz birden Zerbrowski'ye baktık ve bakışlarımız dostça değildi.

"Ah, yapmayın, çok komik. Arnet, Brice'ın donunu indirebilmek için her şeyi yaptı ve teknik servisten Millie, onun bulunduğu yerlerde olabilmek için onlarca bahane uyduruyor. Bütün kadınlar onun peşinde ama o eşcinsel. Bu çok komik."

"Bütün kadınlar değil," dedi Brice. Bana baktı.

"Üzerine alınma Brice ama benim kontenjanım dolu."

Gülümsedi. "Raporların yarısı doğruysa, kendine ait bir hareme sahipsin. Ama bundan daha fazlası var. Benden etkilenmedin."

Omzumu silktim. "Üzgünüm."

"Hayır, bu kötü bir şey değil. Aslında iyi bir şey."

Zerbrowski, "Bir saniye," dedi. "Bütün departmanda senden etkilenmeyen tek kadınla yemeğe gitmeye mi karar verdin?" diye sordu. Brice başıyla onayladı.

Zerbrowski önce kaşlarını çattı sonra sırıttı. "Özür dilerim Brice. Sen çok hoşsun. Ama ben de senin çekici olmadığım düşünüyorum."

Brice sırıttı, ardından kıkırdadı. "Bilmem iyi oldu."

"Cinsel tercihlerinin işinle hiçbir ilgisi yok," dedim.

"Evet, yok ama eşcinsel olduğum ortaya çıkarsa olacak."

"Belki," dedim.

"Ben sadece aranıza karışmak istiyorum, dışlanmak istemiyorum."

Jade hayatımda olmasaydı Brice'ın hâlinden bu kadar anlar mıydım? Belki. Ama Jade hayatımdaydı ve ben bunu herkese duyurmamıştım. Bunun bir sebebi, alışverişi ve kadınların sevdiği bazı şeyleri sevmememdi. "Senin seçimin," dedim.

Zerbrowski, "İkimize karşı da hislerin olmadığı için fark etmez," dedi.

Sessizce, "Teşekkür ederim," dedi.

"Ama şimdi ne olacak?" diye sordum. "Yemeğe, büyük sırrını bizimle paylaşmak için mi geldin?"

"İş yerindeki kadınları kızdırmadan onlarla nasıl başa çıkacağımı sormaya geldim. Dedektif Arnet çok ısrarcı."

İç geçirdim. "Kadınlar hakkında konuşacaksam, bir şeyler yemem gerek."

Brice gülümsedi. "Bunun anlamı nedir?"

"Erkek arkadaşlarımdan birine kafayı taktığı için Arnet ile sorunlarım oldu ve bunu konuşmadan önce karnımı doyurmam gerek."

Brice, "Bana uyar," dedi.

Zerbrowski elini kapı koluna attı.

Araçtan indik ve restorana doğru yürümeye başladık. Heteroseksüel, homoseksüel fark etmezdi; hepimiz karnı aç polislerdik ve beklerken bir şeyler yapmak istiyorduk. Brice'a Arnet ile Nathaniel hakkında kısa bir özet geçecektim. Sonra Brice'ın özel hayatı hakkında konuşacaktık. Benim özel hayatımı deşmediğimiz sürece sorun değildi.

15

Zerbrowski ızgara tavuklu bir salata söyleyerek beni şaşırttı. "Hamburger istemiyor musun?"

"Kolesterolüm yüksek çıktı. Bir süre hamburger yok."

Konuşurken somurttu.

"Artık fast-food yok mu?" diye sordum.

Başını iki yana salladı.

Sırtına hafifçe vurdum. "Üzgünüm dostum."

Brice, "Bir şey mi kaçırdım? Bir yakınını kaybetmiş gibi davranıyorsun," dedi.

"Zerbrowski'nin arabasına binersen anlarsın. Hamburger ile yaşar ve arka koltuk ambalaj kâğıtlarıyla doludur."

"Onca kâğıdın arasında oturacak yer bulabilir miyim?" diye sordu.

Zerbrowski'ye baktım. Omzunu silkti. "Arkayı temizleyebilirim."

Brice, "Espri yapıyordum," dedi. Bize baktı. "Siz arka koltuğun ambalaj kâğıtlarıyla dolu olduğunu söylerken ciddi miydiniz?"

"Çok ciddiydik," dedim.

"Temizleyebilirim. Zaten onları gördükçe karnım acıkıyor." Zerbrowski, içinde sağlıklı salatasının olduğu tepsiyi alırken üzgün gibiydi.

Seçebileceğimiz bir sürü masa vardı çünkü akşam yemeğine gecikmiştik ve kahvaltı için çok erkendi. Oturacak yer çoktu ama hepimiz polis olduğumuz için, sırtımızı kapıya veya restoranın ortasına doğru vermek istemiyorduk. Önümüzden ve arkamızdan insanların geçmesi hoş olmazdı. Pencereleri de sevmezdik çünkü dışarıdaki insanlar çok yakınımıza girebilirlerdi. Pencerelere sırt dönmek iyi bir fikir değildi. Evet, birinin gelip bize ateş etme ihtimali çok fazla değildi ama yine de tedbirli olmalıydık. Polisler psikolojik bir rahatsızlıktan dolayı paranoyak olmazlardı. Başlarına kötü bir şeyler geldiği için böyle davranırlardı ve bizim işimizde, paranoyak olmak, hayatta kalmak demekti.

Öyleyse, nereye oturacaktık?

Arkadaki köşelerden birinde, sırtını mutfağa vermiş bir oturma yeri vardı ve yanında pencere de yoktu. Dört kişinin, gerektiğinde silah çekmeye imkân tanıyacak şekilde, rahat rahat oturabileceği bir yerdi. Ayrıca girişi de görebiliyorduk. Kusursuz bir yerdi. Ben ortaya geçtim, Brice veya Zerbrowski geçse sıkışırdı ama ben bunu yapabilecek kadar ufak tefektim. Gerekirse masanın altına girip insanların bacaklarına ateş edebilirdim. Hatta dizleri üzerine çöktükten

sonra göğüslerini ve yüzlerini de vurabilirdim çünkü mermiler bacak kemiklerini kırarsa insanlar dizlerinin üzerine çökerlerdi. Evet, polisler ve hayatlarım silahlarla idame ettirenler böyle düşünürlerdi. Böyle konular hakkında çok fazla konuşmazdık ama hayatta kalma planlarını hep yapardık.

Yerlerimizi alınca, konuşmadan önce yemeklerimizi yemeye başladık. Çünkü konuşma kısmını arabada da yapabilirdik. Yiyecekleri araba hareket hâlindeyken yemek zordu. Hiç arabada salata yemeye çalıştınız mı? Ben tabii ki salata söylememiştim, bir hamburgerim vardı. Fakat bu restoranın hamburgerlerini, her yerinizi sosa bulamadan arabada yiyemezdiniz.

Zerbrowski ciddi bir ses tonuyla, "Kırmızı et sağlığa zararlı, biliyorsun," dedi.

"Kolesterolüm iyi," dedim. En üstteki hamburger ekmeğini düzelttim.

Brice, "Benimki de iyi," dedi. İlk ısırığı aldı.

"Şimdi somurtacaksan, bunu biz siparişleri verirken söyleyecektin Zerbrowski."

"Bana eşlik etmek için salata söyler miydin?"

"Hayır ama hamburger söylerken kendimi kötü hissederdim." Hamburgerden bir ısırık aldım. Eti tam kıvamında pişirilmişti ve çok lezzetliydi. Sebzeler kıtır kıtır ve olgundu. Yüzüme mutluluk ifadesi yansıtmamaya çalıştım ama sanırım başarısız oldum, Zerbrowski incinmiş gibiydi.

Brice ile birkaç dakika, mutlu bir sessizlik içerisinde hamburgerlerimizi yedik. "Özür dilerim Zerbrowski ama evde salata yiyorum çünkü menüyü Nathaniel hazırlıyor. Evde değilsem, ne istersem onu yiyorum."

Brice, "Nathaniel, birlikte yaşadığın erkek arkadaşın mı?" diye sordu. Hamburgerinden bir ısırık daha aldı.

"Evet," dedim. Ben de bir ısırık aldım.

Zerbrowski acı çeker gibi bir bakış attı.

Zerbrowski'yi umursamadım.

"Menüleri hazırlıyor derken, ne demek istiyorsun?"

"Yemeklerin büyük bir kısmını Nathaniel pişirir. Bazen şef, bazen yardımcı şef olur."

Brice, "Restoranmış gibi bahsediyorsun," dedi.

Omzumu silktim. "Bunu erkekler başlattı. Ana yemeği kim pişirecekse o şef oluyor, diğerleri yardımcı şef olarak ona yardım ediyor. Onların sistemi ve işe yarıyor, bence sakıncası yok. Yemeği ben pişirmiyorsam, neyi nasıl yaptıkları hakkında şikâyet etmeye de hakkım yok."

Brice, "Çok mantıklı," dedi.

Tekrar omzumu silktim ve hamburgerden bir ısırık daha aldım.

Zerbrowski, "Genelde öyledir," dedi. Salatasından bir çatal aldı. Hiç lezzetli değilmiş gibi çiğnedi.

Benden dokuz yaş daha büyüktü; bir gün ben de hamburgerden vazgeçmek zorunda kalacak mıydım? Tabii ki kolejdeki kadar zayıftım ama şimdi daha kaslıydım. Zerbrowski zamanla, vücudunun orta kısmına bir miktar ağırlık eklemişti ama çok kötü durumda değildi. Sadece biraz kilo almıştı. İki çocuk ve bir eşle, spor salonuna gitmekte zorlanıyordu. Çocuklar her şeyi zorlaştırıyorlardı; bu komplikasyon hakkında düşünmeme gerek olmaması iyi bir şeydi.

Zerbrowski, "Dünyadan Anita'ya," dedi.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?"

"Dalıp gittin, ne düşünüyordun?" diye sordu. Şüpheciydi.

"Hiçbir şey," dedim.

"Yalancı; kadınlar asla *hiçbir şey* düşünmez."

"Sen hiçbir şey düşünmüyorum dediğinde ben sana inanıyorum," dedim.

"Ben bir erkeğim, gerçekten bir şey düşünmüyor olabilirim."

Abartılı bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Lanet olsun, bu ne demek?" diye sordum.

"Az önce derin düşüncelere daldığında ne düşündüğünü bilmek istiyorum demek."

"Ve ben de hiçbir şey düşünmediğimi söyledim, bu yüzden sana cevap vermeyeceğim."

Sırıttı. "Gördün mü, bir şey düşünüyordun."

Kaşlarımı çattım. "Konuyu kapatalım, tamam mı?"

"Hayır," dedi.

"Tavşan yemlerinden keyif aldın mı?"

"Belden aşağı vuruyorsun Anita," dedi. Çatalıyla salatasını karıştırdı, yemedi. Belki de salatalarla kilo vermenin yolu buydu. Yemek istemediğin için yemiyor ve kilo veriyordun.

Patates kızartmalarımı yemeye başladım. Çıtır çıtır, tuzlu ve lezzetliydiler.

Brice, "Sevgililerinin hepsi şekil-değiştirense, onlar neden tavşan yemi yiyorlar?" diye sordu.

"Tavşan yemeleri gerekirken, diyorsun," dedim.

"Alındın mı?"

Düşündüm. "Özür dilerim, biraz huysuzum. Büyük bir kısmı egzotik dansçı ve çok fazla et yerlerse kilo alabilir,

şişmanlayabilirler. Profesyonel olarak soyunuyorsan, güzel görünmen gerek."

"Yine çok mantıklı," dedi.

"Şaşırmış gibisin," dedim.

"Brice'ı dinliyor olsaydın, daha önce diğer polislerin senin mantıksız olduğunu düşündüğünü söylediğini hatırlardın."

Brice'a baktım. "Bu doğru mu?"

Yüzümü inceledi. "Senin çabuk öfkelendiğini ve kıçlarını tekmelediğini söylüyorlar." Zerbrowski az kalsın sodasında boğuluyordu.

Kaşlarımı çattım. "Ben geri adım atmam, sırf bu yüzden kıçlarının tekmelendiğini düşünüyorlarsa öyle olsun," dedim.

Zerbrowski, "Bence göğüsleri olan biri bu işte kendilerinden daha iyi olduğu için Anita'yı kıskanıyorlar," dedi. Sonunda öksürmeden konuşabilecek duruma gelmişti.

"Göğüsleri olan?"

"İtirazın mı var?"

Önce kaşlarımı çattım, sonra gülümsedim. "Evet, biraz da kısayım, ne olmuş?" Brice bir kahkaha attı.

Brice'a döndüm.

Teslim olmuşçasına ellerini havaya kaldırdı. "Hey, benim bununla bir sorunum yok."

"Güzel; senin hakkında konuşmamız gerekmiyor muydu?"

Başıyla onayladı. "Arnet'i kızdırmadan nasıl başımdan def edebilirim?"

"Bunu yapabileceğini sanmıyorum," dedim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Nathaniel Graison birlikte yaşadığım sevgilimdi ama iş yerindekilere ondan bahsetmemiştim. Arnet onu birkaç kez gördü ve sadece arkadaşım olduğunu düşündü. Sonra onu elde etmek istedi, ardından da benim olduğunu öğrenince bunu kendisine söylemediğim için bana kızdı."

"Nathaniel bir leoparadam, değil mi?"

Dostça bir bakış değildi. "Hangi tür şekil-değiştiren olduğunu nereden biliyorsun?"

"Suçlu Zevkler'in internet sitesinde ismi var. Orada striptizcilerin, şekil değiştirebiliyorsa, hangi tür hayvan olduğunu yazıyorlar."

"Erkeklerime mi bakıyordun?"

"Suçlu Zevkler'deki erkeklere bakabilir ve bunun bir araştırma olduğunu söyleyebilirim. Yerel vampirleri ve şekil-değiştirenleri tanımaya çalışıyorum. Ve kimse, erkek bir polisin neden erkek striptizcilere baktığını sorgulamaz." Ajan Brice'ın, Nathaniel, Jason veya Jean-Claude'un resimlerine şehvetle baktığını düşünmek bana garip geldi. Eşcinsel olduğu için miydi? Sanmıyorum. Sanırım benimle çalıştığı içindi. Birlikte çalıştığın polislerin sevgililerine şehvetle bakmazsın. Ya da baksan bile bunu ona söylemezsin. İşin kuralı buydu.

"Mantıklı," dedim.

Gülümsedi. "Erkeklerine baktığım için bana kızacağını düşündüm."

"Erkeklerime şehvetle baktığın için sana kızamam. Ne kadar leziz göründüklerini biliyorum. Gelecekte onları avlarım diye baksaydın, daha çok kızardım."

Şaşırmış gibiydi. "Bir meslektaşıma bunu asla yapmam."

"Jessica Arnet yaptı. Jean-Claude'un bir gün kontrolü kaybedeceğini ve onunla ilgili bir şey yapmak zorunda kalacağımızı söyledi diyebiliriz."

Zerbrowski, "Öyle dememiştir," dedi. Şaşırmış gibiydi.

Brice, "Erkek arkadaşını mı tehdit etti yani?" diye sordu.

Başımla onayladım. Birden iştahım kesildi.

Zerbrowski, "Tam olarak ne dedi?" diye sordu.

"Bana Jean-Claude'un çekici bir yaratık olduğunu ve o olmasa Nathaniel'ın kendi hayatını yaşayabileceğini söyledi."

"Bunu aynen söyledi mi?"

Başımla onayladım.

"Ne zaman?" diye sordu.

"Üç gün önce."

"Bana neden söylemedin?"

"Konuyu Arnet ile kendi aramda mı halletmeliyim diye karar vermeye çalışıyordum. Ya da besin zinciri içinde uygun bir yere bildirecektim."

Zerbrowski, "Ve?" diye sordu.

"Bence erkek arkadaşımı tehdit ederek ileriye gitti. Nathaniel çalıştığında kulübe de gidiyor. Nathaniel'a onu benden ve Jean-Claude'dan kurtaracağını söylemiş. Bana da hemen hemen aynı şeyi söylemişti ama bir veya iki sene önceydi. Ben Nathaniel'ı unutup hayatına devam ettiğini düşünüyordum.

Brice'a döndüm. "Üzerine alınma Brice ama benim sevgilim yerine seni takıntı hâline getirdiyse, seni ona kurban ederim."

"Vay canına, teşekkürler Blake," dedi.

"En başında Nathaniel'ın benim sevgilim olduğunu söyleseydim bir şey değişir miydi? Ben sadece iki erkekle birlikte yaşamaktan utanıyor ve Nathaniel'ı çok sevmemeye çalışıyordum. Tanrım, o zamanlar hislerimi inkâr ediyordum."

Brice, "Kendini mutlu eden her şeyi kurcalıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Kesinlikle," dedim.

Zerbrowski bir kahkaha attı. "Ben seni tanıyorum ve kimsenin kendi hayatını senin kadar mahvetmeyeceğini söyleyebilirim." Öfkeli bir bakış attım. Yüzündeki anlayışlı ve samimi ifadeye karşı koymak zordu. Sonunda iç geçirdim ve patatesleri dürtükledim.

"İtiraz etmeyecek misin?" diye sordu.

Kafamı iki yana salladım. "Gerçeği söylüyorsun, neden edeyim?"

Doğruldu, masanın üzerine eğildi ve alnıma dokundu. Hemen geri çekildim ve elini kenara ittim. "Ne yapıyorsun?"

"Ateşin var mı, ona bakıyorum," dedi. "Çünkü az önce teslim oldun. İtiraz etmedin. Hasta olmalısın."

Öfkeli bir bakış attım.

Sırıttı. "İşte benim huysuz ortağım, oralarda bir yerde olduğunu biliyordum."

Kendime hâkim olamayıp gülümsedim. "Lanet olsun, bir veya iki dakika huysuzluk yapmama izin versen."

"Ben senin ortağınım, arenanın en kötü boğası olabilmen için moralini yüksek tutmalıyım. Yoksa zücaciye dükkânına giren fil gibi her şeyi paramparça ediyorsun. Kötü olmayı seviyorsun ve bu durum insanların yanlış şey-

ler düşünmesine sebep oluyor. Benim görevim, yanlışları düzeltmek."

"Benden bir kabadayıymışım gibi bahsediyorsun," dedim.

"Hayır, asla," dedi.

Brice, "Gerçekten namın kadar iyi misin?" diye sordu.

Büyük, kahverengi gözlerimi Brice'a odakladım. "Evet," dedim.

"Böbürlendiğini söylemek isterdim ama duyduklarımın yarısı doğruysa..."

"Neler duyduğunu bilmiyorum," dedim.

"Ajanlar arasında yaratık öldürme rekoru sendeymiş."

"Doğru," dedim.

"Seni daha hızlı, daha güçlü, daha sert, neredeyse öldürülmesi imkânsız hâle getiren bir likantropin varmış ama şekil değiştiremiyormuşsun."

"Öldürülmesi imkânsız kısmı hariç, evet. Yerinde olsam o söylentiye çok fazla değer vermezdim."

"Yaşayan bir vampir olduğunu söylüyorlar."

Omzumu silktim.

"Buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum. Sormak istediğin oysa, *insan kanı içmiyorum.*"

"Ya ölülerin kanı?" diye sordu.

Zerbrowski ile yüzüne baktık. "Sen ciddi misin?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Söylentiye göre, vampirlerin bizimle beslendiği gibi, sen de onlarla besleniyormuşsun."

Başımı iki yana salladım. "Doğru değil."

"Bir tür succubus olduğunu ve vampirlerin seksiyle beslendiğini de söylüyorlar."

"Bunu duymamıştım," dedim. Ve gerçekten de duymamıştım. Seksle beslenmek kısmını duymuştum ama kurbanlarımın sadece vampir olduğunu iddia ettiklerini bilmiyordum. Gerçekten seksle beslendiğimi itiraf edecek değildim. O gücü Jean-Claude'un *ardeur*'ü sayesinde kazanmıştım. Kelimenin çevirisi kabaca, ateş veya tutkuydu. Güzel Ölüm, Belle Morte'un soyundan gelen vampirlerin sahip olduğu sıra dışı bir yetenekti.

"Sanırım bu da doğru değil."

Polis suratımı gösterdim çünkü iddia ettiği şeyler neredeyse doğruydu. Sadece seksi kullanarak herkesle besleniyordum, vampir olması gerekmiyordu.

"Lafı uzatma," dedim. "Söylentileri özetle, liste uzadıkça canım sıkılıyor."

"Zombileri mezarından kaldırabilme yeteneğin yaşayan ölülere karşı sana avantaj sağlıyormuş, vampirler de buna dâhilmiş. Şekil değiştiremeyen bir şekil-değiştiren olduğun için, hem insanın hem de hayvanın en iyi özelliklerine sahipmişsin. Hepimizden daha iyi olmanın sebebi, bütün insanlardan farklı olman ve insan olarak kalabilmenmiş."

Zerbrowski'ye, "Bir tema sezmeye başladım," dedim.

"Sakın söyleme," dedi.

"Yaratıkları öldürmekte iyiyim çünkü onlardan biriyim, değil mi?"

"Ben öyle bir şey demedim."

"Çünkü diğerleri öyle diyor, değil mi?" diye sordum.

Omzunu silkti, rahatsız gibiydi.

"Bunu söyleyen insanların bazıları başarılarımı, Arnet gibiler ise özel hayatımı kıskanıyor."

"Bazıları ise korkuyor Blake," dedi.

"Benden korkuyorlar," dedim. Yiyecekleri öne ittim.

"Senden değil, senin gibi olmaktan. Senin kadar iyi olmak için sana dönüşmek istemiyorlar."

"Yaratıklardan biri olmak istemiyorlar diyorsun," dedim.

"Ajan Laila Karlton'a likantropi bulaştığında yanındaydın, değil mi?"

"Evet," dedim. Laila'nın ilk vampir avıydı ve sonuncusu olabilirdi. Kurtadam saldırısından sağ çıkmış ama onlardan birine dönüşmüştü.

"Rozeti için mücadele verdi ve hâlâ bir ajan. Şekil değiştirdikten sonra ajan kalmasına izin verilen ilk kişi."

"Test sonucu pozitif çıkmasına rağmen görevde kalan ilk kişi bendim," dedim.

"Ama sen form değiştirmiyorsun," dedi.

"Evet, o da var."

"Bazı insanlar, işini kaybetmemek için ona senin cesaret verdiğini söylüyor."

"Herhangi birimizin başına gelebilirdi Brice. Benim onunla aynı statüde olmamamın tek sebebi, şekil değiştirmemem."

"Hâlâ bir rozeti olmasının sebebi de bu, herhangi birimizin başına gelebilirdi. Mahkemeye giderse kazanmasından korkuyorlar. O yüzden şimdi masa başında ama sahaya çıkarsa, o zaman şekil-değiştirenler bize katılmaya başlayabilir."

Başımla onayladım. "Bence harika bir fikir. Sadece işlerini yaptıkları ve likantropi kaptıkları için işlerini kaybeden eski polisler ve eski askerler tanıyorum."

Önce bana, sonra Zerbrowski'ye baktı. "Ortağın şekil değiştirebilseydi bunu kabullenir miydin?"

"Anita ise, tabii ki."

Brice tabağına baktı, hamburgerinden çok fazla kalmamıştı. Birçok erkek polis gibi çok hızlı yiyordu.

"Sadece, sen ne kadar iyisin Blake?"

Zerbrowski'ye baktım. Elleriyle bana, *söyle gitsin* gibi bir işaret yaptı ama tam olarak neyi söyleyecektim? Gerçeği mi dile getirecek yoksa yalan mı söyleyecektim?

"Emirlere harfi harfine uymamı istemiyorsan, ben iyi bir polisim." Zerbrowski buna çok güldü.

Kaşlarımı çatmaya gerek görmedim. "Ama iş öldürmeye gelince, bu yaptığım en iyi şey. Ve bunda çok ama çok iyiyim."

"Başka biri olsa böbürlendiğini düşünürdüm ama senin ağzından çıkınca bir şey diyemiyorum," dedi.

Zerbrowski, "Abartmıyor," dedi.

Yüzüne baktım. Erkeklerin çok sevdiği şekilde bakıştık. Birçok kadın için, bu sessiz iletişim kafa karıştırıcıydı. Oysa birlikte çalışmamız, dost olmamız ve birbirimize göz kulak olmamız hakkında her şeyi söylüyordu. Şekil değiştiren ve insanları çok fazla sevmeyen bir cadının saldırısından sonra iç organlarını elimde tutmuştum. Birinin hayatını bu şekilde elinizde tuttuğunuzda, aranızdaki şey sıradan bir arkadaşlıktan öteydi. Bir bakış, bunun hepsini ifade edebiliyordu.

"O zaman, yaratıkların nasıl avlanacağını Kirkland'dan değil senden öğrenmek istiyorum," dedi.

"Bir süre bizimle takılabilirsin," dedim.

Zerbrowski, "Tabii ki," dedi. "Ne kadar çok, o kadar iyi."

"Pekâlâ, Arnet'in yakamdan düşmesini nasıl sağlayabilirim?"

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir fikrim yok."

Zerbrowski, "Ben sadece bir kadını anladım ve o da benimle evlenecek kadar nazikti, bu yüzden diğer kadınların şifresini çözemiyorum," dedi.

Brice başıyla onayladı. "Adil bir cevap oldu." Sonra çekici gülümsemesi kocaman bir sırıtışa dönüştü. Dişleri bembeyazdı, diş macunu reklamlarında oynayan adamlar gibiydi. Kendine göre garip bir kusursuzluğu vardı. "Arnet ile çıkar, erkeklerine olan ilgisinin azalıp azalmayacağına bakarım."

"Bunu yaparsan sana daha fazla kafayı takmaz mı? Kaçmaya çalıştığın şey bu değil miydi?"

Omzunu silkti. "Onunla ve birkaç kişiyle daha çıkarım. Birkaç ay böyle idare ederim. Belki sonra başka bir eyalete gönderilirim ya da Arnet diğer kadınları kıskanmaya başlar ve sonrasında ofisten kimseyle çıkmamaya yemin ederim. Benim değil onun hatası olur."

"Fena fikir değil," dedim.

"Belki de Nathaniel takıntısı sona erer ve diğer erkeklerinle de ilgilenmez."

"Benim için kendini feda mı edeceksin?" diye sordum.

Aynı çekici gülümsemeyi gösterdi.

"Bu gülümsemenin benim üzerimde işe yaramadığını biliyorsun, değil mi?"

Gülümsemesi kenarlardan soldu. Demek ki kadınlarda işe yarayan bir şey olduğunu biliyordu. "Özür dilerim, bunu senin üzerinde boşa harcadığımı unutmuşum."

Gülümsedim ve Zerbrowski başını iki yana salladı. "Yine de kadınlarla flört etmeden duramıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Seviyorum. Eğlenceli. Bir de şu var; onlarla flört edersem insanlar kadınlara ilgi duyduğumu düşünüyorlar."

"Gizlenmenin bir şekli," dedim.

"Evet," dedi. Ama gülümsemiyordu.

"Kim olduğunu veya neyi sevdiğini gizlemek yorucudur," dedim.

Masadaki ellerine baktı. "Evet." Tek kelimeyi ederken yüzünde neşeden eser yoktu.

Neden böyle yaptığımı bilmiyordum ama uzanıp elimi onunkinin üzerine koydum. Elim küçük olduğu için üstünü tamamen kapatamadım. Ama elimi hissedince, üzgün kahverengi gözlerini bana odakladı. "Sevdiklerini gizlemek ne demek, bilirim," dedim.

Nazik ve daha gerçek bir gülümsemeyle karşılık verdi. Elini tersine çevirdi ve şimdi el ele tutuşuyorduk. Tam bu sırada Jessica Arnet ve iş yerindeki kadınlar içeriye girip bizi gördüler.

Hayatımda hiçbir zaman, oturduğum yerden girişi görmemeyi bu kadar çok istememiştim. Brice yüzümü gördü ve fısıldadı. "Arnet, değil mi?"

"Evet," dedim.

"Seninle çıkarsam güvende olurum."

Ağzımı çok fazla hareket ettirmeden cevap verdim. "Beni kalkan olarak kullanırsan canını acıtırım."

Elimi sıktıktan sonra, masamıza doğru gelen kadınlara doğru dönmek için elimi bıraktı. Yüzlerinde soğuk ve duygusuz bir ifadeden, öfkeye kadar, çeşitli duygular dans ediyordu. Arnet'in yüz ifadesini okumak zordu ama hoş bir bakış atmadığı kesindi. Çoğu zaman nazik ve hoş görünen üçgen yüzü şimdi kabaydı, sanki duyguları yüzünün kemik

yapısını da değiştirmişti. Gördüğüm en koyu renkli gözlere sahipti. Koyu renkli gözler öfkelenince daha da koyulaşır, açık renkli olanlar ise daha açılırdı.

Diğer kadınlar, onun arkasında hoşnutsuzluk abidesi gibi dikiliyorlardı. "Şimdi de Ajan Brice'la mı çıkıyorsun?"

"Hayır," dedim.

Brice ayağa kalktı ve çekici gülümsemesinin işe yaramayacağını biliyordum. Diğer kadınlar, bulutların arasından birden güneş açığa çıkmış gibi sevindi. Doğrusu bu güneş, çok yakışıklı ve lezzetliydi. Arnet ise bana bakmaya devam etti.

Brice, "Ajan Blake ve Dedektif Zerbrowski'ye hanginizin erkek arkadaşı olduğunu soruyordum," dedi. "Daha önce, nişanlısı olduğunu söylemeyen çok güzel bir kadınla çok kötü şeyler yaşadım. Ben başka erkeklerin nişanlıları veya sevgilileri ile çıkmam."

"Neden Anita'ya sordun?"

"Bir kadının fikrini almak istedim çünkü onlar bu gibi şeylere erkeklerden daha fazla dikkat ederler. İlgilenmediğim bir kadın olması lazım ki sonra sorun çıkmasın."

Arnet bunu duyunca, "Bazılarımıza karşı seni uyardı mı?" diye sordu.

"Hepinizin müsait ve çekici olduğunuzu söyledi."

Arnet bana baktı. "Benim çekici olduğumu söylemedin, değil mi?"

"Hayır ama şu anda müsait ve yakışıklı bir erkeğin önünde dikilirken, onun karşısında başka bir kadına kızan ben değilim. O sensin Arnet," dedim. Söylediğim işe yaramış gibiydi çünkü gözlerini kırpıştırdı ve yanından geçip giden, diğer kadınlarla konuşmaya başlayan Brice'a baktı.

Arnet aralarına nasıl katılacağını bilemezmiş gibi bir süre gruba baktı, sonra Brice arkasına döndü ve Arnet'e gülümsedi. "St. Louis'de benimle ilk çıkan şerefine nail olmak ister misiniz Dedektif Arnet?"

"Çok mutlu olurum," dedi. Ama sesi mutlu değildi. Yüzünü göremiyordum ama diğerleri gibi büyülenmiş bir hâli olmadığına emindim.

"Şu kötü adamları yakalayalım, sonra detayları konuşuruz."

Arnet telefon numarasını verdi. Brice numarayı alırken Arnet'in elini öptü ve bunu çok etkileyici bir biçimde yaptı. Ben bunu, aptal gibi görünmeden yapmayı başaran tek erkek Jean-Claude sanıyordum ama o zaten altı yüz yaşındaydı. Kadınların ellerinin öpülmesinin popüler olduğu bir dönemden geliyordu. Şimdi birçok erkek bunu beceremiyordu.

"Siz yemeğin keyfini çıkartın, sonra merkezde görüşürüz." Zerbrowski ile sinyali aldık ve Brice'ı takip ettik. Arnet ben yanından geçerken kolumu yakaladı. İçimden kadını itmek geldi.

Kısık bir sesle fısıldadı. "Bundan uzak dur Blake," dedi.

"Seve seve," dedim. Yürümeye devam ettim. Ya beni bırakacak ya da benimle gelecekti. Bıraktı. Zerbrowski ile Brice bize bakıyor, beni bekliyorlardı. Zerbrowski'nin yanına ulaştım ve park yerine kadar Brice'ı takip ettik.

Zerbrowski, "Sana ne dedi?" diye sordu.

"Brice ile ilgili bir uyarıydı." Cipe doğru yürüdüm ve erkekler beni takip ettiler.

Brice, "Arnet sorununu daha kötü bir hâle mi getirdim?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim. Kilidi açtım. Derin bir nefes alıp yavaşça verdim.

Brice aracın diğer tarafından konuşmaya devam etti. "Özür dilerim Blake, daha kötüye gitmesini istemezdim."

Direksiyonun arkasında yerimi aldım. Zerbrowski çoktan ön koltuğa oturup emniyet kemerini takmıştı. Brice da arkada yerini aldı. "Onunla dışarı çıkmak zorundasın; bu bile büyük bir ceza," dedim. Motoru çalıştırdım.

"Geceye Arnet'ten kaçmayı isteyerek başlayıp gecenin sonunda kendimi onun yanında nasıl buldum?"

"Benim hayatıma hoş geldin," dedim. "Gerçi benimkilerin hepsi erkek."

Brice, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Yavaşça geri geri çıktım, arkamızda bir araç, park yerine girmek istiyordu. "Birlikte olduğum erkeklerin büyük bir kısmı, birlikte olmamaya çalıştığım erkekler. En çok sevdiklerime, tekmeler ve çığlıklar atarak âşık oldum."

Brice, "Gerçekten mi?" diye sordu.

Zerbrowski ile birlikte, "Gerçekten," dedik. Birbirimize baktık ve Zerbrowski sırıttı. Ben de aynı şekilde karşılık verdim. "Zerbrowski'nin dediği gibi; âşık olmaktan nefret ederdim."

Brice, "Neden?" diye sordu.

Arkamızdaki arabaya çarpmadan çıkmayı başardım. Geri zekâlı, girecek mi çıkacak mı karar verememiş gibiydi. "Emin değilim ama sanırım kontrolü kaybetmek veya incinmekten korkmak ile ilgili. Birini seç."

Brice, "Ben âşık olmayı seviyorum," dedi.

Zerbrowski, "Ben Katie'ye âşık olmayı seviyorum," dedi.

Gülümsedim ve yola çıktım, St. Louis trafiği bu saatlerde çok yoğun değildi. "Ben, şimdi âşık olduklarıma âşık olmayı seviyorum."

Brice, "Liste çok mu kalabalık?" diye sordu.

"Hayır. Sadece, benimle birlikte yaşayan herkesi âşık olduklarım listesine dâhil edemem. Bu yüzden, bazılarının duyguları incinmesin diye isimlerini söylemesem daha iyi olur."

Zerbrowski, "Biz onlara bir şey söylemeyiz," dedi.

"Söyleyemem," dedim.

Brice, "Nasıl oldu da âşık olmadığın erkeklerle birlikte yaşamaya başladın?" diye sordu.

"Seni, bu sorunu cevaplayacak kadar iyi tanımıyorum Brice."

"Özür dilerim. Zerbrowski sorsaydı cevaplar mıydın?"

"Ama o sormadı."

Zerbrowski yumruğunu bana doğru uzattı. Aracı kullanırken eline dokundum. Zerbrowski'yi yıllardır tanıyordum ama Brice'ın bir gecede sorduğu kadar soru sormamıştı. Brice'ın, birlikte vakit geçirmek istediklerim listesinde en tepelerde olacağından emin değildim. Bu kadar meraklı olursa alt sıralarda yer alacağı kesindi. Hayatım güzel gidiyordu ve mutluydum, kimseye diyagramım çizmek zorunda değildim. Özellikle de şehre birkaç gün önce gelmiş yeni bir ajana. Geçmişini çok iyi bilmediğim tek kişinin Arnet olmadığını fark ettim ama bu sorunu çözebilirdim. Brice gerçekten arkadaş olmak mı istiyor yoksa ağzımdan laf almaya mı çalışıyordu? Eşcinsel olduğunu söyleyince, kalkanlarımın bir kısmını indirmiştim. Zerbrowski de aynısını yapmıştı. Ya yalan söylediyse? Çok mu şüpheciydim?

Belki de Brice'ı bir yatakta bir erkekle görene kadar, bana veya Arnet'e yalan söyleyip söylemediğini bilemeyecektim. Tek bildiğim şey, birimize yalan söylediğiydi.

16

Zerbrowski'nin telefonu çaldı. Bir country şarkısıydı; artık yapılmayan türden bir şeydi. Telefonu açtı ve şarkıyı çok uzun süre dinlemek zorunda kalmadık. "Hey, Dolph," dedi.

Brice ile kulak kabarttık. Zerbrowski, "Rehine olayı mı?" diye sordu. Birkaç kez onayladı, bir kez küfretti, sonra SWAT'ın yolda olduğunu söyledi. "Tamam, bana adresi ver." Adresi yüksek sesle bana da tekrarladı ve geri dönmek için bir yan yol aradım. Dolph ve Zerbrowski bir suç mahalline gitmem gerektiğini düşünüyorlarsa, önemli bir şey olmalıydı. Zerbrowski telefonu kapattı. "Bize hemen ihtiyaçları var." Düğmeye bastım ve yanardöner ışıkları açtım. Arabama takılan yeni bir eklentiydi ve ben orada olduğunu hep unutuyordum. Hâlâ sirenlere veya ışıklara alışamamıştım. Zaten sirenleri çok sevmezdim. Işıkları açmıştım ama

sireni ancak Zerbrowski ısrar ederse veya trafik bize engel olursa açardım.

Brice, "Rehine olayı nedir?" diye sordu.

"Vampir veya şekil-değiştirenlerden biri olayın içinde olmalı," dedim.

Zerbrowski, "Haklı," dedi. "Ama Keith Bores, sorguda Shelby'nin ağzından çıkan isimlerden biriydi. Çok yakın zamanda ölen bir vampir ve bir eski karısı var. Son bilinen adresinde yaşıyor ve on yaşın altında iki küçük çocuğu var."

"Onun evine mi gidiyoruz?" diye sordum.

"Evet."

"Bores ne kadar zamandır ölü?" diye sordum.

Zerbrowski, "İki seneden az," dedi.

"Güzel," dedim.

Brice, "Neden güzel?" diye sordu.

"Vampir ne kadar gençse o kadar zayıftır genelde," dedim.

"Her zaman değil ama genelde mi?"

"Evet, her zaman değil. Bin yaşında olan ama daha ne kadar yaşarsa yaşasın bir vampir efendisi olamayacak vampirler tanıyorum. Bir de yüz yaşında olup vampir efendisi seviyesinde güce sahip olanlar var."

"Farkı yaratan nedir?" diye sordu.

"İrade, karakter, şans... Tam olarak ne olduğunu kimse söyleyemiyor." Doğru yönde ilerlemeye devam ettim.

Brice, "Aradığımız diğer vampirler de Bores'ın yanında mıymış?" diye sordu.

"Galiba sadece Keith Bores, vampir eski koca. Aile içi şiddet nedeniyle boşanmışlar. Kadın, adamın eve yaklaşmasını mahkeme kararıyla yasaklamış."

"Şimdiye kadar kadından uzak mı durmuş?" diye sordu.

Zerbrowski, "Öyle görünüyor," dedi.

"Lanet olsun," dedim.

Brice, "Ne?" diye sordu.

"Vampirin şimdi kaybedecek hiçbir şeyi yok. Polis memurlarının ölümünden sorumlu tutulacağını biliyor. Bu yüzden yargısız ve jürisiz infaz edilecek, avukatı olmayacak, sadece avlanacak ve öldürülecek. Onu bir defadan fazla öldüremeyeceğimize göre, sonunda eski karısından intikam alıp cezadan kurtulabilir. Ölen polisler yüzünden zaten avlanacak."

Zerbrowski, "Bu yüzden karısını da yanında götürecek," dedi.

"Evet," dedim.

Brice, "Diğer kayıp vampirlerin sicillerine baktınız mı?" diye sordu. "Şiddete meyilli olanlar var mı? Keith Bores'm kaybedecek bir şeyi yoksa diğerlerinin de yok."

Zerbrowski ile göz göze geldik. Dolph'u aradık. Sessizce dua etmeye başladım. *Lütfen Tanrım, diğerlerinin de aklına aynısı gelmesin.* Çünkü bu olursa, her biri farklı birini öldürecek veya rehin alacaktı. Her zaman, yapmayı istedikleri kötülüğü yapacaklardı çünkü yakalanmaktan korkmuyorlardı. Artık fark etmezdi, gidecek bir yerleri yoktu, hayatlarını kurtaramazlardı. Bir vampir, birini öldürdüğünde ölüm fermanını da imzalamış olurdu.

17

Brifing verilecek yere arabayı çektim. Böyle yerler genelde tehlike bölgesinden birkaç blok ötede olurdu, bekler ve olay hakkında bilgilendirilirdik. Brice ile cipin arkasında giyinirken, Hill koşarak yanımıza geldi.

"Blake, giyinir giyinmez, seni yanımda istiyorum."

Brice, "Ya ben?" diye sordu.

Hill yüzüne baktı, şöyle bir göz gezdirdi. "Blake'i tanıyoruz ve bu işi yapabileceğini biliyoruz. Onun için bir yerimiz var. Seni tanımıyoruz." Ortam bu kadar gergin olmasa Hill daha dostane yaklaşabilirdi ama boktan bir durumdu; zaman yoktu.

Zerbrowski, "Kendini kötü hissetme Brice, bütün sevimli erkekleri kapar," dedi. Brice kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi.

"Beni bilgilendir," dedim. Yeleğimi bağladım ve silahlarımla şarjörleri taktıktan sonra yerlerinde duracağından emin olmak istedim. Birkaç santim bile sağa sola kaysalar sorun olabilirdi.

"Keith Bores, öldüğünde otuz yaşındaydı, üzerinden iki sene geçti. Eski karısını ve ailesini rehin aldı. Onları öldüreceğini söylüyor. Kendisi için infaz emri çıkartıldığını ve kaybedecek bir şeyi olmadığını dile getiriyor. Bu doğru mu?"

"Doğru," dedim. "Rehineler?"

"Emily Bores, yirmi altı yaşında, beş aylık hamile. Yaşadığı şok ve aldığı darbeler yüzünden bebeğini kaybedebilir. Doktoru öyle diyor."

Lanet olsun, diye düşündüm ama parçaları birleştirmeye devam ettim. Böyle zamanlarda çok fazla silahım, şarjörüm ve bıçağım varmış gibi gelirdi ama daha sonra hepsine ihtiyacım olabilirdi.

Brice, "Bores'ın bebeği mi?" diye sordu.

Hepimiz Brice'a baktık, ben kayışları sıkmaya devam ettim.

Hill benim adıma cevap verdi. "Fark etmez."

Brice, "Kendi bebeğiyse, ona zarar vermek istemez," diye ısrar etti.

"İkinci kocanın bebeği ama fark etmez."

"Ama..."

"Kes sesini Brice," dedim. Neyse ki sustu.

"Oğlan, yedi yaşında; kız, dört; bir de köpek var. Herkes evin arkasındaki mutfakta. Karısına perdeleri kapattırdı."

"Öyleyse, kızılötesi hariç körsünüz," dedim.

"Evet. Ve beslenmemiş. İyi görünmüyordu."

"Nerede olduğunu sezmek için bana ihtiyacınız var."

Hill, "Evet," dedi.

Brice, "Onu nasıl sezeceksin? Blake kızılötesinden daha mı iyi görüyor?" diye sordu.

"Açıklamalar sonra," dedim. Hill'e döndüm. "Vampir hilelerini kullanarak rehineleri kontrol altına almış mı?"

"Öyle görünmüyor; içeriden ağlama sesleri ve çığlıklar geliyor. Neler olduğunun farkındalar ve mutsuzlar."

"Bizim tarafımızda olmaları iyi. Demek ki bizimle dövüşmeyecekler ama adamı eşinin ve çocuklarının gözü önünde vurmak, travmatik bir deneyim olabilir. Bebeği kaybedebilir, çocukların hayatı kararır."

"Son çare."

Brice, "Neden onları vampir güçleriyle kontrol etmiyor?" diye sordu.

Evet, sesini kesmesini söylemiştim ama söylenecek en diplomatik şey bu değildi, bu yüzden hâlâ birkaç kayış daha varken sorusunu cevapladım. "Otomatik olarak çalışmaz. Duyguların aşırı yüklenirse bu tarz güçlere karşı güvende olursun. Kadın muhtemelen ondan nefret ediyor ve korkuyor. Vampirimiz daha çok yeni. Durumu kontrol edemiyor olabilir."

"Ama..."

"Yeter." Hill'e döndüm. "Ben hazırım, gidelim."

Hill bir şey sormadı, her şeyi yanıma aldığımı düşünüyor ve bana güveniyordu. Sokakta yürümeye başladı ve ben de peşinden gittim. İkimizin de üzerinde on kilo ile yirmi kilo arasında teçhizat vardı. Ne kadar taşıyacağımızı operasyonun türü, hangi hızda hareket etmemiz gerektiği ve bir düzine değişken belirlerdi.

Bana bakıp gülümsedi ve koşmaya başladı. Hill'i göndermelerinin sebebi buydu. Hepsi çok formdaydı ama Hill en iyileriydi. Sırf egzersiz olsun diye değil, dayanıklılık için de koşardı. Sadece insan olsaydım, bu kadar ufak tefek bir kadın olarak, ne kadar formda olursam olayım Hill'e yetişemezdim. Ama insan değildim. Yaratıklardan biriydim ve koşularda bana şekil-değiştirenler eşlik ediyordu. Hill iyiydi ama sadece insandı. Nabzım ve nefes alıp verişim hızlandı ama belirgin bir değişiklik değildi. Lambaların aydınlattığı sokakta birlikte koştuk, sadece bacakları benden biraz daha uzun olduğu için hızımı artırmak zorunda kaldım.

Hill önden gidiyordu. Ben onunla birlikte dönüyor, vücudunun verdiği ipuçlarını takip ediyordum. Bir aslanın ovada bir zürafayı takip etmesi ya da bir dövüşçünün, üzerine gelecek vuruşu önceden tahmin etmesi gibiydi. Gördüğümüz mikro hareketler bir sonraki eylemin ne olacağını söylüyordu.

Çimlerde koşmak yolda koşmaktan daha zordu ama Hill'in hızına ayak uydurdum. İçinden geçtiğimiz bahçe aydınlıktı ama daha uzaktakiler gölgeliydi. İlk çitin üzerinden tek elini kullanarak atladı. Ben iki elimi kullanarak atladım. "Hava atıyorsun," dedim. Kükrer gibi bir kahkaha attı. Bir yaratığın açığa çıkması değildi, testosteronun etkisiydi. Erkekti ve vücuduna adrenalin pompalanıyordu. Vücudunu fiziksel olarak zorluyor ve fazla enerjisini yakıyordu. Bir erkeğin sesinin kısılmasına sadece likantropi ve seks sebep olmazdı. Bahçenin diğer tarafındaki çiti de aştı. Birlikte çitleri aşmaya devam ettik. Işıkları arkamızda bıraktık ve karanlıkta ilerledik. En iyi yolun bu olduğuna ve Hill'in engelleri bil-

diğine inanıyordum. Sürprizlerle karşılaşmak istemiyordum. Umarım SWAT, temizlenmesi gereken yerleri temizlemişti. Herkes işini yaptıysa, olay yerine varınca ben de sadece işimi yapabilirdim.

18

Hill ile birlikte evin arkasına ulaştığımızda nabzımız gırtlağımızda atıyordu, kan ter içinde kalmıştık. Sutton ve Hermes bizi bekliyorlardı, çalıların ve gecenin içinde gizlenmişlerdi. Karanlıkta adamları görmedim ama Sutton'ın kocaman silahının yağının kokusunu aldım. Yanında gözü dönmüş gergedanları veya başıboş filleri öldürmek için kullanılabilecek .50 kalibrelik Barret'i vardı. O silahla her tür şekil-değiştireni de durdurabilirdi. Böylesine sık evlerin olduğu bir yerde bu silahı kullanmak istemezdim çünkü hedefi ıskalarsa mermi bir şey bulana kadar yoluna devam ederdi. Bu kalibrede bir mermi, bir vampirin veya şekil-değiştirenin göğsünün büyük bir kısmını parçalar; normal bir insanın ise vücudunun üst kısmını yok ederdi. Silahı buraya getirmesi Sutton'ın küstahlığını ve takım arkadaşlarının kendisine ne kadar gü-

vendiğini gösteriyordu. Barrett'i bir tripodun üzerine koymuştu, bu sayede bir metre seksen santimlik namluyu taşımak zorunda kalmıyordu. Silahı içinde taşıdığı çantayı bir battaniye gibi serip üzerine çökmüştü. Şimdi dallar, kırık cam parçaları, taşlar veya başka bir şey için endişelenmesini gerektirmeyen bir atış platformu vardı. Bir piknik örtüsü gibiydi ama üzerinde lezzetli yiyecekler yoktu.

Hermes, eklemlerinden birine bir merhem sürmüştü; muhtemelen diziydi çünkü koku, kolundan daha aşağıdan geliyordu. Belirli belirsiz ama keskin bir kokuydu. Hill bize keskin nişancının bizi beklediğini söylemese Sutton'ın silahının yağının veya Hermes'in merheminin kokusunu yine de alır mıydım? Emin değildim, belki.

Ağaçların başladığı yerde Hill ile yanlarına çömeldik, Bores'ların arka bahçesine bakan bir yerdeydik. Ne arkamızdaki ne de önümüzdeki evde ışık vardı. Bir bahçe ancak bu kadar karanlık olabilirdi. Işıkların ortadan kaldırılmasına SWAT'ın yardım edip etmediğini merak ettim ama fark etmezdi. Çalıların arasında ve karanlığın içindeydik, sık bir ormanda gizlenir gibiydik. Vampir pencereden baksa bile bizi göremezdi. Gerçi endişelenmemiz gereken, gözleri değildi.

Hill ile omuz omuzaydım, bu yüzden nabzının ne kadar hızlı attığını duyabiliyordum ve beklediğim bir şeydi. Sutton ve Hermes'i de duymaya çalıştım. Vampiri karanlığın içinde bir sıcaklık gibi hissedebiliyordum. Orada olduğunu biliyordum ama önceden söylemeseler bu kadar emin olabilir miydim? Öyle olmamasını ümit ettim çünkü doğaüstü yaratıkların esas sorunu buydu. Duyuları insanlardan çok daha gelişmişti.

Lincoln'ün sesi kulaklıktan geldi. "Çocuklar ve köpek dışarı çıkıyor."

Sutton kısık sesle sordu. "Köpeği dışarıya çıkartmayı vampir mi istedi yoksa köpekler mi ısrar etti?"

"Vampir."

Sutton ve Hermes birlikte, "Lanet olsun," dedi.

Hill, "S.ktir," dedi.

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Köpeği ve çocukları, ya annesini öldürürken kendisini görmemeleri için ya da köpek kendisini ısırmasın diye dışarıya çıkartıyor."

Sutton, "Her hâlükârda," dedi, "iyiye işaret değil."

Hermes, "Bize yerini söyle Blake," dedi.

İtiraz etmedim, sadece eve doğru baktım ve kontrolümü azalttım. Eskiden metafizik kalkanlarımı indirdiğimi söylerdim. Ama kalkanlarımı açık tutarken de farkındalığımı artırabiliyordum. Bir kalkan ve bir kılıç kullanmak gibiydi. Kılıcı kullanırken de kalkanla vücudunuzu koruyabilirdiniz. Şimdi de nekromansi yardımıyla bunu yapmaya çalışıyordum. Ölülerle ilgili yeteneğimi kullanacak ama vampirin beni metafizik olarak sezmesine izin vermeyecektim. Hem gücümü kullanıp hem de yaşayan ölülerden gizlenmeyi yakın zamanda öğrenmiştim. Daha öncesinde, ne zaman yeteneklerimi kullansam metafizik spektrumda alev alev yanardım. Dikkat dağıtmak istediğim veya karşımdakini indirebileceğimden emin olduğum zamanlarda harika bir şeydi. Fakat polis işlerinde psişik yeteneklerimi gizleyebilmek daha önemliydi.

Vampire, belirli bir vampire doğru uzandım. Yine, sadece ölüye doğru uzanmaya çalıştım ama metafizik olarak

bana bağlı olmayan vampirleri hedef alırken eskisine göre daha iyiydim. Bir vampir psişik olarak bana bağlıysa yerini tespit etmek kolaydı. Ama tanımadığım vampirlerde bunu yapmak daha zordu. Eve doğru uzandım. Kulağa ne kadar garip gelse de, elimi eve doğru uzatmak işimi kolaylaştırdı. Parmağımla işaret etmiyordum. Sanki parmaklarımı görüşümü odaklamak için bir işaretçi olarak kullanıyordum. Görsel bir yardımdı, gözlerimi zihnimin önünden çekmek için bir şeydi.

Evde bir vampir hissettim. Ama daha önce karşılaşmadığım biri olduğu için aradığımız vampir olup olmadığını bilmiyordum. Komiser Muavini Lincoln'ün adamla telefonda konuştuğu gerçeğiyle yetinmek zorundaydım, herkes bana, aradığımız vampirin bu olduğunu söylüyordu. Bilginin doğru olduğuna güvenmeliydim çünkü tetiği ben çekmesem de infaz emri benimdi. Vampir için bize yeşil ışık yakan, benim aktif bir infaz emrine sahip ajan olmamdı. Sutton bu infaz emrine istinaden birini vurursa, sonrasında soruşturma açılmazdı. Ateş edip öldürebilir ve İç İşleri veya başka birine hesap vermek zorunda kalmazdı. Keskin nişancılar benimle çalışmayı seviyorlar çünkü sonrasında saçma sapan şeylerle uğraşmak zorunda kalmıyorlardı.

Vampiri gerçekten göremedim. Sadece hissettim, parmak uçlarımla dokunmak gibi değildi. Daha çok, düşüncelerimle dokunmak gibiydi. Düşüncelerimi birer parmak gibi kullanarak vampiri kavradım, kenarlarını hissedebiliyordum.

"Volta atıyor," diye fısıldadım. Gerçek görüşüm engel olmasın diye gözlerimi kapattım. Evin neye benzediği önemli değildi; dışarının ne kadar iyi aydınlandığı fark et-

mezdi. Önemli olan, evin içiydi. Önemli olan, gerçek gözlerimin algılayamayacağı şeylerdi.

Sutton, "Çok mu hızlı?" diye sordu.

"Hızlı." Hill bir şey söyleyene kadar parmağımı vampiri takip edercesine hareket ettirdiğimi anlamadım.

"O kadar mı hızlı?"

Elimi durdurdum, gözlerimi açtım ve Hill'e baktım. "Sanırım."

Sutton, "Hermes, benim için kadının yerini belirle," dedi.

Hermes normalden daha ağır olan dürbünü gözlerine götürdü. "Yerde oturuyor, sırtını dolaplara vermiş, engel teşkil etmiyor."

Sutton, "Güzel," dedi. Sesi biraz daha kısıldı ve boğuk çıktı, atışı yapmasına izin verecek psikolojiye bürünüyordu. Yere serdiği çantanın üzerine uzanmış, büyük tüfeğine sarılmıştı. O kadar büyük bir silahtı ki ağırlığı ancak bir tripod ile taşınıyordu. Sutton mermiyi duvarın içinden geçirip hareket eden bir hedefe ateş edecekti. Hedefi sadece vurması yetmiyordu, on ikiden vurmalıydı. Çünkü en son istediğimiz şey, yaralı bir vampiri evde rehine ile baş başa bırakmaktı. Ayrıca vampir bize de saldırabilirdi. Sutton'ın olay yerine koca silahıyla gelmesine izin vermelerinin sebebi, bununla vurulunca vampirin inmemesine imkân olmamasıydı. Biz yaşamamıştık ama diğer şehirlerde daha düşük kalibreli silahla vurulan vampirler ve şekil-değiştirenler polislere saldırmıştı. Göğsünün yarısı olmamasına rağmen saldırmaya devam eden yaratıklar kâbus gibi olmalıydı. Herhâlde göğsün yanlış yarısı gitmişti. İçinde kalp olmayan yarısı olmalıydı. Sutton tek atışta kalbi veya kafayı

yok etmeliydi. Zarar vermesi yetmezdi, vampirin gerçekten ölmesi için paramparça etmesi gerekiyordu.

Lincoln'ün sesi kulaklıktan geldi. "Çocuk, şüphelinin tabancası olduğunu söyledi. Tekrar ediyorum, vampirin bir tabancası var."

Hermes, "S.ktir," dedi.

Sutton, "Blake," dedi.

Dikkatlice uzanmaya çalıştım ama silah her şeyi değiştiriyordu. Şimdiye kadar, vampirin, kadına zarar vermesi için yakınına girmesi gerektiğini düşünmüştük ama bu işi uzaktan da yapabilirdi. Adrenalinle kalkanlarım biraz daha indi ama bu sayede vampiri daha iyi gördüm. Kayıp olmadan kazanç olmazdı.

"Dönüyor, yavaşça," dedim. Sesimi alçalttım. Vampir daha yaşlı veya daha güçlü olsaydı gücümün kendisine dokunduğunu hissederdi ama ya çok zayıftı ya da duyguları aşırı yüklendiği için sadece kendi yaşadığı krize odaklıydı.

Sutton, "Hangi tarafa dönüyor?" diye sordu. Odaklandığı için sesi boğuk çıktı.

Parmağımla işaret ettim. Vampirin nereye baktığını nasıl bildiğimi açıklayamazdım ama emindim.

Hermes, "Kadına dönüyor," dedi.

Sutton, "Nişan mı alıyor?" diye sordu.

"Bunu söyleyemem ama durdu. Yerinde sabit."

Sutton, "Benim için yerini göster Blake," dedi.

Gözlerimi açtım ve işin en zor kısmına geçtim. Şimdi evin gerçek ve somut hâlini kullanarak yerini işaret etmek zorundaydım. Oysa zihnimin içinde somut hiçbir şey yoktu. Vampirin hissine tutunmaya çalıştım ve gözlerimi odakladım. "Pencerenin kenarı, sağıma doğru bir buçuk metre."

Sutton, "Nişan alıyorum," dedi.

Evin yanı bembeyazdı, belirgin bir noktaya ihtiyacı vardı. Lanet olsun! Evin yanında, boyanın renginin bozulduğu bir yeri gösterdim. "Kafası onunla aynı hizada."

Sutton, "Göremiyorum," dedi. "Gece görüşüm seninki kadar iyi değil Blake." Sakinliğini kaybetmek üzereydi. Adrenalin yüzünden kelimeler sıkışmaya başlamıştı; iyi değildi.

Hermes, "Kadın ellerini havaya kaldırdı, sanki kötü bir şey olacağını biliyor. Vampir ne yapıyor Blake?" diye sordu.

"Galiba biraz daha yaklaştı."

"Galiba?"

"Bu, gözle görmek gibi bir şey değil, lanet olsun." Vampire biraz daha uzandım. Metafizik olarak bir uçurumun kenarında durup uzaktaki bir şeye dokunmaya çalışmak gibiydi. Ne kadar uzanırsanız uzanın, ulaşamıyordunuz. Bir süre sonra öfkeyi, korkunç bir öfkeyi hissettim. Her şeyi kavurup yakmaya niyetli kırmızı bir alev gibiydi. Vampirdi. Duygularını hissediyordum. "Tanrım, çok öfkeli," dedim.

Sutton, "Blake, bize bir yer söyle!" dedi.

İşaret edebileceğim belirgin bir şey yoktu. Vampire dokunabilseydim, Billings'e yaptığım gibi öfkesini emebilirdim ama uzaktan nasıl yapıldığını bilmiyordum. Aklıma gelen ilk şeyi yaptım. Kalkanlarımı indirdim ve vampiri çağırdım. Hâlâ uçurumun kenarındaydım ama uzanamadığım şey çok önemliydi ve biraz daha uzanmalıydım. Fazla uzanırsam aşağıya düşebilirdim. Aylardır kalkanlarımı bu şekilde indirmemiştim. Ölüleri çağırdım ve vampir, kafasını çevirip bana baktı. Çok gençti, çok zayıftı -nekromansim

çok güçlüydü- döndü ve bana baktı çünkü beni görmesini istiyordum. Vampirler nekromansırları gördükleri yerde öldürürdü ve bunun bir sebebi vardı. Çünkü ölüler, farklı seviyelerde de olsa, nekromansır çağrılarına kulak verirdi.

"Bize bakıyor ama onu böyle sonsuza kadar tutamam," dedim.

Sutton, "Yerini söyle Blake," dedi.

Hill, "Sutton için lazerle yerini göster," dedi.

Önümüzdeki vampire çok fazla odaklandığım için kendime gelmek birkaç saniyemi aldı. Hill haklıydı, otomatik silahımda bir lazer vardı. Elimde birden belirmiş gibi silahıma baktım.

Hill, "Vampire odaklanırken aynı anda silahı da kullanabilir misin?" diye sordu.

Güzel bir soruydu. Vampirin evin içinde hareketsiz olduğunu hissediyordum. Odağımı vampirle silah arasında bölmek zorunda kalınca mücadele ettiğini hissettim. "Öğreneceğiz. Onu kaybedersem anlarım ve hareket eder."

Ama Sutton için yer göstermek, ayakta durup silahımla nişan almak gibi değildi. Kendimi yerdeki adamın yerine koyup oymuş gibi nişan almam gerekiyordu.

Hill, "Sen ufak tefeksin ve o da yeterince büyük. Üzerine yat ve silahını onunkinin üzerine koy," dedi.

En iyi plan buydu, yerdeki adamın üzerine yattım. Vampiri kafamın içinde tutmaya devam ettim ama hareket etmek zorunda kaldığım için konsantrasyonum saf vampire odaklı değildi. Kurtulmaya çalıştı, dokunsam emebileceğim öfkesi şimdi beni kendisinden ayırmaya çalışan bir levye gibiydi. Kafamın içine ve vücudumun dışına odaklanmaya çalıştım, ikisini birleştirdim. Sutton benden çok

daha iri olduğu için uzanınca vücudumun büyük bir kısmı üzerindeydi ama bir türlü uzun namlu boyunca nişan alamadım.

Sutton, "Sen tepemde hareket edersen bu atışı yapamam," dedi.

"Bu şekilde işe yaramıyor," dedim. Vampir şimdi mücadele ediyordu. Odağımın bir kısmını daha vampire doğru fırlattım ve sakinleşti ama onu sonsuza kadar bu şekilde tutamazdım. Aklıma bir fikir geldi. "Kadına, ben vampiri tutarken odayı terk etmesini söyleyin. Belki de kadını kurtarmak için ateş etmek zorunda kalmayız."

Hill itiraz etmedi ve mikrofonuna konuştu. "Ayağa kalktı ve hareket ediyor."

Vampirin öfkesi, üzerine benzin dökülmüş ateş gibi alevlendi. "Durun," dedi. "Dursun. Buna çok kızıyor. Kadın odayı terk etmeden serbest kalacak."

Orijinal fikre geri döndük. Hill, "Otur," dedi.

Sutton'ın sırtına oturmaya çalıştım ama silahımla yapmam gerekeni yapabilecek kadar uzun boylu değildim. O yüzden, sonunda yarı oturur yarı çömelir bir pozisyonda kaldım. Sutton'ın sırtından omzuna doğru uzandım.

Sutton, "Mümkünse omuzlarıma daha az ağırlık ver," dedi.

Üzerine eğilmek ama eğilmemeye çalışmak gibiydi, dengeme dikkat etmek zorundaydım. Sıcaklığı ve ritmi tam altımdaydı ama birbirimize çok fazla dokunmuyorduk. Keskin nişancı yeteneklerini mahvetmemek için üzerine çok fazla abanmamalıydım. Çok fazla konsantrasyon gerektiriyordu. Omzunun üzerinden eğildim, silahımı Barrett'in üzerinde tuttum. Üstüne koymadım çünkü be-

nimkinin aşağı doğru uzantıları, Barrett'in namlusuna düzgün bir biçimde oturmasına engel oluyordu.

Vampir neredeyse serbest kalmak üzereydi. Vampiri tutmaya çalışırken, otomatik silahım Barrett'e çarptı.

Sutton dişlerini sıkarak "Bunu yapma," dedi.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. Vampire uzandım, gücümü bir mızrak gibi fırlattım. Sendeledi ama bir yandan da adamı serbest bırakmam gerekiyordu. S.ktir. Bir kez daha mızrakladım; bütün nekromansi üzerine odaklanınca tekrar sendeledi ve ayakta kalmak için mutfak dolaplarından destek aldı. O yarım saniye içinde Sutton'ın üzerinden eğildim, silahımı onunkine mümkün olduğunca yakın tutarak vampirin kafasının olduğu yere nişan aldım. Sutton'ın lazeri benimkini takip etti. Duvarın üstünde lazerler kovalamaca oynadı. Kırmızı noktamı odaklayınca nefesimi tutup "Orası," dedim.

Sutton'ın yeşil noktası benimkinin üzerinde durdu. Nefesimi tutup vücudumu sabitledim, altımda hareketsizleştiğini hissettim. Birlikte nefeslerimizi tutuyorduk. O sakinlik ve konsantrasyon anında vampir benden kurtulmayı başardı. Sutton ateş etti ve geri tepme ile sarsılınca ben üstünden yana düştüm. Dizlerim üzerinde doğrulup eve baktım, duvarda bir delik gördüm.

Kadının içeriden çığlık attığını duyabiliyordum.

Hill, "Hakladık mı?" diye bağırdı.

Sutton, "Blake," dedi.

Vampire uzandım ve...

"Öldü, tamamdır."

Ve bana inandılar. Temiz işareti verdiler ve memurlar önden eve girdiler. Vampirin öldüğüyle ilgili bilgi, benden

ve psişik yeteneklerimden geliyordu. St. Louis'de ve başka yerlerde, bana veya yeteneklerime güvenmeyecek polisler vardı ama bunlar farklıydılar. Sutton, Hermes ve Hill, bana güvendikleri için, timi içinde vampir olması muhtemel bir eve göndermişti. Vampirin tehdit olmadığını söyleyen tek kişi ise bendim.

SWAT timi evi oda oda gezdikten sonra telsizden içerinin temiz olduğunu söyledi. Hill silahını omzuna koyup eve doğru yürümeye başladı. Ben de aynısını yaptım ve Hill'in peşinden gittim. Çünkü ekibiniz hareket ediyorsa sizin de etmeniz gerekirdi. Silahlarını omuzlarına koyup eve giriyorlarsa onlara eşlik etmeliydiniz. Sutton ve Hermes arkadaydılar. Barrett şimdi çantanın içindeydi. Dördümüz silahlarımızla eve doğru yürüdük ve bir tehlike olup olmadığını anlamaya çalıştık. Telsizden sesler geldi. "Ev güvenli. Rehine güvende. Şüpheli yerde."

Evde başka kötü adam yoktu. Hamile eski eş, kendisini bekleyen ambulansa bindirildi. Vampir ölmüştü. Güzel bir geceydi.

19

Eve doğru giderken, güneş çoktan yumuşak ışınlarıyla dünyayı aydınlatmaya başlamıştı. Arabaya binmeden önce mesaj atıp Nathaniel ve Micah'ya yolda olduğumu haber vermiştim. Nathaniel cevap olarak bir öpücük gönderdi ve kahveyi hazırladığını söyledi. Ben de öpücük gönderdim ve yola çıktım.

Micah'nın zil sesini duydum. Bluetooth kulaklığım takılıydı. Kendimi böyle, çok yüksek teknolojiye sahipmiş gibi hissediyordum. "Hey, Nimir-Raj'ım, yarım saate evdeyim."

"Günaydın Nimir-Ra'm," dedi. Gülümsüyor gibiydi, sanki kendisine ait olduğumu dile getirdiği için sesinde mutluluk vardı.

"Sizin uyuyor olmanız gerekiyordu. Aramak yerine mesaj attım, sizi uyandırmak istemedim." Güneş ışınları

ağaçların dalları arasından süzülürken otoyolda ilerlemeye devam ettim. Yapraklar hâlâ yeşil ve tazeydi, bazıları sararmaya başlamıştı. Aklıma bir şiir geldi. "Doğanın ilk yeşili altındır," dedim. Farkında olmadan kendi kendime konuşmuştum, çok yorgundum.

Micah, "Ne?" diye sordu.

"Bir şiir. Ağaçları görünce aklıma geldi. *Doğanın ilk yeşili altındır, tutulması en zor renktir. Yapraklar birer çiçek gibidir ama sadece bir saatliğine.* Gerisini hatırlamıyorum."

Micah, "Ben hatırlıyorum. *Sonra yaprak, yerini yaprağa bırakır. Cennete hüzün çöker. Şafak yerini güne bırakır. Altın olan hiçbir şey uzun süre kalmaz,*" dedi.

"Bütün şiiri nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Babamın en sevdiği şair Robert Frost'tu. Bize Frost şiirleri okurdu, onu çok severdi."

"Babanın şerif olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi, belki hâlâ öyledir."

"Şiir okuyan ve günlük konuşmalarında şiirlerden alıntılar yapan bir şerif. Çok hoş," dedim.

"Hey, sen başlattın," dedi. Yine sesinde mutluluk ya da memnuniyet vardı.

"Doğru. Biliyor musun, artık ailenle bağlantıya geçmene engel olan bir şey yok."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu. Mutlu ses tonunun yerini şüphe aldı. Lanet olsun. Keşke çenemi kapalı tutsaydım ama birkaç aydır aklımda olan bir şeydi ve...

"Kendini ailenden soyutladın. Çünkü Chimera, diğer şekil-değiştirenlerin ailelerini onlara karşı koz olarak kullanıyordu. Ama Chimera artık yok."

"Benim için onu öldürdün," dedi. Sesi sakindi. Ama hâlâ mutlu ses tonu geri dönmemişti.

Derin bir nefes alıp verdim, devam ettim. Israrcı bir kadındım. "Sonra, St. Louis'de güvende olduğundan emin olmak istedin."

Micah, "Ve sonra, Karanlıkların Anası hepimizi yemeye çalıştı," dedi.

"Ama o da gitti Micah. Artık onlara değer verdiğini belli etsen bile ailene zarar verecek kimse yok."

"Her zaman kötü adamlar olacak Anita. Bunu bana sen öğrettin."

Doğrusu bunu duymak bile üzücüydü. "Benden öğrenmiş olmandan nefret ediyorum."

"Sadece sen değilsin," dedi.

"Ama sen aileni seviyor ve onları özlüyor gibisin. Ben kendiminkini göremiyorum çünkü üvey kardeşlerimle iyi geçinemiyorum."

"Sen bizi kendi ailene götürürsen, ben de ailemle bağlantıya geçerim."

"Bizi?" diye sordum.

"Evet, Anita. Seni seviyorum ama babanla görüşmeye gitsen yanına hangimizi alırsın? Birimizi, ikimizi, hepimizi?"

"Eve gitmeyi düşünmüyorum," dedim.

"Ama düşünsen, hangimizi erkek arkadaşın olarak tanıştırırdın?"

"Vampir olmaz. Büyükanne Blake çılgına döner. Jean-Claude için çok kötü olur."

"Pekâlâ, o zaman kim?"

"Sanırım seni ve Nathaniel'ı."

"Ben eve kimi götüreyim?"

İç geçirdim ve farklı bir konuda konuşmayı arzuladım. Böyle bir sohbet için fazla yorgundum. "Nathaniel'ı, ailenin yanına gidersen yanına almayacağını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır, ailemi görmeye gidersem seni ve Nathaniel'ı yanıma almam gerektiğini söylüyorum. Üçümüz en başından beri mutluyduk ve iki sene oldu. Harika iki sene geçirdik ve Nathaniel bizimle olmasaydı bu kadar harika olmazdı."

Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Nathaniel... Bizim çift olmamızın vazgeçilmez bir parçası. Demek istediğim: *Ménage à trois*, ya da üçlü, her ne diyorsan."

"Kesinlikle," dedi. "İkiniz olmadan eve nasıl giderim?"

"İkimizi birden yanıma almak istemediğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Ailem eve başka bir erkek götürmeme ne tepki verir, bilmiyorum. Özellikle de Chimera'yı onlara değer vermediğime inandırmak için söylediğim korkunç şeylerden sonra."

Gün doğarken parlak bahar renklerine bürünmüş ağaçların arasından yoluma devam ettim, kendimi kötü hissediyordum. "Seni ve Nathaniel'ı seviyorum," dedim.

"Ben de," dedi.

Nathaniel'ı sevdiğini beni sevdiğini söylediği kadar sık dile getiriyordu ama ikimizi aynı şekilde sevip sevmediğini merak ettim. Ben bir kadın olduğum için beni daha çok seviyor olabilir miydi? Heteroseksüeldi ve Nathaniel teknik olarak esnek heteroydu ama yine de merak ediyordum. Micah beni erkek olmadığım için daha mı çok seviyordu?

Nathaniel'ı bu yüzden daha mı az seviyordu? Nathaniel'ın Micah'yı benim kadar sevdiğini biliyordum ama bir zamanlar heteroseksüel olan sevgilime, bir erkek arkadaşı olmasıyla ilgili ne hissettiğini sormamıştım. Nathaniel'ı erkek arkadaşı olarak başkalarıyla tanıştırmış mıydı? Hayır. İnsanların arasında Nathaniel'ı öpmüştü ama... Bu akşam kafam çok karışıktı. Açıkçası bu karmaşık yapıyı düşünecek durumda değildim.

Sonunda, "Sadece eve gelip ikinize birden sarılmak istiyorum," dedim.

Bir süre sessiz kaldı. "Israr etmeyecek misin? İkinizi de sonsuz bir aşkla sevdiğimi veya buna benzer bir şey söylememi istemeyecek misin?" Şaşırmış gibiydi.

Ben de şaşırmıştım ve yüksek sesle, "Sanmıyorum," dedim.

Bir kahkaha attı. "Sen yorgun musun?"

"Bir zamanlar dostum olan biri bana yaratık dedi, insanlar öldü, polisler öldü ve... Sadece eve gelip aranıza uzanmak istiyorum. Bir süre ellerinizi vücudumda gezdirin, sonra uyuyayım."

"Kulağa harika geliyor," dedi. Rahatlamış gibiydi, sanki konuyu kapatmamdan memnundu.

"Güzel," dedim. Çünkü ben de rahatlamıştım.

Micah, "Ama seni uyarmalıyım. Sin uyanık ve morali bozuk," dedi. "Başka bir şey yapmadan önce onunla konuşmak zorundasın."

Öfkelenmemeye çalıştım. "Cynric işimin ne olduğunu biliyor Micah. Benimle işimi yaparken tanıştı."

"Ama senin de katıldığın bir çatışmaya ait taze cesetler görmemişti. İlk birkaç seferinde zor oluyor Anita. Ve daha çok genç."

"On sekiz yaşında," dedim.

Savunmaya geçmiştim.

"Çıkmak için çok genç olduğunu söylemiyorum. Yeni öldürülmüş vampir cesetleri arasında seni dolaşırken görünce paniğe kapılmamak için çok genç."

"*Çıkmak* demeyecektin. Yanılıyor muyum?" Kendime hâkim olamadım ve yüzümü buruşturdum.

"Nathaniel'ı ailemle tanıştırmam hakkında üzerime gelmemeni hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedim. Şimdi de temkinli bir ses tonuna büründüm.

"Senin bu kadar genç biriyle birlikte olduğun için duyduğun suçluluk hakkında aynısını düşünüyorum. Amacın onu kendine bağlamak değil. Tıpkı benim en başlarda Nathaniel ile birlikte bir üçlemenin parçası olmayı istememem gibi. Bazen bir şeyler olur ama senin planlamaman, iyi bir şey olmadıkları anlamına gelmez."

İç geçirdim. "Haklısın. Sin hakkında kendimi suçlu hissediyorum ve takma isminden de nefret ediyorum."

"Tam ismi Cynric. Ve Rick olmak istemiyor."

"Biliyorum ama yapabilsem onu evine gönderirdim."

"Onu Vegas'a geri gönderebilirsin Anita. O senin çağırdığın mavi kaplan ve sen ne dersen yapar."

Aydınlanmış ağaçların arasındaki keskin viraja odaklandım. Aracı sürerken az kalsın konsantrasyonumu kaybediyordum.

"Sin'i geri göndermenin zalimce olacağını bana söyleyen siz değil miydiniz?"

"Öyleydi ama benim aynı fikirde olmamam, senin bunu yapamayacağın anlamına gelmez."

Cümlesi için seçtiği kelimeleri düşündüm. Suçluluk hissi yüzünden genç sevgilimle ilgili aptalca bir karar verirsem, aynısını tek erkek sevgilisi için yapabileceğini mi ima ediyordu? Fazla mı düşünüyordum? Evet, fazla düşünüyordum ama Micah için de aynısı geçerliydi. Belki de yeterince düşünmüyordum.

Tanrım, bu çok karmaşıktı.

"Ateşkes," dedim.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu. Temkinliydi, belki de şüpheleri vardı.

"Bu akşam özel hayatlarımızla ilgili bir şey konuşmayacağız, tamam mı?" dedim.

Telefonda gülümsediğini duyar gibiydim. "Bu çok güzel olur Anita. Gerçekten." Sesi yorgun gibiydi ve ben kötü adamları yakalarken Micah'nın evde huzursuz bir genci sakinleştirdiğini, işimin tehlikeleriyle ilgili strese girenlere destek olduğunu ve Nathaniel'ı yalnız bırakmadığını anladım.

"Teşekkürler Micah," dedim.

"Ne için?" diye sordu.

"Sen olduğun için. Orada olduğun için, benim sevgilim olduğun için, hayatımda olduğun için."

"Bir şey değil, başka bir yerde veya başka biriyle olmak istemezdim."

"Bunca tehlikeye ve doğaüstü politikalara rağmen mi?" diye sordu.

"Seni politikaya ilk tanıştığımızda bulaştıran bendim," dedi.

"Sen gelmeden önce de gırtlağıma kadar politikanın içinde boğulmuştum," dedim.

"Belki ama ben politikada iyiyim ve sen kendimi geliştirmeme yardımcı oldun."

"Sen de bana yardımcı oldun ama bir şey değil."

"Hemen eve gel," dedi.

"Geliyorum," dedim.

"Seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum," dedim. Çiftlerin telefonu kapatmak istemediği anlardan birini yaşadık ama sessizlik uzadı ve telefonu kapatan ben oldum. Micah ve Nathaniel'ı seviyordum. *Çift* kelimesi hoşuma gidiyordu. Biz bunu başarıyorduk. Diğer ilişkilerimden çok daha iyiydik. Lanet olsun, diğer ilişkilerimde bile bana yardım ediyorlardı. Micah, Jean-Claude'a kan veriyor ve birlikte yatağa girecekleri erkekler listesine onu da dâhil ediyordu. Gerçi belirli bariyerleri sadece Nathaniel'ın aşmasına izin veriyordu. Jade benim, Nathaniel ise Micah'nın istisnasıydı. Hayatım birkaç sene önce planlayamayacağım bir hâldeydi ama Micah'nın dediği gibi, bir şeyi planlamamış olmanız onu kötü yapmazdı.

Hayatımda planlamadığım komplikasyonlardan biri de on sekiz yaşında bir kaplanadamın işimde hayatımı riske attığım için paniğe kapılmasıydı. Cynric'i rahatlatmayı dört gözle beklemiyordum ama Micah haklıydı. Cynric veya Sin, onunla ciddi sorunlarım vardı. Takma ismi çocukla ilgili sorunlarımı vurguluyor gibiydi ve sorun da buydu. Ben Cynric'i hâlâ bir çocuk olarak görüyordum ama benim sevgilimdi. Sevgilimse çocuk gibi görmemem gerekirdi ama çok gençti. Yaş anlamında çok küçük olmayabilirdi ama çok deneyimsizdi... Yeterince şey görmemiş, yaşamamıştı. Ben ilk sevgilisiydim ve evet, bunun sebebi

yaşayan en kötü vampirin hepimizin beynine tecavüz etmesiydi. Korkunç bir plan için soğukkanlılıkla beni meşgul etmek için yapılan bir şeydi ama bunu her ne veya kim yaptıysa, ortaya çıkan metafizik seks partisinde Cynric bekâretini kaybetmişti. Düşününce hâlâ utanıyor ama çok fazla bir şey hatırlamıyordum. Çok sarhoş olunan bir gecenin sabahı gibiydi. Sadece birkaç kare gözümün önüne geliyordu.

Ben Cynric'in ilk kadınıydım ve bundan nefret ediyordum. Hayır, kendimi suçlu hissediyordum çünkü çocuğu sevmiyordum. Bizimle bir senedir birlikteydi ve ona hâlâ âşık değildim. Defalarca kez birlikte olduğumuza göre hoşuma gidiyordu ama aşk başka bir şeydi. Ona hayatımdaki diğer erkekler kadar değer vermiyordum. Hayatımdaki erkekler listesinde Cynric'den önde olanların sayısı çoktu ve kendimi de bu yüzden suçlu hissediyordum. Onu kurtarmaya giden beyaz atlı prenstim, aslında birlikte sonsuzluğa yelken açıp mutlu olmamız gerekirdi. Bunu bir kez Nathaniel için yapmıştım ve işe yaramıştı. Nathaniel'ı da sevmemek için kendimi çok zorlamıştım, bunu şimdi fark ediyordum. Başka sebeplerden dolayı kendimi suçlu hissetmeme sebep olurdu ve uzun süre onu sevmemek için mücadele etmiştim. Jean-Claude'a da aynısını yapmamış mıydım?

Eve yaklaşmıştım. Lanet olsun, birini sevmeden önce hep böyle mi oluyordum? Hayır, her zaman değil. Richard'ı en başından beri sevmeye çalışmış ve Micah'yı en başından beri sevmiştim. Çok sayıda erkek arasından iki kişi? Çok sayıda erkek? Lanet olsun, keşke bunu düşünmeseydim. Şimdi hem kendimi suçluyor hem de aptal gibi hissediyor-

dum. Cynric de sevmemek için mücadele edeceğim ama Nathaniel veya Jean-Claude gibi eninde sonunda seveceğim biri miydi? Lanet olsun! Keşke bunlar aklıma hiç gelmeseydi.

20

Cipten indim, dolu garajın önünde bir sürü araba vardı. Hepimiz evdeysek, herkesin kendi arabası olduğu için dışarısı böyle oluyordu. Korumalar, arabaların sayısını azaltmaya ve araçları birlikte kullanmaya çalışıyordu. Zaten arabalara bakarak kaç tane korumam olduğunu tahmin etmek imkânsızdı. Tek gerçek, dışarının arabalarla dolu olduğuydu.

Evin yanında bir hareketlilik sezdim ve bir saniyeliğine Bram ile göz göze geldim. Derisi koyu renkli ve neredeyse siyahtı ama leopar formunda benekliydi. Dala soluk derili olanlardan siyah leopar olurken bunun nasıl olduğunu sormuştum. Sonunda, hayvanın renginin, insanın genetiğiyle bir ilgisi olmadığını öğrenmiştim. Önemli olan, soyundan gelinen hayvanın genetiğiydi. Eğer benekli sarı leoparların soyundan geliyorsanız, insan formunuzun beyaz veya siyah

olması bir şeyi değiştirmezdi. Başımla selam veremedim çünkü hemen gözden kayboldu; sadece bir anlığına birbirimizi gördük. Bizi izleyen birileri varsa benim başımla selam vermeye yeltenmem yerini belli etmezdi. Bram eski askerdi ve bir leoparadam saldırısında *sağlık* sebeplerinden dolayı askeri kariyerini sonlandırana kadar aktif görevdeydi. Bram ve sıra dışı ortağı Ares, bizim korumalara el sallamamızı, selam vermemizi veya başka şekillerde varlıklarını açığa çıkartmamızı yasaklamıştı. Ares bir sırtlanadam ve eski bir keskin nişancıydı. En başlarda bizim selam vermemize çok kızıyorlardı ama biz de zamanla alışmıştık. Ben zaten el sallamazdım ama eskiden olsa, başımla her defasında selam verirdim.

Anahtardan önce kapı kolunu denedim çünkü herkes kapıyı kilitlemezdi. Kapı açıldı ve içeriye adım attım. Oturma odasında perdeler kapalıydı ve loş bir ışık vardı. Ama içeriden konuşma ve gülme sesleri geliyordu. Mutfağa açılan kemerden, içeriye güneş ışığı süzülüyordu. İnsanların mırıldanmalarında mutluluk vardı. Partilerde iyi zaman geçirmeye çalışan insanların mırıldanması gibi değildi. Evet, bu mırıldanma, birbirini tanıyan ve paylaşacak bir şeyleri olan insanlara aitti. Çantamı kapının kenarına koydum. Havada yeni pişmiş ekmek ve pastırma kokusu vardı.

Micah yatak odamızın kapısında dikiliyordu. Telefondaydı. El salladı ve gülümsedi, altın-yeşil leopar gözleri karanlıkta parıldadı. Gözleri sanki ışığı güçlendiriyordu. Benim boylarımdaydı, narin bir vücuda sahipti, üzerine ne giyse altındaki kaslar gizleniyordu. Sadece atletik omuzları, ince beli ve kalçaları, spor salonunda vakit geçirdiğine dair ipuçları sunuyordu. Şimdi üzerinde ikimize

de uyacak bir tişört vardı. Birkaç kot pantolonu bile paylaşıyorduk. Daha önce benim kadar ufak tefek biriyle birlikte olmamıştım; bu durum hoşuma gidiyordu.

Bir öpücük için yanına giderken, telefonda söylediklerini duyunca durdum. Çağrıya odaklanması gerekiyordu. "Stephen, sen baban değilsin. Onun gibi insanları taciz etmezsin."

Micah kaşlarını çatarak, koyu kahverengi buklelerini omzundan geriye attı. Stephen bir kurtadamdı, aslında bu konuşmayı kurt kralı Ulfric ile yapması gerekiyordu ama Micah neredeyse bütün tüylüler topluluğunun gayriresmi lideriydi. Çünkü insanlara gerçekten liderlik ediyor, kim veya ne olduğuyla ilgili rol yapmıyordu. Ulfric olan Richard Zeeman ise hâlâ bir Clark Kent hayatı sürmeye çalışıyor ve Superman, pardon kurtadam olduğunu gizliyordu. O sayede okulda biyoloji dersleri veriyordu. En azından artık lisede hocalık yapmıyordu çünkü orada kurtadam olduğu öğrenilse, işini kaybederdi. Gerçi üniversitede de kolay olmazdı.

Stephen ve iki kardeşi, çocuk yaşta babalarının tacizine uğramışlardı. Stephen şimdi nişanlısının bebek istemesinden korkuyordu. Babası gibi, çocuğu taciz etmekten korkuyordu. Terapi şimdiye kadar çocukluk kâbuslarını yok etmeyi başarmıştı. Sonrası, iradeye ve zor zamanlarda yanında olup elini tutacak insanlara bağlıydı.

Micah, "Sana inancım var Stephen," dedi. "Bir çocuk istemiyorsan, bu senin seçimin..." Bir süre dinledikten sonra cevap verdi. "Vanessa istiyor, bunu biliyorsun. Sana ültimatom vermesine üzüldüm Stephen, ama bu onun seçimi."

Nimir-Raj ve Nimir-Ra, leopar kral ve kraliçe olmanın insanlara güç kattığı düşünülebilirdi. Evet, katıyordu ama aynı zamanda hem aileleri hem terapistleri hem amigoları hem de amirleri olmak zorundaydık.

Micah'ya bir öpücük gönderdim ve sessizce aynısını yaptı, yatak odasına girip kapıyı kapattı. Bir süre daha Stephen ile konuşacaktı. Stephen'ın, sorunlarını çözüp Vanessa ile mutlu olabileceğine dair inancımı kaybetmeye başlamıştım. Üzücü bir durumdu çünkü birbirlerini çok seviyorlardı ama aşkın her şeye galip geleceğini kim söylediyse pis bir yalancıydı. Aşk bir şeylere başlamak için iyi bir başlangıçtı; ama sadece başlangıçtı, son değildi.

Koridordaki banyoda ellerimi yıkadıktan sonra mutfağa geçtim. Tırnaklarınızın arasında kan varken kahvaltı edemezdiniz. Ellerimde kan yoktu ama... Daha önce vardı, bu yüzden işten gelince ellerimi yıkamak benim için ayin gibiydi. Sanki suç mahallindeki pisliklerden ve bakterilerden arınmamı sağlıyordu.

Nathaniel eğilmiş, fırından bir şey çıkartıyordu. Kestane rengindeki atkuyruğu yere değiyordu çünkü saçları gerçekten çok uzundu, bileklerine kadar iniyordu. Üzerinde, çok eskidiği için iyice beyazlaşmış bir kot pantolon vardı. Mor şef önlüğü, kaslı göğsünün bir kısmını gizliyordu. O önlükle, menekşe renkli gözlerinin gerçek mora yaklaştığını biliyordum. Üç yıldır birlikte yaşadığım sevgilimdi. Gözlerinin bütün önlüklerle nasıl göründüğünü biliyordum.

Nicky ocağın başındaydı ve tişörtü, kaslı vücudunun üzerinde çok gergindi. Eski bir kot pantolonu keserek yaptığı şortunun içinde kalçaları dolgun görünüyordu. Bir

metre seksen santim boyuyla, fazladan kasları taşıyabilecek kadar uzundu. Şortunun önüne bir havlu sokmuştu çünkü önlük takmayı sevmezdi. Nicky'yi en evcil hâliyle pastırma kızartırken, üzerine yağ sıçramasın diye üstüne bir gömlek giydiğinde görmüştüm. Resmi olarak burada yaşamıyor ama bizimle çok vakit geçiriyordu. Korumalarımız hep vardı ve Nicky en iyilerden biriydi. Ayrıca, benim çağırdığım aslanım ve sevgilimdi ama en sevdiğim sevgilim olduğunu söyleyemezdim.

Nathaniel'ın ağırlık çalışmasının sebebi, egzotik bir dansçı olmasıydı. Nicky ise bunu koruma olduğu ve sevdiği için yapıyordu. Zaten vücudu da ne kadar sevdiğini gösteriyordu. Sarı saçları arkada kısa kesilmişti ve yanlarda biraz daha uzundu ama kâkülleri yana doğru dümdüzdü. Yüzünün bir yanını, düz saç tellerinden sarı bir üçgen kaplıyordu. Anime karakteri gibiydi ama bunun sebebi sadece moda değildi. Korumam veya aslanadam olmadan çok önce kaybettiği gözünün üstünü kapatmaya alışmıştı.

Cynric -Sin- mutfakta işi olan son kişiydi. Koyu mavi saçları, atkuyruğu yapılacak kadar uzamıştı. Mavi üzerine mavi kaplan gözlerini gördüm. Birçok insan, onların insan gözleri olmadığını anlamıyordu. Çünkü kapların mavi gözü olduğunu görmemişlerdi ama klan kaplanları diğerlerinden farklıydı. Klandakiler, Cynric'in koyu mavi saçları gibi, doğal olmayan saç ve göz renkleriyle doğardı. Üzerinde koyu mavi bir kot pantolon vardı ve geçen seneden beri on iki santim uzamıştı, bu yüzden Cynric'e yeni bir pantolon almak zorundaydık. On sekiz yaşındaysanız böyle şeyler olurdu. Nathaniel'dan daha uzundu ve

Nicky'ye yaklaşmıştı. Gerçi omuzları Nicky'ninkiler kadar geniş değildi. Nicky'nin yanında cılız duruyordu ama birçok erkek için aynısı geçerliydi. Üçü de bana bakmıyordu ve bu hâldeyken, Sin'in bir çocuk gibi durmadığını düşündüm. Doğaüstü futbol ligi ve spor salonu sayesinde kas yapmıştı. Missouri'de futbol oynuyordu ve ciddi okulların koçları takipteydi. Doğaüstü üniversiteler arası lig geçen sene başlamıştı. Ve amatör doğaüstü yetişkin erkekler ligi, en çok para kazandıran sporlardan biriydi. O yüzden üniversiteler işin içindeydi ve birkaç ay sonra profesyonel bir ligimiz olabilirdi.

Gina masanın başında oturuyordu. Siyaha çok yakın koyu renkli saçları kısa kesilmiş ve yüzüne düşmeyecek şekilde, sanatsal bir biçimde dışarıya doğru bükülmüştü. Saçlarım onunkiler kadar kısayken hiç böyle değildi, çok dağınıktı. Ama bazı bukleler diğerlerinden daha uysal olabiliyordu. Gina da uzundu, bir metre seksen santim civarındaydı. Koyu yeşil gözleri, bulaşıklardan çok, kocasına ve bebeğine odaklıydı. Masanın yanından geçişini seyrederken ortamın ne kadar garip olduğunu düşündüm ama umurumda değildi. Kusursuz ortamlara sahip olmak abartılan bir şeydi ve kadının yüz ifadesinden ne kadar mutlu olduğu anlaşılıyordu.

Zeke, yarı-insan formundaydı, bu yüzden filmlerde gördüğünüz kurtadamlar gibiydi. Sadece gözleri insan gözleriydi. Birisi hayvan formunda kapana kısıldıysa genelde önce gözleri değiştirdi ama sebebini bilmesem de Zeke'de tam tersi olmuştu. İnsan mavisi gözleri bir film yaratığının içine sıkışmıştı. Kucağındaki bebek, onun mavi gözlerine bakıyor ve kıkırdıyordu. Bebeğin çok insansı bir yüzü var-

dı. Kısa saçları hafifçe bükülmeye başlamıştı ve anladığım kadarıyla annesinin buklelerine sahip olacaktı.

Bizimle yaşamalarının sebebi, bebeğin Lanetliler Sirki'nde yeterince güneş görememesiydi. Bebek dışarıya çıktığında açık alanlardan korkmaya başlamıştı, sanki bir tür kıyamet gününden sağ çıkanlar arasındaydı. İki aydır bizimleydiler ve Chance bebek değişmeye başlamıştı. Yanaklarında biraz daha fazla renk vardı ve çok daha mutluydu.

Nathaniel elinde ekmekle yana dönünce beni gördü ve parlak gülümsemesini gösterdi. Ekmeği soğuması için lavabonun yanındaki rafa koydu ve bana doğru yürüdü. Sin bir şeyi karıştırırken başını yana çevirdi ve gülümsedi. Yüzünden bir duygu veya bir düşünce o kadar hızlı geçti ki ne olduğunu anlayamadım ama aklından geçen her neyse, gülümsemesi hafifçe soldu. Sonunda, "Hey, Anita. Gelmene sevindim," dedi.

İşte bu şekilde, daha sonra söylenecek veya yüksek sesle dile getirilmeyecek kelimeleri bir cümlenin içine sıkıştırdı. En azından, *senin için çok endişelendim* veya *bizi böyle korkutmaya ne hakkın var*, gibi bir şey söylemedi. Bir zamanlar ciddi olduğum erkek arkadaşım Richard Zeeman, bu gibi şeyleri yüksek sesle dile getirirdi ve artık eskisi kadar yakın değildik. Zaten çok yakın olmamamızın veya şimdi mutfakta diğerlerine yardım etmemesinin sebebi de buydu.

Nicky maşayla pastırmaları tavadan almaya başladı. Tam sevdiğim gibi çıtır çıtır görünüyorlardı. Bana bakıp "Kahvaltı hazır olmak üzere," dedi.

Gina ve Zeke, "Merhaba," dediler, bebek bir kahkaha attı. Homurtuya benzeyen ve kız çocuklarının değil de sadece erkek çocuklarının attığı türden bir kahkahaydı.

Herkese merhaba dedim ama mutfağın ortasında Nathaniel'ı karşılamaya gittim. Eldivenlerini bir kenara fırlatmıştı ve şimdi, sahnedeymiş gibi, salına salına bana doğru yürüyordu. Kalçalarını bu şekilde devirdiğinde, Suçlu Zevkler'deki müşteriler neşeyle çığlık atıyorlardı ama şimdi bütün gösteri benim içindi. Ve gerçekti. Farkının ne olduğunu açıklamak zordu. Ama bir fark vardı. Ya da sonrasında gelenler, farklılığı yaratan şeydi.

Gülümsedim ve aynı şekilde karşılık verdi. Menekşe renkli gözleri daha koyu renkliydi ve bunun tek sebebi, mor önlüğü değildi. Gözleri duygularını da yansıtıyordu; daha zengin renkler mutlu olduğunu gösterir ama kusursuz bir mor, öfkeye de işaret edebilirdi. Bir ay sonra üç yıldır birlikte olacaktık; yüzünü kendiminkinden daha iyi tanıyordum. Ayna karşısında kendi gözlerime bakmakla çok fazla zaman geçirmezdim. Bana gösterdiği gülümsemeyi kulüpte görmek mümkün değildi. Gözlerini... Aşkla dolduran bir gülümsemeydi. Beni sevdiği, gözlerinden, yüzünden belli oluyordu. Suyun görkemli bir biçimde güneşi yansıttığı gibi, benim yüzümün de aşkını yansıttığına emindim.

Kollarımı beline doladım, ellerimi önlüğünün kaba kumaşı üzerinde gezdirdikten sonra pürüzsüz sırtına attım. Tanrım, Nathaniel'a dokunmak çok güzeldi. Bir anlığına gözlerimi kapattım. Beni kendine çekti ve göğüsten kasığa kadar birbirimize dokunduk. Beni kendine çok sıkı bastırmadı. Sadece dokunuyorduk, bu yüzden beni gördüğüne çok mutlu olup olmadığını anlamak için vücudumu onunkine bastırmam gerekti. Ama bunu yapmadım çünkü yalnız değildik. Yine de yüzündeki gülümsemeden benimle aynı şeyi düşündüğünü anladım. Yaramaz

bir gülümsemeydi, içinde farklı zevkleri barındırıyordu. Gözlerindeki kendine güven, beni nasıl etkilediğinin ve ne kadar çekici olduğunun farkındalığının göstergesiydi. Bir zamanlar sadece güzelliği ve seks konusundaki yetenekleri sayesinde değerli olduğunu düşünüyor ama artık benim için çok daha fazlası olduğunu biliyordu. O yüzden, kendine güveni ilk tanıştığımız zamankinden çok daha fazlaydı.

Cynric, "Öp," dedi. "Böylece sıra bize gelsin."

Tehditkâr bir bakış attım ama Nicky ekledi, "Yiyecekler soğuyor Anita."

Nathaniel ağırlığını biraz daha öne verdi ve vücudu yay çizdi. Diğerlerine itiraz edebilirdim ama Nathaniel kimseyi umursamadı, topuklarım üzerinde yükseldim ve yüzümü onunkine yaklaştırdım.

Öpüştük, dudakların birbirini okşaması gibi bir şeydi, bizim standartlarımıza göre bile fazla namusluydu. Geri çekildim ama elim boynundaydı, çok yakından gözlerine baktım. Dilimi dudaklarının arasına sokmak ve ellerimle çok daha fazlasını yapmak istiyordum ama izleyicimiz çoktu ve aralarında bir de bebek vardı. Bir zamanlar bu kadar küçük bir bebek için endişelenmezdim çünkü bize dikkat etmeyeceğini düşünürdüm ama şimdi üç yaşında olan ve Jean-Claude'un vampirlerinden birinin dul eşine ait Matthew, beni ne zaman görse bir öpücük istiyordu. Ürkütücü olan, dudaktan bir öpücük istemesi ve kendini yetişkin erkeklerle bir görmesiydi. Çünkü bütün büyük erkekler Nita'yı öpüyordu. Annesi Monica Vespucci bunun çok sevimli olduğunu düşünse de ben aynı fikirde değildim. Matthew yetişkinlerin nasıl davrandıklarıyla ilgili

yanlış bilgiler ediniyor ve aslında bu yaşta böyle olmaması gerekiyordu.

Nathaniel'la, çocuğun tavırlarından rahatsız olduğumu konuşmuştuk. O yüzden beni gülümseyerek bıraktı ve elimi dudaklarına götürüp bir öpücük kondurdu. Sonrasında soğumaya devam eden ekmeği alıp dilimlemeye başladı.

Nicky ve Cynric bana doğru yürüdüler. Birbirlerine baktılar. Cynric, Nicky kadar uzundu. Ama Nicky'nin göğsü ve omuzları Cynric'in üç misli kadardı. O yüzden, Cynric çok kırılgan duruyordu.

Cynric, "Ben çağırdığı mavi kaplanım," dedi. Ellerini yanlarında gevşek bırakmıştı. Sırtını dikleştirmemek veya karşısındakine sinirlenmeye başladığını belli edecek başka şeyler yapmamak için kendini zor tutuyordu.

Nicky, "Ve ben de Dracula'nın gelini gibiyim, harcanabilecek asker statüsündeyim," dedi. Sesinde, bunun kötü bir şey olduğunu belli eden bir ton yoktu.

Cynric, "Kesinlikle," dedi.

"Resmi vampir kurallarına uyacaksak önce sen gitmelisin ama burası bizim mutfağımız ve şekil-değiştiren kurallarına göre ben senin canına okurum."

İstem dışı bir hareket yapmış olmalıydım ki Nathaniel, "Anita," dedi. Onu duyunca kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Başını iki yana salladı. Sorunu kendi aralarında çözmeleri gerekiyordu. Nathaniel'ın fikrine saygı duydum ama dövüşmeye başlarlarsa bir şeyler yapmam gerekebilirdi.

"Micah'nın sürüsündeki herkes onu yenebilecek durumda ama kimse onun önderlik yapmasına itiraz etmiyor. Nimir-Raj olarak ona saygı duyuyorlar." Cynric öfkeli değildi, sadece anlamaya çalışıyordu.

Nicky başıyla onayladı. "Bu doğru ama liderlik sadece insanları dövüşte yenmek değildir; aslan sürüsünün Rex'i olmama sebeplerimden biri de buydu. Ben büyük ihtimalle kralımızı yenerdim ama benden çok daha iyi bir liderdi, dövüşmeye gerek kalmadan bunun farkındaydım."

Cynric kaşlarını çattı ve ciddileşti. "Ama senin eski Rex'in bir dövüşçü ve kiralık askerdi. Micah değil."

Konuşan Gina oldu; yüzünde mutlu bir ifade yoktu. Karanlık gözlerinden geçmişe ait kötü anılar geçiyordu. "Micah beni kurtardı. Hepimizi kurtardı. Bizim yerimize kendini Chimera'ya sundu. Yeterince güçlüydü. Chimera bu yüzden onu Zeke gibi hayvan formunda kalmaya zorlayamadı. Micah leopar formuna geçti ve cezasını kabul etti. Bir daha insan formuna dönemeyecek olsa bile doğru olanı yaptı. Gözleri bu yüzden leopar gözleri. Gözleri eskiden kahverengiydi."

Omuzları çöktü, sıcak mutfakta üşüyormuş gibi kendine sarıldı.

Zeke masanın başından pes ses tonuyla sohbete katıldı. "Hayvan formunda haftalarca kalmanın ne demek olduğunu bilemezsin. Delireceğini düşünürsün ve tamamen hayvan olmak istersin çünkü hayvan olursan bir şey bilmez, hiçbir şey hatırlamazsın."

Kucağındaki bebek sustu ve babasının sıkıntısını sezmişçesine ciddi yüzüne baktı.

Cynric, Gina'nın yanına gitti ve kadına sarıldı. "Özür dilerim Gina, bunun seni üzeceğini bilmiyordum." Kadına sarıldı ve bir çocuğu sakinleştirir gibi saçlarını okşadı. Kurtadama döndü. "Özür dilerim Zeke, bu konuyu bir daha açmam."

Gina sarılarak karşılık verdi ve gözyaşlarını sildi, kocasıyla bebeğinin yanına gitti.

Cynric, Nicky'ye döndü. "Önce sen. Ama bunun sebebi, beni dövüşte yenecek olman değil. Haklısın. Baskın olmak fiziksel güçle ilgili değil. Bazen daha zeki olmakla ilgili ve ben bugün öyle değilim. Bu konuyu diğerlerinin yanında açmamalıydım."

Nicky, Cynric'in omzunu sıktı. "Yaşına göre çabuk öğreniyorsun Sin."

Cynric sırıttı ve gözlerini devirdi. "Bu bir iltifat mı yoksa hakaret mi?"

Nicky sırıtarak Sin'i itti. Cynric birkaç santim gerilemek zorunda kaldı. Nathaniel her ikisine bakıp güldü. Göz göze geldiğimizde, *gördün mü kendi kendilerine hallettiler*, der gibiydi. Gülümseyerek karşılık verdim.

Nicky bana döndü, yüzünde hâlâ neşe vardı. Beni büyük kollarına aldı ve kendine çekti. Hayatımda Nicky'den daha uzun adamlar vardı ama kimse onun kadar kaslı değildi. Aslında, bu kadar kas biraz fazlaydı ama Nicky böyleydi ve ben küçük vücudumla ona nasıl sarılacağımı öğrenmiştim. Kaslarının, gücünün arasına sıkışır gibiydim. Hayatımdaki bütün erkeklerin kendine has bir hissi, tadı, tarzı vardı. Nicky erkeksi bir güzellikten yapılmış kaslı bir sandviç gibiydi.

Nicky ile buluşurken parmak uçlarımda yükseldim, vücuduyla beni kuşattı, şimdi dudaklarına ulaşmak için kaslarının arasında mücadele ediyordum. Nazik bir öpücüktü ve beni hafifçe döndürüp Gina, Harold ve Chance'e sırtını gösterdi. Nicky'nin nazik öpücüğü, yerini dilini kullandığı bir şeye dönüştü, sırtındaki parmaklarım gerildi ve tırnak-

larımı etine geçirmeye çalıştım. Nefes nefese geri çekildim. "Yeter Nicky, yeter."

Bana sırıttı. "Ben senin tatlın değilim ama bana böyle tepki vermen çok hoşuma gidiyor."

Vampir güçlerini Jean-Claude'dan alıyor ve Belle Morte'un soyundan geliyordu. Gücü, baştan çıkartma ve seksti. Ama gücünde bir değişim olmuştu ve artık içinde bir parça da aşk vardı. Bir vampirle çıkarak evrim geçirmişçesine, benim gücüm de bu yöne kayıyordu. Belle, kurbanlarını kendine müptela yapar ve çok az şey hissederdi ama Jean-Claude, vampir güçlerini kullanırken karşısındakinden çok fazla şey almamaya çok dikkat ederdi. Nicky, kendimi kurtaracak kadar kontrolüm olmadığı dönemlere ait son kurbanımdı. Nicky'ye dokunmak, kollarıyla beni sardığını hissetmek güzeldi. Kıyaslayacak bir şeyiniz olmasa aşk zannedebilirdiniz ama değildi. Daha çok bir takıntıya benziyordu. Filmler ve kitaplar ne derse desin, takıntı, aşk değildi. Gerçi beni kollarında tutup yüzü bir öpücüğün vaadiyle aydınlanırken kalbim de dudaklarımda attığı için aradaki farkı söylemek zordu. Nathaniel, Micah veya Jean-Claude'a karşı hissettiklerimi hissetmiyordum ama bu, gerçek sevgi olmadığı anlamına gelir miydi? Yoksa farklı bir tür sevgi miydi? Sevgiyi kurcalamayı bıraktım ama... Bazen insan bu gibi şeylere çok takılırdı; yine de ben böyle şeyleri fazla kurcalamamak gerektiğini öğrenmiştim. İnsan her şeyi sorgulayınca sinirlenebiliyordu.

Belle Morte'un soyundan gelenlerin ateşi veya *ardeur*'ün gücü, kontrol edilmeyi ne kadar istiyorsanız karşınızdakini o kadar çok kontrol edebilmekten geliyordu. Karşınızdakini sizin onu sevdiğiniz kadar sizi sevmeye zorlayabilir, hisset-

tiğiniz kadar şehveti birinde açığa çıkartabilirdiniz. Belle Morte'unkinin bu tarz yan etkileri yoktu ama Jean-Claude, kontrolü bu sayede sağlıyordu. Benim *ardeur* ile daha çok sorunum vardı çünkü hem hayattaydım hem de insandım. Belki de bu yüzden, içimde bir şey yoksa, kendi libidomu ve kalbimi riske atmadan, birini beni sevmeye veya istemeye zorlayamıyordum.

Nicky kollarımdan çekildi ve yerini Cynric aldı. Kendimi birden, etrafı mavi bir çizgiyle çevrili, mavi gözlerine bakarken buldum. En dıştaki halka soluk bir gökyüzü mavisiydi, göz bebeklerinin etrafında ise daha koyu bir halka vardı. Güneş ışığı, serbest bıraktığı saçlarını daha da mavi gösteriyordu. Loş bir ışıkta saçlarını mavi tonlara sahip bir siyah zannedebilirdiniz ama burada ışık çoktu. O yüzden kalın telli ve düz saçları, koyu ve zengin bir mavi değilmiş gibi davranmak anlamsızdı. Saçları boyalı değildi, bu renk kendi formundan, mavi kaplanından geliyordu.

Cynric'e sarıldım ve bunu yapmak bana çok tanıdık geldi. İkimiz de ellerimizin nerede olduğunu, vücutlarımızın birbirini nasıl sardığını ve nerelerimizin dokunduğunu biliyorduk. Aramızdaki bağın nasıl olduğunu keşfetmek için bir senemizi harcamıştık ama... Başımı kaldırıp yakışıklı ve genç yüzüne bakınca, kafasının bir sene önceki kadar karışık olduğunu gördüm.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Ne?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Nicky'den sonra, kırılgan duruyorsun."

Cynric bir kahkaha attı ve diğer adama baktı. "Nicky'den sonra herkes kırılgan gelir."

Başımla onayladım. "Doğru," dedim.

Cynric benim seçtiğim bir kurban değildi. Karanlıkların Anası, dikkatimi dağıtması gerektiği için bir plan yapıp bizi birbirimize bağlamıştı. O zaman on altı yaşındaydı ve bakirdi, birbirimizi tanımıyorduk. Fakat bunların hiçbiri, dünyayı kana ve ölüme bulamak isteyen bir varlık için bir şey ifade etmiyordu. Binlerce yıldır sebep olduğu ölümler ve korkudan sonra, bir insanın masumiyetini sorun eder miydi? Böyle düşününce, Cynric'e ve bana iyilik yaptığını bile düşünebilirdiniz.

Cynric yüzünü bana döndü. Yüzü hâlâ diğer erkek hakkında yaptığı espriden dolayı neşeyle parıldıyordu. Neler söylediklerini duymamıştım ama konuşmaya devam etti. "Hâlâ gencim, büyüyebilirim. Şimdiden çok uzunum."

Nicky, "Boyunun keyfini çıkart evlat," dedi. "Çünkü benden daha büyük olacak tek şeyin o."

Cynric, "Hiç sanmıyorum," dedi.

Nicky, "Bence öyle," dedi.

Nathaniel gülerek iki adamın arasına girdi. Elindeki tabakta, yeni dilimlenmiş taze ekmek vardı. Hepimiz, aslanların, zürafaların kokusunu takip etmesi gibi, harika aromaya kilitlendik. Karnım guruldayınca ne kadar aç olduğumu anladım.

Zeke erkeksi bir kahkahayla bize katıldı ve Gina bile güldü. Gina'mnki tiz ve hoş bir kadın kahkahasıydı. Bebek de espriyi anlamasa da bize katıldı, herkes gülünce gülmesi gerektiğini öğrenmişti. Bizimle birlikte gülmek için bolca fırsatı oluyordu. Bana doğru dönen Cynric'e gülümsedim. Vegas'tan ilk geldiğinde bu kadar gülmüyordu. İyi bir şeydi bu.

Gülümserken yüzümü inceledi ama gözleri gözlerimi okumaya çalıştı. "Ne?" diye sordu. Sesinde bile mutluluk vardı.

Başımı iki yana salladım. "Öp beni de bir şeyler yiyelim."

Sırıttı ve yüzü bu hâliyle daha genç, kusursuzluğunu kaybetmiş gibi göründü ama ağzının kenarında belirli belirsiz neşe çizgileri vardı. Çocuk artık bir yetişkinin hatlarını almaya başlamıştı; yüzüne kazınanın, hüzün değil de neşe olması beni sevindiriyordu. Hayatımın son birkaç senesinde yeterince hüzün görmüştüm. Güzel kokular gelen mutfakta herkesle birlikte dikilmekten mutluydum. Güneş ışığı parlak ve sıcaktı, kollarımdaki erkek bana gülümsüyor, herkesin kahkahası hoş bir parfüm gibi içeriye doluyordu.

Cynric, Nicky'nin dalga geçtiği fazladan uzunluğunu öne eğdi ve ben parmak uçlarımda yükseldim. Geçen haftakinden daha mı uzundu? Dudakları beni bulurken, ben geçen haftaya göre daha fazla yükselmiş gibiydim. Dudaklarımız nazikçe birbirine dokundu ve diller işin içine karışmadı ama vücut dilimiz konuşuyordu ve ne demek istediği gayet açıktı. Öpücüğü bozan ben oldum ve ayaklarımın üzerine bastım. Cynric gözlerini kırpıştırdı, bakışları odağını kaybetmiş gibiydi. "Vay canına," diye fısıldadı. Bunu yüksek sesle söyleyecek kadar genç olması hoşuma gidiyordu. Gülümsedim.

"Günaydın Cynric."

"Anita," dedi. Bana bir bakış attı, *ne demek istediğimi anla*, türünden bir şeydi. Benim veya Micah'nın bakışı kadar iyi değildi ama gittikçe iyileşiyordu.

Gülümseyerek başımla onayladım ve hatamı düzelttim. "Günaydın Sin."

Sırıttı ve bana sıkı sıkı sarıldı, sebebi seks değil mutluluktu. Masanın başında yerimizi aldık ve sekiz kişi olunca herkes nereye oturması gerektiğini biliyordu. Chance'in

bebek sandalyesi bir başkasının yerini kaplıyordu, bu yüzden sekiz kişiydik. Ya da en azından Micah bize katılınca öyle olacaktık. Ares ve Bram'in içerideki yemek kokularını alıp almadığını merak ettim. Aldıklarını biliyordum ama görev değişiminden sonra bir şeyler yiyebilirlerdi. Micah gülümseyerek içeriye girdi ve bana çabucak mütevazı bir öpücük verdi, bunu yaparken de hafifçe elimi sıktı. Güneş ışığı gözlerinde parıldadı. Yeşili bastırıp sarıyı açığa çıkarttığı için gözleri bir anlığına altına benzedi. Bakışı, mütevazı olmayacak şeyler vadediyordu. Yanımda yerini aldı ve masanın altından el ele tutuştuk. Nathaniel diğer tarafıma geçti ve öbür elimi de ona verdim. Bir süre üçümüz bu vaziyette kaldık. Şimdi sekiz kişiydik. Kötü bir sayı değildi.

21

Micah ve Nathaniel ile birlikte yatak odamıza geçtik. Artık kocaman bir yatağımız vardı. Yatak boyu, sevgililerimi içine alacak kadar uzundu. Uzunluk, hiçbirimiz için değildi; çünkü biz bir metre seksen santimden fazla değildik. O yüzden bize daha fazla yer kalıyordu. Zaten yanımıza başkasını istemiyordum ve herkes bunu sezmiş gibiydi. Belki de yemeği bitirdikten sonra üzerime çöken yorgunluk yüzündendi. Sadece iki erkeğime sarılmak ve onlara mümkün olduğunca yakın olmak istiyordum. Hayatta çok fazla ölüm görünce hayatın keyfini çıkartmak veya kendinizi içkiye vermek isterdiniz. Ve ben içmiyordum.

Teçhizat çantamı yatağın diğer tarafındaki büyük sandalyenin yanına koydum. Sandalyenin üzerinde oyuncak penguen koleksiyonum vardı. Kaçak vampirlerin diğer sı-

ğınağını bulurlarsa beni çağırabilirlerdi, o zaman çantamı alıp gitmek zorunda kalabilirdim. O yüzden silahlarımı çekmecelere ve kasalara geri koymadım. Browning BDM, uzanırsam alabileceğim şekilde yatağın yanındaydı ve yatak odasında silah gizlediğim birkaç yer daha vardı. Ama genelde bütün silahlarım bu şekilde dışarıda olmazdı. Yatağın diğer tarafına iki çantayı koyunca yürüyecek çok fazla yer kalmadı.

Ya yerdeki penguenlerin üzerine basacak ya da çantalarımı ezecektim. Penguenlerin üzerine bastım ama bu hoşuma gitmedi. Sonunda yatağın yanından dolaşmaktan vazgeçtim ve yatağın ayak ucu kısmını aşmaya karar verdim. Penguenlerin üzerine daha fazla basmak istemiyordum. Aptalca olduğunu biliyordum, oyuncaklar üzerlerine basıldıklarını hissedemezdi ama... Yine de bu penguenler yıllardır beni rahatlatıyordu ve benim için özel bir anlamları vardı. Bir kenarda daha fazlası duruyordu çünkü yatağı büyütünce odada tüm penguenlerime yer kalmamıştı. Aksi hâlde penguenlerin arasında yüzmemiz veya üzerlerine basmamız gerekecekti ki bunu istemiyordum. Daha büyük bir yatak ve daha fazla insan için penguenlerimden feragat etmiştim. Fakat bundan pişman değildim.

Yıllardır uyurken bana eşlik eden Sigmund sandalyenin üzerinde durma şerefine sahipti ama artık yatakta yatmıyordu. Canlı ve rahatlatıcı partnerlerim vardı, artık içi doldurulmuş oyuncaklara yer yoktu, şimdi bunların gerçeğine sahiptim.

Gerçekleri çoktan yataktaydı, biri örtüyü mütevazı bir biçimde beline kadar çekmiş yatıyordu, diğeri ise çıplak bir biçimde üzerinde oturuyordu. Bir zamanlar örtünün

altındaki Nathaniel olurdu ama beni zamanla alıştırmış olmalıydı. Ya da örtülerin üzerindeki çıplak görüntüsünü güzel bulmaya başlamıştım. Şimdi, harika vücudunun bir kısmını örtülerin altında gizleyen Micah'tı. İkisi de benim yeni oyuncaklarımdı.

Yatağın ayak ucunda dikilip ikisine baktım ve aradan üç yıl geçmesine rağmen içimden, *bunların hepsi benim mi*, demek geldi. Bazen hak etmediğim kadar şanslı olduğumu, bazı günler ise sadece şanslı olduğumu düşünüyordum.

Micah saçlarındaki bağı çözüp buklelerini yüzünün yanında serbest bırakmıştı. Saçları şimdi omuzlarına değiyordu. Saç rengi, hayatına soluk bir sarı olarak başlayıp yaşlandıkça koyulaşmış bir kahverengiydi. Çocukken sapsarı saçları olduğunu itiraf etmişti. Ama şimdi kıvırcıklığı, çocukluğuna göre daha azdı. Zengin ve koyu bir kestane rengindeydi. Vücudunun çıplak olan üst yarısı, benimki gibi narin bir çatı üzerine oturtmaya çalıştığı kaslarını gösteriyordu. Yüzücü omuzlarında, kollarında, göğsünde ve belinde kasları vardı. Üstündeki beyaz örtü yüzünden teni daha koyu renkli duruyordu ama çok koyu değildi. Micah biraz bronzlaşmış ve sonra buna bir son vermişti. Teninin açıkta, gömleksiz olmasını seviyordu. Bazen kapalı pistte koşsa da hava soğuk veya sıcak olduğunda bile dışarıda koşmayı severdi. Biz ise çoğunlukla kapalı pisti tercih ederdik.

Micah gözlerini kırpıştırdı. Kedilerin büyük bir kısmının gözlerindeki renkler arasında sınır çizgileri vardı. Cynric'te iki mavi ton arasında bu daha belirgindi ama Micah'nın leopar gözleri daha insaniydi. Altın ve yeşil renkler sürekli değişiyor, iç içe geçiyor ve ışıkla farklılaşıyordu. Yüzüne hangi rengin yakın olduğuna ve ruh hâline

göre değişen bir şeydi. Kedi gözlerinden çok, bazılarının sahip olduğu ela gözlere benziyordu. Şimdi gözleri çok yeşildi ama bu zengin zeytin yeşilinin içinde, güneşin altında parıldayan altın renkli yapraklara benzer bir ton vardı.

Nathaniel hafifçe kıpırdandı ve Micah'nın yanında yerini aldı. Kendimi birden ikinci yakışıklıma bakarken buldum. Uzun saçlarını gevşekçe örmüştü. Sevişirken saçlarını açabilirdi ama genelde bir yerlerimize takılıyordu. Birimiz kolumuzu, dizimizi, sırtımızı veya kıçımızı hareket ettirmek istediğimizde kendimizi saçların içinde buluyorduk. O yüzden, en azından seksin başlangıcında, toplu olması daha iyiydi. Bazen saçlarıyla oynamak için açmasını istiyordum ve açıyordu ama uyurken veya sevişirken genelde toplu kalıyordu. Saçlarıyla bağlanmaktan da hoşlanıyordu. Ben buna şaşırmıştım çünkü bende bir etkisi yoktu ama Nathaniel'da işe yarıyordu. Yatakta yaramazlık yapmak, bazen partnerinizin yaramazlıklarını anlamayı değil onlara saygı göstermeyi gerektiriyordu.

Nathaniel, geniş omuzlarından kaslı sırtına kadar her yeri görebilmem için yüzükoyun yatmıştı. Belindeki V'yi, yuvarlak ve sıkı kalçasının yükselişini, uyluklarının şişkinliğini, baldırlarındaki kasları ve ayaklarını görebiliyordum. Ayak parmakları yatağın ayak ucundaki katlı örtünün altında kalmıştı. Sıklıkla böyle yapar ve ayaklarının bir kısmını gizler, diğer her yeri açıkta olurdu. Sebebini sorduğumda, bilmediğini söylemişti. Sadece bunu yapmayı seviyordu. Sanırım yeterli bir cevaptı.

Menekşe rengi gözlerini kırpıştırdı ve hoş gülümsemesini gösterdi. Mutlu, seks içeren, yaramaz bir gülümsemeydi. Tek bir bakışı nefesimi kesti ve vücudumda bir yerler

kasılınca, nefes almayı hatırlamadan önce titreyerek nefes verdim. İkisini yatakta çıplak görmek, ikisine de dokunabileceğimi ve istediğimi yapabileceğimi bilmek beni çok mutlu ediyordu.

Micah hafifçe gülümseyip "Yüzündeki o ifade nedir?" diye sordu.

"Mutluyum, sadece mutluyum."

Gülümsemesi genişledi ve neredeyse utangaç bakışını gösterdi. Başını yana çevirdi ama gözler geri döndüğünde değerinin farkında olduğunu anlayabiliyordunuz. Utangaçlığın eski bir alışkanlık mı yoksa içindeki karanlık avcının bir parçası mı olduğunu bilmiyordum. Avcı derken, yaratığından bahsetmiyordum. Bazı erkeklerin gözlerinde böyle bir şey olurdu.

Nathaniel ikimize birden, sahiplenir gibi mutlu bir bakış attı. Seks söz konusu olduğunda hiç utangaç değildi, herhâlde ne kadar güzel olduğunun farkındaydı. Hayatıma girdiğindeki sorunu, insanların sadece bu güzel yanlarına değer vermesiydi. Seks olmadan sevgi olabileceğini öğreten bendim. Onu başka şeyler için seven ilk kişiler, Micah ve bendim. Yatakta harika ve göz alıcı olması, pastanın süsü gibiydi. Çok lezzetli ve tatlı bir süstü. Zaten üzeri süslenmeyen pastaya pasta mı denirdi?

"Fazla giyiniksin," dedi.

Dizlerime kadar inen aşırı büyük pijamama baktım. Üzerinde Noel penguenleri vardı ve çok çekici bir görüntü değildi ama burada seksi iç çamaşırına benzemeyen bir sabahlığım yoktu. Gina, Zeke ve bebek Chance bizimleyken, sonrasında banyoya giderken pijamayı giymek daha rahat oluyordu.

"Çocuğun psikolojisini bozmayacak bir sabahlığa ihtiyacım var," dedim. Buz pateni yapan penguenlere baktım.

Micah, "Yeni bir banyoya ihtiyacımız var," dedi.

Nathaniel, "Yatak odasında bir banyoya sahip olma fikri çok güzel," dedi.

"Bunu konuşmuştuk. Burası yenilenirken kendimize ait bir yatak odamız yok."

"Jean-Claude ile kalır, Gina ve Zeke'in de Chance için burada kalmasına izin veririz. Onlar evin yenilenmesiyle ilgilenebilirler."

Kaşlarımı çattım. "Bunu uzun uzun düşünmüşsün."

Gülümsedi. "Evet."

Ne diyeceğimi bilemedim çünkü Micah, "Fazla giyiniksin," dedi.

Yüzüne bakarken kaşlarım hâlâ çatıktı ama gülümsedim. "En azından bacaklarım görünüyor. Örtünün altına gizlenen sensin."

Nathaniel, "İkiniz de fazla örtülüsünüz," dedi. "Çıplak olan sadece benim." Söylediğini ispatlamak ister gibi dizleri üzerinde doğruldu ve Suçlu Zevkler'de hiçbir müşterinin görmediği yerlerini gördüm. Örtüyü avuçladı ve Micah'nın üzerinden çekip aldı. Yatağın ayak ucuna eğildi ve beni belimden yakaladı. Diğer kolunu bacaklarımın altına koyarken beni havaya kaldırdı. Sonra yatağın ayak ucundaki tahtanın üzerinden yarı taşıyarak yatağın üzerine fırlattı. Kendimi birden, ikisinin ortasında buldum. Nathaniel'ın eli pijamamın altına girerken hâlâ gülüyorduk. Önce uyluğumu, sonra kalçamı, ardından belimi okşadı ve yavaş yavaş yükseldi. Elleri göğsüme ulaştığında kahkaha atmıyor ama gülümsüyordum. Aynı şekilde karşılık verdi.

Micah diğer yanımda yerini aldı ve elini diğer yanımda gezdirerek Nathaniel'a eşlik etti. Sonunda ikisi, birer göğsümü avuçladı. Gülümsemeler, yerini çok daha ciddi bir ifadeye bıraktı.

Pijamayı çekiştirip yukarıya kaldıran Micah oldu. Nathaniel da aynısını yaptı. Kalçamı yataktan kaldırarak yardım ettim ve sonunda pijamayı kafamdan geçirdiler. Micah pijamayı bir kenara fırlattıktan sonra bana baktı. "Böylesi daha iyi," dedi. Sesi kalınlaşmıştı ama bunun sebebi leoparı değildi, erkekliğiydi.

Şimdi ikisinin ortasında çıplaktım. Altın-yeşil ve menekşe renkli gözler beni süzdü. İkisinin gözleri de birkaç ton karardı. Birlikte olduğum bütün erkeklerde bu renk değişimi yaşanıyordu. Benden, hayır demeyeceğimden emindiler, onların olduğumu biliyorlardı. Belki sonsuza kadar bana sahip değildiler, hatta asla tek sahibim olamayacaklardı ama yine de en itaatkâr erkekte bile, sizi ele geçirmek isteyen ilkel bir şeyler vardı. Bir geceliğine veya birkaç saatliğine olması bir şeyi değiştirmiyordu. Kadınlarda da bu bakışın bir dengi vardı ama kritik anlarda yakınımda bir ayna olmadığı için neye benzediğini bilmiyordum. Kadınlarla birlikte olmak konusundaki kısıtlı deneyimlerim de bu konuda bana yardımcı olmuyordu. Bakışın varlığını inkâr etmiyordum, sadece ben görmemiştim.

Micah beni öptü ve bu sefer kimsenin psikolojisini düşünmek zorunda değildi. O sayede dudaklarını, dilini ve sonunda dişlerini kullandı. Dişlerini ben çığlık atana kadar alt dudağıma geçirdi. İnsan dudaklarından boğuk bir hırıltı çıktı ve benim ağzıma aktı. Sesi, tadı varmış gibi içtim. Micah'nın hırlamasının tadı neye benziyordu? Tarçın:

Sıcak ve tatlıydı. Ağzını çalkalamak için kullandığı su yüzündendi. Ama sırf bu yüzden, ağzının tadı şeker gibiydi.

Nathaniel benim için vanilya kokuyordu ve vücudunu benimkine bastırdı. Kokusu tarçınınkine karıştı. Şimdi Micah'nın ağzı ve Nathaniel'ın derisi bir aradaydı. Şekerli Noel kurabiyelerinin ortasında gibiydim. Vanilyalı kurabiyelerin üzerine serpilen tarçın, eriyerek şekerin içine geçmişti. Şimdi ağzımda sıcak, baharatlı ve tatlı bir tat vardı.

Nathaniel göğüs ucumu yaladı, dilini sadece dokundurdu ve sonra sert bir biçimde emmeye başladı. Sessizce çığlık attım. Micah beni tekrar öptü ve Nathaniel bu arada göğsümü emerek benden küçük sesler çıkartmaya devam etti. Birlikte benimle oynadılar. Micah ağzımdaki sesleri yerken, Nathaniel daha da sert emmeye başladı. Göğüs ucumu iki parmağı arasında ovaladı. Göğsümü ısırınca bir çığlık attım ve Micah'nın öpücüğü susturucu gibiydi, sesimi bastırdı. Ağzımdan zevk seslerini yerken bir elini de kalçama attı. Nathaniel ağzını biraz daha açtı ve göğsümün alabildiği kadarını ağzına aldı. Bir ısırık daha geldi; diğer eliyle göğsümü kavrayıp parmaklarını etime geçirdi. Bir göğsüme dişleri, diğerine parmakları batıyordu. Küçük ve hevesli sesler çıkarttığımı fark edince biraz daha sertleşti. Dişleri etime biraz daha geçince sırtım yay çizdi. Parmakları etime geçerken Micah'nın kucağında kıvrandım. Ve Micah elini bacaklarımın arasına attı.

Parmakları bana değince bacaklarımı araladım, daha fazlasına dokunmasını istiyordum. Parmaklarıyla üzerimde gezindi, doğrudan hassas noktamın üzerine gitmedi ama dudaklarının ağzımı keşfettiği gibi, eliyle keşfe çıktı.

Nathaniel bir göğsümü dişleriyle diğerini ise parmaklarıyla yemeye devam etti. Göğüs oyunlarının sınırına gelmek üzereydim ama Micah'nın derin öpücükleri yüzünden bir şey diyemiyordum. Parmakları hassas noktamı buldu ve işe koyuldu. Bacaklarımın arasında yoğunlaşan hisler sayesinde, göğüslerimin acısı, zevk ile gerçek acı arasındaki ince çizginin üzerinde kaldı. Ne zaman çok fazla ses çıkartsam veya bir şey demek istesem Micah dilini ağzıma sokuyor, daha derinlere dokunuyor, dudaklarımı dişliyordu. Sonra daha nazik öpücüklerle devam ediyordu ama ağzımdan bir kelime çıkmasına izin vermeyeceğinin farkındaydım. Öpücükleri benim susturucumdu ve yapacak bir şeyim yoktu. Nathaniel'ın göğsüme yaptıklarına hayır diyemeyişim, zevki daha da artırıyordu. Normalde çok acıtacak bir şey şimdi heyecanlı bir zevke dönüşmüştü. O zevk yoğunlaşırken Micah da ritmini hiç kaybetmeden bacaklarımın arasında oynamaya devam etti. Ben ağzımı açıp, *dur*, diyecek durumda değildim ve bunu biliyordu. Daha önce bunu yapmamış olsaydık çok fazla olurdu ama Nathaniel ile birlikte beni çok iyi tanıyorlardı. Ağzımdan kelimelerin çıkmasına gerek yoktu, tepkilerimden ne demek istediğimi anlıyorlardı. Böylece, alabildiğim kadarıyla, zevk verecek kadarıyla idare ediyorlardı.

Nathaniel şimdi bir kemiği kemiren bir köpek gibiydi, parmakları diğer göğsümün etine işlemişti. Artık dur demem gerekirdi ama Micah'nın eli, beni sınırın ötesine taşıdı, göğsümdeki acı-zevk yüzünden orgazmın geldiğini fark etmemiştim. Orgazm bacaklarımın arasına aktı, vücuduma neşeli bir sıcaklık gibi yayıldı. Micah dişlerini ve parmaklarını biraz daha geçirdi. Şimdi acı ve orgazm bir-

birinin içine geçiyor, hepsi daha da artıyordu. Kıvranarak Micah'nın ağzına bir çığlık attım ve Nathaniel'ın vücudu bana destek oldu. Micah da ağzını ve vücudunu yanıma dayadı. Gözlerimi araladığımda, zevkten çaresiz bir durumdaydım. Nathaniel ısırmayı ve parmaklarını kullanmayı bırakmıştı. Micah beni öpmüyor ve elini bacaklarımın arasında hareket ettirmiyordu. Yatağın hareket ettiğini hissettim ama gözlerimi odaklayamadım, dolayısıyla ne yaptıklarını göremedim.

Nathaniel'ı bacaklarımın arasında hissettim ama parmaklarını kullanmıyordu. Kafası şimdi Micah'nın dokunduğu yerlere değiyordu. Bir çığlık daha attım ve vücudumun üst kısmı yataktan kalktı. İplerle kontrol edilen bir kukla gibiydim. Ama sonra ipler birden kesildi ve kemiksizmişim gibi kendimi yatağa bıraktım. Orgazmdan geriye kalan zevkle yarı kördüm. Sonra Nathaniel içime girmeye başladı, yavaş yavaş beni doldurdu. Sonunda inebileceği kadar derinlere inmişti ve vücudunu benimkine bastırıyordu.

Tepemde yükselirken Nathaniel'a odaklanmaya çalıştım. Ellerinden destek alarak üzerimde bir yay çizdi. Vücutlarımıza baktım ve içimden dışarı çıkmaya başladı, çıkışı tamamlamadan tekrar içime girdi.

"Ah, Tanrım!" diye fısıldadım.

Ritmini buldu, girdi ve çıktı, ağır ağır derinlere indi ama sınırları zorlamadı. Bir süre sonra sıcaklığı bacaklarımın arasında tekrar hissettim ve boşaldım. Altında kıvranırken elimi kollarına attım, derisini tırmalamaya hazırdım. Ama Micah ellerimi yakaladı ve tırnaklarımı geçirmem için kendi kollarını sundu. Ellerimi sabitledi, bu yüzden derisi

boyunca uzun çizikler atamadım, sadece tırnaklarımı etine geçirdim.

Sonra Nathaniel hızlanmaya başladı. Vücutlarımıza bakınca, uzun ve pürüzsüz uzvunun içime girip çıktığını gördüm. Onu görmek bile bir çığlık daha atmama sebep oldu. Micah'nın kollarında yine izler bıraktım ve Nathaniel, kalçasına bir açı verdi. Böylece, içime her girişinde en derinlere kadar uzanabiliyor, çok özel yerlerime dokunabiliyordu. Farklı bir tür orgazmdı. Basıncı ve derinliği olan bir şeydi. Tekrar sınırı geçtim ve bu sefer, kıvranmaktan çok mücadele ettim. Micah, Nathaniel'ı yaralamamam için beni sıkı sıkı tuttu. Nathaniel tırnaklardan ve dişlerden hoşlanırdı ama bu akşam sahneye çıkacaktı, bu yüzden üzerinde izler bırakmamı istemiyorlardı. Birinin beni zorla sabit tutması hoşuma gidiyor ve Micah da bunu biliyordu. Şimdi kollarına kanlı yarım daireler bırakmama izin veriyordu.

Micah başını yana çevirmişti ve bukleleri yüzümdeydi, bu yüzden Nathaniel'ın yüzünü Micah'nın saçları arasından görüyordum. Nathaniel'ın konsantrasyona şahit oldum, daha uzun sürmesi için kendini zorlar gibiydi, bana mümkün olduğunca zevk vermek istiyordu. Sonra gözleri birden açıldı ve kalçaları ileri geri yapmaktan fazlasını yaptı. Şimdi içime girip çıkarken, bir yandan da sağa sola hareket ediyordu. Ama bunu yapmaya başladıktan sonra çok uzun süre dayanamadı ve benim için sorun değildi. Çünkü ben de dayanmakta zorluk çekiyordum. Bir kez daha boşaldım ve ben çığlık atarken son bir kez girebildiği kadar içime girdi. İlk orgazm ikinciye çarptı ve Micah'nın kollarına tutundum. Tırnaklarım şimdi beni yatağa çivileyen Nathaniel'ın bir uzantısı gibiydi.

Nathaniel dışarı çıkarken ürperdim ama daha fazlasını yapacak durumda değildim. Gözlerimi kırpıştırdım, hâlâ bir şey göremiyordum. Nefes nefese kendini yanıma bıraktı ve yumuşak bir kahkaha attı. "Bu... Harikaydı," dedi.

Ben sadece başımla onayladım.

Micah'nın ağzını yüzümde hissettim ve beni öpeceğini düşündüm ama bunu yapmadı. Kükrer gibi bir ses tonuyla yüzüme konuştu. "Sıra bende."

22

Micah'nın ikinci olmasının bir sebebi vardı. Yatağımdaki erkeklerin çoğunluğu büyük cinsel organlara sahipti ama en büyüğü Micah'nınkiydi. Geçmişte sırf bu yüzden Micah ile birlikte olmayı reddeden kadınlar olmuştu. Yatakta onunla boy ölçüşebilecek tek sevgilim Richard'dı. Ama Richard'ınki bile o kadar büyük değildi. Micah kendi aletinin ucuyla göbek deliğine dokunabiliyordu, bu yüzden tamamını her pozisyonda içime sokması mümkün değildi. Ben o kadar derin değildim. Böyle bir duruma uyum sağlamak için gerinebileceğiniz söylenirdi ama bunun da bir sınırı vardı. Erkeklerin kalınlığı ve uzunluğu gibi, kadınların da genişliği ve derinliği, bireyler arasında farklılık gösterirdi. Micah'nınki kalındı da ama neyse ki yatağımdaki en kalın değildi. Hem en uzun hem de en kalın olsaydı Micah ile

başa çıkamazdım. Micah'nın benimle birlikte olmayı sevmesinin bir sebebi de sert bir seksin ardından derinlerde orgazm olabilmemdi. Nathaniel bugün bunu kanıtlamıştı ama Micah daha iyisini yapmak üzereydi.

Nathaniel ile aynı pozisyondaydı. Vücudunun üst kısmına açı verdi, şimdi sadece kasıkları ve kalçaları beni yatağa bastırıyordu. Yavaşça başladı, uç kısmının derinliklerime değdiğini hissetmemi istedi. Fakat Nathaniel ön hazırlığı yapmıştı. O yüzden, "Daha sert," dedim. Micah bana itiraz edebilirdi ama şimdi hiç sorgulamadan dediğimi yaptı. Beni yatağa çivilemeye başladı; kalınlığı içimi doldurdu. Sıcak ve yoğun zevk ile en derinlerime vurması, çizgiyi geçmeme sebep oldu. Bir çığlık attım ve tırnaklarımı kollarına geçirdim, şimdi kolları boyunca izler bırakabiliyor, istediğim gibi çığlık atıp kıvranabiliyordum.

Birden dışarı çıktı ama hâlâ uzun, sert ve kalındı. Nefes nefese, "*Ardeur*'ü beslemen lazım Anita. Onu beslemeyi unutuyorsun," diye kükredi.

Yüzüne baktım ve sonunda, "Evet, unuttum," diyebildim.

Nathaniel erkeksi kahkahasını attı. "Micah söz konusuysa, kim olsa unutur."

Micah ile birlikte Nathaniel'a baktık. Yüzükoyun yatağın üstünde yatıyor, bizi seyrediyordu. Yüzü zevkle aydınlanmıştı. Nathaniel hem teşhirciliği hem de röntgenciliği severdi. Beni başkalarıyla birlikte olurken izlemekten hoşlanır, Micah ile beni seyretmekten büyük zevk alırdı.

Micah, "Dön," dedi.

"Ne?" diye sordum.

"Dön," dedi.

Vücudumun alt kısmı iş birliği yapmıyordu ve Nathaniel yüzükoyun dönmeme yardımcı oldu. Sonra Micah dizlerini bacaklarımın üzerine koydu ve hoşlandığım gibi beni sabitledi. Sanırım şimdi açının daha derin olması garip bir tesadüftü. Hayatı boyunca çok fazla ve çok uzun olduğunu söyleyen kadınlarla uğraşmıştı. Benim bundan hoşlanmam, orgazm olabilmem, birçok kadının katlanmaya çalıştığı pozisyonlardan zevk almam, çok hoşuna gidiyordu.

"Çok derine inersem söylersin," dedi. Her yeni pozisyondan önce bunu söylüyordu.

"Söylerim," dedim. Yanağımı yatağa bastırdım. Yastıklar gitmişti. Nathaniel ben yüzükoyun yatarken yastıkları bir kenara çekmişti.

Derinlerdeki duvarıma vurmadı; sanki ucunu üzerinde gezdirip orayı okşadı. "Ucu bükülüyor mu, katlanıyor mu?" diye sordum.

"Evet," dedi. Demek ki bu açıdan benim için birkaç santim, belki de daha fazla uzundu.

"Acı veriyor mu?" diye sordum.

"Hayır, sana?" diye sordu.

"Hayır, çok farklı."

"İyi bir farklı mı?"

Bir süre düşündükten sonra, "Evet," dedim. Bir ritim yakaladı ve duvarı delmeye çalıştı, artık her girişinde uzvunun büküldüğünü ve ucunun beni okşadığını hissedebiliyordum. Sanki önce duvara çarpıyor, sonra üzerini okşuyor, ardından yukarıya çıkıyordu. Her bir vuruşun sonu böyleydi.

"Daha sert," dedim.

"Emin misin?" diye sordu.

"Evet."

Bana inandı, hem hızlandı hem de daha fazla basınç uyguladı. Fakat kıvrılan organı her defasında beni okşamaya, en derinlerime masaj yapmaya devam ediyordu. Harika bir histi. Tereddüt ettiğini fark ettim ve omzumun üzerinden yüzüne baktım. Gözleri kapalıydı, vücuduna ve içimdeki uzvuna odaklanıyor ama bir yandan da uzun sürmesini istiyordu. Erkeklerin büyük bir kısmı, görseldi; nereye girip çıktıklarını görmezlerse biraz daha uzun süre dayanabilirlerdi. Vücudum ağırlığının ve gücünün altında yatağa geçerken, konsantre olmuş yüzüne baktım. İkinci uyarı geldi ve orgazm beni yakaladı. Parmaklarımı yatağa geçirdim ve örtülerin üzerine bir çığlık attım.

Micah zorlanır gibi boğuk bir sesle, "Anita, beslen!" dedi. *Ardeur* üzerindeki metafizik tasmamı serbest bıraktım ve beslenmesine izin verdim. Micah kalkanlarımı indirdiğimi hissetti ve açlığımı serbest bıraktım, Micah da kendini açtı. Mücadele etmeyi kesti ve kendini bıraktı. Sert ve hızlı bir biçimde içime girmeye devam etti, ucu son anda yukarıya doğru kıvrılarak bana zevk veriyordu ve *ardeur* sayesinde bunu daha rahat hissediyordum. İçimde sıcak ve sıvı bir şey gibiydi çünkü vücudum bununla besleniyordu, derinlerime girdikçe doyuyordum. Biraz geriye doğru büküldü ve farklı bir tür erkek olsaydı canım yanabilirdi. Ben de farklı bir kadın olsaydım içime bu kadar girmesi zevke son verebilirdi ama biz, bizdik. İlişkiyi, yanında gelen ekstralarla birlikte böyle sert ve derin seviyorduk.

Tepemde titredi ve kendini üzerime bırakırken enerjisiyle beslendim. Göğsündeki terin tadına baktım, kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu ve hâlâ içimdeydi –hep-

siyle beslendim. Konuşabilecek kadar kendimize gelince, "Ne zaman yatakta daha iyi olamayacağını düşünsem yanılıyorum," dedi. Zekice bir şey söylemek, ne kadar sıra dışı ve lezzetli olduğunu dile getirmek istedim ama ağzımdan çıkan tek şey, "Tabii ki bebeğim," oldu. Çok şiirsel değildi ama yanağımı öpmek için saçlarımı geriye attı.

"Seni seviyorum Anita," dedi.

"Ben de seni seviyorum," dedim.

Nathaniel bize sarılırken, "Ben sizi daha çok seviyorum," dedi.

Gülümsedim ve sonraki cümleyi hep birlikte söyledik. "Sizi en çok ben seviyorum." Gerçekten de öyleydi.

23

Telefon beni derin ve rüyasız bir uykudan uyandırdı. Karanlık odaya çok az güneş ışığı giriyordu. Kalın perdeleri tam olarak kapatamamıştık. Kapalı dursalardı, içerisi zifiri karanlık olurdu. Micah yanımda kıpırdandı ve komodinin üzerindeki telefona uzandı. Eski tarzda, yüksek sesle çalan bir telefondu. Nathaniel diğer tarafımda isyan eder gibi kıpırdandı, uykusunda bile Micah'yı bırakmamaya çalışıyordu.

Micah'nın sesi çok uykulu çıkmadı. "Alo."

Kalın perdelerin karanlığında Nathaniel'a sarılmaya devam ettim. Beni kendine biraz daha çekti. Önü sırtıma değiyordu ama vücudunun gerginliğinden uyanık olduğunu anlıyordum.

"Bir saniye Ajan Brice." Micah arayanın kim olduğunu anlamam için ismi yüksek sesle söylemişti. Yana döndü ve

telefonu bana uzattı. Güneş ışığı vücudunun üzerinde gezindi, sanki altın bir bıçakla kesiliyordu. Telefonu aldım ama ışığın derisine dokunmaması için örtülerin içinde yer değiştirdim. Belki de vampirlerle birlikte olduğum ve güneş ışığının vücutlarına ne yaptığını bildiğim içindi ama derisinin ışıkla aydınlanması beni rahatsız etmişti. Micah bir leoparadamdı, güneş ışığı ona zarar vermezdi, ama... Sanki kötü bir rüya görmüştüm ve hatırlamıyordum, farkında olmadan korkmuştum.

"Hey Brice, nasıl gidiyor?" diye sordum. Sesim normal gibiydi. Uyanıp kendime gelecek zamanım olmuştu.

"Sen ve Zerbrowski evdeyken ben bir ipucu buldum."

Dirseğimden destek aldım. "Ne?"

"Komşular aynı minibüsü belirlenen yerlerde görmüşler ama plakanın kayıtlı olduğu adres, vampir muhbirin bize verdikleri arasında yok."

Oturdum. Nathaniel'ın kolu belime dolandı, yüzü şimdi sırtımla kalçama değiyordu. Bana biraz daha sarıldı ama bunu umursamamaya çalıştım.

"Neresi?" diye sordum.

"Sana yakın bir yer, zaten partiye seni davet etmemin sebebi de bu. Yoksa bir SWAT timi alır sana haber vermezdim. Geçerken seni alabiliriz."

Nathaniel arkama yumuşak öpücükler konduruyordu. Brice'ın dediklerini anlamayacak kadar dikkatimi dağıtmıyor ama odaklanmama engel oluyordu. Elimi arkama attım. Gözlerimi kısıp saate baktım. "Lanet olsun Brice, gün batımına iki saat var. Orada, idam edilmesi gereken yirmi vampir olabilir. Çok fazla vaktimiz kalmamış."

"Silah kullanırsak yetiştirebiliriz," dedi.

"Hepsi ortada bir yerdeyse evet, aksi hâlde gizlenen vampiri bul oyununu oynamak zorunda kalırız."

"Başka seçeneğimiz var mı?" diye sordu.

"Yok. Kıçınızı kaldırıp yola çıkın. Geç kalırsanız sizsiz girerim."

"Sana adresi verdiğimi hatırlamıyorum," dedi. "Sadece yakın bir yerde olduğunu söyledim."

Lanet olsun, gerçekten çok yorgun olmalıydım. "Adresi ver."

"Hayır. Komiser Muavini Storr ve Kirkland, sana adresi verirsem tek başına girebileceğini söyledi. Sanırım haklılar."

Sessizce küfrettim. "Gerçekten beni alacak mısınız yoksa yaklaşınca adresi mi vereceksiniz?"

"Seni alacağız. Yoldayız."

"Ben hemen hazırlanırım. Acele et Brice. O kadar çok vampir uyanınca evin içinde olmak istemezsin."

"Evet, hiç istemem," dedi. Telefonu kapattı.

Nathaniel bana belimden daha sıkı sarıldı, parmaklarını sırtımda gezdirdi. *Gitme*, dememesi gerektiğini biliyor ama bana sarılarak bunu belli ediyordu.

Micah bana baktı ve elimi tuttu. "Dikkatli ol."

"Olurum."

Bir süre bana dokundular ve bırakmadılar. Yatağa uzanıp sıcaklıklarını hissetmeyi tercih ederdim. Bir zamanlar yaratıkları avlamak hoşuma gidiyor, onları öldürdüğüm için gurur duyuyordum. Ama son zamanlarda, sadece evimde ve sevdiklerimle olmak istiyordum. Zerbrowski işte on yıl krizine girdiğimi söyleyince, o kadar uzun süredir aktif görevde olmadığımı söylemiştim. Cevabı şöyleydi: "Senin seri katiller veya cinsel suçlar ya da vahşi cinayetler

konusundaki deneyimin on yıla bedel. Bir süre sonra herkes bıkma noktasına gelir, sen bile."

Güneş ışığı, örtülerin üzerini aydınlatırken oturmaya devam ettim. İçerisi loş olduğu için Micah ve Nathaniel'ı görebiliyordum. Bana sarılmalarına izin verdim, sıcaklıklarını ve güçlerini hissettim. İkisini de bırakmak istemiyordum. Yirmi vampir, iki saatlik süre içinde öldürmek için çok fazlaydı. Jean-Claude'un, metafizik olarak bana bağlı sevgililerimin ölmesine izin veremeyeceğini biliyordum ama yine de... Hiç şimdiki kadar mutlu olmamıştım. Mutluluk bizi korkaklaştırıyor muydu? Birisi sevdiklerimi tehdit ederse hiç düşünmeden onları savunurdum ama şimdi beni veya benim olanları tehdit eden bir şey yoktu. Sıcak yatağımı, sevgililerimin kollarını, mutlu ailemi ve Lanetliler Sirki'nde kalan ailenin geri kalanını bırakıp işime gidecektim.

Kötü adamları öldürmek güzeldi. Masum insanların hayatını kurtardığımı biliyordum ama Nathaniel bana sarılıyor, dudaklarını tenime değdiriyordu. Micah çok sağlam ve güven vericiydi, kollarımda olması harika bir şeydi. Birbirimize sarıldık ve ilk kez, ikisinden biri gitmememi söylerse, gitmeyeceğimi fark ettim.

Belki de bunu uzun süredir düşünüyordum. Belki de dünya, içinde Ajan Anita Blake olmayınca daha güvenli bir yer olurdu. Belki de günü Arlen Brice gibi yeni ajanlar kurtarabilir, ben de böylece kendi hayatımı yaşayabilirdim.

24

Kahve için zamanım vardı ve bu iyi bir şeydi ama birden tuzağa dönüştü. Kahve sanki avcının leoparı açığa çıkartmak için kullandığı keçi gibiydi. Bir yemdi. En sevdiğim bebek penguen kupamda kahvemi yudumlarken mutlu değildim. Kahveyi Cynric yapmıştı ve kusursuzdu ama bir tuzaktı. Mutfakta, bir şeyler konuşulacakmış gibi bir hava vardı ve ben bunu istemiyordum. Her neyse, konuşmak veya uğraşmak istemiyordum çünkü Brice ve SWAT timi birazdan kapımızda olacaktı ama bunu söyleyince aldığım cevap da iç açıcı değildi.

"Hiçbir zaman bizim hakkımızda konuşmak için iyi bir zaman olmuyor. Hep bir şeylerle uğraşmak zorundasın." Doğrusu buna itiraz etmek zordu ve etmedim. Birisi çok doğru bir şey söylediğinde, gereksiz yere itiraz etmek aptallıktı.

Somurtmamaya çalıştım, yetişkin gibi davranmalıydım. Fakat içerideki yetişkin ben değildim. Sırtımı dolaplara dayadım, geriye yaslandım. Cynric önümde duruyordu. Son bir senede saçlarını uzatmış ve şeklini değiştirmişti. Saçları şimdi omuzlarına değiyordu. Genelde saçlarını ıslakken tarar ve arkada sıkı bir atkuyruğu yapardı. Saçları yumuşak olmaktan çok, kalın telli ve gösterişliydi. Sanırım dokunduğum en kalın telli düz saçlardı. Şimdi de atkuyruğu yapmıştı ama hepsini bir araya getirecek kadar sıkı değildi. Yüzü incelmiş, bebek yağı diyebileceğim kısmın içinden hoş ve üçgen elmacık kemikleri açığa çıkmıştı. Gerçi artık kimse Cynric'e bebek demiyordu. Boyu uzadığı ve spor salonuna gittiği için daha zayıf görünüyordu.

Nathaniel striptizci olduğu için spor yapıyordu; işiniz kıyafetlerinizi çıkartmanızı gerektiriyorsa güzel görünmek zorundaydınız. Ben kötü adamlarla savaşabilmek için ağırlık çalışıyordum. Evde bizimle ve Sirk'te Jean-Claude ile kalan korumalar, bizi korumak için formda olmak zorundaydılar. Richard, kurt kralıydı, Ulfric'ti, ara sıra unvanı için dövüşmesi gerekiyordu, zaten spor yapmasının sebebi de buydu. Micah, leopar kraliçesi olan ben spor yaptığım için bana eşlik ediyordu. Ara sıra unvanı için dövüşmesi de gerekebilirdi ama bu durum, leoparlarda kurtlardaki kadar yaygın değildi. Leoparadamlar, kurtadamlara göre daha pratikti. Micah da Nathaniel da benim kadar spor yapmıyorlardı. Düzenli olarak, hayatta kalmak için vücuduna ihtiyaç duyan bendim. Egzersiz yapmak için ciddi bir sebepti.

Cynric'in, benimle ve diğer korumalarla birlikte dövüş eğitimi almasını istemiştim çünkü yanımdakilerin kendi-

ni koruyabilmesini isterdim. Her zaman yanlarında olamazdım, kurban olabileceklerin sayısı ne kadar az olursa o kadar iyiydi. Silahsız dövüşlerde kıçı sürekli tekmelenen Cynric ağırlık çalışmaya ve bizimle birlikte koşmaya başlamıştı, amacı vücudunu forma sokmaktı. Egzersizler boyunun uzamasına ve omuzlarının genişlemesine yardımcı olmuş, vücudunun üst kısmı şişmiş ve zayıf bir çatının üstüne kaslar eklenmişti. Şimdi formdaydı. Yine de diğer erkeklerim kadar ürkütücü görünmüyordu. Nathaniel'ın omuzları bile daha genişti ve kas yapmak, onun için daha kolaydı. Cynric, Micah'tan daha çok kas yapmıştı ama bunun için çok çalışmış, en az onun kadar zaman harcamıştı. Micah kıyafetleri olmadığında kaslı, güçlü ve çok erkeksi görünüyordu. Ama üzerinde bol kıyafetler varsa, sporun etkilerini görmek neredeyse imkânsızdı. Cynric'in de benzer sorunları vardı. Demek ki yeni doğaüstü futbol liginde oyun kurucu olacaktı. Ağırlığı diğer pozisyonlara uygun değildi ama keskin gözleri, iyi elleri ve çok hızlı refleksleri vardı. Kendisinin üç misli ağırlıktaki adamlar üzerine koşarken bile sakin kalmayı biliyordu. Ayrıca çok hızlı koşabiliyordu. Oyun kurucu olarak çok iyi olmasaydı, koşucu pozisyonlarından birinde de idare ederdi. Hayatı boyunca organize sporları yapmadığı düşünülecek olursa, harika bir iş çıkartıyordu. Koçu, kaybedilen yıllara hayıflanıp duruyordu.

Cynric doğaüstü ligde koşuyordu, hız ve çeviklik gerektiren her sporda harika işler çıkartıyordu. Kısa mesafe koşucusuydu. Uzun mesafelere uygun değildi ama kısa mesafelerde neredeyse dokunulmazdı. Üniversite koçları etrafında geziniyordu çünkü bir doğaüstü üniversiteler

arası ligin kurulması söz konusuydu. Amatör lig zaten vardı ama amaç, ülke çapında profesyonel bir lige sahip olmaktı.

Şimdilik, okullardaki doğaüstü güçlere sahip çocukların sayısı, eyaletlerde birden fazla takım çıkartacak kadar çok değildi. Demek ki St. Louis'in ekibi, bir Missouri takımı olacaktı. Futbolda iyiydik ve başarının büyük bir kısmını önümde duran çocuğa borçluyduk.

Nathaniel maçlara ve toplantılara gitmeyi severdi. Kendilerini kardeş olarak tanıttıkları için, ben garip bir pozisyonda kalıyordum. Ailelerin bir kısmı, Nathaniel ve genç kardeşiyle ne işim olduğunu merak ediyordu. Yabancıların hakkımda ne düşündüğünü çok fazla umursamazdım ama Cynric beni kişisel olarak rahatsız ediyordu.

Cynric'in üzerinde şortu vardı ve gömlek giymemişti. Ya spora gitmişti ya da gitmek üzereydi. Terli değildi, demek ki koşmak için giyinmiş ama arada beni görmeye gelmişti. Günün son güneş ışınları vücudunun çıplak üst yarısını aydınlatıyor, kasları şimdi kehribar renginde tonlara bürünüyor, hem daha fazla derinlik hem de gölge kazanıyordu. En azından altında bir şey vardı. Şekil-değiştirenlerin büyük bir kısmı, ben itiraz etmediğim sürece ortalıkta çıplak gezinirdi. Gerçi Cynric'in böyle alışkanlıkları yoktu ve nadiren çıplak ortaya çıkardı.

"Ben başlatmasaydım, orada durup hiçbir şey söylemeyecek miydin?" diye sordu.

"Evet."

Kahvemden bir yudum aldım. Sıcaktı ve nasıl yapılacağını Cynric'e Nathaniel öğretmişti. Ama bugün güzel bir kahve bile neşemi yerine getiremezdi.

"Neden?" diye sordu.

"İçerideki herkesi dışarıya çıkartan sendin Cynric. Sen konuşmak istedin, o yüzden konuş."

"Tanrım, çok kabasın."

Omzumu silktim ve kahvemi yudumladım. Belki de içmeye devam edersem keyfini çıkartabilirdim. Böylesine güzel bir kahveyi moral bozukluğuyla mahvedersem yazık olurdu.

Ellerini saçları arasında gezdirdi ama atkuyruğu yüzünden hareketini tamamlayamadı. O yüzden lastiği çekti ve kalın telli düz saçlarını serbest bıraktı. Saçları koyu mavi bir perde gibi yüzünün iki yanına düştü. Gözlerindeki açık mavi halka bu sayede peygamber çiçeğine yakın bir renk aldı. Gözlerinin daha koyu halkası ise gece yarısı mavisine büründü. Şimdi neredeyse Jean-Claude'un gözleri kadar koyu renkliydi. Daha zengin ve daha yoğun bir görünüm kazanmıştı.

Artık yapabildiği için elini saçları arasında gezdirdi ve mutfağın boş kısmında gergin bir biçimde volta atmaya başladı. Tam karşımdaydı, sonsuza kadar aynı yerde dönüp duran hayvanat bahçesi kedileri gibiydi. Acınacak hâldeki bu hayvanlar eninde sonunda delirirdi. Kalın telli saçları önüne düştü, başını yana çevirirken dağılarak suratını kapattı. Sabah ışığı altında, saçları çok havalı bir maviydi ama şimdi daha koyu bir renge bürünmüşlerdi. İçlerinde, solmak üzere olan ateşe benzeyen, koyu altın renginde tonlar barındırıyorlardı. Saçlarının bir kısmı bu zengin ve koyu mavi renge sahipken, diğer tarafı ise siyah görünüyordu. Farklı tonların bu şekilde bir araya gelişi... Nefes kesiciydi.

Önümde durdu, koşuyormuş gibi göğsü kalkıp iniyordu. Nabzını boynunda görebiliyordum. Üstü çıplak koştuğu için derisi esmerleşmeye başlamıştı. Cynric'imiz artık daha bronzdu.

Gözleri biraz daha açıldı ve bana baktı. Saçları dağınıktı ve dudakları yarı aralanmıştı.

İçimden saçlarını geriye atmak geldi, gözlerini kapatmasını istemiyordum ama yerimden kıpırdamadım. Çünkü öne doğru hareket edersem yerimi kaybederdim ve saçlarına dokunursam geri adım atmış olurdum. Dövüşeceksek, bunu parmaklarım saçlarının ipeksi sıcaklığı içindeyken yapmak istemiyordum.

Sonunda, "Senin için endişelendim," dedi.

"Özür dilerim," dedim. Kahvemden bir yudum daha almak üzereyken, iştahımın kaçtığını fark ettim. Kahveyi bir kenara koydum.

"Ne için özür diliyorsun?" diye sordu.

Omzumu silktim. "Sanırım işim seni hayal kırıklığına uğrattığı için." Micah veya Nathaniel için daha ılımlı olabilir, hatta bir şeyleri kabullenebilirdim ama Cynric henüz bunu hak etmemişti. Benim patronum değildi.

"Ben bir kaplanım Anita. Duygularını sezebiliyorum ve hayal kırıklığına uğramadığını biliyorum."

"Şimdi bana benim ne hissettiğimi söylüyorsun."

"Sen tartışmak istiyorsun. Ben istemiyorum."

Kollarımı göğsümde birleştirdim ve sırtımı geriye yasladım. "Ben de istemiyorum Cynric."

"En azından bana öyle seslenmesen."

İç geçirdim. "Pekâlâ Sin, ben de tartışmak istemiyorum. Takma isminden ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun."

"Biliyorum ama benim hakkımda bir sürü şeyden nefret ediyorsun."

"Bu hiç adil değil," dedim.

"Belki değil. Ama doğru," dedi. Bana doğru iki adım daha attı, kollarımı serbest bıraksam göğsüne kolaylıkla dokunabilirdim. "Bu kadar genç olmak benim elimde değil Anita. Kalıcı bir şey değil; yaşlanacağım."

Kollarımla kendimi sardım çünkü Cynric'e dokunmak istiyordum. Çağırdığım hayvan olmasının etkilerinden biriydi. Çağırdığınız hayvanın türünden birine dokunmak bile güzeldi. Ama çağırdığınız hayvanın kendisine sarılmak apayrı bir şeydi.

Ve Cynric benimdi. Çağırdığım hayvanların sayısının çokluğu bir fark yaratmıyordu; yine de yakınımdayken hepsine dokunmak istiyordum. İçinizden, birine sarılıp derisinin kokusunu içinize çekmek gelirken, kendinize hâkim olmak çok zordu.

"Ben de yaşlanacağım," dedim.

"Yaş olarak belki ama Jean-Claude'un insan hizmetkârı olduğun için bunu belli etmeyeceksin."

"Dördüncü işareti onunla paylaşmadım."

"Ama sen ve Damian paylaştınız. Ve o da bir vampir."

"O benim vampir hizmetkârım. Dinamikleri nasıl etkileyeceğini bilmiyoruz."

"Damian'ın ölümsüzlüğünü almaktansa kendi ölümlülüğünü ona geçirmiş olman daha büyük bir ihtimal ama ikiniz de harika görünüyorsunuz. Bence bunun sadece yaşla ilgisi olmadığını kabul etmek istemiyorsun."

"Bir liseli ile birlikte olmak beni rahatsız ediyorsa yapabileceğim bir şey yok."

"Bu sene mezun oluyorum Anita. Sonra bahanen ne olacak?"

"Ne demek istediğini bilmiyorum." Kendime çok sıkı sarılıyordum çünkü Cynric'in -Sin'in- duymak istemediğim yetişkin sözleri etmesinden korkuyordum.

"Nathaniel onunla tanıştığında on dokuz yaşındaydı. Jason da öyle. Benden sadece bir yaş büyüktüler. Sorun sadece yaş değil Anita."

Gözlerine baktım. Mavi üzerine mavi gözlerine bakıp sabit kalmaya dayanamıyordum. Kendisini sevmediğimi bilme ihtimaline dayanamıyordum. Yüksek sesle bunu dile getirirse buna katlanamazdım ama bir yandan da söylemesini istiyordum. Vegas'a geri dönerse, hayatımda ilgilenmek zorunda olduklarımın sayısı bir kişi azalırdı. Polis işiyle ilgisi olmayacak bir biçimde yorgundum ve her şeyin temelinde, kimsenin bu kadar çok kişiyle birlikte olamayacağı vardı. Onlarla sevişebilir ama hepsiyle birden çıkamazdınız. Belki de Cynric'i yatağımdan ve hayatımdan çıkartmak istiyordum ve bunun sebebi o değil, hayatımdaki erkeklerin sayısını azaltma arzusuydu. Ne kadar genç olduğuna odaklanırsam, vazgeçilebilirliği o kadar artıyordu. Sorunum gerçekten Cynric ile değil de bütün sevgililerimle miydi? Sokakta başıboş gezen kedileri toplayan çılgın bir dişi kedi gibiydim ama hepsini besleyecek ve hepsiyle ilgilenecek durumda değildim. Duygusal kaynaklarım tükenmeye başlamıştı ya da öyle olduğuna inanıyordum.

Geriye kalanlarla daha fazla vakit geçireyim diye birini gözden çıkartmaya hazır mıydım? Böyle söyleyince kulağa çok kötü geliyordu. Lanet olsun, sevdiğim ve birlikte olduğum erkeklerin bazılarının *artık* statüsüne geçmesi hoş

bir şey değildi. Cynric'den kurtulup Nathaniel'ın bir kardeş daha kaybetmesine sebep olacaksam, duygusal olarak yorgun olmamdan daha iyi bir bahaneye ihtiyacım vardı, değil mi?

Uzandım, saçlarına dokundum ve onları geriye attım. Saçları çok yumuşaktı, Nathaniel'ınkinden daha yumuşak ama daha ince telliydi. *Sorun sen değilsin benim*, demek istiyordum ama çok klişe olacaktı. Belki de klişe olmasının sebebi, doğru olmasıydı. İnsanların inanmak istemediği kadar doğru olabilirdi. Çok iyi bir insan, harika bir sevgili ve iyi bir arkadaş olabilirdiniz ama yine de yürümeyebilirdi. S.ktir, s.ktir, s.ktir.

Elini benimkinin üzerine koydu ve yüzüne yasladı. Gözlerini kapattı ve yüzünü avucuma bıraktı. Bana sürtündü, sanki beni kedilerin yaptığı gibi kokusuyla işaretledi. Ben Cynric'in miydim? Cynric benim miydi? S.ktir, bilmiyordum. Bir seneden sonra nasıl bilmezdim? Bu sorunun cevabı nasıl olmazdı? Benim neyim vardı? Sorunum neydi? Bizim sorunumuz neydi? Hayır, benim sorunum neydi? Kendimle sorunlarım vardı. Neden böyleydim?

Diğer elini belime attı ve beni kendine çekti. Sahiplenir gibi bir hareketti, diğer erkeklerin yanında yapılırsa özel bir anlamı vardı. *Bu, benim, sizin değil*, anlamına geliyordu. Kolunu belime atıp beni kendine çekerken, bunun doğru olmadığını düşündüm.

Suratına baktım, yüzünü inceledim, neler hissettiğimi yorumlamama yardımcı olacak bir şey aradım.

Beni kendine biraz daha çekti ve ellerimi beline, kalçalarının üzerine koydum. Cynric'e sarılmadım ama aramızdaki son birkaç santimi korudum. İpeksi şortun altında

ne olduğunu biliyordum. Neler verebileceğini biliyordum. Kıyafetlerimiz üzerimizde olsa bile bana değerse ne tepki vereceğimi de biliyordum. Hayatımdaki erkeklere verdiğim tepkiler sadece aşk ile ilgili değildi ve Cynric'e benzer bir tepki gösterirsem bir anlamı olacaktı. Ne anlama geleceğini bilmiyordum ama olacaktı. Olmasını istemiyordum.

Beni kendine çekmek istedi ama kollarım gerildi ve mesafeyi korudum. Bana karşı koymadı. Sadece beni bıraktı ve biraz geriledi, şimdi birbirimize dokunmuyorduk.

Elimi uzattım. Ama yüzündeki ifadeyi görünce ellerimi yanlarıma indirdim. Hak ettiğim şey öfkeydi ama gözlerindeki hayal kırıklığını ve acıyı görmek istemiyordum. Göğsüm sıkıştı ve boğazım düğümlendi. Sanki boğazıma bir şey kaçmıştı ve yutkunarak ondan kurtulamıyordum.

"Ben kıskanmıyorum," dedi. "Ama Micah ve Nathaniel ile yaşadıklarını duyup kokusunu aldıktan sonra, benim sana dokunmama bile izin vermiyorsun..." Başını iki yana salladı, elini havada salladı. Arkasına döndü ve kayar cam kapının yanına gitti. Odayı terk etmeden, bana ancak bu kadar uzak olabilirdi.

Ne yapacağımı bilemedim. Nathaniel, Cynric'i kardeşi olarak kabul etmeseydi, Jean-Claude başarılarıyla gurur duymasaydı, kendisinden istediğimiz her şeyi başarmak için elinden geleni yapmasaydı...

Cynric'i bu mutfakta bir daha göremezsem ne hissederdim? Kehribar renkli ışığa ve gölgelere bürünmesine bir daha şahit olamazsam ne yapardım? Omuzlarına kadar inen saçları siyahlara ve mavilere boyanırken, ışığın altında çok güzel görünüyordu. Sanki birisi karanlık okyanus suyuyla saçlarını boyamıştı ama... Ama onsuz yaşayabilir-

dim. Onu özleyecektim ama hem üniversite seçmesine yardımcı olup hem de onu beceremezdim. Büyük bir çelişki olurdu bu. Birini büyütürken, her sabah öpüp okula yolladıktan sonra, akşamları da yatağınıza alsanız olur muydu? Hiç sanmıyordum.

Dürüstlüğü denemeye karar verdim. Göğsümdeki ve gırtlağımdaki sıkışmayı azaltacağından emin değildim ama aklıma gelen tek şey buydu. Birkaç adım attım ama dokunacak kadar yakın değildim.

"Özür dilerim."

Bana bakmadan, "Ne için özür diliyorsun?" diye sordu.

"Benden herkese yetecek kadar yok."

Kaşlarını çatıp bana baktı. "Bu ne demek?"

Ağzımı açtım, kapattım. Kelimelere nasıl dökeceğimi bilmiyordum.

"Gördün mü, bu gerçek bir sebep değil Anita. Sadece hayır demek için bir bahaneye ihtiyacın var."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, öyle değil, lanet olsun."

Kollarını göğsünde birleştirip bana döndü. "O zaman açıkla."

Kelimeleri birer taş gibi fırlatmıştı. Şimdi ya meydan okumasını kabul edecek ya da korkak gibi susacaktım.

"Seni her sabah okula gönderip sana sarılıp vedalaşacağım. Aile toplantılarına katılacağım ama akşamları da seninle seks yapacağım. Bu bana doğru gelmiyor, sanki yanlış bir şey yapıyorum. Yatağımdaki diğer erkekler, bana ahlaksız bir şey yapıyormuşum hissini vermiyor."

Çatık kaşların yerini önce şaşkın bir ifade sonra yarım bir gülümseme aldı. "Sen ciddisin, değil mi?"

"Kesinlikle."

"Nathaniel ve Jason ile tanıştığında, benden sadece bir yaş büyüktüler."

"Ama onlarla on dokuz yaşındayken yatmadım ve o zamanlar ben de üç yaş gençtim."

"Ben Nathaniel'dan beş yaş gencim," dedi.

İçimden ellerimi kulaklarıma götürüp *la-la-la-la* yapmak geldi. Hiç böyle düşünmemiştim.

Kaba ve kısa bir kahkaha attı. "Matematiği yapmamıştın, değil mi?"

Huzursuzca kıvrandım. "İkinizin yaş olarak bu kadar yakın olduğunu bilmiyordum, evet."

"Üzerinde çok fazla düşünmeyince, bu gibi şeyler senin için daha mı kolay oluyor?"

Ne diyeceğimi bilemedim. "Bilmiyorum."

"Sen Nathaniel'dan yedi yaş büyüksün, değil mi?"

Başımla onayladım, omzumu silktim. Bakışlarımı kaçırmamaya çalıştım, dürüst olmak gerekirse bir zamanlar bu da beni rahatsız ediyordu.

"Yaş farkı, yedi bile olsa, seni rahatsız ediyor, değil mi?"

Başımla onayladım. "Evet, ediyor. Ben onunla ilgileniyorum, onu koruyorum. O zamanlar, ayakları üzerinde durmasına yardım ederken, bir yandan da onunla birlikte olmak beni rahatsız ediyordu."

"Onunla tanıştığında evcil bir hayvan gibiydi, sadece itaatkâr değildi, kendini korumayı bilmeyen biriydi. Sen terapi görmesini istemeden ve bağımsız olmasını tavsiye etmeden önce doğru katilin gelip işini bitirmesini bekliyormuş."

Yüzümdeki şaşkınlığı gizleyemedim. "Bunu gerçekten söyledi mi?"

Cynric başıyla onayladı.

"Yanındayken *ardeur*'ün kontrolünü kaybetmeseydim, senden uzak dururdum Cynric."

"Sin." Söylemekten sıkılmış gibi bir ses tonuyla otomatik olarak dile getirdi bunu.

İç geçirdim. "Tamam, Sin. Takma isminin tabularımı aşmama yardımcı olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Hangi tabu?" diye sordu.

"Sen ilgilenmem gereken bir çocuksun. Galiba beni en çok etkileyen, okuldaki aile toplantısı oldu Cynric... –Sin." Ellerimi kalçama koydum ve sonunda yüzüme öfkeli bir bakış takınabildim; bunu yapınca kendimi iyi hissettim. "Becerdiğin birinin, aile toplantılarına gitmemesi gerekir Sin, anladın mı? Gerçek bu, beni rahatsız eden de bu. Bu çok yanlış."

Bir kahkaha attı ve kapının camına yaslandı, kolları hâlâ göğsünde birleşmiş vaziyetteydi. "O zaman aile toplantılarına gelme."

"Ne?" diye sordum.

"Aileyi ilgilendiren şeylerden uzak dur. Ben seni ailem olarak görmüyorum Anita. Annem olmaya en yakın kişi Vegas'taki Bibiana'ydı ve kendi oğullarına bile annelik yaptığını söyleyemem ama güven bana, seni hiç öyle görmedim." Kaşlarını çattı, kollarını çözüp ağırlığını kapıya biraz daha verdi. Ellerini de geriye uzatıp güneşte ısınmış camın üstüne koydu. Şimdi vücudunun üst kısmı ışıkla çevreleniyordu. Soluk mavi ipek şortunun, ışıkta şeffaf gibi durduğunu fark ettim.

Bakışlarımı kaçırdım. Güneşin, ne kadarını açığa çıkarttığını bilmek istemiyordum. Işığın önünde bir silüet gibi

duruşuna baktıkça, kendimi ailesi gibi hissetme bahanem kulağıma daha saçma geliyordu. Sanki her şeye itirazı olan bir kadındım. Yüzüm kızardı, keşke bunun olmasını engelleyebilseydim.

"Sen de kendini annem gibi görmüyorsun," dedi. Sesi bunu söylerken daha kısıktı.

Başımı iki yana salladım çünkü haklıydı. Kendimi annesi gibi hissetmiyordum, sadece... "Ama aile toplantılarına gittiğim zaman o... Role bürünüyorum. Anlamıyor musun? Böyle şeyleri yapıp bir de..." Elimi Cynric'e doğru salladım. "Bunu düşünemem."

"Jean-Claude benim yasal koruyucum ve aile toplantılarından hoşlanıyor. Nathaniel da seviyor. Benim ağabeyim rolüne bürünüyor." Son kısmı söylerken, sesinde gerçek mutluluk vardı.

Suratına baktım ve mutluluğun yüzüne de kazındığını gördüm. Güneşi arkasına alıp kapıya yaslanmıştı ve mutluydu. Şimdi eskisine göre daha çok kendisi gibiydi, rahattı. Vücudunun aşağısına bakmamak için kendimi zorlamak zorunda kalmadım çünkü suratındaki bu ifadeyi seviyordum. St. Louis'e geldiğinden beri sadece boyu uzamamış, kas yapmamıştı. Büyümesini, yetişkin bir erkek olmasını izlemek çok güzeldi. Doğrusu bu kısmı seviyordum. Tıpkı daha önce Nathaniel'da, Jason'da veya... Micah'ta olduğu gibi. Hepimiz olgunlaşmıştık.

"Haklısın. Jean-Claude o toplantıları seviyor."

Sin bir kahkaha attı. "Spor kafasını karıştırıyor ama yine de gelmekten keyif alıyor."

"Seninle gurur duyuyor," dedim.

Sin sırıttı. "Sanırım öyle."

"Öyle olduğunu biliyorum."

Sin bana baktı, mavi gözleri ciddileşti. "Haklısın, kalkanlarını güçlendirmediysen, neler hissettiğini duyabiliyorsun. Aynı şey, çağırdığın hayvanlar için de geçerli."

"Jean-Claude'a karşı kalkanlarımı kullanmak daha zor."

"Nathaniel veya Damian'a karşı kullanıyor musun?"

"Damian'a karşı evet, Nathaniel'inki ne yaptığımıza göre değişiyor."

Sin, "Seksten bahsediyorsun," dedi.

Gülümsedim ve başımı iki yana salladım. "Jean-Claude ile seks yaparken de kendimi özgür bırakıyorum ama Nathaniel, duygularını vampirler kadar iyi kontrol edemiyor."

Sin, "Onların yüzlerce yıllık deneyimi var," dedi.

Başımla onayladım. "Bu doğru."

"Sadece ailem gibi davranmaya bir son ver Anita." Ellerini bana uzattı.

"Bunu yaparsam her şey düzelir mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum ama orada rahatsız ve savunmadaymış gibi oturman yerine sevgilim olmanı tercih ederim." Uzattığı elini havada salladı.

Elini tutacak kadar yaklaştım. Bir süre el ele tutuştuk. İkimiz de daha yakına girmedik. Ayakta dikiliyorduk ve Cynric'in sırtı hâlâ kapıdaydı. Onu kendime çekmemek için kendimi zor tutuyordum.

Gülümsemesi hafifçe soldu ve geride daha ciddi bir ifade kaldı. Yüzündeki hâlâ belirgin olan mutluluk, güneş ufukta battıktan sonra bile karanlığı uzak tutan yarı aydınlığa benziyordu. Fakat artık gece olmak üzereydi ve yaratıklar dışarıya çıkacaktı.

Cynric'in yaratığı olmak istemiyordum. Larry'ye olduğum gibi. Adil bir karşılaştırma değildi belki ama yorgundum. Fiziksel olarak değil; çünkü uyumuştum ama duygusal olarak hâlâ kendime gelememiştim. Tüm bu dertlerden, herkesin derdinden çok sıkılmıştım. Brice'ın nerede olduğunu da merak ediyordum. Merakımın tek sebebi beni Cynric ile konuşmaktan kurtarması değildi, gece olmadan vampir piçleri öldürmemiz gerekiyordu.

Cynric elimi sıktı ve hafifçe salladı. "Çok fazla düşünüyorsun. Ve şimdi tek düşündüğün şey ben değilim."

Utanmış gibi göründüm ve yalan değildi. "Diğer polislerin ne zaman geleceğini ve beni partiye götüreceklerini merak ediyorum."

"Ne zaman polis işi yapmaya gitsen çok korktuğumu biliyorsun."

Başımla onayladım. "Biliyorum." Bir süre daha birbirimize baktık, uzaktan el ele tutuşmaya devam ettik.

"Ne yapsam gitmene engel olamam, değil mi?"

İç geçirdim. "Evet," dedim.

"Sana sarılabilir miyim?"

Yüzüne baktım, şaşkındım. Sohbetin değişimi bana göre çok hızlıydı. "Sarılmak, evet. Demek istediğim, neden olmasın?"

"Çünkü ben kavga ettiğimizi düşünüyordum ve sen birden çok ciddileştin."

"Bence kavga etmiyorduk."

Gülümseyerek "İkimiz de etmeyi düşünüyorduk," dedi.

Hafifçe gülümsedim. "Evet, sanırım düşünüyordum."

"Ama etmeyeceğiz," dedi. Sesini yükselterek bunu bir soru hâline getirdi.

"Hiç sanmıyorum."

Kaşlarını çattı ve elimi kendine doğru çekti, beni vücuduna yaklaştırdı. "Beni yanlış anlama Anita ama neden kavga ediyoruz?"

Beni kendine çekerken aramızda birkaç santim kalacak şekilde durmuştu. Aradaki mesafeyi kapatıp kapatmama, benim kararımdı. Cynric, son bir senede ne yapmaması gerektiğini öğrenmişti. Benimle birlikte olmanın en büyük sorunu buydu. En azından eski erkek arkadaşlarım öyle diyorlardı.

Aradaki mesafeyi kapattım. Şimdi önceki gibiydim, yüzüne bakıyordum ve kollarını belime doladı. Ama ben ellerimi kalçasının üzerine koyup son birkaç santimi korudum.

"Ben kavga etmek istemiyorum," dedim.

"Ben de," dedi.

Başımla onayladım. "Güzel."

"Artık aile toplantılarına gelmeyeceksin."

"Evet," dedim.

"Ve aramızdaki yaş farkını dert etmeyeceksin, değil mi?"

Bir kahkaha atıp başımı iki yana salladım. "Ben senden on iki yaş büyüğüm Sin."

"Biliyorum."

"Ama sorun yaş farkı değil. Yaş farkının ne zaman olduğu. Sen on sekiz yaşındasın ve ben senden on iki yaş büyüğüm. Ben otuzum ve sen on sekizsin. Bu durumda fark daha fazlaymış gibi geliyor."

"Sana sarılabileceğimi söylemiştin," dedi.

"Sarılabilirsin," dedim.

Aramızdaki ellerime baktı. "Zorlamadan olmuyor. Söz konusu olan bensem, bunu sevmiyorsun, değil mi?"

Ellerimi belinden yavaşça ve isteksizce aldım. Vücudunun ne kadar sıkı olduğunu ve derisinin yumuşaklığını hissettim. O yüzden, vücudu kaslı ve sert miydi yoksa yumuşak ve narin miydi, bilemedim. Sanırım ikisi birdendi.

Kolları yavaşça beni sıktı ve vücuduna doğru çekti. Parmaklarımı sırtında, omurgasının üzerinde gezdirdim. Kasları şimdi parmaklarımın altında belirli belirsiz kanatlar gibi duruyordu. Sanki biraz daha ağırlık çalışsa derisinde belirgin bir melek kanadı açığa çıkacak ve beyaz tüylü bir rüya gerçek olacaktı. Sevgililerimden biri, sadece seks yaptıklarımdan bir tanesi, Kuğu Kralı'ydı. Tüyler ve kanatlar ile çevriliyken seks yapmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Ama Sin'in özel olmak için kanatlara ihtiyacı yoktu. Vücuduna sarıldım ve başımı çıplak göğsüne koydum, böylece derisinin sıcaklığını hissedebilecektim ama bu bile yeterli değildi. Benim çağırdığım kaplandı, mavi kaplanımdı ve bana bağlı olan tek kişi değildi. Metafizik şeyler yüzünden insanları kendime arzu ettiğim kadar sıkı bağlayabiliyordum. Fakat gücüm, iki tarafı keskin bir bıçak gibiydi, birinde açacağım yara, kendimde açılmasını isteyeceğim kadar derin olabilirdi.

Sin de bana sarıldı ve beni kuşattı, bunu yapmasına izin verdim. Ben küçüktüm ve şimdi uzun bedeninin ortasına sıkışmış gibiydim; bu yüzden bana sıkı sıkı sarılabilir ve kontrol bende olsa bile benden daha büyük olmanın keyfini çıkartabilirdi. Bir gün yirmi yaşına gelecek ve hâlâ benden uzun olacaktı. Kafamın içinde sessizce, kısa olmanın çok da kötü bir şey olmadığını kendi kendime itiraf ettim.

Bana sarılırken dudakları saçlarımın arasındaydı. "Seni öpebilir miyim?"

"Neden soruyorsun? Neden denemiyorsun?"

"Çünkü birkaç dakikada bir değişkenlik gösteren bir ruh hâlindesin."

"Tanrım, o kadar zor bir kadın mıyım?"

"Tam bir meydan okumasın," dedi.

"Ah, bu çok diplomatik bir cevaptı," dedim.

"Seni öpmek istiyorum," dedi.

"Evet," dedim.

"Neye evet?" dedi.

"Evet," dedim. Parmak uçlarımda yükseldim ve göğsüyle kendimi dengeledim. Yüzümü onunkine yaklaştırdım. Dudaklarımız yumuşak bir biçimde birbirine dokundu.

Geri çekildi ve yüzümü inceledi. Sorunun ne olduğunu sormaya hazırlanırken, gördüğünden hoşnut kaldığını anladım çünkü beni tekrar öptü ve bir elini saçlarımın arasına soktu. Eliyle başımı ve ensemi tuttu. Mütevazı öpücük, yerini, dudakların ve dillerin kullanıldığı bir şeye bıraktı. Sonra küçük bir ses çıkarttı ve elleri hevesle vücudumda gezinmeye başladı. Bir insandan daha güçlü olduğunu bana hatırlattı. Şekil-değiştirenlerin insanlarla oynamasına izin verilmemesinin bir sebebi vardı. İnsanlar kırılgandı. Bir elinin parmakları koluma geçti. Sıradan bir insan olsaydım geride bir morluktan fazlası kalırdı. Fakat ben insan değildim ve bu durum bazen hoşuma gidiyordu. Morluk, acı, gırtlağımdan hevesli bir ses çıkmasına sebep oldu ve kendimi Sin'e bastırdım. Vücudu sertti, bir kez daha çığlık attım ve biraz daha yaslandım.

"Anita."

Dudaklarımın arasına hırladı. Yaratığının uyanışı, derimin üzerine sıcak bir şey gibi aktı, sanki bütün vücuduma yayıldı.

"Tanrım," dedim. İçimdeki kaplanı gördüm. Mavi-siyah kaplanım uyandı.

Birisi gırtlağını temizledi ve kapıya vurdu. İkimiz birden başlarımızı yana çevirdik. Nathaniel özür diler gibiydi. "Sizi birlikte görmek güzel."

"Ne zamandır oradasın?" diye sordum.

"Uzun süredir değil ama polis dışarıda."

"Lanet olsun," dedim. Cynric'e baktım. "Gitmem gerek."

"Biliyorum," dedi. Sonra gülümsedi. "Ama beni terk ettiğin için üzgün olduğunu biliyorum ve bu yeterli."

Ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden bir şey demeden kapıya doğru yürüdüm. Öpüşürken yerleri değişmiş gibi, silahlarımı ve kayışlarımı düzelttim ama sanırım kafamı toplamaya çalışıyordum. Silahlarımın hepsinin olması gereken yerde durduğundan emin oldum ve Nathaniel'a kaçamak bir öpücük verdim. Micah da kapıdaydı ve elinde teçhizat çantalarımdan biri vardı. Micah'yı da öptüm. Micah da Nathaniel da daha fazlasını istemedi. Kafamın başka yerde olduğunu ve işime odaklanmam gerektiğini biliyorlardı. Aklınızdan insanları öldürmek geçiyorsa sevgililerinizle öpüşmek istemezsiniz ya da en azından ben istemezdim. İşim ile hayatımın mutlu kısmını birbirinden ayırmanın bir yoluydu.

"Gitmem gerek," dedim.

Micah, "Biliyoruz," dedi.

Nathaniel, "Biz bu akşam Jean-Claude ile birlikteyiz," dedi.

"Teşekkürler, unutur ve nerede olduğunuzu merak ederdim." Yürümeye başladım ve Micah'tan çantalarımı aldım. Diğer polislerin, erkek arkadaşlarıma çantalarımı taşıttığımı görmesini istemezdim.

Nathaniel, "Eve sağ salim dönmek için elinden geleni yap Anita," dedi.

Gözlerine baktım. "Her zaman," dedim. Ve gitmek zorundaydım çünkü Brice şimdi aracın başından bana sesleniyordu. SWAT minibüsü çoktan hareketlenmişti. İçimde farklı bir heyecan vardı. Erkeklerimi seviyordum ama işimi de seviyordum. Zamanınızı birilerini öldürmek ve sevgililerinizi arasında nasıl bölerdiniz? En iyisi, kötü adamları öldürüp iyi adamları sevmek ve listelerin birbirine karışmamasını ümit etmekti.

25

Eşyalarımı Brice'ın aracının arkasına attım, emniyet kemerini takar takmaz gaza bastı ve evden uzaklaştık. Evin yakınındaki ağaçlarda bir hareketlilik gözüme ilişti. Nicky'ydi, yeşilliklerin ve ağaçların arasında belli olmuyordu. Görevi devralmış olmalıydı. El sallamadım veya dikkatleri çekecek bir şey yapmadım -diğerleri bana bunu öğretmişti- ama uzaklaşırken yan gözle bulunduğu yere baktım, bir süre sonra yanından geçip gittik. Nicky'ye veda öpücüğü vermemiştim ve ormanda görene kadar aklıma gelmemişti. Yatakta bu kadar lezzetli ve dışarıda bu kadar tehlikeli birini unutabiliyorsam, hayatımda çok erkek olduğu onaylanmış oluyordu. Esas sorun, bununla ne yapacağımdı.

Brice, "Onların, hayatımda gördüğüm en güzel iki erkek olduğunu söylersem bozulur musun?" diye sordu.

SWAT minibüsüne yetişmek için köşeyi döndük.

"İstediğini söyleyebilirsin, sadece yoldan çıkma." Bir yere tutunmak zorunda kaldım.

"Özür dilerim!"

"Ve iltifatın için teşekkürler," dedim.

"Ormandaki de seninkilerden biri miydi?" Bir sonraki dönemeçte ani bir fren yaptı ve yoldan çıkacağımızı düşündüm ama kenara çakıl taşları sıçratarak yolda kalmayı başardı ve yapraklar ön cama değdi.

"Lanet olsun Brice," dedim. "Ve evet, o da benim."

"Özür dilerim," dedi. "Ben birlikte yaşayacak güzel bir erkek bile bulamıyorum. Sen bu kadarını nasıl hallediyorsun?"

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedim.

"Ne?" diye sordu. Ön camı yine yapraklar yaladı ve bir çığlık attım. "Yavaşla, yoksa canını yakacağım!"

Bana kısa bir bakış attıktan sonra yavaşladı; belki de suratımdaki ifade yüzündendi. Ya da hem silahıma hem de tutunma koluna sıkı sıkı sarıldığım içindi. Brice'ı vurmaya niyetim yoktu, zaten arabayı sürerken bunu yapamazdım ama SWAT minibüsüne yetiştiğimizde midem bulanıyordu. Benim midem, araçlarda nadiren bulanırdı.

Aracın arkasından eşyalarımı alırken, "Bir daha seninle gelmeyeceğim," dedim.

Hill, "Biraz yeşermiş gibisin Blake," dedi.

"Brice'm şoförlüğü berbat," dedim.

Brice, "Hey," dedi.

Yüzüne baktım ve başıyla onayladı. "Engebeli arazilere alışkın değilim."

İki gruba ayrıldık çünkü evin iki girişi vardı. Brice birinden, ben diğerinden girecektim. İçeridekileri vurarak

ilerleyecektik, tabii eğer gün ışığında uyanık birileri varsa. Kaçmaya kalkan iki ekipten birine mutlaka denk gelirdi. SWAT normalde keşfe zaman ayırmayı severdi ama gün bitiyordu ve zaman azalmıştı. Ya vampirler uyanıkken gece içeri girecek ya da plan yapmadan şimdi dalacaktık. Yaratıkları avlarken kötü seçimler yapmak zorunda kalabilirdiniz, bazen ise hiç seçeneğiniz kalmazdı. Ben seçeneğimiz kalmaması yerine bu kötü seçim ile idare edebilirdim ve ekiptekiler benim deneyimlerime güveniyordu. Hazırlandık, ikiye ayrıldık, bir planımız vardı ve kötü bir şey olana kadar ona sadık kalacaktık. Kararan gökyüzüne bakarken dua ettim. "Tanrım, vampirler gece için uyanmadan işimizi bitirelim." Tanrı'nın bizim için güneşi yavaşlatacağını sanmıyordum ama bir şeyi alamayacak olmanız, onu istemeyeceğiniz anlamına gelmezdi ve neler olacağını asla bilemezdiniz.

26

Eve Hill'in silahlı bedeninin arkasından, Killian ile birlikte girdim. Killian benden çok uzun değildi ama yanındaki Jung daha uzundu. Jung biraz daha geride ve yanımdaydı. Hepimize tepeden bakan Saville, kapıyı kırmak için koçbaşını kullanmıştı ve en gerideydi. Arkama dönüp bakmadım, bizimle olduğunu biliyordum. Ekipteki herkese güveniyordum. Saville'in işi bütün odayı gözetlemek, birinin arkamızdan koşarak gelmesine ve biz vampirleri öldürürken bizi şaşırtmasına engel olmaktı. Jung ile içerideki vampirleri paylaşacaktık. Hill elinde AR-15 ile beni koruyacaktı, öldürmeye çalışacağım vampirlerden biri canlanabilir diye tetikteydi. Killian da aynısını Jung için yapacaktı.

Oturma odası, sıradandı. Bir üçlü kanepe, bir ikili koltuk ve televizyonun önüne çekilmiş dolgun minderli bir

sandalye vardı. Sıra dışı olan vampirlerdi. Birçoğu, uyku tulumlarının içine girmişti. İki tanesi, üzerlerine örtü örtmüştü. Sadece *Dracula: Karanlıklar Prensi* gibi filmlerde tabutlar ve mum ışığı olurdu. Modern Amerikan vampirlerinin yuvalan ise mahzenlerden çok akşamdan kalmalar partisine benziyordu. Sunum çok iyi değildi.

Saville büyük pencerenin perdesini açarak güneşin içeriye girmesini sağladı. Vampirlerin büyük bir kısmı hava tamamen kararana kadar uyanmayacak kadar gençti ama içlerinde yaşlı olanlar varsa içerideki güneş ışığı hareketlerine engel olacaktı. Birincisi, uyku tulumunun üzerine düşen güneş ölü kalmalarım sağlayacaktı. İkincisi, içeriye ışık girdiği anda uyanacak kadar güçlüyseler bile, güneşin sıcaklığını hissettikleri anda gizlendikleri yerden çıkmayı bir daha düşünmek zorunda kalacaklardı. Tabii ki, ateş etmeye başlarsak riski göze alabilirlerdi ama tedbirli olmak en iyisiydi. Vampirleri avlarken güneş ışığı dostumuzdu.

Odaya güneş doldu ve uyku tulumlarının farklı renklerde olduğunu gördük. Sanki hepsi özel olarak satın alınmıştı. Kimsenin yanlışlıkla başkasının uyku tulumu içine girmesini istemiyor olabilirlerdi. Örtülerden birinin üzerinde çizgi film karakterleri vardı. Bunun tesadüf olmasını diledim ama değildi. Örtünün altındaki figür ufaktı ama benim tarafımda dördüncü ve Jung'ın tarafında beşinciydi; ona gelene kadar aramızda bir sürü vampir vardı. Silahımı omzuma attım ve Hill'e bakıp başımla onayladım. En yakındaki uyku tulumuna eğildi ve fermuarı açtı. İşi iki eliyle yapmak zorundaydı; Hill'in, silahı olmadan bunu yapıp kendisini koruyacağıma güvenmesi, en büyük iltifatlardan biriydi. Odaklandım ve bu övgüye layık olmaya çalıştım.

Saçları soluktu ama yüzü kadar değildi. Genç bir yüzdü ve muhtemelen kadındı ama fark etmezdi. Aslında bunları düşünmemeye çalışıyordum. Hill elindeki kamera ile yüzün bir resmini çekti; ben namluyu gözlerinin ortasına dayadım ve ateş ettim. Geri tepme ile biraz sarsıldım ama vampirin yüzü tanınmayacak hâle geldi. Kafa kesmek gibi değildi ama yakındı, tek bir el ateş etmek yetiyordu. Jung'ın silah sesini duydum. Evin diğer tarafından da silah sesleri geldi. Demek ki Brice ve diğerleri de vampirleri bulmuştu.

Hill ile bir sonraki uyku tulumunu açtık. Koyu renkli saçlar, soluk deri; bam! Zenci, erkek, iri yarı; bam! Uzun sarı saçlı, kadın; bam! Kel, yaşlı erkek; bam! Sırada örtülüler vardı.

Hill örtüyü çekip almak istedi ama çok sıkı sarılmıştı. Jung da kendi örtülü vampirine gelmişti. Killian, Hill'in yanına çömeldi ve birlikte ölünün örtüsünü açmaya başladılar.

Önce Hill'inkinin yüzü açıldı. Öldüğünde sekiz veya dokuz yaşında olmalıydı. Böylesine genç vampirler yasa dışıydı. Çocuk tacizi gibiydi ve bu yaşta birini vampir yapmanın cezası ölümdü. Birçok vampir de bu kadar genç birini dönüştüren vampiri öldürürdü; yanlış bir şey olduğunu anlamak için insan kanunlarına gerek yoktu. Bu vampir, on seneden fazla zamandır ölü olmalıydı. Yeni kanunlar çıkmadan önce vampir yapılmış olmalıydı ama Hill yine de resmini çekti. Birinin kayıp çocuğu olabilirdi. Şimdi namlunun ucunda, birinin çok sevdiği oğlu vardı. Vampirler hâlâ, ölmeden önce oldukları kişiydi, bu çocuk birininse ailesi geri isterdi. Ama çocuk hiç yaşlanmaz, hiç

büyümezdi... On iki yaşın altında olup da delirmeyen bir vampirle karşılaşmamıştım.

Hill, "Blake," dedi.

Gözlerimi kırpıştırdım ve ölü yüze bakmadan tetiği çektim. Kafası olgun bir kavun gibi patladı ve etrafa parçalar saçıldı. Gerçi kavunlar kanamaz veya beyinleri etrafa saçılmazdı. Jung'ın vampiri daha büyüktü, onlu yaşlardaydı. Tetiği çekti ve kafanın yerini kırmızı bir kitle aldı.

İki çocuğun uzun süredir ölü olmasını ümit ettim. Çektiklerimizin, ailelerin elindeki son resim olmasını istemiyordum.

Etrafıma baktım ve hepsinin işinin bittiğini gördüm. Arkamızdaki güneş ışığı zayıflıyordu, neredeyse yok olmak üzereydi. Sıranın başına dönüp bir tane de göğüslerine sıkmamız gerekebilirdi ama şimdi yerinden kalkan olsa bile ne bizi ısırabilecek ne de gözleriyle vampir numaraları yapabilecekti. Vampirlerin ana silahlarını ellerinden almıştık.

Jung ile başladığımız yere döndük. Hill ve Killian, neye nişan aldığımız belli olsun diye uyku tulumlarını açtılar. Kafaları uçtuğu için ölü olduklarından emindim ama kalbe ateş edecekseniz, kurşunun nereye gittiğinden emin olmanız gerekti. Nişan aldığınız yere bakmak her zaman daha iyiydi.

Sırayla kalplere ateş ettik. Kulak tıkaçlarıma rağmen, işimiz bittiğinde kulaklarım çınlıyordu. Güneş biraz daha battı; artık gidiyordu, bizi bırakmak üzereydi. Tam bu sırada bir vampir hissettim, uyanıyordu.

"Bir taneyi gözden kaçırdık!" diye bağırdım.

Hill cesetlere baktı. "Hepsi öldü."

"Bu odada değil."

Killian telsize, "Blake bir tanenin hayatta olduğunu söylüyor," dedi.

Derry, "Buradakilerin hepsi öldü," dedi.

Sonra çığlıklar ve silah sesleri geldi. Hemen pozisyon aldık. Hill en öndeydi, ardında ben vardım. Sonra Jung, Killian ve Saville geliyordu. Birbirimize hiçbir şey söylemeden yaptık bunu. Plana sadık kalarak, diğer odalara, arkadaşlarımızın olduğu yere doğru koştuk. Seslerin geldiği yere gidiyorduk çünkü işimiz buydu. Tehlike neredeyse biz orada olmalıydık.

27

Hill ilk odaya adım atar atmaz kapının eşiğinden, "Temiz!" dedi. Hepimiz geri çekildik ve sıraya girip son yatak odasına doğru yöneldik. Sesler oradan geliyordu ve SWAT benimle olmasaydı oraya koşardım ama arkamızda bir kötü adam bırakmamak için tedbirli olmalıydık. Hill ilk odanın temiz olduğunu söylüyorsa ona inanmalıydık ve diğer odada işler karışmıştı. Doğru olsun veya olmasın, odaya ilk giren olmayı tercih ederdim.

Hill ile birlikte girdik; Hill sağa gitti ve ben yanında kaldım. Jung ve Killian arkamızda durmaya çalıştılar ama içeride herkese yetecek kadar yer yoktu. Üç adam dışarıda beklemek zorunda kaldı çünkü içeride, ayakta durulabilecek her yerde silahlı biri vardı. Derry kanlı yatağın üzerine çömelmişti. İki kanlı cesedin üstündeydi çünkü başka yer

yoktu. Brice yatağın ayak ucundaydı, uyku tulumlarının önünde duruyordu. Hill bizi sağa götürmüştü çünkü solda Montague'nün geniş sırtı ve tüfeği vardı. Nişan aldıkları yere nişan aldık ama herkes dolap ile komodinin arasındaki Hermes'i işaret ediyordu. Hermes ise arkadaşlarına nişan almıştı. Lanet olsun, burada ne oluyordu?

İri yarı vücudun arkasında bir hareketlilik sezdim ve soluk bir el gördüm. Vampirin arkasında olduğunu anladım. Filmlerde Hermes'in yüzü açıkta olurdu, böylece gözlerini görebilir ve zihnini bir vampirin ele geçirdiğini anlayabilirdiniz. Ama gerçek hayatta yüzü kapalıydı, kaskı hâlâ kafasındaydı. Geriye kalanlar gibi tüfeğini sıkı sıkı tutuyor ama yüzü görünmüyordu. Silah arkadaşlarına nişan aldığına göre, zihni ele geçirilmişti.

Problemin ne olduğunu sormak istedim. Nasıl olmuştu bu? Ama sorular bekleyebilirdi; şimdi bize çözüm lazımdı. Hiçbirimizin ölmeyeceği bir çözüm olmalıydı.

Montague sakin bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Hermes, çocuğun için salıncak kurmana yardım ettim, hatırlıyor musun?" Protokole göre, büyülenen kimsenin, kendini hatırlamasına yardım etmek gerekti. Bilinci hâlâ bir yerlerdeydi ve kurtulabilirdi. Kötü bir fikir değildi.

Hermes, "Bu kadını neden vurmak istiyorsun Monty?" diye sordu. Şaşkın gibiydi.

Montague, "O bir vampir," dedi. Kelimeler ağzından tane tane çıktı. Bağırma zamanı sona ermişti, sorunu çözmemiz gerekiyordu.

"Hayır, yanılıyorsun. O bir insan ve sen onu vurdun." Kafası karışık gibiydi, bu iyiye işaretti. Hermes bir şeyin yanlış olduğunu biliyordu; belki de hâlâ bizimleydi.

"Hermes, beni tanırsın. Hepimizi tanıyorsun, biz asla masum bir kadını vurmayız."

Hermes yavaşça, "Evet..." dedi. "Bunu yapmazsınız."

Kadın, Hermes'in arkasından konuştu. "Lütfen beni öldürmelerine izin verme! Lütfen!"

Hermes, "Siz vurmazsınız ama biri vurdu," dedi. Omuzları biraz kıpırdadı. "Onu tanımıyorum," dedi. Brice'a nişan aldı.

Kadın, "Beni vurdu," dedi. Sesi ağlıyormuş ve gözyaşı döküyormuş gibi çıktı.

Brice'ın namlusu titredi. "Özür dilerim..." dedi. Sonra kutsal nesnesi alevlendi. Kadın sesini kullanmıştı ve bu bir vampir gücüydü. Göz numarası, kutsal nesneleri doğrudan hedef almadıysanız alevlendirmezdi ama ses, bilinçli bir saldırıydı.

Brice silahını kaldırdı ve nişan aldı. Fakat nişan alacak bir şey yoktu. Hiçbirimiz Hermes'i vurmak istemiyorduk ve vampiri tam olarak göremiyorduk. Lanet olsun.

Vampirler dokunana kadar asla ısınmayan kutsal sembolüm, beyaz ve mavi bir ışıkla parıldamaya başladı. Odanın ışıklarının açık olmasına sevindim yoksa gözleri kamaştırabilirdi. Ama şimdi odanın ışığıyla karışıyordu. Gözlerimi kısarsam görebiliyordum. Gerçi tek gördüğüm şey, Hermes'ti.

Hermes'te kutsal ışık yoktu. Vampir kutsal nesnesini çıkartmasını istemiş ya da sembolü çekip almış olmalıydı. Hâlâ üzerinde olsaydı, Hermes'i bu şekilde kontrol edemezdi. Ya da üzerindeydi ve adam inanmıyordu. Hermes şüpheye mi düşmüştü? İnanç krizi ihtimalini sonraya bırakmak daha iyiydi.

Vampir şimdi çığlık atıyordu. "Yardım et!"

Bir an için Hermes'in gerildiğini gördüm. Hareket ettim, bütün vücudumu kullandım. Doğaüstü bir hızım olsaydı bunu kullanır ve Brice'ı yere düşürürdüm. Ama Brice ile birlikte yere düşerken, tüfeğin patladığını duydum. Brice'ın üzerindeydim ve o şimdi kanlı yatak örtüsünün üzerindeydi. Yatak bizi ve aksiyonu gizliyordu.

Hill, "Blake!" dedi.

Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Buradayım!"

"Aynısı, önüme!"

Bir saniyemi aldı ama umarım şifreli mesajı doğru anlamıştım, aksi hâlde... Hill'e güveniyordum ve o da bana güveniyordu. Brice'ın üzerinden indim ve yatağın köşesine gittim, tüfeğimi göğsümde tutarken bir dizim üzerinde kendimi dengeledim. Ardından ayağımı koşu pistindeymiş gibi yavaşça yere koydum, bir elimin parmak uçları üzerinde yerimden fırlamaya hazırdım. Sessizce dua ettim ve Hermes'i duvara geçirmeyi hayal ettim. Judodaki gibiydi, birini fırlatırken yerdeki minderi değil, biraz daha aşağısını hedef alırdınız. Yerimden fırladım ve üzerine atladım, Hermes'ten daha hızlı olduğuma güveniyordum. Değilsem, diğerleri Hermes'i ateş etmesine izin vermeden vurabilirdi.

Büyü gibiydi. Bir saniye önce yerdeydim, bir saniye sonra tüm gücümle Hermes'e çarptım. Sanki devasa bir el, Hermes'in göğsünde patladı. Bir çatırtı geldi ve bir kadın çığlık attı. Hermes'in vücudunun kendini bıraktığını hissettim ve arkasından çıkan soluk eli gördüm. Sonra arkamdan eller uzandı ve Hermes'in tüfeğini kavradı. Soluk elin sahibine doğru silahımı kaldırırken, göz ucuyla başka bir tüfeği gördüm. Dizlerimin üzerine düştüm ve son anda ba-

şımı yana çevirdim. Tüfeğin sesi o kadar yakınımdan geldi ki sağır oldum.

Gözlerimi silahın patlamasından korumuştum ama tıkaçlar olmasına rağmen kulaklarım çaresizdi. Kafamın içinde garip bir sessizlik vardı. Böylesine yakından ateş edilince, bir çınlama da beraberinde geldi. Etrafıma bakıp neler olduğunu anlamaya çalıştım.

Vampirin kafası gitmiş, Montague'nün mermisi işini bitirmişti. Vücudu duvara çarpmıştı ve buruşuk bir çizgi film karakterine benziyordu. Şimdi göğsündeki yarayı da görebiliyordum ve sorunun ne olduğunu anladım. Yara fazla yukarıda ve soldaydı. Evet, birisi göğsüne ateş etmiş ama kalbi ıskalamıştı. Etrafında daha iri yarı birine ait izler vardı ve sanırım Hermes de duvara çarpmıştı.

Hermes kanlı yatağın üzerindeydi ve üstünde iki adam vardı. Bilekleri bağlanıyordu. Vampir ölmediyse zihni hâlâ kontrol altında olabilirdi. Montague üzerime eğildi. Kolumu tutuyor ve bir şey söylüyordu ama ben ne dediğini duymuyordum. Ses sanki pamukla dolu bir koridorun arkasından geliyordu. Bölük pörçük bir şeyler duyar gibi oldum ama anlayabildiğim bir şey değildi.

Yüzündeki maskeyi çıkarttım ve dudaklarının hareket ettiğini gördüm. İsmimi söylediğini anladım ama tam teçhizat içinde omzumu silkip başımı iki yana salladım. Elimi kaldırıp kulağımı işaret ettim ve aynı anda başımı iki yana sallamaya devam ettim.

"Özür dilerim," diyor gibiydi. Beni ayağa kaldırdı ve buna izin verdim. Kulağıma bağırdı. "Vuruldun mu?"

Yaralı olup olmadığımı sormuyordu, kısmen sağır olmam dışında bir şeyim yoktu. Başımı iki yana salladım.

Beni bıraktı ve ölü vampirlerin bileklerini bağlamaya gitti. Ölü bile olsalar standart prosedür bunu gerektiriyordu. Çünkü göründükleri kadar ölü olmayabilirlerdi. Hermes'i dışarıya çıkarttılar ama Hill yatağın dibine çömeldi. Ah, lanet olsun, Brice. *Tanrım, ilk avında ölmesine izin verme*, diye dua ettim.

Hill, Brice'ın omzuna basınç uyguluyordu. Ama Brice, doğrulmuş gözlerini kırpıştırıyordu. Hey, hâlâ yaşıyordu! Sesleri duymakta güçlük çeksem de sirenleri fark edebildim. Kulaklarım kendine geliyordu ve bunu düşünür düşünmez seslerin bir kısmını algılamaya başladım.

"Kaburgaları kırılmış." Kafamı çevirip Hill ve Brice'a baktım.

Brice'ın sesi zayıf ama berraktı. "Beni kurtardığın için teşekkürler... Ama keşke sen..."

Göğsünden vurulmasına engel olduğum için sevinmişti ama kurtarma operasyonunun şiddetiyle kaburgaları kırılmıştı. Minnet nedir bilmeyen bir bebek olduğunu söyledim. Birlikte kahkaha attık ve yüzünü buruşturdu. İki üniformalı, sedye ve aletlerle içeriye girdi. Doktorlar gelmiş, benim işim bitmişti. Yaralılarla ilgilenmek benim vazifem değildi. Benim işim, ölülerin öldüğünden emin olmaktı.

Yataktaki sarışına, Brice ve Hill'in yanındaki uyku tulumlarına baktım. İşimi yapmıştım. Şimdi dışarıya çıkıp sağlık görevlilerinin işini yapmasına izin vermeliydim.

28

Tek başıma veya başka bir Doğaüstü Birim Ajanı ile birlikte olsaydım eve gidebilirdim ama SWAT ile çalışmak, olayın nasıl geliştiğini anlatmak anlamına geliyordu, çünkü bizden biri yaralanmıştı.

Küçük masanın başına oturdum. Çok kötü bir kahveyi yudumlarken sert metal sandalyede kıpırdandıkça, pantolonumdaki kurumuş kanın çıtırtısını duydum. Karşımda, temiz takımlar içerisinde iki erkek oturuyor, aynı soruları ardı ardına soruyordu. Adamlara kızmaya başlamıştım.

Dedektif Preston, "Memur Hermes'in bacağı nasıl kırıldı?" diye sordu.

Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Uzun, zayıf ve keldi, gözlükleri uzun yüzü için fazla küçük ve yuvarlaktı. "Aynı soruları ardı ardına sormanızın sebebi, yorulup farklı bir

hikâye anlatacağımı düşünmeniz mi? Yoksa yapacak daha iyi bir işiniz mi yok?"

Gözlerimi ovaladım. Çok yorgundum.

"Bayan Blake..."

Kafamı kaldırdım ve dostça bir bakış atmadığımı biliyordum. "Ajan diyecekseniz. Ajan Blake! Bunu ya kasıtlı olarak unutuyorsunuz ya da piçlik olsun diye yapıyorsunuz; hangisi? Bu bir taktik mi yoksa sadece kaba mısınız?"

"Ajan Blake. Bir daha olmaması için, neler olduğunu anlamamız gerekiyor."

İkinci dedektif boğazını temizledi. Adama doğru döndük. Daha yaşlı ve kiloluydu, on yıldır spor salonu yüzü görmüyor olmalıydı. Beyaz saçları kısa kesilmişti ve yumuşak yüzüyle uyumluydu. "Benim anlamadığım şey Ajan, hem Ajan Brice hem de Memur Hermes'in kemiklerini kıracak kadar güçlü ve hızlı hareket etmen. Neden kendi adamlarınıza saldırdın?"

Başımı iki yana salladım. "Bu sorunun cevabını biliyorsunuz."

"Bir daha anlat."

"Hayır," dedim.

İkisi de sandalyelerinde irkildi. Daha kısa boylu olan gülümsedi. "Ajan Blake, bu standart prosedür."

"Olabilir ama benim prosedürüm değil." Sandalyemi geriye attım ve doğruldum.

Preston, "Otur," dedi.

"Hayır, ben federal bir görevliyim. Bu yüzden, siz benim patronum değilsiniz. SWAT olsaydım burada oturup sorularınızı cevaplamak zorunda kalırdım ama değilim. Bütün sorularınıza cevap verdim ve soruların değişmeye-

ceğini biliyorum, bu yüzden..." Elimi havada salladım ve kapıya doğru yürüdüm.

"SWAT ile çalışmak istiyorsan, biz izin verene kadar burada oturup sorularımızı cevaplamak zorundasın."

Başımı iki yana salladım ve gülümsedim.

Owens, "Komik olan nedir, anlamıyorum," dedi.

"Son duyduğumda, Brice ve Hermes'in durumu iyiydi, iyileşecekler."

Preston ayağa kalktı ve bana tepeden baktı. Umurumda bile değildi. "Hermes bir metre seksen santimin üzerinde ve onu duvara çarptın, vücudunda elinin izi kaldı. Ve Hermes'in arkasındaki vampir de duvara geçti. Bu standart prosedür değil Blake. Neler olduğunu anlamamız gerek."

"Kan testlerim elinizde. Anlamanıza yardımcı olacağına eminim."

"Altı farklı likantropi taşıyorsun ama şekil değiştirmiyorsun. Tıbbi bir imkânsızlık örneğisin."

"Evet, harika biriyim ve harika kıçımı eve götürüyorum."

Owens, "Hangi eve?" diye sordu.

Gözlerimi kısıp yüzüne baktım. "Ne?"

"Evin mi yoksa St. Louis'in Efendisi'nin kaldığı Lanetliler Sirki mi? Bu akşamki evin hangisi?"

"Bu akşam Lanetliler Sirki ama bu seni hiç ilgilendirmez."

"Neden orası?" diye sordu.

Yorgundum yoksa cevap bile vermezdim. "Çünkü bu akşam orada uyuyacağız."

Owens, "Biz derken kimden bahsediyorsun?" diye sordu. Soruyu soruş şeklinden, profesyonel hayatımdan çok, özel hayatımla ilgilendiklerini anladım.

Başımı iki yana salladım. "Size özel hayatımı anlatmak zorunda değilim Dedektif Owens."

"Aramızda, özel hayatının, sadakatini tehlikeye attığını düşünenler var."

"Benimle omuz omuza tehlikenin üzerine yürüyen kimse sadakatimi sorgulamıyor. Bugün benimle eve giren kimse sadakatimi sorgulamıyor. Beni ilgilendiren de bu."

Owens, "Senin, St. Louis'de SWAT ile çalışmak için çok tehlikeli ve önceden ne yapacağı tahmin edilemeyen biri olduğunu yazabiliriz," dedi.

Başımı iki yana salladım. Üzerimde yeleğim ve silahlarım olmadığı için şimdi bunu yapmak daha kolaydı. "Ne istiyorsanız onu yapın. Ne dersem diyeyim bir şey değişmeyecek. Cinsel tercihlerimi bana karşı kullanmaya karar vermişsiniz." Son cümleyi kasıtlı olarak kurdum, kuralları ben de biliyordum.

Owens, "Cinsel tercihlerini sorgulamadık Ajan Blake," dedi.

"Ben çok eşliliğe inanıyorum, bu yüzden birden fazla kişiyi sevebilirim. Siz ise misyoner pozisyonu seven tek eşli bir kadın olmamamın, sadakatimi etkilediğini iddia ediyorsunuz. Homoseksüel memurlara karşı da buna benzer bir şey kullanılmıyor muydu?"

Preston, "Bizim itirazımız, senin birlikte olduğun erkeklerin sayısına değil, onların şekil-değiştiren ve vampir olmasına," dedi.

"Öyleyse, vücutlarında bir hastalık olduğu için ayrımcılık yapıyorsunuz."

Owens, Preston'ın koluna dokundu. "Hiçbir şekilde ayrımcılık yapmıyoruz Ajan Blake."

"O zaman vampirlere ve şekil-değiştirenlere karşı ön yargılısınız," dedim.

Owens, "Tabii ki hayır, bu yasal olmaz," dedi. Preston'ın kolunu sandalyeye oturana kadar çekiştirdi.

Ben ayakta kaldım. "Bir hastalık veya cinsel tercih yüzünden ayrımcılık yapmadığınızı bilmem iyi oldu."

Preston, "Çok eşlilik bir cinsel tercih değil, bir yaşam tarzı seçimi," dedi.

"Komik, çünkü sorunun cinsel tercihlerim olduğunu düşünmüştüm. Ama cinsellik üzerine çalışmalar yapan bir psikologsan, haklı olduğunu söyleyebilirim."

Preston, "Öyle olmadığımı biliyorsun," dedi. Sesinden, öfkelenmeye başladığını anladım. Biraz daha zorlarsam bağırabilirdi ve her şey kameraya alınabilirdi.

"Senin uzmanlık alanının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok Dedektif Preston. Seks hayatım hakkında bir uzman gibi konuştuğuna göre, konuyla ilgilisin diye düşündüm."

"Ben seks hayatın hakkında hiçbir şey söylemedim."

"Özür dilerim, ben söylediğini düşündüm."

"Söylemediğimi gayet iyi biliyorsun."

"Hayır," dedim. Gözlerimdeki mutsuzluğu görmesini istedim ve sesimi soğuk bir öfke ele geçirmeye başladı. "Hayır, bilmiyorum. Aslında, yaratıklarla birlikte olduğum için, rozetime ve mesleğime olan sadakatimi sorguladın. Bu, benim de bir yaratık olduğumu düşündüğün anlamına gelir."

Owens, "Öyle bir şey demedim," dedi.

"Komik," dedim. "Çünkü ben öyle duydum. Demek istediğin başka bir şeyse lütfen beni aydınlat. Ne demek

istediğini söyle. Konuşmanın neresini yanlış anladığımı açıkla."

Ayakta, ikiliye baktım. Preston öfkeli bir bakış attı ama cevap veren Owens oldu. "Özel hayatını ve seks yaşamını sorgulayamayız. Likantropi veya vampirizmden muzdarip olanların, ülkedeki diğer insanlarla aynı haklara sahip olmadığını söylemek hiç uygun olmaz."

"Politikaya atılırsan haber ver de sana oy atmayayım," dedim.

Şaşkın gibiydi. "Öyle bir niyetim yok."

"Hah, biri politikacı gibi konuşuyorsa genelde niyeti budur," dedim.

Yüzü kızardı, sonunda öfkelenmişti. "Gidebilirsin Ajan. Aslında, gitsen daha iyi olur."

"Seve seve," dedim. Birbirlerine veya bana kızabilirlerdi. Bir daha SWAT ile birlikte çalışmamamı tavsiye edebilirlerdi. Ama bu sadece bir tavsiyeydi. Diğerleri de bu adamları benim kadar sevmiyordu. İstediklerini söyleyebilirlerdi ve hiç umurumda değildi. Ben eve gidiyordum.

29

Bir duş almak, birilerine sarılmak, bir şeyler yemek ve güzel bir seksin ardından uyumak istiyordum. Lanetliler Sirki'nin yemek odasının duvar vazifesi gören perdelerinin arkasından, sevgililerimden ikisinin tartıştığını duydum. Arkamda Nicky çantalarımdan birini, Claudia ise diğerini taşıyordu. Claudia, Nicky'den birkaç santim daha uzundu ve tanıdığım en uzun insanlardan biriydi –en uzun kadın olduğu kesindi. Siyah saçlarını her zamanki gibi atkuyruğu yapmıştı. Güzel yüzü açıktaydı. Narin bir güzellik değildi. Bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibi duran elmacık kemikleriyle, güç barındıran bir güzellikti. Hiç makyaj yapmadan bile çok etkileyiciydi, korumaların gayriresmi üniforması olan siyah pantolon ve siyah bir üst giymişti. Omuzları ve kolları kaslıydı. En ufak bir hareketinde kasları geriliyor ve dalgalanıyordu. Nicky'nin

omuzları daha genişti ama Claudia yanında küçük durmuyordu. Claudia uzun, güçlü ve tehlikeli bir kadındı. Silahlara ihtiyacı bile yoktu. Silahlar, Nicky için lezzetli bir pastanın üzerine koyulan süs gibiydi. Bir farekadın olduğu için benden daha hızlı ve güçlüydü, görüntüsü bunu belli ediyordu.

Claudia tehlikeliydi ama bizim tarafımızdaydı, böylesi daha iyiydi. Ayrıca, Nicky'nin aksine, bir bilinci vardı. Kendi kararlarınızı verebiliyorsanız, ne kadar ölümcül olacağınızı ayarlayabilirdiniz.

Yerin altına açılan mahzen kapısına benzer ağır kapının önündeydik. Perdeler, kapının birkaç metre içinde başlıyordu. Girişteki çıplak kayalardan ve kapıya kadar inen merdivenlerden sonra, altın, koyu kırmızı ve gümüş renkli perdeler, ilk defa görenler için büyük bir sürprizdi. Perdelere bakarken, içimden daha fazla gitmek gelmedi. Nathaniel ve Micah geceyi burada geçirecek olmasalar, arkamı dönüp evime giderdim.

Mephistopheles ile Asher'ın tartıştığını duyabiliyorduk. Asher, takma ismi Dev veya Devil olan sevgilisinin başka biriyle birlikte olmak istemesine kızmıştı. Sonra kadın korumalardan biri olan Kelly'nin sesini duydum.

"Yeter, buna bir son verin, tamam mı? Onunla yatmayacağım Asher; o senin olsun."

Dev, "Benim bir kadınla birlikte olmaya hakkım var," dedi. "Anlaşmamız böyleydi."

"Asher senin kadınlarla birlikte olmanı kabul etmiş olabilir ama bu konuda canını o kadar çok sıkacak ki içinden yapmak gelmeyecek."

"Kelly..."

"Hayır Dev, üzgünüm. Çok sevimlisin ama böyle bir muameleye maruz kalacak kadar sevimli değilsin; ayrıca, ben başkalarının erkekleriyle birlikte olmam ve senin de Asher'a ait olduğun belli. Aksi hâlde buna tahammül etmezdin."

Dev, "Ben biseksüelim, homoseksüel değilim. Bu yüzden, kadınlarla da birlikte olabilirim," dedi. "Kadınları bırakacak değilim, senin için bile."

Asher, "Demek hepsi yalanmış," dedi. Sesindeki çaresizlik ve öfke, derimin üzerine dökülen sıcak küller gibiydi. Jean-Claude'un sesinin seks ve aşk barındırabildiği gibi, Asher'ınki de negatif duyguları barındırabiliyordu.

Yüreğim ağzıma geldi, şimdi göğsümde bir sızı vardı. Kalbin kırılması diyorlardı buna. Ama gerçekte, kırılan şey kalp değildi. Sanki içinizi oyuyorlardı ve kendinizi içi boş hissediyordunuz. Asher'ı seviyordum ama aynı zamanda ondan nefret etmeye başlamıştım. Kendine güvensizliği ve çılgın kıskançlıkları hepimizi delirtiyordu.

Perdeler açıldı ve Kelly ortaya çıktı. Benden sadece birkaç santim uzundu, sarı saçlarını tepesinde sıkı bir topuz yapmıştı. Siyah tişörtü ve siyah kot pantolonu rengine çok uymuyor, siyahlar içerisinde öfkeden beti benzi atmış gibi duruyordu ama aslında öyle değildi. Kelly'nin yüzü solmaz, sadece çok öfkelendiğinde kızarırdı.

Kelimeleri hırlar gibi dile getirdi, sanki içindeki aslan da kükrüyordu. "Hepsi senin Anita. Bunlara nasıl katlandığını bilmiyorum."

"Seks gerçekten çok güzel," dedim. Omzumu silktim.

Başını iki yana sallayınca atkuyruğu da sallandı. "Benim seks kitabımda bu kadar saçmalığa katlanmayı gerektirecek kadar iyi bir numara yok."

Gerçeği dile getirdim. "Aşk insana saçma sapan şeyler yaptırabiliyor."

Bana baktı. "Hepsine âşık mısın? Bu nasıl olabilir?"

Üzerinde düşündüm. Onları sevdiğimi açıklamayı düşündüm ama hepsinin sevgisi aynı değildi. Yine de bunun, dostluktan veya şehvetten başka bir şey olduğuna emindim.

"Evet, görünüşe göre hepsine âşığım."

Göremediğim bir şeyi silercesine elini havada salladı. "Pekâlâ, artık senin erkeklerine dokunmayacağım. Benim için fazla karmaşıklar. Hiçbiri sadece seks yapıp başka şeyleri dert etmemeyi bilmiyor."

"Sanırım Dev biliyor," dedim.

"Evet ama Asher'a âşık ve esas arıza olan o."

Asher, "Seni duyabiliyorum," dedi.

Perdeye dönüp "Güzel!" diye bağırdı. "Duymana sevindim. Dev ile sadece ve sadece yattık, kendine güveni olmayan geri zekâlı. Ama hayır, sana göre işin içinde duygular da olmalı çünkü sen benden daha kadınsın!"

Jean-Claude, "Mephistopheles sana değer veriyor Asher, bunu biliyorsun," dedi.

"Biliyorum ama karşısına bir kaltak çıkınca hemen peşinden koşuyor ve orada olduğunu biliyorum Anita."

İç geçirdim ve perdeleri kenara çektim. Görünüşe göre, Asher hepimizle kavga edecekti.

"Söz konusu kaltaklardan biri olduğuma göre, sanırım üzerime alındım," dedim.

Arkamda Nicky ve Claudia ile birlikte odaya adım attım. Tartışmak istemiyordum ama bu, tartışmayacağım anlamına gelmezdi.

Diğer taraftan perdelerin arasına giren Dev'i gördüm, yatak odalarına veya mutfağa ya da başka bir yere gidiyordu. Bizi geride bırakacaktı ya da çok öfkeli olduğu için kendine güvenmiyordu veya çok şaşkındı. Asher'ın beni bütün sevgililerimden daha çok şaşırttığım biliyordum ve buna Cynric de dâhildi. Cynric'te en azından sorunun ne olduğunu biliyordum ama Asher'da... Sorunlarının sadece bir kısmına hâkimdim. Diğerlerini sadece Jean-Claude biliyordu ama dürüst olmak gerekirse, duygusal bir mayın tarlası gibiydi; asla neye basacağınızı veya ilişkinizin nasıl patlayacağını bilemezdiniz. Öfkelenmeye başlayınca, bundan çok sıkıldığımı düşündüm.

Arkasına döndü. Saçları, omuzlarının ve yüzünün etrafında altın dalgalar gibi alevlendi. Yüzünün bir yanını gizliyor, geriye, ışığa maruz kalan yüzünün kusursuz yarısını bırakıyordu. Buz mavisi gözlerinden sadece bir tanesi gözüküyordu. Öfkeliydi ama saçıyla yüzünün yaralı yarısını gizlemeyi unutacak kadar değildi. Mutlu olduğunda da bazen yaralarını gizlemeyi unutuyordu ama yüzüne çoğunlukla, altın renkli bir perdenin ardından bakıyor gibiydik.

Ceketi, gözlerinin rengini belirginleştiren soluk bir maviydi ve geniş omuzlarıyla ince belini açığa çıkartacak şekilde dikilmişti. Ceketiyle uyumlu ve kalçalarının kıvrımını belirginleştiren ipek bir pantolon giyiyordu. Ceketin içindeki gömlek beyazdı ve muhtemelen ipekti. Tepemizdeki Sirk'te giydiği sirk şefi kıyafetlerini çıkartmamıştı. Bir yerlerde mavi satenden, beyaz kurdeleli bir şapka olmalıydı. Onu her zaman giymezdi ama bununla neler yaptığını görmüştüm. O yüzden, iş kıyafeti olduğunu biliyordum.

Giysiler lezzetli görünmesi için dikilmemişti. Ama yine de benim gözüme çok lezzetli görünüyordu.

İnsanın kalbini durduracak bir güzellikle açığa çıkınca öfkemin bir kısmının yok olduğunu söylemek çok mu çocukça olurdu? Ben bunu düşünürken Jean-Claude'u kafamın içinde hissettim ve sakinleşmeme, sadece kusursuz görünümünün sebep olmadığını anladım. Asher'ı benden daha çok seven ve bunu yüzlerce yıldır yapan, Jean-Claude'du. Her zaman çok iyi geçinemezlerdi ve bir ara yüz yıllık bir küskünlük yaşamışlardı ama böyle bir güzelliğin karşısında çaresiz olan, Jean-Claude'un kendisiydi.

Asher'ın gözleri soluk mavi bir ateşle parıldadı. Saçlarının ardındaki gözü, sarı dalgaların arkasına gizlenen buzlu bir alev gibiydi. Gücü tüylerimi diken diken etti.

Nicky ve Claudia da içeriye adım attıktan sonra perdeler arkalarından kapandı. Ellerini boşaltmak için çantalarını yere koyduklarını duydum. Asher ile birbirimize hiç vurmamıştık ama bu gibi tartışmalardan sıkılan sadece ben değildim. Korumaların hiçbiri Asher ile sevişmiyordu. Ve hiçbiri, Jean-Claude'un anılarına sahip değildi. O yüzden, benden daha huysuzdular. Asher'ın canına okumak için can atıyorlardı.

Odanın diğer ucunda, göz ucuyla bir hareketlik fark ettim. Asher önümde Nicky ise yanımda durduğu için tam olarak göremiyordum. Fakat bunların, Jean-Claude'un korumaları olduğunu biliyordum. Genelde iki tanesi hep bizimle olurdu. Asher'ın, sevdiği birine vurduğuna dair bir anım yoktu. Jean-Claude sayesinde, son birkaç yüz yılın anılarına sahiptim ama kimsenin bizimle fiziksel mücadeleye girmemesinin birkaç sebebi vardı.

Asher parıldayan gözlerini bana çevirdi ve gücünün itiş kuvveti, benim içinden geçmeye çalıştığım, görünmez bir duvar gibiydi. Bir zamanlar gücü üzerime akar ve içimden geçerdi. Ama bu, bir zamanlardı. Şimdiki... Farklıydı. Karanlıkların Anası öldüğünden beri, şansını benim üzerimde denememişti. Asher bir defasında beni az kalsın öldürüyordu ama bir kazaydı, çünkü ben bu tarz vampir hilelerine karşı çok savunmasızdım. Şimdi ise olduğum yerde dikiliyordum ve gücü beni geriye itemiyordu. Beni etkileyen, güzelliğiydi. Harika seks ve bağlanmak, beni etkiliyordu. Birkaç metre uzağımdaki harika yüze bakarken, gösterişli kıyafetlerin altında nasıl bir potansiyel olduğunu bildiğimi düşündüm. Üzerime akıp zihnimi uyuşturmaya çalışan güç gibi soğudum, üşümeye başladım. Beni sakinleştirmeye veya kötü tavırlarını görmezden gelmeye ikna etmek için uğraşıyordu. Vampir güçlerini kullandığı için hile yapıyordu.

"Tartışmaları kazanmak için, kaç kez üzerimde vampir güçlerini kullandın?"

Gözlerini kırpıştırdı, göz kapakları gözlerinin alevini gizledi ve parlak maviyi altın renginde kirpikler kuşattı. Bir an için, kapağının yarısı açık, şeytani bir fırına baktığımı düşündüm.

"Kutsal nesnen parıldamıyorsa sana zarar vermiyorum, öyle dememiş miydin?"

Başımla onayladım. "Dedim ama belki de yanılıyorum. Belki de romantizmin beni kandırmasına izin veriyorsam haçım bunu sağlıyordur. Özgür iradeyle ilgili olabilir."

"Haçının, bu gibi durumları tartacak kadar zeki olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır, haçımın bağlı olduğu gücün, ki öyle olduğuna inanıyorum, içinde bulunduğum durumu tartacak kadar zeki olduğunu düşünüyorum."

"Belki de Tanrın beni zararlı biri olarak görmüyordur."

Omzumu silktim. "Belki."

Asher bana yaklaştı ve şimdi görüşümde, sadece altın renkli saçlarla çevrili muhteşem bir yüz ve parıldayan gözleri vardı. Dudaklarını kusursuz bir biçimde bükmüştü, Jean-Claude'un ilk tanıştığında hayran kaldığı şeylerden biri de buydu. Asher'm içindeki şeytanı dışarıya çıkartmak için üzerine kutsal su döken papazlar, ağzına dokunmamışlardı. Onlar bile, yüzünün meleksi güzelliğini bozmaya kıyamamışlardı. Her daim orada olduğunu bildiği yaralar, aslında sağ yanağının küçük bir kısmını lekeliyordu. Kusursuz ağzına doğru uzanan, tek bir uzun beyaz çizgi vardı. Sanki kutsal suyun yüzüne ne yaptığını görünce, bunu daha fazla yapmaya kıyamamışlardı. Bazen kötü bir şey yapınca üzerinize öyle bir farkındalık çökerdi ki hatanızı telafi etmeye çalışırdınız. Asher'a bunu yapan papazların, sonrasında daha iyi bir Hristiyan olup olmadıklarını veya Asher'ın sağ tarafını yaktıkları için inançlarını kaybedip kaybetmediklerini merak ediyordum.

Asher beni kollarına aldı ve bana dokunduğu anda vampir güçleri alevlendi. Vampirlerin güçleri, dokununca artardı. Beni kollarına alan, sanki beyaz atlı prensimdi. Yüzüne bakarken gözlerinin parıldadığını göremedim ve gücünün soğukluğunu hissedemedim. Birden göz kamaştırıcı bir güzelliğe bürünmüştü. Kafamın içinde hiçbir uyarı, ihtiyatlı olma tavsiyesi veya dur komutu yoktu. Beni öptü, dolgun ve yumuşak dudaklarını benimkilere

değdirdi. Karşılık verdim ve dudaklarımı, ağzımı, dilimi, dişlerimi kullanarak kendimi Asher'a bıraktım. Artık bir öpücükten çok, tadına bakmak gibiydi. Ellerimi, kollarımı, vücudumu, her yerimi Asher'a dolamaya çalıştım çünkü ona yeterince yakın olamıyordum. Elleri gömleğimi pantolonumun içinden çıkartırken ben de saten ceketine uzandım ve gömleğini çekiştirmeye başladım. Çıplak tenin çıplak tene değmesi çok iyi bir fikir gibi duruyordu. Acı ile birlikte, bakırımsı bir tat aldım. Kanın tadını aldığımı fark ettim. Ve bunu fark eder etmez, zihin oyunlarının içinden yüzeye çıkmaya başladım.

Asher'ı ittim ve öpüşmeye bir son vermeye çalıştım. Ama beni Asher'dan uzaklaşmaya zorlayan kan, onu, beni daha sıkı kavramaya zorladı. Ağzını benimkine kilitledi ve beni öpmeye devam etti. Dişleri kanımı akıtmasaydı harika bir öpücüktü.

Daha sert ittim, bu acılı ve aşırı duygu yüklü öpücüğe bir son vermek istedim, kollarını açmak için uğraştım. Ağzımı kapattığı için, *dur*, diyemiyor ve isyan edercesine sesler çıkartmakla yetiniyordum. Seks sırasında bağlanınca ağzımın kapatılmasını sevmeme sebebim buydu, güvenliğiniz kalmıyordu. Birine hayır deme imkânınız elinizden alınıyordu. Ağzınızı kapattırıyorsanız ya karşınızdakilere çok güveniyordunuz ya da hayır dememeyi arzuluyordunuz. Uçurumdan aşağıya atlayıp kendini baskın olanın eline bırakmak gibi bir şeydi. Nathaniel bunu rahatlatıcı buluyordu ama ben bulmuyordum.

İnsan olsam, Asher'a zarar vermeden elinden kurtulabilirdim. Ama ben bir insandan daha güçlüydüm. Zaten insan olsam, dişleri ağzımda olmazdı.

İnsan olsaydım Asher'ı sevmezdim. Çünkü gözümde Asher olmazdı.

Beni çok sıkı tutuyordu ve kurtulmak için tek seçeneğim Asher'a kalıcı bir zarar vermek veya daha sonrasında ihtiyacım olabileceği yerlerini incitmekti. Sırtımda kollarını daha sıkı birleştirdi ve bir elini başımın arkasına atıp saçlarımı tuttu. Doğru zamanda doğru yerde olsaydık şimdi kendimi Asher'a bırakmam gerekirdi ama değildik. Asher'ın öpücüğü derinleşti ve sivri dişleri dudaklarıma tekrar geçti. Acı dolu bir ses çıkarttım ve ağzımı kapatmasına rağmen bir çığlık attım. Asher'ı itmekten vazgeçtim ve vücudumu onunkine biraz daha yaklaştırdım. Keyif almaya başladığımı düşünüyor olmalıydı çünkü elleri gevşedi, beni eskisi gibi boğmadı. Bacağımı onunkinin arkasına koydum ve dizine baskı uygulayıp Asher'ı yere serdim ama beni bırakmadı. İkimiz birden yere düştük, ama birlikte düşüyorsak ve beni öpmeye devam edecekse, dizimi hoşuna gitmeyecek bir yere koymalıydım. Ama o yeri çok seviyordum. Asher'a zarar vermek istemiyordum. Sizden daha güçlü ve zarar vermeyeceğiniz birinin elinden kurtulmak çok zordu. Lanet olsun!

Sıcak bir enerjiyi hissettikten sonra, bir el, omzumu ve Asher'ınkini kavradı. Sıcak ve yanık çimenlerin kokusu, gelenin bir aslan olduğunu haber veriyordu. Bir saniye sonra, Nicky'nin yardıma koştuğunu anladım. Sonra Asher'ın gücü bir tokat gibi patladı ama hedef Nicky veya ben değildim.

Diğer eller Nicky'yi kavradı ve sarışın saçlarla bronz bir ten gözüme ilişti. Gelenin Ares olduğunu biliyordum ve ikili bizden uzaklaştı. Asher'ın çağırdığı hayvan sırtlandı.

En yakındakine uzanmıştı. Ares'in bize olan sadakati veya tercihleri, Asher'ın büyüsüne karşı koyacak kadar güçlü değildi.

Tepeden tırnağa silahlıydım, yakın dövüşte Asher'dan daha iyiydim. Fakat Asher'ı öldürmek veya zarar vermek istemiyorsam hiçbiri işe yaramazdı. Hırlamalar ve homurtulardan, Nicky'nin yanıma gelmek için mücadele ettiğini anladım.

Sonra farklı eller Asher'ın saçlarını ve benim omzumu kavradı. Derisinin kokusunu almadan yükselen enerjiden, gelenin Cynric olduğunu anladım.

Asher sırtımdaki ve saçlarımdaki ellerini sıktı. Ağzımın içine bir kahkaha attı. Cynric'in ne yapması gerektiğini bilmediğini düşünüyor ama yanılıyordu.

Cynric omzumu bıraktı ama vampiri saçlarından tutup yüzünün yanına sert bir darbe indirdi. Taze kanın tadını aldım. Ama kan, benim değildi. Asher beni öpmeyi, ısırmayı bıraktı. Bir an için yerde altımdaydı, bir saniye sonra ben yana devrildim. Ben kan tükürürken, Asher yerden kalktı. Cynric güçlü ve atletikti, bizimle birlikte yakın dövüş eğitimi alıyordu ama hiç gerçek bir dövüşe girmemişti. Eğitim, bu gibi şeyler için tam bir hazırlık sayılmazdı. Asher yüzlerce yıldır dövüşüyordu. Dövüş sanatlarından örnekler sergilemedi. Eski tarzda, Cynric'in çenesinin altına bir yumruk attı. Yumruk Cynric'in ayaklarını yerden kesti ve onu geriye savurdu. Cynric sırtüstü yere düştü ve yerinden kalkmadı.

Asher birden Sin'in tepesinde belirdi ve saçları şimdi altından alevlere benziyor, gözleri parıldıyordu. Gücü vücudunu ele geçirdiği için, derisi neredeyse kristal gibi şeffaftı. Cynric'in üzerine çıkarken, insanlığını geride bıraktı.

Yere kan tükürdüm ve doğruldum ama ne yapacağımı bilemedim. Silahımı çekebilirdim ama Asher'ı vuramazdım, bunu biliyordu. Asher elini uzattı ama Nathaniel, birden ikisinin ortasında belirdi. Daha önce hiç böyle büyülü bir hızla hareket ettiğini görmemiştim.

Nathaniel basit ve berrak bir biçimde, "Hayır," dedi.

Bağırmadı ama bu kelime, sanki bir haykırıştan daha güçlü çıktı. Tek bir *hayır,* odada yankılandı.

Asher gururla sırtını dikleştirdi, gücüyle parıldıyordu ve korkunç bir güzelliğe sahipti. Asher'ı durduran, şiddet değil farklı bir güç olmuştu. Kadınların yüzlerce yıldır anladığı bir güçtü. En güçlü erkekler bile, sevdikleri birinin kararlılığı karşısında zayıf düşerdi.

Nathaniel, Asher'ın önünde eğilmiş durumdaydı ama ondan daha güçlüydü. Vampir ile avı arasındaki Nathaniel, artık kimsenin evcil hayvanı değildi. Yerdeydi, tek bir parmağını bile Asher'a doğru uzatmadı ama yerinden kıpırdamayacağı belliydi. Nathaniel görünmez bir çizgi çekmişti ve vampir onu geçecek olursa, açılacak yaraları bir sargı bezi kapatamazdı. Bunu nasıl anladığımı bilmiyordum ama Asher da neler olduğunu anladı. Çünkü yerinden kıpırdamadı ve Nathaniel'ın kendisini durdurmasına izin verdi.

Nathaniel tekrar, "Hayır," dedi.

Dövüş sesleri kesildi. Kafamı çevirince, Nicky'nin ayakta dikildiğini gördüm. Ares yerde, perişan hâldeydi. Cynric'den daha kötü durumdaydı, hem kanı akıyordu hem de birkaç yeri kırılmıştı.

Jean-Claude yanıma çömelip yüzüme dokundu ve parmak uçları kanlandı. "Yeter!" Sesi odada yankılandı, taşlar-

dan ve perdelerden sekti, sanki gölgeler bile ağzından çıkan kelimeyi tekrarladı. "Yeter, yeter, yeter!"

Asher yaşayan ölü olarak geçen hayatının aşkına döndü. "Önce çocuk vurdu."

Jean-Claude kendisine bakmak için çenemi havaya kaldırdı. Şimdi gece yarısı mavisi gözlerine ve siyah bir dantele benzeyen kirpiklerine bakıyordum. Acı verecek kadar güzel bir yüzü vardı, siyah bukleleri omuzlarından sırtına dökülüyordu. Yüzündeki endişeyi gizlemeye çalışmadı. Ya da ne kadar endişelendiğini görmemi istiyordu. "Ne durumdasın *ma petite*?"

Başımı iki yana salladım. Alt dudağımdaki kanı sildim. "İyiyim."

Dudağımı sildi ve beyaz derisinde taze kanın izi kaldı. "İyi değilsin."

"Sen veya Ares'ten daha iyiyim."

Başıyla onayladı ve beni alnımdan öptü. "Üzgünüm *ma petite*."

"Ne için?" diye sordum. Claudia'ya seslendi. "Bir sandalye getir."

Claudia beni ayağa kaldırdı ve gerçekten yardıma ihtiyacım varmış gibi duruyordu. Sin belki de Asher'a vurduğunda bana düşündüğümden daha çok zarar vermişti. Ya da başıma aldığım darbe, sistemim için tahmin ettiğimden daha büyük bir şoktu.

Jean-Claude ayaktaydı ve Asher'a döndü. "Beni zayıf gösteriyorsun Asher. Ben senin arzu ettiğin efendi olamam çünkü seni çok seviyorum. Bu yüzden de senin arzu ettiğin kadar sert olamıyorum. Anita da bir başkası olsa, bunların kendisine yapılmasına asla izin vermezdi."

Claudia beni sandalyelerden birine oturttu. Oturdum ama başım dönüyordu, sadece kanama yüzünden olduğunu sanmıyordum.

"Beni geriye kalanlardan daha çok sevmiyor Jean-Claude, bunu biliyorum." Asher'm sesi kabaydı, çirkindi.

Jean-Claude, "Bunun modern terimi çok eşlilik," dedi. "Biz öyleyiz. Birden fazla kişiyi sevebileceğin anlamına geliyor Asher."

"Anita ben senin yanma dönmeden önce de buradaydı ama kaplan Envy için aynısı geçerli değil. Sen ve kurt kralın Richard bana cenneti bir anlığına gösterdiniz ama sonra ikinci bir kadınla birlikte olmaya başladınız. Ben yatağında sana yetmedim, Anita sana yetmedi, diğer erkekler yetmedi, hep bir kadın olmalıydı."

"Seni seviyorum, sana âşığım, benden daha ne istiyorsun?"

"Sadece Anita ve benimle birlikte olmanı istiyorum."

"Ona kapalı çok eşlilik diyorlar," dedim. "Nathaniel bana açıkladı. Tek eşlilik gibi ama bir kişi fazla." Gırtlağımı temizlemek zorunda kaldım. Kanın tadı taze ve güçlüydü. Lanet olsun. İnsan olsaydım, ağzımın içine dikiş atılması gerekecekti.

"Jean-Claude ve Richard, Envy ile birlikte oluyorlar. Buna neden itiraz etmiyorsun?"

Asher bana bağırıyordu.

Envy, yanımıza taşınan yeni altın kaplanlardandı. Dev'in kuzeniydi. Uzun boylu, görkemli ve göz kamaştırıcı bir kadındı. Altın kaplanların hepsi böyleydi.

"Çünkü ben on beş erkekle daha yatıyorum. Yataklarına Envy'yi aldılar diye itiraz etmem hiç adil olmaz," dedim.

Sesim kabaydı, öksürdüm ve gırtlağımı temizlemeye çalıştım, taze kanın tadını tekrar aldım. Kanı ya yutacak ya da yere tükürecektim. Zemin taş olsa tükürürdüm ama şimdi halı kaplıydı. Yeni halıya tüküremezdim.

"Aşk adil değildir Anita. Aşk, dünyadaki en adaletsiz şeylerden biridir. Envy'nin yatakta senden daha iyi olup olmadığını merak etmiyor musun?"

Kaşlarımı çattım ve başımı iki yana salladım. "Hayır."

"Ah, senden daha iyi olamayacağını düşünmek çok küstahça."

"Ben herkese yetişemem Asher. Richard normal yaşamında da başka kadınlarla birlikte. Jean-Claude'dan oturup beni beklemesini istemek hiç adil değil çünkü ben de birileriyle birlikteyim."

"Gerçekten âşık olsaydı beklerdi."

"Bu kuralı kim koydu?" diye sordum.

"Dev sana sahipken başka kadınlarla birlikte olmak istiyor; bu seni rahatsız etmiyor mu?"

Düşündüm ve başımı iki yana salladım. "Birkaç hafta önce bunu konuştuk. Seksi seven biri ve ben zamanımın büyük bir kısmını Jean-Claude, Micah, Nathaniel ve seninle geçiriyorum."

"Ah, hayır, çocuğu da say. Her geçen gün onunla daha çok vakit geçiriyorsun."

Güzel ve küstah yüzüne baktım. "Ona kasıtlı olarak çok sert vurdun. Sin'i kıskanıyorsun."

"Bir çocuğu kıskanmam çok saçma olur."

"Evet, öyle olur," dedim.

"Envy seni kıskanıyor," dedi. "Sen ortaya çıkar çıkmaz, Jean-Claude'un yanından ayrılmasından nefret ediyor."

"Jean-Claude'un davranışlarıyla ilgili bir sorunu varsa, onunla konuşması gerek."

Asher, Jean-Claude'a döndü. "Jean-Claude, Envy seninle bunu konuştu mu?"

"Hayır."

Asher bana döndü. "Damian'ın kız arkadaşı Cardinale, sen parmağını bile oynatsan Damian'ı yanından alabildiğin için senden nefret ediyor."

Tekrar omzumu silktim. "Cardinale ve Damian ile bunu konuştuk. O günden sonra Damian ile birlikte olmadım. Ek eşliliği denemek istiyorlarsa kendi seçimleridir."

"Bunlar neden seni rahatsız etmiyor? Neden kıskanmıyorsun?"

"Bilmiyorum," dedim. Ve gerçek buydu. Bana öğretilen ilişki kavramının dışına o kadar çok çıkmıştım ki artık hiçbir şey umurumda değildi. "Bizim bir sorunumuz yok Asher."

"Benim var."

Jean-Claude odanın ortasına yürüdü ama aramıza girmedi, yine de dikkatleri üzerine çekti. "Seni seviyorum Asher. Anita seni seviyor. Mephistopheles seni seviyor. Nathaniel seni seviyor. Narcissus seni seviyor."

Asher'in gırtlağından boğuk bir ses çıktı.

"Evet ama sen Narcissus'u sevmiyorsun. Yerel sırtlanların lideri seni takıntı hâline getiriyor ama sen onu istemiyorsun. En azından onun istediği gibi istemiyorsun."

"Narcissus benim ilgimi çekmeyi seviyor Jean-Claude."

"Ona şüphem yok ama o seni yeterince sevemiyor, ben seni yeterince sevemiyorum, Mephistopheles seni yeterince sevemiyor, Anita seni yeterince sevemiyor, Nathaniel

seni yeterince sevemiyor. Sana hiçbir zaman yetmiyor Asher. Sonunda, senin kendini sevmemen hepimizi yeniyor."

Asher, "Çok felsefi," dedi. Kelimeleri sırıtır gibi söylemişti.

Jean-Claude, "Sırtlanların baskın grup olduğu, bir efendiye ihtiyaç duyan bir şehir buldum. Bence o şehri ziyaret edip sana uygun olup olmadığına bakmalısın," dedi.

Asher bakışlarını Jean-Claude'un üzerine dikti. "Bu ne demek Jean-Claude?"

"Mesajın gayet açık olduğunu düşünüyorum."

"Beni St. Louis'den kovuyor musun?"

"Hayır, gidip bu yeni şehrin sana ve güçlerine daha uygun olup olmadığına bakmanı söylüyorum."

"Sadece bir çocuğa vurdum diye beni dışlayacak mısın?"

"Sevdiğim kadım, insan hizmetkârımı yaralamana izin verdim. Seni Anita'dan söküp alan, Sin'in yumruğu değil benimki olmalıydı." Çok kızmadıkça ismimi söylemezdi. İyi ki kızdığı kişi ben değildim.

Asher duyduklarına inanamıyor gibiydi. "Nathaniel ile yatak odasındayken, ona şimdikinden daha çok zarar verdim."

"O zaman rızası vardı. Şimdi yoktu."

"Ya bu yeni şehri sevmezsem?"

"O zaman bizi ara. Öfkemiz dindiyse belki aramıza geri dönmene izin veririz."

"Beni sürgüne gönderiyorsun?"

"Seni hayatta nelere değer verdiğini düşünmen için uzaklara gönderiyorum. Kıskançlığın, mutluluğunu yok ediyor Asher. Bu özelliğini unutmuşum." Başını iki yana

salladı. "Hayır, unutmayı tercih etmişim ama sen bana tekrar hatırlattın. Kendine güvensizliğin, bütün ilişkilerini berbat etti."

"Söylesene Jean-Claude, ölmeden önce Julianna ile beni terk etmeyi düşünüyor muydunuz?"

"Sana tekrar yemin ediyorum, belki yüzüncü kez söylüyorum, hayır. Senin kıskançlığından konuştuk, taleplerinden konuştuk ama seni seviyorduk. Seni seviyordu."

Asher, "Seni daha çok seviyordu," dedi.

"Ve işte. Senin zayıflığın."

"Zayıflık? Birinin bir kez olsun beni senden daha çok sevmesini istemek mi?"

"Belle Morte beni senden daha çok sevmiyordu Asher."

"Yalancı."

"Eşyalarını topla."

Asher, "Ne kadarlığına gidiyorum?" diye sordu.

"En az bir ay."

Asher, "Beni gönderme," dedi.

Jean-Claude yerde inleyen Sin'i işaret etti. Nathaniel, yanına çömelmişti. Nicky şimdi Ares'in nabzına bakıyordu, çok sert vurduğunu düşünüyor olmalıydı.

"Herkes hayatta ama bunun sebebi sen değilsin Asher. Sen benim *témoin*'imsin, sağ kolumsun ama yine de bunları yaptın. Sadece çocukça değil aynı zamanda düşüncesizce bir hareketti. Kindarsın. Senin kinin yüzünden, yüzlerce yıl boyunca bir kasabadan diğerine gitmek zorunda kaldık. Çünkü Julianna'nın ve benim birlikte olmam için baştan çıkarttığın bütün erkekleri ve kadınları kıskanıyordun. Onları paralarından veya kanlarından ayırmak istiyordun. Ama bizim işimizden keyif almamızı istemiyordun."

Asher, "Ben de keyif aldım," dedi.

"Aldın ama kaç tane kadın veya erkeği baştan çıkarırsan çıkart, her zaman aklın bizim erkek arkadaşımız veya kız arkadaşımız olanlardaydı."

Asher, "Jean-Claude..." dedi. Elini uzattı.

"Git ve eşyalarını topla, yarın akşam bahsettiğim şehri görmeye gideceksin."

"Lütfen..."

Jean-Claude, "Bu tavırlarına sonsuza kadar sabrederim mi sanıyorsun?" diye bağırdı. "Bize zarar vermene engel olmak için hiçbir şey yapmam mı sanıyorsun?"

Asher ellerini yanına indirdi. "Senin için Sirk'i kim idare edecek? Sirk yöneticin kim olacak?"

"Bir süre ben idare ederim."

"Suçlu Zevkler'i kim idare edecek? Sahnedeki yerini kim alacak?"

"Jason benim müdür yardımcım ve kulübü güzel yönetiyor."

"Ama sahnedeki Jason, sen olamaz."

"*Non*. Ama sahnede kendisi olmak konusunda çok iyi ve bu kadarı yeterli."

Asher, "Suçlu Zevkler'de sahneye çıkmazsan müşteri kaybedersin," dedi.

Jean-Claude, "Belki," dedi.

"Hayır," dedim. Ayağa kalktım. Claudia elini uzattı ama ben öfkeli bir bakış atınca geri çekildi.

"Neye hayır *ma petite*?"

"Nathaniel ve Nikki bu hafta sahneye çıkacak." Nikki, Nathaniel'ın benim için bulduğu sahne ismiydi ve Nicky bize gelmeden önce bulunmuştu. Nathaniel ve Jean-Claude

bazen, kulüp para kaybetmesin diye beni sahneye çıkmaya ikna ederdi. Ben Jean-Claude'un *ardeur*'üne sahiptim ve Nathaniel'ın yardımıyla bunu kullanarak, izleyicilerin katılımını sağlayabiliyordum. Suçlu Zevkler internet sitesine gelen mesajlarda, insanlar Nikki'nin geri dönmesini istediklerini söylüyorlardı.

Asher, "Sahneye çıkmaktan nefret ediyorsun," dedi.

Omzumu silktim. "Nefret etmiyorum, sadece sevmiyorum. Ama bir süre işimizi görecekse idare ederim."

"Efendim ve şehrim için vazifelerimi yerine getirmediğimden, sen mi getireceksin?"

"Ben öyle bir şey demedim. Sen çok güzelsin ve harikasın ama kocaman bir bebeksin." Taze kanı, elimin tersiyle sildim.

"Sana zarar vermek istemedim," dedi.

"Bunu daha önce de söylemiştin. Gerçekten samimi olsaydın Asher, bunu söylemeye devam etmezdin."

Nicky, "Ve şunu söylemeliyim, Anita'ya öyle çok zarar verdin ki iyileşene kadar kimseye oral seks yapamayacak," dedi. "O senin değil. Diğerleriyle seks yaşamını etkileyecek kadar ona zarar verip bunu affetmesini bekleyemezsin."

"Sen sadece korumasın, kassın ve Anita'nın Gelini'sin. Beni azarlayamazsın."

Jean-Claude, "Ama ben azarlayabilirim," dedi. "Nicky haklı. Sevgililerinin eğlencesini yok ettin ve bunu yapmak sana düşmez. Onun efendisi benim."

"Sen Anita'nın efendisi değilsin. Bunun için kontrol gerekir ve onu hiçbir zaman kontrol etmedin."

"Onu sevmek için ona sahip olmam gerekmiyor Asher. Senin için sevgililerin, arzu ettiğin gibi kullanabileceğin,

istediğini yapabileceğin evcil hayvanlardı ama en önemlisi onlara sahip olmandı."

Asher, "Sevgiden emin olmanın nesi kötü?" diye sordu.

"Ben Anita'nın beni sevdiğine eminim, o da benden emin."

"Ama Nathaniel'ı ve Micah'yı daha çok seviyor. Çocuk da ona hayran."

Nicky, "Ben de Anita'yı seviyorum," dedi.

Asher, "Ama o seni sevmiyor," diye tükürdü. İncitmek için söylenmiş bir cümleydi.

Nicky, "Anita'nın duygularını çoğunlukla hissedebiliyorum," dedi. "Benim için neler hissettiğini biliyorum. Hayatındaki yerimden memnunum. Ya sen?"

Asher, Ares'in baygın bedeni başında dikilen Nicky'ye doğru bir adım attı.

Jean-Claude, "Asher, eşyalarını toplamak için fazla zamanın yok," dedi. "Git ve zamanını burada boşa harcama."

Asher önce Jean-Claude'a, sonra bana baktı. Sonunda Sin'i yerden kaldırmaya çalışan Nathaniel'a döndü. "Özür dilerim."

Nathaniel, "Jean-Claude haklı," dedi. "Biz seni ne kadar çok seversek severim, sen kendinden nefret ediyorsan bu her şeyi yok ediyor."

"Nathaniel..."

"Sin benim kardeşim Asher. Sen yeterince sevilmediğini düşünüyorsun diye onu kaybedemem."

"O kadar sert vurmadım."

Nathaniel, Sin'e sarıldı. Genç adamın bakışları hâlâ odaksızdı, neler olduğunu hatırlamıyor gibiydi. "Şehrin Efendisi senden bir şey istedi; emre itaat et," dedi.

Nathaniel'ın sesinde hiç böyle soğuk bir öfkeye şahit olmamıştım.

"Git," dedim.

Jean-Claude, "Şimdi," dedi.

Asher bir şey diyecek gibi oldu ama sonra vazgeçti. Başıyla onayladı, arkasını döndü ve odasına doğru gitti. Eşyalarını toplayacak ve çantalarını hazırlayacaktı. Lanet olsun, bunun zamanı çoktan gelmişti.

30

Yerin altındaki revirin yataklarından birinin kenarında oturuyordum. Doktor Lillian'ın lastik eldivenleri, ağzımın içinde dolaşırken bayat balon gibiydi. Kısa, gri saçları, şimdi kulaklarını kapatacak kadar kısaydı ama hâlâ ilk tanıştığım zamanki ufak tefek, zayıf ve işinin ehli kadındı. Elbisesinin üzerine beyaz bir önlük geçirmişti. Böyle yapmak, sürekli kıyafet değiştirmekten daha kolaydı.

Lillian insan dünyasında popüler bir doktordu ama bunun sebebi, farekadın olduğunun bilinmemesiydi. İnsanlar, kendilerine likantropi bulaştırmasından korktuğu kişiler tarafından tedavi edilmek istemezlerdi ama fareler de kurtlar veya leoparlar gibi romantik değildi. Şekil-değiştiren olacaksanız, büyük ve seksi bir şey olmak isterdiniz, fare değil.

"İnsan olsaydın dikişlere ihtiyacın olurdu," dedi. Parmaklarını ağzımdan çekti. Eldivenlerini çıkarttı ve üzerinde tıbbi atık çıkartmaları olan büyük bir çöp tenekesinin içine attı. Buradaki kanlar genelde bir şekil-değiştirene veya vampire aitti. Bir eldivendeki veya sargı bezindeki kana dokunarak vampirizm kapmazdınız ama yine de bulaşıcı bir hastalık olarak kabul ediliyordu. Kirli hastane atıklarına dokunarak vampir olamazdınız ama aklıma gelmişken...

"Dr. Lillian, insanlar hastane atıklarından likantropi kapabilirler mi?"

Şaşkın gibiydi, sonra düşüncelere daldı ve sonunda gülümsedi. "Emin değilim ama hastanelerde protokol öyle."

Perdeler aralandı ve Jean-Claude içeriye girdi. Siyah deri pantolonu ve uyumlu ceketi içinde hâlâ kusursuz görünüyordu. Derilerin ortasındaki beyaz gömleği, her zamanki gibi dantelliydi. Orijinal yüzyılından çıkmış gibiydi. Gerçi o döneme ait anılarım sayesinde, gömleğin modern malzemelerden, vücuduna oturacak şekilde dikildiğini biliyordum. Eskisi gibi bol bir gömlek değildi. Tarzı antika gibiydi ama gerçekte değildi. Kıyafetlerinin büyük bir kısmı böyleydi, eski günlerin dokunuşuna sahipti. Seksi kulüp kıyafetleri veya seksi günlük giysiler olduklarını söyleyebilirdim. Jean-Claude'u seksi veya dramatik olmayan bir kıyafetin içinde görmemiştim.

Dr. Lillian, "Anita," dedi.

Şaşırdım ve başımı çevirip doktora baktım.

Mutsuz sesler çıkarttıktan sonra Jean-Claude'a döndü. "Hâlâ biraz şokta. Daha önceki polis işi, sonra gelen kavga, yaralanması ve Cynric hakkında endişelenmesi. Hepsinin karışımı gibi..." Durdu ve kafasını kaldırdı. "Asher için

üzgünüm. İkiniz için de ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum."

"Teşekkürler Lillian. Ona değer vermediğini biliyorum."

"Arkadaşlarımın kime âşık olduğunu sorgulamak, huyum değildir Jean-Claude."

"Beni arkadaşın olarak görmene sevindim," dedi. Sesini dinlemek çok güzeldi ama bu duygusuz ses tonuyla ne söylese aynı olurdu. Lillian'ın kendisini dostu olarak görmesine sevinmediği için değildi, herhangi bir duygusunu belli etmemeye çalıştığında bu ses tonunu kullanırdı. Polis yüzünü takınıp polis ses tonuna bürünmek gibiydi. Benim polis yüzümü de okumak zordu ama biraz kırılgan ve alaycı olduğunu söyleyebilirdim. Jean-Claude'un polis yüzü ise çok güzeldi, baştan çıkarıcıydı. O yüz ifadesinin, benim zombileri kaldırmakla ilgili müşterilerle konuşurkenki gülümsememe benzediğini söyleyebilmek için, Jean-Claude'u yakından tanımanız gerekti. Polis işleri çok fazla zamanımı almaya başlamıştı.

Lillian gülümsedi ama karşısında duran vampirin yüzünü inceledi, hoş maskenin ardını görmeye çalıştı. Kadını kandırmak, birçoğundan daha zordu. "Anita'yı büyük küvetine götür ve temizlenmesine yardım et. Yaralar iyileşene kadar kanaması olacak. Bunun keyfini çıkartabilirsin."

"İnsan olsaydı kaç dikişe ihtiyacı olurdu?"

Lillian başını önce önüne eğdi, sonra havaya kaldırdı. Jean-Claude ile göz göze geldi. Hayır, yanılıyordum, aslında Jean-Claude'un çenesinin köşesine bakıyordu. Vampirlerle konuşurken gözlerine bakmamak standart prosedürdü. Sadece benim gibi bu güçlere karşı direnci olanlar aksini yapabilirdi. Fakat farekadın olmak bu vampir güçlerine

karşı bağışıklık sağlamıyordu. Jean-Claude'u dostu olarak görse de gözlerine bakamaması ilginçti. Ama ilgi çekici olmayan bir biçimde ilginçti. Lillian benim şokta olduğumu söylemişti ve haklıydı. Hiçbir şey çok önemli gelmiyordu.

"On, belki de on beş dikiş," dedi. Sanki bu soruya cevap vermek istemiyordu. "Bu, Asher'a daha fazla kızmana sebep olmasın lütfen."

"Ona ne kadar kızdığım neden umurunda?"

"Çünkü sen adilsin ve şimdiye kadar aşırı tepki vermedin. Bu özelliğini seviyorum. Seni iyi bir lider yapan şeylerden biri de bu."

"İstediğini yaptırmak için bana iltifat ediyorsun."

Farekadın gülümsedi ve yüzündeki çizgilerin hepsi birden göründü. Daha önceki genç Lillian'ın bir örneği gibiydi. Birden güzelleşti. Şimdiye kadar Lillian için hiç böyle düşünmemiştim. Yüzünün biraz kızardığını fark ettim. Jean-Claude'un kadınlar üzerinde böyle bir etkisi vardı.

"Benim dişiliğim senin standartlarında değil ama evet, sabırlı ve adil olmanı, ihtiyacımız olan lider olmanı istiyorum."

"Dediğin gibi, *ma petite* iyileşecek. Kalıcı bir hasar kalmayacak." Ama sesi, hoş bir tılsıma sahipti. Lillian'ı Jean-Claude'un neler hissettiğini merak ettiği için suçlayamazdım.

"Kesinlikle," dedi.

Jean-Claude yanıma geldi ve elimi tuttu. Masadan inmek için yardımına ihtiyacım yoktu ama centilmen olmak isteyen erkeklere bu fırsatı vermeliydim. Karşınızdakinin cesaretini kırmak yerine cesaret vermeniz gereken durumlar artık nadir bulunuyordu. Yardımıyla masadan indim.

"Sin nasıl?"

"İyi. Nathaniel ve Micah, beyin sarsıntısı geçirmesin diye sürekli yanında kalıyorlar."

"Güzel," dedim. Ama sesim uzaklardan gelir gibiydi. Bana yol göstermesine izin verdim. Birini takip etmeye hazırdım ve Jean-Claude fena bir seçenek değildi.

Nicky ve Claudia arkamızda yerlerini aldılar. Nicky'nin gözünün yakınında bir sargı vardı ve etrafı morarmaya başlamıştı. "Ares nasıl?" diye sordum.

Nicky, "Beyin sarsıntısı, kırık bir kol ve bacak," dedi.

Ben durunca Jean-Claude da durdu. Nicky'ye döndüm. "Ares özel kuvvetlerde keskin nişancılık yaptı ve sen birkaç dakika içinde bunu başardın."

"Dediğin gibi, o özel kuvvetlerden, ben değilim. Dövüşü en kısa süre içerisinde bitirmem gerekiyordu, aksi hâlde şimdi hastanede olurdum."

"O kısma itirazım yok Nicky. Sadece..." Ne diyebilirdim? "Antrenmanlarda Ares senden daha iyiydi."

"O, antrenman Anita. Ringde birbirimize gerçekten zarar vermiyoruz ve orduda da buna sıcak bakılmaz."

"Sanırım öyle. Ne demeye çalışıyorsun?"

"Ben aslanadamım Anita. Ares bir sırtlanadam. Sırtlanlar sağlamdır ama aslanlar gibi birbiriyle savaşmaz. Bizde erkekler sürü liderine meydan okur veya dersini alır ya da ölür."

Bir şeyi fark ettim ve bunu daha önce düşünmediğim için kendimi aptal gibi hissettim. "Payne ve James'in, farelerin kiralık askerleri para kazanmak için gönderdiği gibi bir göreve gönderildiğini sanıyordum ama öyle değil. Değil mi?"

"Nasıl bir cevap istiyorsun?" diye sordu.

"Gerçeği," dedim.

Başını iki yana salladı. "Hayır, gerçeği istemiyorsun. Senin bu gibi konulardaki ahlak anlayışın farklı ve sonra beni St. Louis aslanlarının Rex'i yaptığın için pişmanlık duyarsın. Kendini suçlarsın, beni suçlarsın ama öfkeni benden çıkartırsın. Öyle olmasını istemiyorum."

"Öyleyse, onları öldürdün."

"Beni öldürmelerine engel olmak için, evet, öldüler ama ben yapmadım. Kelly ve birkaç aslan daha bana yardım etti. Sürüdeki baskın aslanların büyük bir kısmı Payne ve Jesse'ye destek verseydi işim biterdi. Ama bana destek oldular. Benim daha iyi bir lider olduğumu, Jean-Claude'la ve seninle daha iyi bağlantılarım olduğunu düşündüler. Ben lider olursam, aslanların daha iyi korunacağına inanıyorlar."

Payne ve Jesse'yi düşündüm. Ölümleri benim için bir şey ifade etmeliydi ama etmedi. Uyuşmuş gibiydim, sanki her şey çok uzaktı. Ağzımda ufak tefek acılar açığa çıktı. Şoka girmem ve acıyı yeni fark etmem, durumun ciddiyetini gösteriyordu.

"Ben Payne ile birlikte olsaydım, o zaman onun yanında yer alıp seni mi öldürürlerdi?"

"Tek unsur, birlikte olmak değil. Benim senin Gelin'in olmam ve benimle yatman her şeyi değiştiriyor. Bu sayede senin için daha önemliyim."

Başımla onayladım. "Ya metafizik olarak bağlandığım kişilerden biri kötü adamsa?"

"Senin sorunu çözeceğine inanıyorlar. Eski Rex gibi."

Eski Rex'i, aslanlardan birini öldürüp Nathaniel'ı öldürmeye çalıştığı için, yakın mesafeden yüzünden vurmak

zorunda kalmıştım. Haven beni diğer erkeklerle paylaşmak istemiyordu. Beni kendine istiyordu ve bu olmayınca da sevdiğim erkekleri öldürmek istemişti. Kıskançlığı yüzünden çok kötü şeyler yapmıştı ve sonunda, diğerlerini güvende tutmak için onu öldürmek zorunda kalmıştım. Kısa süre önce yaşadığımız gibi, kontrolden çıkan bir tartışma sonrasında olan olmuştu.

Jean-Claude'un elini sıktım. "Haven'a yaptıklarım gibi bir şeyi bir daha yaşamak istemiyorum Jean-Claude."

"Hiçbirimiz istemiyoruz *ma petite*."

"Asher, Sin'e gerçekten zarar verebilirdi Jean-Claude. Bir kaplanı tek vuruşta yere sermek kolay değil."

Nicky, "Dev, aynı darbeyle yere inmezdi," dedi.

Yüzüne baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Devil daha güçlü ve boynu daha kaslı. Bu yüzden, o vuruştan çok fazla etkilenmezdi ve daha güçlü bir şekil-değiştiren. Böylesi, seni de korudu."

Claudia'ya baktım. "Sin, diğerleriyle karşılaştırılırsa ne kadar güçlü?"

Omzunu silkti. "Bir klan kaplanı, bu yüzden metafizik konularda daha iyi. Ama bütün kaplanlar içinde en zayıflarından biri olduğunu söyleyebilirim. Ondan daha zayıf bir tek Jade var ve onun sorunu, güçten korkması."

Bana metafizik olarak bağlı tek kadını düşündüm. Benden daha ufaktı. Birçok erkeğin bana yaptığını ben ona yapabiliyor, kadını kolumun altına alabiliyordum. Soluk derili ve uzun, siyah saçlıydı. Büyük, kahverengi gözleri, yüzünde hafif çekik duruyordu. Bana *narin* kelimesini düşündüren kadınlardan biriydi. Böyle kadınların sayısı fazla değildi.

"Yüzlerce yıl vampir efendisinin kum torbasıydı; bu yüzden kurban olmaya alışmış."

Nicky, "Kendi kendine alıştırma yaptığı yetenekleri var," dedi. "Ama onu ringe çıkarttığımızda donup kalıyor."

"Kurban olmaya alışmış," dedim.

"Ama ninja yeteneklerine sahip ve bunu ırkçılık yapmak için söylemiyorum. Harlequin'in tamamı, bazı şeylerde özel kuvvetlerden daha iyidir. Aslında filmlerdeki ninjalara benzediklerini ama büyülü güçleri olduğunu söyleyebiliriz."

Claudia, "Efendisi onu diğer Harlequin gibi yetiştirmiş ama ona çok kötü davrandığı için yeteneklerinin bir kısmını açığa çıkartmasına engel olmuş," dedi. "Sanki onu bir yandan eğitirken bir yandan da sakatlamış."

"Çok yerinde bir yorum oldu."

Claudia, "Yoksa, bir Harlequin, onca eğitimi neden kullanmasın?" diye sordu.

Jean-Claude, "O kelimeyi bu kadar sık kullanmasanız," dedi.

"Harlequin artık Marmee Noir'ın korumaları değil. Bizim için çalışıyorlar Jean-Claude."

"Ve sen bana isimlerinin kullanılmaması ile ilgili kuralı değiştirtmekte haklıydın. Bir ismin dile getirilmesinin cezası ölüm olmamalı, bu çok ağır olur."

"Ağır mı? Sence mi?"

Gülümsedi. "Ama yine de dünyanın en iyi savaşçıları, kiralık katilleri ve casusları," dedi.

"Evet ama biri *Harlequin* dedi diye onu avlayıp öldürmek zorunda bırakılmamaları gerekirdi."

"Karanlıkların Anası binlerce sene boyunca Vampir Konseyi'nin başındaydı *ma petite*. İlk vampirdi, kültürü-

müzü yaratandı ve kanunlarımızın çoğunu o koydu. Bizim için bir kraliçeden veya imparatoriçeden öteydi. Bizim karanlık tanrımızdı."

"Biz Karanlıkların Anası'nı öldürdük; bu yüzden onun çılgın kanunlarını değiştirebiliriz."

Nicky, "Kraliçe öldü, kralım çok yaşa," dedi.

Yüzüne baktım.

Kaslarının imkân verdiği kadar omzunu silkti. "Bütün vampirler ve diğer şekil-değiştirenler öyle diyor. Sen onu öldürdün. Şekil-değiştiren kurallarına göre, onun olanlar senin oldu. Ama sen Jean-Claude'un hizmetkârı olduğun için, vampir kanunlarına göre her şey ona geçti."

"Vampirlerin, beni Jean-Claude'un gücünün uzantısı gibi gördüğünü biliyorum."

"Ama ben seni öyle görmüyorum *ma petite*, bunu biliyorsun."

Jean-Claude'a sarıldım, başımı göğsüne yasladım. Kulağımda rahatlatıcı bir kalp atışı yoktu. Kalbi diğer vampirlerinkinden daha fazla atıyordu ama bir ritmi yoktu, her zaman atmıyordu. İnsanlara veya şekil-değiştirenlere göre daha az attığı kesindi. Daha sıkı sarıldım çünkü kalp atışını özlemiştim. Tüylüleri, vampirlerden daha çok seviyordum. Jean-Claude ve birkaç vampire âşıktım ama şekil-değiştirenlerle, vampirlerden daha çok birlikte oluyordum; bunun bir sebebi vardı.

"Bu akşam kulüpte bir insanla beslendim, şekil-değiştirenlerden birini kullanmadım. Bu yüzden senin hoşuna gidecek kadar sıcak değilim."

"Bu sorunu çözeriz," dedim. Başımı gömleğine yasladım. Danteller ve fırfırlar göründüğü kadar yumuşak de-

ğildi ama fark etmezdi. Kendine has gömleklerini giymeyi bırakmıştı çünkü kumaşları bana göre fazla sertti. Ama bu akşam umurumda değildi; sadece yakınımda olmasını istiyordum.

Bana sarıldı ve kulağıma fısıldadı. "Evet, birlikte bu sorunu çözebiliriz."

"Önce temizlenmem gerek. Hâlâ kan ter içindeyim, suç mahallinin pislikleri üzerimde." Beyaz bir gömlek giydiğini fark ettim, üzerine kanım bulaşmış olabilirdi. Geri çekilip baktım.

"Sorun nedir *ma petite*?"

"Üstümde kurumuş kan olabilir ve sen beyaz giyiyorsun."

Beni kollarına aldı. "Kıyafetlerim için endişeleneceğime, seni kollarıma almayı yeğlerim. Gömlek yıkanır veya atarım gider. Umurumda bile değil."

Yüzüne bakacak kadar geri çekildim. Çenemi göğsüne koyunca, vücudu boyunca yukarıya baktım. Şimdi o da tepeden bana bakıyordu. "Beni sevdiğini biliyorum ama kıyafetlerini umursamadığında gerçek aşk olduğunu anlıyorum," dedim.

Bir kahkaha attı. Şaşkın bir kahkahaydı. Bir an için, vampir olarak yüz ifadesini kontrol etmeyi öğrenmeden önce neye benzediğini gördüğümü düşündüm. Yüz ifadesini kontrol etmesinin sebebi, kendisinden daha güçlü vampirlerin, hissettiklerini kendisine karşı kullanmasına engel olmaktı.

Gülümsedim, kıyafetlerim ve silahlarım varken Jean-Claude'a sarılabildiğim kadar sarıldım. Onu seviyordum. Onu güldürecek kadar seviyordum, o da beni bana gerçek yüzünü gösterecek kadar seviyordu. Bir sürü derdimiz

olsa bile birlikte olunca kendimizi daha iyi hissediyorduk. Timsahlar kıçımızı kemirse bile birlikte olmak daha eğlenceliydi. Ve timsahlara yem olmaktansa, birlikte dövüşüp derilerinden kendimize birer çanta yapmayı tercih ederdik.

Yüzü kahkahasıyla aydınlanırken Jean-Claude'a baktım ve onu daha çok sevdim. Kötü bir gündü ama Jean-Claude yanımdayken her şey daha güzeldi, zaten aşkın da böyle olması gerekiyordu. İşleri çirkinleştirmek yerine güzelleştirmesi gerekti; bunu düşününce Asher'ın beni gerçekten sevip sevmediğini merak ettim.

Hemen bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım ve kollarımdaki adamın keyfini çıkarttım. Jean-Claude'u güldürebilmiş olmaya odaklandım.

31

Jean-Claude ile odamızın kapısına yaklaştığımız sırada, koridordan mutsuz God göründü. God, Godofredo'nun kısaltılmışıydı ama uzun boyu ve kaslı vücuduyla, *tanrı* anlamına gelen takma ismi çok da komik durmuyordu. Esmer tenli ve İspanyol kökenliydi. God'dan daha iri sadece bir korumamız vardı ve ismi Dino'ydu. Dino inanılmaz güçlü, ağır bir dağ gibi hareket ederken, God iri olduğu kadar da hızlıydı. Dino size daha sert vurabilirdi ama God daha hızlı ve daha sık darbeler indirirdi.

"Özür dilerim Jean-Claude, Anita. Ama Asher, gitmeden önce Jean-Claude'u görmek istiyor."

Jean-Claude iç geçirdi ve elimi sıktı. "İstersen isteğini reddedebilirim."

Yüzüne baktım ve ne düşündüğünü anlamaya çalıştım. İşe yaramayacağını bilmeliydim.

"Onu görmek istiyorsan gör ama ben ona hâlâ kızgınım."

Gülümser gibi dudaklarını büktü ama bir gülümsemeden çok, hüzün barındırıyordu. Yine de bu bile yeterdi. Elini nazikçe sıktım. "Ona git, sorun değil. Ben temizlenir ve seni yatakta beklerim."

"Küvette sana katılamayacağım için özür dilerim."

"Küvette yalnız olmak çok sıkıcı. Bir duş alıp işimi kısa sürede bitirmeyi tercih ederim."

God boğazını temizledi. Yüzüne baktık. "Özür dilerim ama Asher'ı idare etmek Jean-Claude'un çok vaktini alabilir. Sadece Anita'nın planlarına bir faydası olur diye söylüyorum."

İri yarı adamın suratına baktım. Rahatsız gibiydi. "Bize neyi söylemiyorsun Godofredo?"

Ayaklarına baktı, mutsuz gibiydi. Bir şeyler mırıldandı.

"Ne?" diye sordum.

Kaşlarını çatıp kafasını kaldırdı. "Asher'ın, konuşmaktan fazlasını istediğine eminim. Bir kez sürgüne gönderilince geri dönmesine izin verilmeyeceğini düşünüyor ve bir veda..." Ellerini iki yana açtı, omzunu silker gibiydi.

Kaşlarımı çattım. Anladığımı sanmıyordum ama sanırım aklımda bir şey vardı. Öyle olmamasını ümit ettim.

Jean-Claude elimi havaya kaldırdı ve üzerine bir öpücük kondurdu. "Özür dilerim *ma petite*. Bir süre yanında olmayabilirim."

Kafamı kaldırdım. "Asher veda seksi istiyor, değil mi?"

"Sanırım."

Yüzüne odaklandım. "Sin'e ve bana zarar verdi. Ona kızgın olduğunu biliyorum."

"Kızgınım ama son kez olacaksa bunu reddedemem."

"Son kez mi? Sadece bir aylığına gidiyor, değil mi?"

"Belki de daha uzun sürer. Şehrin yeni bir vampir efendisine ihtiyacı var ve benden birini istediler."

"Asher geri dönmeyebilir mi?"

"Belki de kendi bölgesine sahip olma zamanı gelmiştir."

"Belki ama..." Asher ile bir daha sevişememeyi, onu Nathaniel'ın veya benim üzerimde, Richard'ın altında görmemeyi hayal ettim. Jean-Claude'un veya benim yanımda olmayacaktı... Artık Asher yoktu. Doğrusu bunu düşününce üzüldüm ama... "Son kez olacaksa ben de orada olmak isterim ama ona hâlâ çok kızgınım." Sonra aklıma bir şey geldi. "Ayrıca, beni istemedi, değil mi?"

Godofredo başını iki yana salladı.

"Vedalaşmayı ben yapacağım. Ama gerçekten bir veda-sa, sana seçim şansı vereceğim *ma petite*."

"Git," dedim. "Vedalaş. Onu hepimizden daha uzun süredir seviyorsun."

"Kendini iyileştirmen için, *ardeur*'ü beslemen gerek," dedi.

Arkamdaki Nicky'ye bakmamaya çalıştım. "Hallederim."

Claudia, "Nicky ile beslenmeyi düşünüyorsan o zaman bana eşlik edecek bir koruma daha lazım," dedi.

God, "Kırmızı mı yoksa siyah bir gömlek mi istersin?" diye sordu. Nicky'nin üzerinde kırmızı, Claudia'da ise siyah bir gömlek vardı. Nicky *ardeur*'ü beslemeye niyetliydi, Claudia değildi. Kırmızı, yiyecekti. Siyah, sadece korumaydı. Nicky *ardeur*'ü benim için besleyecek olsa da Jean-Claude için aynısını yapmaz ve kimseye kanını vermezdi. Gerçi ben istersem yapardı çünkü seçim şansı kalmazdı. Nicky'ye istemediği şeyleri yaptırmamak için çok uğraşıyordum.

Claudia, "Anita'yı korurken karışık bir grup olmamız gerek, acil durumlara karşı hazırlıklı olmalıyız," dedi.

"Bence Domino ve Ethan'dan başka uygun olan yok." Domino, Nicky'yi sever ve benim yiyeceğim olmayı tercih ederdi ama Ethan daha esnekti ve vampirlerin kendisiyle beslenmesine de izin veriyordu.

"Herhangi biri olur," dedim.

"Birini göndereceğim." Bana baktı. "Claudia ile nerede buluşmasını söyleyeyim?"

"Duşlarda," dedim.

"Micah, Nathaniel ve Sin ile paylaştığın oda mı yoksa grup duşları mı?"

God'ın Sin'i aynı listeye dâhil etmesi beni şaşırttı. Her zaman bizimle uyumazdı. Kendi evi vardı ve buradaki odasını çok fazla kullanmıyordu. Asher'ın demeye çalıştığı bu muydu? Konu her zaman seks değildi, bazen tüylü bir yumak hâlinde hep birlikte uyumaktı. God bunu fark ettiyse, herkes ederdi. God korumalar içinde özel yaşamlara en az dikkat edendi.

God'ın sorusu üzerinde düşündüm. "Micah uyuyor olabilir, bu yüzden ana duşları tercih ederim."

"O zaman desteği oraya göndereceğim." Jean-Claude'a döndü. "Hazır mısınız efendim?"

Jean-Claude, "Evet," dedi. Bana bir öpücük verdi ve koridorda God'ı takip etti. Jean-Claude, Asher ile vedalaşmaya giderken, arkasına dönüp bakmadı. Ben, siyah derileri ve uzun bukleleri gözden kaybolana kadar arkasından baktım.

Nicky yanıma geldi ve elimi tuttu. Bana dönüp "Ben duşlarda sana katılacak mıyım yoksa dışarıda kalıp bir yatak bulmamı mı tercih edersin?" diye sordu.

"Jean-Claude bu akşam yatağını kullanmayacak," dedim.

"Bu doğru. Micah, Nathaniel, Asher, hatta Sin'in yatağını senle veya sensiz kullanmasına bir şey demiyor ama sevdikleri listesinde ben yokum."

Yüzüne baktım. "Sen onu beslemiyorsun, diğerleri besliyor."

Kaslarının izin verdiği kadar omzunu silkti. "Ve Jean-Claude, kendisine kan vermeyenlerin, seninle birlikte yatağını paylaşmasını çok hoş karşılamıyor."

Dürüst olmak gerekirse bunu fark etmemiştim ama şimdi Nicky söyleyince, doğru olabileceği aklıma geldi. "O zaman, sanırım duşta bana katılmak zorundasın. En azından, örtüleri kirletmek gibi bir derdimiz olmaz."

Nicky sırıttı. "Duş bana uyar."

Sırıttım. "Bana da uyar."

32

Claudia koridordaki duvara sırtını yaslayıp giriş ve çıkışı gözetlemeye başladı. Grup duşları ilk tasarlanırken tek bir giriş ve tek bir çıkışı olması istenmişti ama ben bunu veto etmiştim. Evet, iki kapı, iki gözetleme noktası anlamına geliyordu ama tek bir giriş ve çıkış, içeride kapana kısılmaya sebep olabilirdi. Jean-Claude, birileri savunma hattımızı aşıp duşlara kadar ulaştıysa kaç kapısının olduğunun önemli olmayacağını söylemişti. Doğruydu. Ama benim dediğim de doğruydu, korumalar da benden yanaydı. Paranoya dostumdu.

Hem erkekler hem de kadınlar için dinlenme odaları da olan dolaplı bir kısım vardı. İçeride bizimle birlikte bir sürü kadın yaşadığı için, erkek kadın ayrımı ilk yaptığımız zamanki gibi saçma durmuyordu. Mekândaki tek kadın olmamak güzeldi. Nicky ile içeriye girerken, kadın

olmanın bir güzelliğini daha hatırladım. Beni kollarına aldı ve öptü.

Yumuşak bir öpücüktü ve geri çekildi, mavi gözlerini yüzüme odakladı ve saçları yüzünün bir yanını gizledi. "Canını yaktım mı?"

"Hayır," dedim.

Sırıttı, vahşi dişleri açığa çıktı ve beni tekrar öptü. Şimdi nazik değildi. Ağzını ağzıma yapıştırınca canım yandı.

Geri çekildim. "Bu acıttı."

"Seks, iyileşmene yardım etmeden önce, ağzındaki kanın tadını almak istedim."

"Sen sadist değilsin. Acı vermekten hoşlanmazsın."

"Hayır ama şekil-değiştirenim. Kanın ve etin tadını severim. Şimdi ağzında ikisinin de tadı var."

"Bazı şekil-değiştirenler böyle bir tat ile kendini kaybeder." Yüzünü inceledim, öyle olup olmadığını anlamaya çalıştım. Her zaman hoşuna giden bir şey miydi bu? Çünkü daha önce ağzından bu tarz şeyler dökülmemişti. Yoksa kendisine ne kadar güvendiğimi anlamak için bir test miydi?

Benim Gelin'imdi, benim hissettiklerimi hissedebilirdi ama *Gelin* durumu diğer metafizik bağlarımdan farklıydı. Ben onun duygularını hissedebiliyordum. Sadece benim duygularım söz konusuydu. O yüzden benim içim tam bir gizemdi.

Diğerlerinin duygularına bakabildiğim veya onlarla duygularımı paylaşabildiğim için şımardığımı fark ettim. Bir zamanlar psişik bağlar ile birinin zihnine girmekten nefret ederdim; şimdi buna bel bağlıyordum.

"Bana güvenmiyor musun?" diye sordu.

Ah, güven testleri. "Sen benim Gelin'imsin. Bana acı veremeyeceğini düşünüyordum. Bunun seni rahatsız edeceğine inanıyordum."

"Sen seksin içine acının karışmasını seversin. Şimdi senin için zevkli olacağını düşündüm. Kan, et ve seks, benim de hoşuma gidecek."

Başımla onayladım. "Evet, av ile avcı arasındaki mücadele, birçok şekil-değiştiren tarafından seks ile karıştırılır."

Nicky sırıttı. "Değişimden önce seks düşünmüyorsak, sonrasında düşünürüz."

Gülümsedim. "Buna itiraz edemem."

"Seni istediğim gibi öpebilir miyim?"

"Önce silahlarını çıkart," dedim.

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü kanın ve etin tadını aldıktan sonra acı benim modumu değiştirirse silahlarımızı unutabiliriz. Sadece kıyafetlerimi çıkartabilesin diye özel yapım kılıflarımı parçalamanı istemem."

Sırıtışı biraz daha genişledi ve mavi gözlerinde neşeli bir parıltı açığa çıktı. "Tamam," dedi. Beni bıraktı ve geri çekildi. Elini kılıflarına ve silahlarına attı. Ben de bileklerimdeki kılıflar ve iki gümüş bıçakla başladım. Benim işim daha uzun sürecekti çünkü üzerimde çok silah vardı. Nicky de silah taşıyordu ama sadece pratik işlerde kullanmak üzere tek bir bıçağı vardı. Gerektiğinde bıçakla çok iyi dövüşebilse de favori silahı değildi. Bıçağı bir silah olarak görmüyordu. Ateşli silahları veya göğüs göğüse çarpışmayı tercih ederdi. Silahsız ne kadar iyi olduğunu Ares'te kanıtlamıştı.

"Çok ciddisin ve seks düşünmüyorsun. Neredeyse üzgün gibisin, sorun nedir?"

"Benim ruh hâlime fazla odaklısın. Vay canına."

"Seni mutlu etmek için yaşadığımı biliyorsun."

"Bunu ciddi ciddi söylediğin için üzgünüm, kulağa çok romantik gelmiyor."

Belimdeki kılıfı ve Browning BDM'yi de çıkarttım. Bıçaklarımı, kendi kilidimle açtığım dolabıma koymuştum zaten.

"Özgür irademin büyük bir kısmını aldığın için üzgün olduğunu biliyorum. Bunun seni rahatsız ettiğini de biliyorum. Ama seni öldürebilirdim Anita. Micah, Nathaniel veya Jason'a zarar verebilirdim. Eski Rex emir verseydi hepinizi öldürür, bunu gözümü bile kırpmadan yapardım."

Yine yüzüne bakıyor, söylediklerini yorumlamaya çalışıyordum. Bir duvara bakmak gibiydi: Pürüzsüz ve dokunulmamıştı. Yakışıklıydı ama yüzü hiçbir şeyi ele vermiyordu. Jean-Claude'un ustalaştığı duygusuz yüzü veya benim polis yüzüm gibi değildi. Bundan daha fazlası ve daha azıydı. Sosyopatlar duygu göstermek zorunda değildi. Normal insanların kendilerine gösterdiklerini taklit eder ama duyguların neye benzediği hakkında hiçbir fikirleri olmazdı. Kusursuz aktörler olduklarını söyleyebilirdim. Böylece, insanların arasına rahatlıkla karışabiliyorlardı. Birçoğu diğer insanların da aynısını yaptığını düşünür; büyük bir kısmı geriye kalanların gerçekten bir şeyler hissettiklerini düşünmezdi. O hislere ya hiç sahip olmamışlar ya da istismar edile edile hislerini kaybetmişlerdi. Nicky ikincisiydi -bir gözünü bu şekilde kaybetmişti- ve bu yüzden bir zamanlar

duyguları vardı. Belki de bu sayede duyguları daha iyi anlıyordu.

"Senin zihnini ele geçirmemin sebeplerinden biri de buydu Nicky. Sosyopatlar kendilerinden başka kimseye yardım etmez."

"Sen de benim kadar acımasızsın Anita ama senin için bunun bir bedeli var. Kendini kötü hissediyorsun, kendinden şüphe duyuyorsun. Benim öyle sorunlarım yok."

"Çünkü sen bir sosyopattın," dedim.

"Bunu değişmişim gibi söylüyorsun Anita ama değişmedim. Hâlâ öyleyim. Çoğu zaman, istemediğin için öyle davranamıyorum. Çünkü aklımdan geçenleri yaparsam sen kendini kötü hissedersin. Ve ben senin kendini kötü hissetmene dayanamam."

"Öyleyse, ben senin Jiminy Crocket versiyonun muyum?"

"Nathaniel bunun ne anlama geldiğini anlamam için bana filmi seyrettirdi. Evet, sen benim Jiminy Crocket'imsin. Kötü olduğumda bana söylüyorsun. Beni iyi yapıyorsun."

"Ama senin iyi olmak gibi bir niyetin yok," dedim.

Omzunu silkti, son silahlarını da dolaba koydu ve metal kapağı kapattı. Kilitlemedi, buna gerek yoktu. Sirk'in altında yaşayan kimse, bir başkasının dolabındakileri karıştırmazdı. İnsanlar bu gibi yanlış anlaşılmalar yüzünden ölüyordu.

Tişörtünü kot pantolonunun içinden çıkarttı ve gömleğini havaya kaldırdı. Bunu her zamankinden yavaş yapınca düzgün karnı açığa çıktı. Karın kaslarını, göğsünü ve omuzlarını gördüm. En son, çıplak ve devasa kolları açığa çıktı. Vücudunun çıplak üst yarısına bakmak güzel-

di, bir an için nefesim kesildi. Yüzüne baktım. Doğal sarı olan saçları çok güzeldi. Yüzünün bir yarısını gizleyen V şeklindeki kâkül, anime karakterlerine veya dans kulüplerine yakışır tarzda bir şeydi. Nicky dans edebiliyordu ve buna çok şaşırmıştım. Avlanmakta ve insanları öldürmekte bu kadar iyi olmasaydı, Suçlu Zevkler'de harika bir dansçı olabilirdi. Kadınlar ambalaja bayılırlardı ve Nicky, arzu ettiği zaman çok çekici olabiliyordu. Sadece bunu ispatlamak için bile bir hafta sonu dans edebilirdi. Hatta bunu bir meydan okuma olarak görürse bir hafta sonu idare ederdi ama genel ruh hâli, bunu kalıcı bir iş hâline getirmeye uygun değildi.

"Bana bakarken bir saniyeliğine benim hakkımda düşünmeni ve hissetmeni istediğim her şeyi düşünüp hissettin. Sonra birden ciddileştin." Bana doğru ağır adımlar attı, sanki yanıma gelince ne yapacağını bilemiyordu. "Aklından ne geçiyordu?"

"Ne mi hissediyordum?"

"Şüphecisin, sanki bana güvenmiyor gibisin."

"Sana güveniyorum çünkü vampir güçlerim sayesinde seni tamamen güvenilir biri hâline getirdim. Ama zihnini ele geçirmeseydim beni öldürürdün ve şimdi benimle yaşıyorsun. Seninle iki senedir sevgiliyiz ama benim için bir şey hissedip hissetmediğini bilmiyorum."

"Bu konuda yanılıyorsun," dedi. Şimdi önümdeydi, yüzünü görmek için kafamı kaldırmam gerekiyordu. Elini yüzümün yanına koydu ve parmaklarım saçlarımın arasında gezdirdi. Şimdi daha sıcaktı, sanki biraz ateşi vardı ama aslında sebebi farklıydı. İçindeki yaratık kıpırdanıyordu.

"Hangi konuda yanılıyorum?" diye sordum.

"Sana dokunmak istiyorum. Seni soyup vücudumu seninkine yaslayabildiğim kadar yaslamak istiyorum. Sana dokunmayı hep istiyorum. Benden çok uzak olduğunda kendimi kötü hissediyorum. Gökyüzünde güneşin olması gibi. Sen olmayınca her yer çok soğuk." Son kısmı bana eğilerek fısıldadı.

"Zihninin ele geçirdiğim kısmı konuşuyor," diye fısıldadım. Dudakları benimkilere çok yakındı.

"Biliyorum," dedim.

Yüzümü onunkine yasladım, şimdi birbirimize öpüşecek kadar yakındık.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu. Kelimeleri ağzımın içine söyledi.

O anda dudakları dudaklarıma değdi, sanki her kelime nazik bir okşayıştı. "Seni öpmeyi her şeyden çok istiyorum. Seni becermeyi her şeyden çok istiyorum."

"Bana bağımlısın," dedim. Ağzımı biraz yana çevirdim.

"Senin zihni ele geçirilmiş kaltağınım," dedi. Dudaklarımızın değmesi için yüzümü eski yerine geri getirdi.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Ağzındaki kanın tadına bakmak istemem seni rahatsız ediyor mu? Kokusunun beni heyecanlandırması?"

Titreyerek nefes verdim. "Hayır."

"Seni kollarıma almak, dur demene engel olacak şekilde sert bir biçimde öpmek istiyorum. Vücudunun sebep olduğum acıya tepki verdiğini görmek ve bu arada da kanının tadını almak istiyorum."

Ürperdim ve sebebi korku değildi; en azından büyük bir kısmı. Bir şekil-değiştiren ile oyun oynarken sınırın aşılması tehlikesi her zaman vardı ama benim hoşuma giden de buydu. Doğruydu ve bunu kabullenmem gerekti.

Kelimeyi ağzının içine, sıcaklığına üfledim. "Tamam!"

"Bu bir evet mi?" diye sordu. Elini başımdan enseme doğru indirdi. Kocaman bir eli vardı.

"Evet," dedim. İlk ben öptüm ama ensemi sıkı sıkı kavrayıp o kadar sert karşılık verdi ki bir şey diyemedim. Hayır demeye bile fırsatım olmadı. Kolu, sırtımda kaslı çelik gibiydi. Vücudumu kendininkine yaslıyordu. Kollarım yandaydı, beni Asher'dan daha kötü kapana kıstırmıştı. Asher'a zarar vermek istememiştim ama Nicky... Kendisine zarar veremeyeceğimden emin olmak istemişti. Beni öperken kapana kıstırdı, dilini yaramın üzerinde gezdirdi, bir yandan da ağzımın içindeki kanı yaladı. Acı keskindi ve genelde bu hoşuma gitmezdi ama ben isyan etmeye hazırlanırken, Nicky yarayı kendi hâline bırakıp beni sadece öptü. Beni nasıl öpeceğini biliyordu ve aynı şekilde karşılık verdim. Gerçi kafamı çok sıkı tuttuğu için istediğim gibi pozisyon alamıyordum, yerimi de Nicky kontrol ediyordu. En derin yarama dokundu ve taze kanın tadını aldım.

Gırtlağından bir ses geldi ve sırtını dikleştirdi. Ayaklarımı yerden kesti. Şimdi ayaklarım havada sallanıyordu ama vücudum onunkine yaslandığı için düşmem mümkün değildi. Güvendeydim ve aynı zamanda kapana kısılmıştım. Açıkçası bunu sevmeli miyim yoksa korkmalı mıyım, bilemedim. Tereddüde düştüm ve kötü bir şey hissetmediğimi fark ettim. Bir sonraki çıkarttığı ses, ağzımın

içinde patlayan, mırlamaya benzer, kısık bir kükremeydi. Ses ağzıma dolup vücudumu titretti, içimde bir yerlere ulaştı. İçimde bir şeyler kıpırdandı. Gölgelerin içinden, altın renginde bir gölge açığa çıktı. Dişi aslanımı gölgeli ormanda volta atarken hayal ettim. Aslında öyle bir şey yoktu ama ben yaşadıklarımı zihnimde bu şekilde canlandırmayı seviyordum. İnsan vücudumun içinde bir aslan olmasını, ancak bu şekilde kabullenebiliyordum. Dişi aslanım şimdi ağaçların arasında geziniyor ve Nicky'nin sunduğu kükreyen sıcaklığa doğru gidiyordu.

Yaratığım uyanıp yaratığıyla yüzleşti, sıcaklığına sıcaklıkla karşılık verdim. Şimdi benim derim de onunki gibi çok sıcaktı.

Kafasını geriye çekince, mavi gözlerinin, kehribar renginde aslan gözlerine dönüştüğünü gördüm. Bir insan gırtlağından asla çıkamayacak bir kükreme, dudaklarının arasından çıktı.

Yumuşak bir kükremeyle cevap verdim.

Nicky daha önce aslanadamlardan duymadığım, yüksek sesli bir kükremeyle karşılık verdi. Böylesine yakından, çok şaşırtıcıydı. O kadar şaşkındım ki ben bir tepki veremeden beni yere koydu.

"Ne..." dedim.

Kot pantolonumu önünden tutup ikiye ayırdı, fermuar ve kumaş parçalandı. Gücü şaşırtıcıydı. Beni kaba bir biçimde kendine döndürdü ve tökezledim. Beni banka doğru büktü. Ellerimi üzerine koymak zorunda kaldım yoksa dizlerim banka çarpacaktı.

Kot pantolonumu parçalamaya devam etti. Elini külotumun arkasına koydu ve tek çekişte çıkartıp aldı. Acı ve-

rici miydi yoksa kendimi iyi mi hissediyordum? Kafamın içinde, sertliği ve acıyı seks ile zevke dönüştüren şalteri kaldırdım.

Kıyafetlerimi parçalaması hoşuma gitmişti. Çok heveslıydi ve bunu düşünmek bile aşağılarda bir yerlerimi harekete geçirdi.

Nicky kalçama bir tokat attıktan sonra, "Tanrım, kıçını çok seviyorum," dedi.

Hayatımdaki diğer erkekler arasında, seks sırasında hoş sözler söyleyen, hatta şiirler okuyanlar vardı. Onları da seviyordum, Nicky'nin verdiği tepkileri de.

Bir elini kalçamda tutarken, diğer elini tenimin üzerinde gezdirdi. Bacaklarımın arasına girip bir parmağını içime soktu. Çok dar olduğum için ufak bir ses çıkarttım.

Kükreme ile fısıltı arası bir ses tonuyla, "Islanmışsın," dedi.

"Biliyorum," dedi. Benim sesim de boğuk çıktı.

İki parmağını içime soktu ve daha sonra yapacaklarının antrenmanı gibi, parmaklarını içimde açıp itmeye başladı. Gittikçe daha hızlı hareket ediyordu ve bunu hissetmek çok güzeldi ama hedefi on ikiden vuramayacaktı.

"Açı yanlış," dedi. Sesi hâlâ kükrer gibi çıkıyordu.

"Evet," dedim.

"Bankın üzerine sırtüstü yat."

Omzumun üzerinden Nicky'ye baktım. "Üzerinde seks yapmak için çok dar."

"Sen sadece dediğimi yap," dedi.

Nicky diğer erkeklerim gibi süslü cümleler kuran biri değildi ve bu hoşuma gidiyordu. Zihnini ele geçirmemiş olsaydım ne kadar kaba olacağını merak ettim.

Hak ettiği bakışı attım ve doğruldum. "Kotum hâlâ ayaklarımdayken olmaz."

"Pekâlâ," dedi. Eğildi ve ne yapacağını anladım ama çok geçti. Kotumu tutup birden aşağıya indirdi. Tutunacak bir yerim olmadığı için sendeledim. Bir eliyle beni yakaladı diğer eliyle kottan geriye kalanları aldı. Şimdi üzerimde sadece gömleğim ve içindeki sütyen vardı. Bir de sahada giydiğim uzun botlar. Bunlar kulüp botları değildi. Polis/asker botlarına benzedikleri için, seksi oldukları söylenemezdi.

"Kotu, botları çıkartmadan çıkartamayacağını söylemeye hazırlanıyordum," dedim.

Beni hassas yerimden yaladı ve dilinin dokunuşuyla gülmem yarıda kesildi. Sonra dişlerini etime geçirdi.

"Ah, çok fazla diş, çok erken."

Isırdığı yeri yaladı. "Daha sonra hoşuna gidecek," dedi.

"Muhtemelen ama şimdi değil."

"Sırtüstü uzan, bankın üzerine."

"Ama bu bak çok dar," dedim. Gözlerine bakacak kadar yana döndüm. Bana baktı, sarı saçları yüzünün bir kısmını gizliyor ve tek mavi gözü parıldıyordu. Kıyafetler çıkıp seks başlamadan önce, birçok erkeğin gözlerinde beliren karanlık, onunkilerde de vardı. Sahiplenmeyle ilgili bir şey değildi ama yine de avcı bakışıydı ve bunun tek sebebi, Nicky'nin aslanadam olması değildi. Bir şekil-değiştiren veya vampir bakışı değildi; erkek bakışıydı. Kadınlarda da bunun bir karşılığı olabilirdi ama seks yaparken aynada kendime bakmamıştım. Mukayese edebileceğim tek bir kadın vardı ve gözlerinde böyle bir şey görmüyordum.

Nicky'nin yüzüne bakmaya devam ettim. Bana neler yapacağını, yüzünden görmeme izin verdi. "Bankın üzerine Anita."

Artık itiraz etmedim.

33

Bank dardı ama Nicky nasıl olacağını söyledi. "Sen karın kaslarını çalıştır, tutunman yeterli." Ellerimi başımın yanına attım ve tutundum. Kıyafetlerimiz yerde üst üste duruyordu. Önce elini kullandı, bankın üzerine eğildiğim zaman imkânsız olan açıyı şimdi yakaladığı için hassas noktamı buldu. Bacaklarım havadaydı ve bir dizini bankın üzerine koyabilmek için, bir bacağımı eliyle yanda tutuyordu. Şimdi parmakları arzuladığı açıya sahipti. Hızla tatlı noktamın üzerinde gidip gelmeye başladı. Bir çığlık atarak boşaldım ve ayakta kalmaya çalıştım. Elimi bırakırsam düşeceğimi aklımda tutmak için uğraştım.

Parmaklarını çıkarttı ve dışarıdaki hassas noktamı buldu. Nefes nefese, "Becer beni," dedim.

"Henüz değil," dedi. Sesi yine çok boğuk çıkıyordu.

"Neden?" diye sordum.

Beni okşarken bir yandan da yüzüme bakıyordu. "Çünkü diğer erkeklerin sana yatakta neler yaptığını gördüm Anita. Beni istemeni istiyorum ve bunun için birinci sınıf bir oyun çıkartmalıyım. Daha azı olursa benimle ssevişmezsin. Çaba göstermezsem, daha iyisini yapabilen birine gidersin."

Parmakları türlü oyunlar oynarken düşünmek zordu ama denedim. "Senden keyif alıyorum. Sen... Harikasın."

"Oral sekste benden daha iyi olan iki sevgilin var. Cinsel organı benimkinden büyük iki sevgilin var."

Nicky'yi rahatlatmak istedim ama konuşmaya devam etti. "Yatağındaki en büyük erkek olmama gerek yok," dedi. Parmakları hem hızlandı hem de sertleşti. Bacaklarımın arasında zevk yoğunlaşmaya başladı ve yüzüm de bunu gösteriyor olmalıydı. "Evet, işte böyle. Yüzündeki bu ifadeyi çok seviyorum."

Bir saniye önce zevk gittikçe yoğunlaşıyordu, bir saniye sonra yükselen dalga içimde patladı. Üzerime aktı, derimin üzerinde dans etti. Sanki vücudumun bütün kasları ve her bir parçam saf zevke dönüştü. Bir çığlıkla birlikte başımı geriye attım, sırtım yay çizmeye çalıştı. Nicky, "Anita," diye seslendi. Elini birden karnıma bastırdı ve beni bankın üzerinde tutmaya çalıştı. Ben orgazm olurken, parmakları da işine devam etti. Sonunda kendimi kemiksizmiş gibi bankın üzerinde yatarken buldum, gözlerimi kırpıştırdım çünkü zevkten kör olmuştum.

Gülüyordu, erkeklerin özellikle seks sırasında kendilerinden memnun olduklarında attığı türden bir kahkahaydı.

Görmeye, gözlerimi işlevsel hâle getirmeye çalıştım ve dünyaya odaklanmak için uğraştım ama bir artçı şok dal-

gasıyla bankın üzerinde kıvrandım. Nicky'nin elleri beni sarıyor, havaya kaldırıyordu.

Kollarımı kendine getirip onunkilere tutunmak istedim. İki elini de kalçamın altına soktu ve beni havaya kaldırdı. Sonra aletinin üzerine oturttu ve ucunun içime girdiğini fark ettim. Son orgazmdan çok kısa süre bunu yaşayınca nefesim kesildi. İçime girişi, ellerinin her şeyi kontrol edişi, dayanılmayacak gibiydi. Çok güzeldi ve... Gözlerimi tekrar kapattım, ellerim kollarına tutunurken titredi. Nicky vücutlarımıza kılavuzluk ederken, istediği yerde kalmaya çalıştım.

İçime sonuna kadar girince, "Tanrım, bu çok harika," dedi.

Ben sadece, "Evet, ah, evet," diyebildim.

Sonra beni öne eğdi, içime girebildiği kadar girerken beni vücuduyla banka bastırdı.

"Düşeceğiz," dedim. Bu düşünce, zihnimin berraklaşmasına yardımcı oldu.

"Kollarıma tutun, ben hallederim."

Dediğini yaptım ve zihnimdeki sis perdesi aralanınca, dar bankın üzerinden düşme korkusu geri döndü.

Kalçamı biraz kaldırdı, bacaklarıma da açıklık verdi. Arzu ettiğim açıyı bulduktan sonra beni sabitledi ve ellerini iki yanıma koydu. Daha önce benim yaptığım gibi, bankın yanlarını kavradı. O pozisyonda kaldı, bacakları bankın iki yanındaydı. Benim bacaklarım, kalçasının iki yanına açılıyordu. İçime girip çıkmaya başladı.

Gözlerim biraz açıldı ve bunun tek sebebi orgazm sonrası değildi.

"Bankın üzerinde," dedim.

"Bankın üzerinde," dedi. Kalçasını biraz kaldırdı ve vücudunun üst yarısını, etten ve kastan bir çatıymış gibi üzerime yatırdı. Kolları da vücudunun ritmiyle hareket ediyordu ve ben ellerimi teker teker kollarından alıp bankı tuttum. Kolları serbest kaldıktan sonra açıyı değiştirdi ve ciddi, hızlı, derin bir ritim yakaladı. Tepemdeki vücuduna baktım, sert uzvu her yerime dokunuyor gibiydi. Teknik olarak, erkek üzerimde olduğu için misyoner pozisyonu denirdi ama uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Öne doğru gelirken saçları sallanıyor, bu sayede diğer gözünün olması gereken yerdeki yaralı dokuyu görebiliyordum. Bu anların değerini bilmeyi öğrenmiştim. Yüzündeki konsantrasyona baktım, dayanmaya ve vücudunun bana yaptığı harika şeyleri uzatmaya çalışıyordu.

Bana baktı ve beni gördü. Yüzünde vahşi bir gülümseme açığa çıktı, nefes nefese konuştu. "Kontrolün çok fazla. İşimi yapamıyorum."

Ne diyeceğimi bilemedim çünkü hızlandı, içime daha sert ve hızlı girip çıkmaya başladı ama bank böyle bir şey için hem çok dar hem de çok sertti. Kalçalarını da kullanarak, yuvarlanırcasına bir ritim buldu. Üzerimdeyken bile dans edebildiğini ispatladı. Beni normal bir biçimde becerseydi daha yumuşak bir orgazm yaşardım. Klitoral bir orgazm gibi geldi, yaklaştığını hissediyordum.

Sesim bankta tutunurken ne kadar zorlandığımı belli etse de "Gelmek üzereyim," dedim. Nicky tepemde dansına devam ederken kollarım gergindi ve titriyordu.

"Güzel," dedi. Ama gözleri kapalıydı, artık bana bakmıyordu. İşine odaklanmıştı. Gözünü kapatması, vücuduyla mücadele ettiğini gösteriyordu. Harika ve dans edercesine

ritme devam ederken bizi bankın üzerinde tutmaya odaklanıyordu. Ben gelene kadar buna devam edecekti ve şimdi konsantrasyonunu kaybedemezdi, bu anı yakalamak için çok uğraşmıştı.

Birkaç giriş çıkıştan sonra orgazm beni yakaladı ve çığlık atarak altında kıvranmaya başladım. Ellerim kasıldı ve vücudumun geri kalanına karşı koydu. Çünkü ellerimi kaldırıp vücudunda zevkimin izlerini bırakmak istiyordum.

Tepemde, "Tanrım, Tanrım!" diye kükredi. Bir kez daha sert bir biçimde içime girdi ve bir çığlık attım. Yeni bir orgazm mıydı bu, yoksa birincisi mi uzuyordu, bilemedim.

Vahşi yüzünde turuncu aslan gözleri parıldarken bana kükredi. Tepemde titrerken, insanlığından geriye kalanları da kaybetti. Omuzlarından parmak uçlarına kadar son bir kez titredi. Ve titrerken içimde gelip gitmeye devam ettiği için bir çığlık daha attım.

Kendini tepeme bıraktı, şimdi bukleleri yüzüme değiyordu. Nabzının çılgınca attığını görebiliyor, kalbinin sesini duyabiliyordum. Fısıldarcasına kükredi. "Beslenmedin."

Haklıydı. *Ardeur*'ü beslememiştim. O yüzden seviştiğimizi unutmuştum. Hâlâ içimdeydi. Karnında ve göğsünde ter damlaları vardı. Kollarım çok uzun süre aynı pozisyonda kaldıkları için isyan ediyordu. Seks sonrası parıltı vücudumda hâlâ akarken, "Ne yapalım," diye cevap verdim.

Bir kahkaha attı. İçimde hâlâ çok sertti. Kahkahasıyla biraz daha kıvrandım ve küçük sesler çıkarttım, birlikte güldük. Lanet olasıca bankın üzerinde titreyip gülerken, bir ara beslenmem gerektiğini düşündüm.

Sonunda beni kollarına alıp kaldırdı. Beni önünde tutuyordu ve bacaklarımı beline doladım. Hâlâ içimdeydi ama

aleti yumuşuyordu, bu yüzden beni kaldırdığında içimden çıktı ve birbirimize sarıldık. Yüzlerimiz birbirimize çok yakındı, Nicky'nin alnında boncuk boncuk ter damlaları vardı.

Hâlâ nefes nefeseydi ve gözü aslanın turunculuğunu kaybetmemişti. "*Ardeur*'ü unutacak kadar hoşuna gitmesini sevdim."

Gülümsedim, kollarımı boynuna dolayıp arkasında birleştirdim. "Harikaydın."

Sırıttı ve dişlerini gösterdi. Bir gülümsemeden çok, dişlerini açığa çıkartan bir kedi gibiydi. "Başka kimseyle bu kadar güzel olmuyor."

"Çünkü diğer erkeklerle yarıştığını mı düşünüyorsun?"

"O da var ve seksi senin gibi seven biriyle birlikte olmadım. Sen olunca, sana yetişmekte güçlük çekiyorum."

Kollarında bir kahkaha attım ve bacaklarım hâlâ belindeydi. Bacaklarıma ve kalçama eliyle destek oluyordu. Ter vücudumuzda kururken nefes alıp verişimiz normale dönüyor ve Nicky beni havada tutarken zorlanmıyordu. Küçük arabaları halter gibi havaya kaldıracak kadar güçlüydü ama yine de etkilenmiştim.

"Benim için de aynısı geçerli."

Yine sırıttı. "Yine de beslenmen gerek."

"God; Ethan ya da Domino'yu gönderecek. Biri yanıma gelsin mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Tekrar yapabilecek misin?"

"Ben aslanım Anita. Bana bir dakika ver, evet."

Kaşlarım çatıldı. "Bu kadarı senin için bile hızlı değil mi?"

"Genelde kuyruk olur," dedi. "Bu yüzden bir daha istemem. Genelde Nathaniel için."

Gülümsedim. "Paylaşmayı seviyor."

Nicky, "İzlemeyi seviyor," dedi. Beni bırakmadan sırtını dikleştirdi.

Gözlerim biraz daha açıldı, kollarımla ve bacaklarımla vücudunu sardım. "Şimdi etkilendim. Ben ayakta bile duramam."

"Yatağında en büyük veya en esnek değilim. Çoklu orgazmları bilmem, yüzlerce yıllık deneyimim yok. Diğerleri kadar dayanıklı olup olmadığımı bile bilmiyorum. Nathaniel ve Jean-Claude yatakta çok etkileyici." Banktan tamamen kalktıktan sonra duşlara doğru yürümeye başladı. "Ama güçlüyüm ve dövüşebilirim. Her türlü koşulda fiziksel kendime gelme sürem çok iyidir. Bana birkaç dakika daha verirsen sana kanıtlarım."

Beni ağırlıksızmışım gibi rahatlıkla taşıyordu. Ben kendi boyutuma göre güçlüydüm ama aynısını asla yapamazdım. Asla iri yarı, güçlü bir adamla boy ölçüşemezdim. Fakat şimdi Nicky'yi taşıyamayacağımı dert etmek yerine, beni duşlara kadar taşıyacak birinin olmasının keyfini çıkartabilirdim.

34

Duşta temizlendik, üzerimizdeki sabunlardan arındıktan sonra Nicky bana oyundan soğumadığını ispatladı.

Dizlerim üzerinde sıcak fayansların üzerindeydim ve sıcak su üstümüze akıyordu. Suya vücudunu kalkan yapmıştı. Sadece vücudundan aşağıya akan sular bana geliyordu. Su, Nicky'nin pürüzsüz derisi üzerinde dekorasyon gibiydi. Suyu kasıklarından yaladım ve aşağıda sallanan torbaların üzerinden emdim. Hayatımdaki diğer erkekler gibi, tamamen tıraş olmamıştı, bu yüzden derinin üzerindeki sertlikleri hissedebiliyordum. Ağzımın eskisine göre daha iyi olduğunu öğrenmiştik ama tam bir oral sekse hazır mıydım, bilmiyordum. Fakat ben denemeye niyetliydim ve daha önce böyle bir teklifi reddedecek biriyle karşılaşmamıştım. Nicky aşağıyı tamamen tıraşlamış olsaydı narin topların

ağzıma alıp emerdim ama kıllar favorim değildi. Fakat yukarısı için böyle bir sorun yoktu ve uzvunu tamamen ağzıma aldım. Hâlâ küçüktü, sıcak su yüzünden gevşekti, bu yüzden rahatlıkla ağzımın içinde dolaştırabiliyor, emebiliyor, yalayabiliyordum. Hâlâ yumuşak olduğu için nefes almak sorun olmuyordu ve öğürme refleksimle mücadele etmek zorunda değildim. Keyfini çıkartabilirdim ve çıkarttım. Ama uzun süre küçük kalmadı.

Ağzım, düşündüğümden daha çok iyileşmişti. Nicky'nin enerjisine odaklanıp kendimi iyileştirdiğimi hatırlamıyordum ama görünüşe göre iyileşmiştim.

Organı büyürken tereddüt ettim çünkü ağzımın kenarlarındaki iyileşmemiş yaraların üzerine gelirse sorun olabilirdi. Durdum, üzerinde düşündüm, hâlâ dizlerimin üzerindeydim, Nicky'nin sert ve kusursuz organına bakıyordum.

"Çok fazla acırsa başka bir şey deneriz," dedi.

Başımla onayladım ama ağzımın yanlarını kullanmamaya karar verdim. Bir sorunun etrafından dolaşamıyorsanız, sorunun üzerine gitmek en iyisiydi. O yüzden dilimin üzerinden organını kaydırdım ve gırtlağıma indirdim, daha önce bacaklarımın arasında yaptığını taklit edercesine gidip gelmesine izin verdim. Canım çok yanmıyordu, en kötüsü ağzımın yanlarıydı, demek ki Asher'ın öpücüğüne karşı koyarken çok mücadele etmiştim. Hemen bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım ve önümdeki erkeğe odaklandım.

Nicky, "Tanrım," dedi.

Gözlerimi devirip suratına bakınca, çılgına döndüğünü gördüm. Islak saçlarını tamamen geriye atmıştı. Sanırım yüzünü bu kadar temiz ve çıplak ilk defa görüyordum.

Yakışıklıydı. Gerçekten yakışıklıydı. Saçları gözünün üzerini kapatmayınca yüz hatları çok hoştu. Kusursuz olmadığı için çirkinleşmiyordu; Nicky buydu, böyle görünüyordu ve hoşuma gidiyordu. Ağzım dolu olmasına rağmen gülümsedim. Ama gülümseme gözlerime ulaşmadı. Ağzımın içinde çok sert ve uzundu. Kayarcasına gidip gelişi hoşuma gidiyordu ama gırtlağımın arkasına değdiği anda bir karar vermek zorundaydım. Yukarı doğru geri mi itecektim yoksa gırtlağımdan aşağı mı indirecektim? Tamamını yutmak zor olacaktı çünkü çok uzundu. Bazı durumlarda büyük olmak avantaj değildi.

Elimi organının altına koydum, böylece gırtlağıma girecek kadarını kontrol edebilir, beni boğmasına izin vermezdim. Öğürme refleksinden kurtulmak için çalışmıştım ve eskisine göre daha azdı. Ama kontrol edilmesi en zoru, *nefes-alamıyorum* refleksiydi. Ağzıma aldım ve dudaklarım elime değene kadar ittim. Sonra bıraktım ve ellerimi kalçalarına attım, dudaklarım vücuduna değene kadar son birkaç santimi de almaya çalıştım. Ağzımı organına kenetlerken nabzımı ve vücudumu sakinleştirdim, meditasyon gibiydi, nefes alamazsam paniğe kapılmamam gerekiyordu.

Yavaşça geri çekildim ve öksürmek zorunda kaldım. Gözlerim sulanmıştı ve burnum akıyordu. Nicky'nin bacağının yanına uzandım ve suyun, yüzümdeki yaşlarla sümükleri temizlemesine izin verdim. Filmlerde çekimler arasında oyuncuların yüzlerini temizliyorlardı ama gerçek hayatta görüntü o kadar temiz değildi. Vücudum bu kadar aşağıya inen ama yutulmayan bir şeyle mücadele hâlindeydi. Sanki vücudum bana, *ya yut ya çıkart*, diyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim," dedim. Ama sesim çok boğuk çıktı ve boğazımı temizledim. Seksi bir görüntü değildi; yaptığımız şeyle, gırtlağımı hor kullanıyorduk.

"Tanrım, Anita, lütfen beslen."

"Öğürme refleksim olmadığından ve *ardeur*'ü serbest bırakınca bunu daha iyi yaptığım için beslenmemi istiyorsun."

Başıyla onayladı, omuzları hareket edince etrafa sular saçıldı. "Evet," dedi. Çok hevesliydi.

İstediğini yaptım çünkü ben de ağzımın tamamen iyileşmesini istiyordum. Midem bana *ardeur* dışında da beslenmesi gereken açlıklar olduğunu söylüyordu. Güzel bir seksin ortasında bunu fark ettiğime göre çok acıkmıştım. Eğer bu açlığı beslemezsem yaratıklarım uyanıp kendi başlarına yiyecek arayabilir, beni de gittikleri yere götürebilirlerdi.

Ardeur'ü bir zamanlar kontrol edemiyordum ama şimdi arayıp bulup serbest bırakmak zorunda kalıyordum. Birkaç saniye önce kontrol bendeydi, hemen ardından *ardeur* beni ele geçirdi ve derimden Nicky'ye aktı.

Sahip olduğum azıcık öğürme refleksi de yok oldu; ağzımın içinden gelen keskin acılar arzumu artırdı, her şey seks anlamına geliyordu. Seks, arzular ve ihtiyaçlar. Nicky'yi alabildiğim kadar ağzıma aldım ve bu sefer vücudumla mücadele etmek zorunda kalmadım. *Ardeur* ile aynı taraftaydım ve beslenmek istiyordu.

Nicky elimi başımın arkasına koydu ve kafamı kaldırıp şunları söyleyecek kadar kendimdeydim. "Ağzıma girdikten sonra beni orada tut."

"Nefes alamazsın," dedi.

"İşaret verdiğimde beni bırak. Tekrar nefes alıp tekrar ağzıma alırım."

"Seni orada kalmaya zorlamamı mı istiyorsun?" İnanmamış gibiydi.

"Evet."

Bir kaşını havaya kaldırdı, hâlâ şüpheleri vardı.

Bir kahkaha attım. "Ağzımı becermeni istiyorum Nicky ve *ardeur* buna yardımcı olacak."

Kaşları hâlâ çatıktı. Duşun altında ıslaktı, sert ve hazırdı ama daha sonra hesap vermek zorunda kalmak istemiyordu. Sanırım Nicky'yi suçlayamazdım.

"Bunu Nathaniel, Asher ve Richard'la yaptım."

Şaşkın gözlerle bana baktı. "Richard mı, gerçekten mi?"

"Evet," dedim.

"Lanet olsun, onunla yapabiliyorsan..."

"Evet," dedim.

Yine de şüpheleri vardı ama, "Tamam," dedi.

Ardeur'ü yeniden canlandırdım, sanki derimin üzerine bir sıcaklık aktı. Sıcaklık, parmak uçlarımdan Nicky'ye geçip ikimizi de ele geçirdi. Ağzımın içine girmesine ve gırtlağıma inmesine elimle yardım ettim, sonra tamamen içime girmesi için elimi çektim. Şimdi dudaklarım, vücudunun önüne değiyordu. Eliyle başımı itti ve ben boştaki elimi kullanarak kalçasından Nicky'yi kendime çektim.

Daha fazla sorgulamadı ve başımı var gücüyle vücuduna bastırmaya başladı. Önce tam istediğim gibiydi; inanılmaz bir biçimde gırtlağıma inmişken bu konumda kalmak çok güzeldi. Fakat *ardeur* olsa bile eninde sonunda nefes almak zorundaydım. Geri çekilmek istedim ama beni tutmaya devam etti, kapana kısılmıştım. Bir yandan, böyle bir

çelişkide kalmak hoşuma gidiyordu. İsterse, beni boğulana kadar bu şekilde tutabilirdi, sonunda nefes almak için çırpınmaya başlardım. Ellerimle vücuduna bastırdım ama beni geri itti, orada kalmaya zorladı. Kalabildiğim kadar kaldım ama sonra panik *ardeur*'ü kovaladı, kasıklarında sıkışıp kaldım. Artık bana bir şans vereceğine güvenmek zorundaydım. Hoşuma giden şeylerden birinin bu güven olduğunu birkaç sene önce anlamıştım. Birlikte olduğunuz kişi size çok kötü bir şey yapabilirdi ve siz iyi niyetli olacağına güvenmek zorundaydınız. Her şeyin kötüye gidip gitmeyeceğini bilmediğim bu andan çok hoşlanıyordum. Böyle bir şeyden keyif almak bana göre değildi ama bunu çok uzun zaman önce kabullenmiştim. Kabullendiğim için artık sadece zevk almaya çalışıyordum.

Nicky beni bıraktı ve geri çekilmeme izin verdi. Titreyerek derin bir nefes aldım.

"İyi misin?" diye sordu. Endişeli gibiydi.

Başımla onayladım. Sonunda, "Evet," diyebildim. Kafamı kaldırdım. "Bunu biraz daha yapabiliriz ama nefes alamayınca *ardeur* eninde sonunda geri çekiliyor. Kendini korumak daha önemli hâle geliyor."

"O zaman her zamanki gibi yapalım."

"Ya da sen ağzımı becermeye devam et. *Ardeur* ile bunu yapabilirim ve bundan keyif alıyorum."

Bir an için, yüzünde acı verecek kadar kötü bir kararsızlık açığa çıktı. Sonra, "Devam edelim, ne hissettiğimize göre bakarız," dedi.

Onayladım ve aynı şekilde gırtlağıma indi. İpler veya zincirler olmadan bağlanmak gibiydi çünkü kapana kısılıyor ve bir şey yapamıyordunuz. Eh, bu da böyle bir oyundu.

Ardeur ile gırtlağımın kaldırabildiği kadar devam ettik. Nicky sonunda, "Seni tekrar becermek istiyorum. Birlikte olurken prezervatif taktırmadığın erkekler listesinde olmak hoşuma gidiyor. Çünkü bu liste uzun değil."

Düşündüğü gibi bir şey değildi; sadece Micah, Nathaniel ve Sin ile birlikte olurken yanımda olmuştu. Listedekiler onlardı. Fakat Nicky'nin fazladan bir koruyucu katman kullanmaması, yeni verilen bir karardı. Doğum kontrol hapı kullanıyordum ve likantropi taşıdığım için sert seksle hastalık kapmam mümkün değildi ama yine de her ihtimale karşı erkeklerimden prezervatif takmalarını istiyordum. Nicky'ye taktırmadığım gün aklıma geldi. O gün Nathaniel ve Sin de yanımdaydı, Micah şehir dışındaydı. Bana doğal gelmişti ama şimdi bu konudan bahsettiği için üzerinde düşündüm. Bir şeyler düşünmek her zaman iyi değildi. İlişkilerimi parçalayabiliyor, bir tuzakmış gibi kurtulmaya çalışabiliyordum. Aşkı hâlâ bir tuzak olarak görüyor muydum? Hâlâ, bir zamanlar bir erkek kendisi için ne kadar değerli olduğumu söylediğinde her şeyi yok edene kadar durmayan, kendine güvensiz kadın mıydım? Sin'e de aynısını yapmıyor muydum? Aynısı Nicky'ye de mi olacaktı?

"Düşünceleri duyamıyor, sadece duygularını hissediyorum ama bu bakışı sevmedim. Hiçbir zaman iyiye işaret değildir. Yanlış bir şey mi söyledim?"

Kafamı kaldırdım. Saçları hâlâ gerideydi, suratı çıplaktı ve harikaydı. Vücudu ıslaktı; yalanacak, lezzetli bir şey gibi duruyordu. Gırtlağımda mutlulukla zonkladığını hissedebiliyordum. İki senedir benimleydi. Kendini kanıtlamak için ne yapmıştı? Neden herkes bana kendini kanıtlamak

zorundaydı? Hayatımdaki erkeklerden bazıları, bunu çok sık yaptığımı söyleyebilirdi.

Ardeur'ün yine geri çekildiğini fark ettim. Bir zamanlar *ardeur*'ün merhametine kalıyordum ama artık öyle değildi. Şimdi kontrolüm o kadar iyiydi ki beslenmeyi unutuyordum. Beslenmezsem iyileşme yeteneğim azalır, önce Nathaniel ve Damian ile başlayarak farkında olmadan enerji çekmeye başlar, o ikisi öldükten sonra da Jean-Claude'la Richard'a geçerdim. Kontrolüm bu kadar iyi olunca metafizik denklemi bana Jean-Claude anlatmıştı. *Ardeur* mide gibiydi, yememeyi kendinize öğretmiş olabilirdiniz ama böylesi, vücudunuzun yiyeceğe ihtiyaç duymadığı anlamına gelmezdi.

Beslenmem gerekiyordu ve artık kontrol gibi bir sorunum yoktu. Şimdi seçeneklerim daha fazlaydı. Artık seks için *ardeur*'ü suçlayamazdım. Erkeklerimin bir kısmını *ardeur* seçmiş olabilirdi ama artık onlara ne yapacağıma kendim karar veriyordum. Bunun hakkında ne hissettiğimi düşündüm.

"Anita?" Nicky bir soru sorar gibiydi. Yüzünden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi, savunmasını aktif hâle getirmişti. Zorla sosyopat yapılan biriydi, demek ki bazı duyguları hâlâ vardı. Duygularını gizlemesini istemiyordum. Ara sıra içindekileri görmeyi seviyordum.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Becer beni," dedim.

"Ne?" diye sordu. Sanki suyun sesi yüzünden beni duymakta zorlanıyordu.

Daha yüksek sesle tekrarladım.

Dudakları hafifçe büküldü ve gülümsedi, rahatsız edici bir mutluluk yüzüne doldu. Sanki içinde benim iznimle

açığa çıkan bir karanlık vardı. İçindeydi, dışarı çıkmak istiyordu, kontrol edilebilir ve dizginlenebilir bir şeydi ama yine de dışarıya çıkıp karanlık oyunlar oynamak istiyordu.

İçindeki mutlu yaratık yüzünü gösterdi. Gerçek yaratığıyla bir ilgisi yoktu. Yüzündeki ifade, hayvani değildi, bir insana aitti, sadece birçok insanın kendine bile itiraf etmeyeceği türdendi. Nicky'nin umurunda değildi. Nathaniel'ın umurunda değildi. Dev'in umurunda değildi. Onlar böyle olduğu için ben de umursamamaya başlamıştım.

Tekrar, "Becer beni," dedim.

Bir kez daha söylemek zorunda kalmadım.

35

Nicky beni tekrar havaya kaldırdı ve bir maymun gibi kollarımla bacaklarımı kullanarak vücuduna sarıldım. Beni sudan uzaklaştırıp duvara dayadı. Sıcak su şimdi arkamıza düşüyor, sadece içimden çıkıp geriye gittiğinde sırtına geliyordu.

Her erkek güzel duvar seksi yapamazdı. Yeterince uzun ve güçlü olmanız gerekti. Dayanıklı olmalıydınız. Sıradan bir cinsel ilişki gibi değildi, bacaklarınızı, kollarınızı ve kalçanızı farklı şekilde kullanmanız gerekti. Sert ve hızlı bir ritim buldu, içime girip çıkmaya başladı. Bir zevk dalgasının keyfini çıkartamadan tekrar içime giriyor ve ardından diğer dalga geliyordu. Bir süre sonra etrafımdaki her şeyi unuttum ve geriye, sadece gidip gelen Nicky kaldı. Çok hızlı ve çok sert olduğu için vücudum duvara çarpıp sürtünmeye başladı. Fayanslar pürüzsüzdü ama yine de bir

yerlerimi morartabilirdim ve hoşuma gidiyordu. Gözlerim kapanmaya başladı ve kollarımla bacaklarımı bırakmamak için zevkle mücadele ettim. Elleri kalçalarımda ve bacaklarımdaydı ama bu pozisyon benim de çaba göstermemi gerektiriyordu. Tutunmalıydım ama zevk artarken bunu yapmak daha da zorlaştı. Kendimi vücuduna, beni duvara yapıştıran ellerinin gücüne ve ağırlığını verdikçe duvara sürtünen sırtımın hissine bırakmak istiyordum.

Zorlanarak da olsa boğuk bir ses tonuyla konuştu. "Ben boşalırken beslen Anita. Bunu bir daha yapamam."

O kadar güçlü bir biçimde duvar seksi yapmanın kendisini ne kadar yorduğunu itiraf ediyordu.

"Evet," dedim. Sesim Nicky'ninden daha nefes nefese çıktı.

Aynı pes ses tonuyla, "Bu evet, harika bir seks anlamında olan mı, yoksa beni duydun mu?" diye sordu.

"Evet, seni duydum," dedim.

Kalçası bir saniyeliğine tereddüt etti, sonra yine aynı hızlı ritmi yakaladı. Aynı anda, Nicky'ye tutunmaya, içime girip çıkışını hissetmeye ve sıcak, kaygan fayanslara beni dayamasına yardım etmeye odaklandım. Hepsinin birleşimi harika bir şeydi.

Titremeye başladı ve duraksadı. "Geliyor," dedi.

"Seni duydum," diye fısıldadım. Ya da akan suyun sesi yüzünden bağırdım. Suyun sıcaklığıyla sırtıma değen fayansların soğukluğunu aynı anda hissediyordum. Daha fazla dayanamayacaktım, tek yapabildiğim, beline ve omuzlarına tutunmaktı.

Ardeur'ü yine uzaklaştırdığımı fark ettim, geriye sadece Nicky ve ben kalmıştık. *Ardeur*'ü yeniden uyandırmalı, ça-

ğırmalıydım. Şimdi sadece sıcaklık ve arzudan ibarettim. Nicky'nin, "Tanrım, bu çok..." diye bağırdığını duydum. Her ne diyecekse ritminin içinde kaybolup gitti ama sonra sert bir biçimde bacaklarımın arasına girdi. Vücudu tepemde ve içimde titremeye başladı, Nicky beni duvara bastırırken beslendim.

İçimdeki uzvunun hissiyle, boşalmasıyla beslendim. Kalçamdaki ve bacaklarımdaki ellerinin gücüyle beslendim. Kollarında olmanın güzelliğiyle, beline doladığım bacaklarımın hissettikleriyle beslendim. Kapalı gözleriyle, geriye attığı başıyla beslendim. Yüzünü görebiliyordum ve boşalma anında kaybolmuştu. Tüm bunların hepsiyle beslendim ve güç, daha önce hissetmediğim bir sıcaklık dalgası gibi üzerime aktı.

Bir elini duvara koydu ve sonra dizlerinin üzerine düştü. Harika bir seksin sonrasında yorgunluktan gücü kalmadığını düşündüm ama başı öne düştü ve vücudu yana kaydı. Bir sorun olduğunu anladım.

Nicky'den kendimi kurtarabildim ama yerde hareketsizdi. Omzuna dokundum ve derisinin soğuk olduğunu fark ettim. Nabzını aradım ama bulamadım. Çığlık atarak yardım istedim çünkü Nicky'ye ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

36

Claudia bir girişten Domino diğerinden içeriye daldı. Domino elini siyah-beyaz bukleleri arasında gezdirirken, "Ne oldu?" diye sordu.

Nicky'nin tepesinde göğsüne vuruyor, kalbinin atması için uğraşıyordum. "Bilmiyorum."

Claudia cep telefonunu kullanarak doktoru aradı. Domino, Nicky'nin nabzına bakarken suyu kapattı. Domino, "Lanet olsun," dedi.

"Biliyorum," dedim.

Gözyaşlarına boğulmak üzereydim. İsmini haykırdım, yerimden doğrulup iki elimi birleştirerek büyük bir yumruk hâline getirdim ve kocaman göğsüne geçirdim. "Nefes al lanet olasıca, nefes al!"

Metafizik olarak bağlı olduğum başka biri olsaydı onunla enerji paylaşabilirdim ama Nicky benim Gelin'imdi, bu

yüzden enerji paylaşımı tek yönlüydü. Ben Nicky'den enerji çekebilirdim ama ona enerji veremezdim! S.ktir, s.ktir, s.ktir, s,ktir, s,ktir, s,ktir!

Jean-Claude ile bağlantımı açtım. Asher ile yataktaydı ve kafası karışıktı. Asher'ın saçlarını okşuyordu, seks sonrası birbirlerine sarılmışlardı. Kendimi tamamen açtım ve hiçbir şey söylemeden neler hissettiğimi anlamasını sağladım. Zaten kelimelere gerek yoktu. Yardım istedim, zihnine haykırdım. "Nicky!"

Jean-Claude zihnime doldu, yatağı ve Asher'ı bırakıp doğruldu, bana baktı.

"*Ma petite...*"

"Ona yardım et!"

Claudia, "Deniyoruz," dedi.

Claudia'ya kendisiyle konuşmadığımı söyleyerek zaman kaybetmedim. Domino benim çağırdığım kaplandı; ne yaptığımı biliyor, çünkü hissedebiliyordu. Nicky'nin başının yanına çömelmiş ve ellerini adamın omuzlarına koymuştu.

Jean-Claude bana Belle Morte'un bir erkeği kucaklarkenki görüntüsünü gönderdi. Belle enerjiyle parıldıyordu ve derisi vampirlerinki gibi soluk değildi. Neredeyse insan derisi gibiydi. Altındaki vampir ise ölümden daha solgundu. Jean-Claude ile Asher'ın, Gelinlerinden birini öldürüşüne şahit olduklarını anladım.

Geldiklerini biliyordum ama fark etmezdi. Jean-Claude'un ne yapılacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Doktorlar geldi. Domino, Nicky'yi yerden kaldırmama ve duşlardan dışarıya çıkartmama yardım etti. Nicky dolapların olduğu odaya taşındıktan sonra ben duşlara açılan

kapının eşiğinde kaldım çünkü içeride çok sayıda insana yetecek kadar yer yoktu. Nicky'yi seks yaptığımız bankın dibindeki minderin üzerine yatırdılar. İkinci doktorun elinde defibrilatör hazırdı. Daha önce ufak tefek yaralarımla ilgilenen hemşirelerden biri, Nicky'nin göğsünde son hazırlıkları yaptı.

Doktor, "Hazır!" diye bağırdı.

Diğerleri onay verdi.

Nicky'nin vücudu elektriğin verilmesiyle titredi. Hemşire nabzına bakarken doktor defibrilatörü tekrar hazırlıyordu. Erkek doktor, "Tekrar," dedi.

Elektriğin miktarını artırmış olmalıydılar. Yanık et kokusu aldım.

"Tekrar!"

Kapının eşiğinde dua etmeye başladım. "Lütfen Tanrım, onu kurtar. Ölmesine izin verme, lütfen! Lütfen!"

Nicky ciğerlerini havayla doldurdu. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve yüzünde korku vardı. Sanki bir kâbustan uyanıp gerçek olduğunu fark etmişti. Doktorlarla mücadele etmeye başladı ve birini duvara doğru itti ama sanki gücü kalmamıştı.

İnsanların arasından geçtim. "Nicky, Nicky, benim."

Beni gördü ve neler olduğunu anladı. Yüzündeki panik kayboldu ve elini bana uzattı. Uzanıp elini tutmak zorunda kaldım. Parmaklarını bile elimin etrafına dolayamadı. Sanki bu bile çok fazlaydı. Büyük elini iki elimle tutup çıplak göğüslerime bastırdım.

Doktor diğer tarafındaydı ve bir stetoskop ile kalbini dinlemeye başladı. Duyduğu seslerden memnun gibiydi. "Kalp atışları düzenli. Ona ne oldu?"

Başımı iki yana salladım ve yanaklarımda gözyaşları olduğunu fark ettim. Sanki ağlamıyor ama farkında olmadan gözyaşı akıtıyordum.

"Bilmiyorum. Sevişiyorduk, sonra birden yere yığıldı. Kalbi durdu ve ne yaparsam yapayım kendine gelmedi."

Doktor, Nicky'ye döndü.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

Nicky duyduysa da bir cevap vermedi. Odadaki tek gerçek benmişim gibi bana bakmaya devam etti.

"Nicky," dedim. "Beni duyabiliyor musun?"

Acı veriyormuş gibi yutkundu ve fısıldadı. "Evet."

"Doktor sana kendini nasıl hissettiğini sordu."

Kaşlarını çattı ve diğer insanları yeni fark etmiş gibi etrafına bakındı. Dediğim gibi, odada sadece benim varlığıma odaklanmıştı. Henüz kendine gelmemişti, her ne olduysa sorun anında çözülmemişti.

Doktor, "Ona nasıl olduğunu sor," dedi.

"Nasılsın?" diye sordum.

Kaşları biraz daha çatıldı. "Kötü, zayıf."

Eğildim ve elimdeki uyuşmuş parmaklarını öptüm. Hafifçe gülümsedi.

Doktor, "En son hatırladığı şey?" diye sordu.

Soruyu tekrarladım.

"Harika bir seks," dedi. Gülümsemesi genişledi, mutluydu ama kafası hâlâ karışıktı, sanki bir yerleri acıyordu ya da tam kendine gelememişti.

Gülümseyerek karşılık verdim. "Evet, gerçekten harikaydı," dedim.

Beni duyunca biraz daha sırıttı. Her zamankinden daha solgun bir sırıtmaydı ama iyiye doğru gittiğini gösteren bir

işaretti. Sadece bunu görmek bile, sıkıştığının farkında olmadığım göğsümün rahatlamasına sebep oldu.

Jean-Claude korumaların ve sağlık görevlilerinin arkasında belirdi. Gerçi kafamı kaldırıp yüzünü görmeden geldiğini hissetmiştim. Yüzü çok güzeldi ama ne düşündüğünü ifadesinden anlamak mümkün değildi.

Fakat omuzlarının duruşundan ve yüzündeki durgunluktan, Nicky'ye ne olduğu hakkında bir fikri olduğunu anladım. Söylerse benim hoşuma gitmeyeceğini düşünüyordu.

Doktor, "Kalkabilir mi yoksa bir sedye mi getirelim?" diye sordu.

Nicky kalkabileceğini söyledi ama dizlerinin bağı çözülünce Domino ile yardım etmek zorunda kaldık. Üzerinde kıyafetler olsaydı tutmak daha kolay olurdu ama hâlâ çıplaktı. Domino, Nicky'nin ağırlığının büyük bir kısmını aldı ve ben de diğer tarafa geçtim. Fakat çok kısaydım. Claudia hemen yanıma geldi ve yerimi almasına izin verdim. Domino ile Claudia, Nicky'yi ayakta tutmakta zorlanmadı ve odadan dışarıya çıktılar. Peşlerinden gitmek istedim ama Jean-Claude dışarıda sırtını duvara dayamıştı. Üzerinde Asher'ın gözleriyle aynı renkte, gece mavisi renginde ipekten bir pijama vardı. Üstünün Asher'ın yanında kalıp kalmadığını merak ettim. Saçları, yeni seviştiğini belli edercesine dağınıktı.

"Bir şey biliyorsun," dedim. Suçlar gibi bir ses tonuyla konuşmuştum.

"Biliyorum," dedi. Sesinde duygu yoktu.

"Konuş," dedim.

"Burada olmaz *ma petite*."

"Nerede?" diye sordum. Sesim yine öfkeli gibi çıkmıştı.

"Asher'ın odasında veya benimkinde."

"Neden Asher'ın odası?"

"Çünkü ben bir geri zekâlıyım."

Konuşan Asher'dı, koridorun gölgeleri arasındaydı. Ya hiç kıpırdamadığı için yanımızda olduğunu fark etmemiştim ya da Nicky'ye çok üzüldüğüm için gölgelerin içine sinmiş vampirleri fark edecek durumda değildim. İşte olmadığıma sevindim.

"Aptallığınla ilgili bir yorum bekliyorsan, şimdi seninle uğraşacak durumda değilim," dedim. Kollarımı göğsümde birleştirdim ve hâlâ çıplak olduğumu fark ettim. Doğrusu bunu unutmuştum. Bir an için utandım ama sonra, *canları cehenneme*, diye düşündüm. Nicky neredeyse ölmüştü ve iki vampir, *ardeur*'ün sorununun ne olduğunu biliyordu. Sorun, *ardeur*'deydi. Ben *ardeur*'ü tamamen kontrol edebildiğimi düşünürken az kalsın Nicky'yi öldürüyordum. S.ktir.

Asher ışığa adım attı, yürürken darmadağınık sarı saçları ışığı yakaladı. Üzerinde daha önce gördüğüm bir bornoz vardı. Hemen hemen her yeri mavi ve gümüş işlemelerle, altın ipliklerle dolu bir bornozdu. Sadece kenarlardaki kürklü kısımlar süslenmemişti. Zaten bu kadar gösteriş içinde, oraların süslenmesine gerek yoktu. Şimdi bunları düşünmek hiç mantıklı değildi. Ağzım tamamen iyileşmişti; fiziksel olarak enerji ve güçle doluydum. Zihinsel olarak ise öfke, depresyon ve kararsızlık arasında gidip geliyordum. Nicky ile bana ne olmuştu? Sorun neydi?

"Silahlarımı alayım ve üzerime bir şeyler giyeyim. Sonra istediğiniz odada buluşuruz. Neden yaramazlık yaparken

yakalanmış çocuklar gibi davrandığınızı bilmek istiyorum." İkisi de kendilerine çocuk denmesine bir şey demedi; iyiye işaret değildi. Demek ki en azından bir tanesinin, kendini suçlu hissetmek için bir sebebi vardı.

37

Duşta ne olduğundan emin olmadığımız için, korumalar yanımızdan ayrılmak istemediler. *Ardeur* herkesi yemeye karar verirse silahların, bıçakların ya da kasların bir işe yaramayacağım söyledim ama Claudia yine de Jean-Claude ile benim yanıma çok sayıda koruma bırakma planından vazgeçmedi. Tek yapabileceği şey daha fazla kas gücü sunmaktı ve onu yapıyordu. Yüzündeki ifadeyi biliyordum. Böyle baktığında Claudia'ya itiraz edilmezdi ve etmedim. Enerjimi Claudia ile boşa harcamak istemiyordum. Enerjimi, Asher'a veya Jean-Claude'a saklamalıydım.

Suç mahallinde giydiğim kıyafetler kirliydi ve ben temizdim, bu yüzden Asher'ın bornozun içine giydiği ipek pijama üstünü ödünç aldım. Jean-Claude'un altını giydiği pijamanın üstüydü; bu durum sebebini bilmesem de beni

rahatsız etti. Harika gök mavisi bir ipekti ve çok yumuşaktı ama aynı zamanda dizlerime kadar iniyordu. Kollarını kıvırmak zorunda kaldım. Şimdi babasının gömleğini ödünç alan bir kıza benziyordum ama çıplak olmaktan iyiydi.

Bıçaklarımı taşıyan bilek kılıflarımı takmıştım. Ama pantolon içi kılıflar için, evet, pantolon gerekiyordu. Pijama üstünün üzerine omuz askımı taktım ama çok karmaşık bir sütyeni omuzlarınızdan geçirmek gibiydi. Bağlayacak bir kemer olmayınca sürekli olarak kayıyor ve yer değiştiriyordu. Üzerime olmayan eşyalarımı taşıdım ve çantalarım zaten yatak odasında olduğu için mutluydum.

İçeride o kadar çok koruma vardı ki birine çarpmadan yürümek mümkün değildi. Jean-Claude'un odasının kapısına ulaştığımızda, korumalardan dışarıda beklemelerini istedim.

Godofredo, "Özür dilerim Anita ama Claudia'nın talimatları gayet açık," dedi. "Kapının iki yanında en az ikişer koruma istiyor."

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü Asher gece sana saldırdı ve Sin hastanelik oldu. Şimdi de Nicky yaralandı. Claudia bu akşam başka sorun olmasını istemiyor."

"Asher bana tekrar zarar vermez ve Nicky'nin yaşadıklarının bir benzerinin yaşanmasına hiçbir koruma engel olamaz. Claudia bizimle birlikte içerideydi ve hiçbir şeyi değiştiremedi. Sadece, Nicky ile sevişmemi seyrettiği için ikimiz de rahatsız olduk."

God'ın gözleri biraz açıldı. Biriyle seks yapmamdan bahsettiğimde huzursuz olurdu. "Emirler açık Anita, üzgünüm."

"Ve ben de üzgünüm," dedim. "Ama hayır, hiçbiriniz içeriye girmeyeceksiniz. Bunu kendi aramızda çözeceğiz."

İtiraz etmeye hazırlandı ama elimi havaya kaldırıp cümlesini yarıda kestim. "Son bıraktığımda Jean-Claude ve ben, Claudia'dan daha yetkiliydik, bu yüzden teklifi reddediyorum. İzleyicilere ihtiyacımız yok."

"Asher'a yeterince sert davranmadın. Bu yüzden kontrolden çıktı."

Başımla onayladım. "Bu doğru ama geçmişte kaldı."

God kaşlarını çattı. "Anita..."

"Hayır, çok ciddiyim. Asher artık onu seviyorum diye hoşgörüyle karşılanmayacak... Sadece Jean-Claude onu seviyor ve sevgisini bana da yansıtıyor diye aynısı olmayacak."

God, "Sana inanmıyorum," dedi.

Arkama döndüm ve kapının yanındaki iki vampire baktım. Jean-Claude kapıyı açmıştı ve Asher da yanındaydı. Birbirimize baktık.

"*Ma petite* haklı. *Mon chardonneret,* bu akşam bizden aynı toleransı göremez."

God, "Ona böyle hitap etmen, inanmamıza yardımcı olmuyor," dedi.

Domino öne çıktı. "Nicky'ye, senin yanında olacağıma söz verdim."

"Neredeyse ölen ben değildim," dedim.

Domino omzunu silkti, ellerini siyah ve beyaz saçlarının arasında gezdirdi, bunu huzursuz olduğunda yapıyordu. Saçları neredeyse tamamen siyahtı, aralarda beyaz bukleler vardı. Yarı beyaz yarı siyah, kaplan olduğunun göstergesiydi. Karışık klan kanı taşıyan diğer kaplanım Ethan'ın saçları da kaplan formlarını yansıtıyordu. Ama Domino'nun

saçlarında beyazdan çok siyah vardı ve şekil değiştirdiğinde siyah bir kaplana dönüşüyordu. Baskın olan, beyaz kaplan olsaydı, saçlarına da aynısı yansırdı. Ethan'ın saçları, en son hangi kaplan formuna geçerse geçsin, insan rengini koruyordu. Domino alev turuncusu gözlerini kırpıştırdı. Micah'nın leopar gözlerinden daha etkileyici bir görüntüsü vardı, asla insanların arasında bu gözlerle dikkat çekmeden dolaşamazdı ama Domino, kaplan gözleriyle doğmuştu. Micah'nınki bir cezanın sonucuydu, klan kanı taşıyanlar ise böyle gözlerle doğardı.

"Nicky'ye Asher ile yalnız kalmayacağına dair söz verdim."

Bir kahkaha attım. Ama hoş bir kahkaha değildi. "Sanırım onu suçlayamam." Jean-Claude'a baktım.

"Bence Domino'nun duymasını istemeyeceğin şeyler, bizim sırlarımız değil. Senin sırların."

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum," dedim.

"Kaplanın bizimle gelir ama duymasından hoşlanmayacağın şeyler konuşulursa, onu dışarıya çıkartmak senin görevin olur."

Domino'ya döndüm. "İçeriye sensiz girersem ne yaparsın?"

Başını iki yana salladı. "Nicky'nin Ares'e ne yaptığını gördün mü?"

"Gördüm."

Domino alev alev yanan gözlerine bakmamı istedi. "Senin güvenliğine çok önem veriyorum Anita ama Nicky ile dövüşmeyi hiç istemem." Gülümsedi ve başını iki yana salladı.

"Öyleyse, ben istesem de istemesem de bizimle içeriye gireceksin, öyle mi?"

"Anita, Asher seni yaraladı. Sin'i de öyle kötü yaraladı ki çocuk hastanelik oldu. Korumaların neden seni onunla yalnız bıraksın?"

Mantıklıydı. Koridorda dikilen Asher'a döndüm. "Kendine hâkim olacak mısın?"

"Benim söyleyeceğim hiçbir şey onları rahatlatmaz. Bana inanmazlar ve onları suçlamıyorum. Çok çocukça şeyler yaptım."

"Sonrasında hep pişman olursun ama uzun sürmez Asher. Bir süre kendine hâkim olursun ama sonra yine bir şey seni çığırından çıkartır. Sanki öncesinde yaşananları unutmuşsun gibi."

Başıyla onayladı. "Adil bir eleştiri. Çok ama çok üzgünüm ve haklısın. Daha sonrasında iyi eylemler gelmeyince, özürlerin de bir anlamı kalmıyor."

"İyi dedin," dedim.

Başını önüne eğdi ve altın renkli saçları yüzünü kapattı. Genelde yaralarını bu kadar gizlediğinde üzülürdüm -kendisinin çok farkında olduğunu gösterirdi- ama bu akşam bana Nicky'yi ve yaralarını hatırlattı. Asher'a öfkelenmeme sebep oldu.

"Pekâlâ, Domino içeriye girebilir." Godfredo'ya döndüm. "Claudia'ya emrini yerine getirdiğini söylersin."

"İçeriye iki korumanın girmesini istedi."

"Şansını zorlama," dedim. Sesimde veya yüzümde bir şey olmalıydı ki ellerini havaya kaldırıp geri adım attı. Niyetinin kötü olmadığını belli etmek için yapılan bir şeydi.

"Pekâlâ," dedi God. "Domino'yu yanına aldığın sürece Claudia beni tokatlamaz."

"Bir şey yaparsa, seni tokatlamak yerine kıçının üzerine oturtur," dedim.

Gülümsedi ve başıyla onayladı. "O da var."

Psişik kalkanlarıma bir şeyin dokunduğunu hissettim. Kapının çalınması gibi bir şeydi. O dokunuşu biliyordum ve kalkanlarımı indirince Damian'ı gördüm. Gördüğüm en beyaz tenli vampirlerden biriydi. Saçları taze kanın renginde deydi ve omuzlarına düşerdi. Gözleri ise çimen yeşiliydi. Hayattayken de beyaz tenliydi ama güneş görmeden geçen yüzyılların ardından derisi daha da beyazlaşmış, saçları iyice kırmızılaşmıştı. Elinde bir el olduğunu hissettim ve bir düşünce, yanındaki kendisi kadar uzun boylu kadını görmemi sağladı. Cardinale'nin saçları turuncu-kırmızıydı. Damian'ınkiler ne kadar düzse Cardinale'ninkiler o kadar kıvırcıktı. Damian kaslı bir erkekti ve Cardinale bir model gibi inceydi ama yine de birbirlerine yakışıyorlardı. Sadece birlikte güzel göründükleri için birbirleriyle eşleştirilen atlar gibiydiler.

Damian, Jean-Claude'un dans kulübü Danse Macabre'nin müdürüydü. Cardinale de oradaki dansçılardan biriydi. Damian hâlâ hayattayken ve Cardinale daha doğmamışken yapılan bazı dansların sahnelenmesinde birbirlerine yardım ediyorlardı. Cardinale, insanların bir şarkılığına birlikte dans etme ayrıcalığına sahip olduğu vampirlerden biriydi.

İnsanlar Danse Macabre'de şekil-değiştirenler ve vampirlerle dans etmeye bayılıyordu. Kulüpte, yeni müşterilere eski dansları öğreten bir dans hocası bile vardı. Kulübün ağzına kadar insanlar, vampirler ve şekil-değiştirenlerle dolu olduğunu görmüştüm. Birlikte el ele tutuşup sıraya

giriyor, yüzlerce yıldır görülmeyen dansları yapıyorlardı. Çok havalı bir yerdi.

Damian önündeki ikinci kadını da görmeme izin verdi. Ufak tefekti ve benden kısaydı. Kolumun altına girebilecek kadar kısaydı. Kolumu, narin omuzlarına atışımı hatırladım. Parlak siyah saçları su gibi aşağıya akıyor ve kusursuz bir biçimde beline iniyordu. Hafif çekik gözleri kahverengiydi ama birlikte çok zaman geçirdiğimizden, çok koyu bir turuncu oldukları için kahverengi gibi durduklarını biliyordum. Işığın altında, ormanın derinliklerinde yanan bir ateş gibi parıldardı. Sönmek üzere olduğunu düşünülen ama üzerine su dökülüp söndürülmezse evleri yakacak türden bir ateşti. Çin isminin tercümesi Siyah Yeşim Taşı'ydı. Ben ise ona sadece Yeşim, yani Jade diyordum. Çağırdığım siyah kaplandı ve heteroseksüel yaşamımı esnek heteroya çeviren kadındı.

Jade paniğe kapılmış gibiydi ve Damian'ın elini bıraktı. Koridorda koşmaya başladı. Birbirimizi zihnimizde gördüğümüz zaman yaptığımız gibi, Damian kafasını kaldırdı. "Birisi ona senin yaralandığını söyledi," dedi.

Yüksek sesle, "Lanet olsun," dedim.

God, "Sorun nedir?" diye sordu.

"Birisi Jade'e yaralandığımı söylemiş. Ne durumda olduğumu görmek için buraya geliyor."

God, "Zihnine bir mesaj gönderemez misin?" diye sordu.

"Çok korkmuş ve paniğe kapılmış. Bu yüzden zihnine giremem."

God, "Hakaret etmek istemem ama bu kadar çabuk korkan bir ninja kiralık katil süper casus görmedim," dedi.

Domino, "Yüzlerce yıl bir vampir ırzına geçsin de bakalım nasıl oluyorsun," dedi. Yaratığı yüzeye çıkınca, mağara soğukluğundaki koridora sıcak bir bahar esintisi gibi ısı yaydı.

God, "Hey, üzerine alınma," dedi.

"Kimse alınmadı," dedim. Domino'nun koluna dokundum. Jade yanımıza gelmeden Domino'yu sakinleştirmeye çalıştım. Domino, Jade'in üzerine titriyordu. Dokununca yaratığının sıcaklığı bana da atlayabilir ve içimdeki uygun kaplanı uyandırmaya çalışabilirdi ama artık enerjiyi nasıl sakinleştireceğimi biliyordum. Bir zamanlar enerjiyi kapatıp yaratıkları tutsak ediyordum, şimdi ise bir kedi yavrusunu okşayıp severcesine, onları nasıl sakinleştireceğimi öğrenmiştim. Gerçi bunlar, mümkün olsa etten kemikten bir forma bürünebilmek için vücudumu parçalayıp dışarıya çıkacak kocaman kedilerdi. Şekil değiştirmeme engel olan şeyin, Jean-Claude'un vampir izleri olduğunu sonunda öğrenmiştik. Modern likantropi vampirleri etkilemezdi ve ben Jean-Claude'un izleriyle kendi nekromansim sayesinde vampire çok yakındım. Eski likantropi ise ölüleri de etkilerdi.

Domino'ya, "Sakinleş," dedim.

Jade, Domino'ya bir erkeğe edebileceği en büyük iltifatı etmiş, yatakta bize katılmasına izin vermişti. Nathaniel'a zaten tolerans gösteriyordu ve Suçlu Zevkler'de bir striptizci olan beyaz kaplan Crispin için de aynısı geçerliydi. Fakat Jade, yanımda bir sürü erkek olduğu için bizimle birlikte uyumazdı. Kadına işkence eden, erkek bir vampirdi ve bu yüzden erkeklerle ilgili ciddi önyargıları vardı. Bir erkekten daha çok nefret ettiği tek şey, erkek vampirlerdi. Damian,

kendisini vampir yapanın elinden neler çektiğini anlatarak Jade'in gönlünü kazanmıştı. Damian'ın efendileri yanında, Jade'inkiler hiçbir şeydi. Jade kadınların da erkekleri istismar edebileceğini kabul etmek zorunda kalmıştı. Jean-Claude ve Asher'da, Belle Morte ile ilgili bir sürü hikâye vardı. Karanlıkların Anası dışında, bir de çılgın bir kaltak olan St. Louis'in birinci efendisi Nikolaos vardı. Nikolaos, cinsiyet ayrımcılığı yapmayan bir deliydi.

Jean-Claude, kendisi olarak, Jade'in güvenini kazanmıştı. Kadının güvenini kazanmaya çalışmasını seyretmek eğlenceliydi. Bana planlarını bozan tek kadının ben olduğumu söylemişti ve Jade'i nasıl etkilediğini görünce buna inanmıştım.

Jade öyle hızlı koşuyordu ki ortaya çıktığında, siyah ve beyaz, bulanık bir figürden ibaretti. Elimdeki silahları Domino'ya verdim ve kendimi hazırladım. Kadın küçüktü ve ben güçlüydüm ama çok hızlı koştuğu için ivmesi fazla gelebilirdi.

Yakınıma girerken yavaşlayınca, uzun saçlarının, arkasında sallandığını gördüm. Soluk yüzü ve paniğe kapılmış gözleri açığa çıktı, sonra bir maymun gibi üzerime atladı. Jean-Claude bu kadar hıza ve enerjiye karşı durmam için elini sırtıma koydu. Jade bacaklarını belime, kollarını ise boynuma doladı. Yüzünü saçlarımın arasına ve boynumun yanına gömdü. Ellerimi, koyabileceğim tek yere, kalçasının altına koydum. Nicky de beni duşlara böyle taşımıştı. O anı düşününce midem kasıldı.

Boynuma bir şeyler mırıldandı ama Çinceydi. Bir sene sonra bile, saçlarımın arasına mırıldanan sözcükleri anlamakta güçlük çekiyordum.

Kadını rahatlatacak sesler çıkarttım ve ellerimden birini ipeksi saçlarına götürdüm, bu arada diğer elimle ağırlığını tutmaya devam ettim.

"Jade, tatlım, sen böyle olunca ne dediğini anlamıyorum. Yavaş ve İngilizce konuş lütfen tatlım."

Yüzünü kaldırıp bana baktı. Makyajı yüzüne bulaşmıştı, demek ki boynumda ve ipek pijamamda lekeler vardı.

Sesi bir fısıltıdan ibaretti. "Yaralandığını söylediler."

"Daha iyiyim. İyileştim."

Yüzümü incelerken bir çocuk gibi ciddiydi, sanki bana inanmıyordu. Yalan söylemeyi de denemiştim ama gerçekler, rahatlatıcı yalanlardan daha iyiydi. Benim asla olamayacağım kadar kız gibiydi. Ama benim gibi, gerçekleri seviyordu. Bir kez yalan söylerseniz, bunu asla unutmazdı. O özelliği de bana benziyordu.

"Yemin et," diye fısıldadı.

Ciddiyetle başımı salladım. "Yemin."

Gülümsedi ve ciddi güzelliğinin yerini, parıldayan bir mutluluk aldı. Biri size böyle bakıyorsa ne yapabilirdiniz? Jade'i öptüm ve bana sarıldı, kollarını tekrar boynuma dolayıp kıpırdandı. Pijama dizlerime kadar indiği için minnettardım. Hevesli sarılması sonucunda, üzerimde bir etek olsa şimdiye kadar çoktan yukarıya kalkar ve korumalara, göstermek isteyeceğimden fazlasını gösterirdi.

"*Ma petite*, sen ve Jade içeriye gelseniz?" Jean Claude kapıyı tutuyor ve işaret ediyordu. Asher çoktan içerideydi.

İç geçirdim. Jean-Claude haklıydı. Jade kendisini yere indirip başka bir yere gitmesini söylesem de beni dinlemezdi. Kadını yüzlerce yıllık tacizden kurtaran bendim ve bunu yapmamı sağlayan, metafizik konularda efendisinden

daha iyi olmamdı. Aslında ondan daha iyi bir vampirdim çünkü hâlâ hayattaydı. Diğer Harlequin'in ve diğer kaçakların peşindeydi ama henüz ölmemişti. Jade, ben ölürsem eski efendisinin gelip kendisini almasından korkuyordu. Ben Jade'in sadece kurtarıcısı değil aynı zamanda kurtuluşuydum.

Yanıldığını söyleyememiştik. Çünkü eski vampiri öldürmeden, bir efendi ile çağırdığı hayvan arasındaki bağı kopartmak mümkün değildi. Ama benim bildiğim kadarıyla adam ölmemişti ve sorunun çözülmesini sağlayan, Jade'in hevesi olmuştu. Özgür kalmayı çok istiyordu. Ben bunu teklif edince, özgür iradesi, kontrolü ele geçirmişti. Sizinle gelmek istiyorlarsa, tutsakları kurtarmak çok daha kolaydı. Ben sevgi ve güvenlik vadediyordum. Vampir ise korku ve nefret vadediyordu. Kim sevgiyi seçmezdi?

38

Jean-Claude'un özel yapım yatağı önceki gibi dört direkliydi. Ama direkler ve kirişler, üzerine perdeler asıp mutlu bir yuva kurmaya izin vermeyecek kadar kalındı. Tahtaların üzerinde yer yer bağlantı noktaları vardı. Çerçeve, çelikle güçlendirilmişti. Şekil-değiştirenleri ve vampirleri bir yere bağladığınızda, orasının sağlam olması gerekti. Yatak, klasik çift kişilikten daha büyüktü; buna, grup seks büyüklüğü diyorduk. Sırtımı siyah ve beyaz yastıklardan yığına vermiş, oturuyordum. Jade biraz daha aşağıda, yastıkların arasındaydı. Başı, belimle kalçam arasındaydı, bir kolunu bacağımın üzerine atmış, diğerini ise altına almıştı. Bir elimi Jade'in omzuna koyup ipeksi saçlarına dokundum. Jean-Claude diğer tarafımdaydı. Bir kolu arkamda olduğu için, ağırlığımı vücudunun bir yanına veriyordum. Boştaki elim, bacağındaydı. İpek pijamayı ve

altındaki kasları okşuyordum. Asher yanımıza gelmeye bile niyetlenmemişti. Birincisi, ben Asher'a kızgındım. İkincisi, Jade onu sevmiyordu. Jade, Asher'a güvenmiyordu ve bu çok normaldi. Aşırı tacize maruz kalmış bir kurban olması, Asher'ın ona kötü şeyler yapmayı arzulamasına sebep olabilirdi. Gerçi Jade'e gerçekten zarar verecek değildi ama bir yerlere bağlayıp baskın karakteri oynayabilirdi. Fakat Jade bu tarz oyunları kaldıracak durumda değildi ve asla da olmayacaktı. Jade'in korkusunu sezen Asher, onu baştan çıkartmayı arzuluyordu. İlla ki bir yere bağlaması gerekli değildi, kadının ağzından bir *evet* de çıksa Asher için yeterliydi. Jade'in sorunları ile Asher'ın sorunları; kötü bir karışımdı.

Asher, bir kafese kapatılmış, çok fazla enerjisi ve yeterince yeri olmayan büyük bir kedi gibi yatağın yanına geldi. Ben Jade'in saçlarını okşadım ve kendimi Jean-Claude'un sertliğine bıraktım. Bana dokunmalarına izin verdim ve ben de onlara dokundum, Asher'ın negatif enerjisini bu şekilde dağıtmaya çalıştım.

Jean-Claude, "Nicky ile bir defadan fazla birlikte olup böyle şeyler yaşayacağınızı bilseydim, seni uyarırdım," dedi.

"Bir Gelin olduğunu biliyorum ama tehlikenin ben olduğumu düşünüyordum. Ben ağır yaralanırsam, kazayla Gelin'imin enerjisini emip onu öldürebilirim. Bana söylediğin buydu."

"Evet *ma petite* ama..."

"Ben o kadar kötü yaralanmadım."

"Hayır ama Gelinler kendilerini koruyamaz. Efendilerinin kendilerinden istediği her şeyi vermek zorundadırlar."

"*Ardeur*'ü ilkinde kullanmadım. İlkinde böyle olmadı," dedim.

Düşünmeye çalıştım. "Yeterince iyileşince, Nicky ile bir kez daha denemeye karar verdim."

Asher, "Ben seni kötü yaraladım," dedi. Yatağın yanında durdu. "Seks büyülü değilse, çok fazla iyileştirme gücü gerekir."

Kaşlarımı çattım. "*Ardeur*'ün, bir kişiyle çok fazla beslenirsem onu öldürebileceğini biliyorum. Ama seks ile iyileşmek, *ardeur* etkili değilse hiçbir zaman böyle bir bedel ödetmedi."

Jean-Claude yanağını saçlarıma koydu. "Belle Morte kendi gücünü artırmak için Gelinlerini emerdi. Bizi asil birinin malikânesine götürüp herkesi baştan çıkartmayı deneyeceği zaman."

"Ben iyileşmek ve *ardeur* ile beslenmekten başka bir şey yapmıyordum," dedim.

Asher, "İlk kez bir Gelin'i öldürüp enerjisini aldığında, kazaylaydı," dedi.

Hepimiz Asher'a baktık.

Sadece yaralarını değil yüzünün büyük bir kısmını gizlemek için saçlarını kullanıyordu, sanki bunu anlatırken yüzünü göstermek istemiyordu.

"İlki böyleydi, sadece seksti ama o zaman kalbi yeniden çalıştıracak modern tıp yoktu. Adam öldü ama Belle hayal kırıklığına uğramadı. Onun gücünü sevdi ve zihninin karanlık bir köşesini bununla doldurdu. Jean-Claude yanına gittiğinde, bunu gücünün bir parçası hâline getirmişti."

Jean-Claude, "Bundan hiç bahsetmemiştin," dedi.

"Anita'nın bunu gerçekten yapabileceğini sanmıyordum. Çünkü o gerçek bir vampir değil... O..."

"Burada efendi benim Asher. Bana her şeyi anlatmalı ve *ma petite*'in neleri bilmesi konusunda, kararı bana bırakmalıydın."

Asher, "Şimdi seninle aynı fikirdeyim," dedi. Kafasını kaldırdı ve mavi gözleri parıldadı. Üzerindeki bornoz yüzünden gözleri her zamankinden daha maviydi. "Özür dilerim..." Bize uzandı, yalvarır gibiydi. Öne doğru uzanırken kuşağı açıldı ve kusursuz soluk vücudunu gördük. Önü açılınca, vücudunun sadece yarasız yarısı açığa çıktı; saçlarının, sadece yüzünün bir tarafını gizlemesi gibiydi. Saçlarını kasıtlı olarak böyle kullandığını biliyordum ama bornoz? Şimdi bunu da kasıtlı olarak yapıp kusursuz vücudunu açığa çıkartarak bize veya bana, nelerden yoksun kalacağımızı mı hatırlatmak istiyordu? Jean-Claude ile yeni seks yapmıştı. Şimdi baştan çıkartması gereken Jean-Claude değildi.

Jean-Claude'un yüzünü görmek için başımı yana çevirdim, bana biraz daha yaslandı. "Bana pes etmediğini söyle."

"Ne demek istiyorsun *ma petite*?"

"Ona kalmasını söylemedin, değil mi? Gidecek, değil mi? Seks ne kadar iyi olursa olsun, en az bir aylığına uzaklarda olacak, değil mi?"

"Ben aksini söylemedim."

Jean Claude'un bunu söyleyiş şekli hoşuma gitmedi. Jade yüzünü, diğer formu olan büyük bir kediymiş gibi bana sürttü. Beni rahatlatmaya çalışıyordu.

"Sin bu akşam ölebilirdi. Sırtlanlar üzerindeki kontrolü bizden daha iyi. Bizim o hayvanlar üzerinde hiçbir zaman

kontrolümüz olmadı ve Asher bunu kullanarak Ares'i başka bir korumaya saldırttı. Asher'a göre, kırılması gereken kol Nicky'ninkiydi. Asher beni o kadar kötü yaralamasaydı ben Nicky'nin bütün enerjisini emmeyecektim. Bunları bir kenara koyamayız Jean-Claude, yapamayız."

"Gün doğumuna çok az kaldı ama yarın akşam, emrettiğim gibi gidecek."

Asher, "Bir ay sürgüne gönderilmeyi hak ettim," dedi. Yatağın kenarına gelmişti ve tam karşımızda dikiliyordu. Önü açıktı ve işlemeler şimdi kusursuz tenini çevreliyordu. Elini bornozun kenarına atınca, doğal olarak gözlerimle elini takip ettim. Elini o kadar yavaş hareket ettirdi ki göğsünde, düz karnında, kalçalarının kenarında ve sonra kasıklarında bir tura çıktım. Şimdilik ereksiyon hâlinde değildi. Yeniden kan emene kadar tek sunabileceği bu kadarıydı ama vampirlerin bu özelliğini seviyordum. Birçok erkek ben aşağıya indiğimde hemen sertleşirdi, böylece başlangıçtaki yumuşak dokuyu çok fazla hissedemezdim...

Jade kıpırdandı ve yataktan inmeye başladı. "Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Bunu yapamam," dedi.

"Neyi yapamazsın?" diye sordum.

"Sen onun zalimliğini seviyorsun, ben sevmiyorum. Lütfen benden kalmamı isteme."

"Kimse seni yapmak istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamayacak. Jean-Claude ile sana söz verdik."

"Biliyorum ama... Gidebilir miyim?"

İç geçirdim. "Evet ama Asher ile sevişmeyeceğiz."

"İstiyorsan onunla seks yapabilecek konumdasın." Kapıya doğru geriliyordu. Bir eliyle diğer kolunu tutuyor-

du. Demek ki korkuyordu. Erkeklerden, onlarla birlikte olmaktan, vampirlerden ve özellikle de erkek olanlarından korkuyordu. Ben bir vampirin kucağındaydım ve bir diğeri de yatağın dibinde çıplak sayılırdı. İkisi de erkekti ve Jade için bu manzara, korkunç bir şeyler yapacağım anlamına geliyordu.

"Sevişmeyeceğiz," dedim.

"Ama seni baştan çıkartmayı deneyecek ve bu..." Domino'ya çarpınca ciyakladı. Domino elini uzattı ama Jade kenara çekildi. Domino elini indirdi. Domino, korktuğunda Jade'in üzerine gitmemeyi öğrenmişti. Zaten sevişirken Domino'nun yanımızda olmasına izin vermesinin sebeplerinden biri de buydu. Nathaniel'a da güveniyordu. İkisi de yatakta mümkün olduğunca nazik olmaya çalışıyordu.

"Onu odasına götür," dedim.

"Hayır, seni... Asher'dan koruması gerekiyor," dedi.

Domino, "Sorun değil," dedi. "Seni odana götürür, sonra geri gelirim."

Jade şimdi Domino'nun da kendisine dokunmasını istemiyordu ama bu kadar sarsıldığında daha fazla paniğe kapılmaması için, yanında güvendiği biri olmalıydı. Domino'ya diğer erkeklerden daha çok güveniyordu. Claudia'nın sabrı yetmiyordu ve Kelly'nin, bu akşam Asher'ın yanında olmasını istemiyordum. O yüzden Jade'e göz kulak olacak kadın korumamız yoktu.

Domino, "Hemen dönerim," dedi. "Lütfen yaralanma. Gerçekten Nicky ile dövüşmek istemiyorum."

"Bizi merak etme," dedim.

Kapıyı arkalarından kapatırken sırıttı.

Kapı kapanmadan önce, "Merak etmiyorum Anita; sadece birbirinize zarar vermeyin," dedi.

"Domino," dedim. Ama yumuşak bir kahkaha atarak kapıyı kapattı.

39

Oda şimdi çok sessizdi. Şimdi bu sessizlikte ne derdim bilmiyorum ama telefonum çaldı. Telefonun üzerine çok hevesle mi atladım? Belki ama silahlarımla birlikte, Asher'ın baş ucundaydı. O yüzden aradaki mesafeyi sürünerek geçmek zorundaydım. Asher eğildi ve telefonu alıp bana uzattı. Telefonu alıp çağrıya cevap verdim. "Ben Blake."

"Ajan Blake?"

Yeni Ajan Arlen Brice'dı.

"Evet, Ajan Blake. Özür dilerim Brice. Ne oldu?"

"SWAT ile girdiğimiz evde, bomba yapımında kullanılan malzemeler bulundu."

Bir süre sessiz kaldım ve duyduklarımı yorumlamaya çalıştım. "Bunu neden yapsınlar? Vampirlerin bombayla ne işi olur?"

Asher ve Jean-Claude, iki yanımda hareketsiz kaldı. Açıklayamazdım ama bu hareketsizliğin bir şaşkınlık göstergesi olduğunu biliyordum. Bomba lafını yüksek sesle söylememem gerekirdi. Devam eden bir soruşturmaydı ama ben de şaşırmıştım.

Brice, "Depoda ölen vampirlerden biri, emekli bir bomba uzmanıymış," dedi.

"Ordudan mı?" diye sordum.

"Hayır, sivil. İnşaatlarda çalışıyormuş ama bu sayede bir binayı nasıl aşağıya indireceğini biliyor."

"Hiç rahatlatıcı değil," dedim.

"Zerbrowski, depodaki vampirlerin, sen ve Jean-Claude hakkında bir şeyler söylediğinden bahsetmişti. O yüzden bunu bilmek istersin diye düşündüm."

"Sadece malzemeler mi yoksa bitmiş bombalar da var mı?"

"Yok ama bomba uzmanlarına göre ciddi bir tehdit söz konusu. Birkaç bombanın yapıldığına eminler. Demek ki şehrin herhangi bir yerinde patlamaya hazır bombalar olabilir."

"Bunlar medyaya şirin gözükmeye çalışıyordu. Bir şeyleri havaya uçurmak işlerine yaramaz."

Brice, "Bu doğru ama yapmalarına engel değil," dedi.

İtiraz etmek istedim ama edemedim, o yüzden aklıma gelen başka bir soruyu sordum. "Cihazların büyüklüğü hakkında bir fikrin var mı? Güvenlik nasıl bir şey aramalı?"

"Benim uzmanlık alanım değil. Ben sadece ön raporu okudum, konuşman gereken kişi ben değilim. Sen," derken sustu ve kâğıtların hışırtısını duydum, "Alvarez. Mark Alvarez ile konuşmalısın, uzman o."

"Bana bir kâğıt kalem verin. Sen de hemen numarayı ver Brice."

Jean-Claude yatağın yanındaki sehpanın üzerinden küçük bir not defterini ve kalemi aldı. Her odada buna benzer bir şey olmasını isteyen bendim.

"Alvarez'i arayabilirsin ama resmi olarak bundan haberin olduktan sonra," dedi Brice. "Demek istediğim, yardım etmek isterim ama ikimizi de kovdurma. Erkek arkadaşlarına ve oradakilere ne bulduğumuzu söyleme."

"Neden, bilmem gerekmediği için mi?"

"Jean-Claude'un organizasyonu içinde bu çatlaklardan birkaç tane olabileceğini düşünüyorlar, ona söylersek elimizi belli ederiz."

"Ya biz bu bilgiyi paylaşmadan bir yerler havaya uçarsa ne olacak?"

"Zerbrowski'nin toplantıdan çıkmasına da izin vermediler çünkü o sana söyleyecek. Sen de vampirlere söyleyeceksin."

"Tanrı aşkına, Brice, o zaman bana neden söyledin?"

"Sana borcum olmadığını düşünüyorlar, bu yüzden sana söyleyeceğimi düşünmediler."

"Bunun için başın belaya girebilir," dedim.

Brice, "Alvarez'in numarasını vereyim mi?" diye sordu.

"Evet, gönder."

Bana Alvarez'in bilgilerini verdi. "Aldım," dedim.

"Sadece seni hemen haberdar etmek istedim."

"Sana minnettarım Brice."

"Ben hâlâ normal standartların dışında gerçek aşkı arayan biri olduğum için, bunu bulan birine yardım etmek istedim. Ön yargıları mı var yoksa sadece davayı mı düşü-

nüyorlar bilmiyorum ama üst kademedekilerden bazıları, eylemlerini haklı gibi göstermek için bahaneler uyduruyor. O yüzden benim de sana bunu söylemek için başka şansım olmayabilirdi."

"Yeni vampir kanunları yüzünden onlara daha iyi davranmak, insan gibi muamele etmek zorundalar. Ama yeni kanunlar insanların hislerini değiştirmez. Teşekkürler Brice."

"Sorun değil, sadece Alvarez'i birkaç saat daha arama. Korumalarına baktım, seninkilerden bazıları da patlayıcılar konusunda uzman."

"Polis dostlarımda benimkilerin dosyaları mı var?"

"Bazılarının ama ben senden daha uzun süredir federalim. Birkaç kişiden iyilik istedim, işler kötüye giderse neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamayı arzuladığımı söyledim. Bana inandılar Blake. Bazı insanlar, senin ve seninkilerin ne zaman kontrolden çıkacağı üzerine bahis oynuyor. Dikkatini çekerim, kontrolden çıkıp çıkmayacağınızla ilgili değil."

"Birkaç vampir ve şekil-değiştirenle yatarsan herkes garipleşiyor," dedim.

"Evet," dedi. "Gitmem gerek." Telefonu kapattı.

Kapatma düğmesine bastım, tabii eğer ekrandaki bir bölgeye düğme demek uygunsa. Yıllardır vampirlerle bir arada yaşamasaydım, bu vampirlerin konuyla hiç ilgilenmediğini ya da sıkıldığını düşünebilirdim. Fakat bu durgunluklarının ne anlama geldiğini biliyordum. Yüzlerinde hoş bir ifade de olsa, konu ilgilerini çok çekmişti.

Tam önümde olduğu için Asher'a yan gözle baktım ama arkama dönüp göz teması kurduğum kişi Jean-Claude oldu. "Duydun mu?"

"Evet," dedi.

"Normalde bu tarz bilgileri sizinle paylaşmadığımı biliyorsun."

"Bu konularda çok dikkatlisin," dedi. Yüzü hâlâ hoş ve tarafsızdı.

"Polissem öyle olmam gerek."

"Anlıyorum *ma petite*." Yine tedbirliydi.

"Onurunuz üzerine kimseye söylemeyeceğinize dair yemin etmenizi isteyebilirim ve bunu yapacağınızı biliyorum."

"Onurum üzerine yemin ediyorum," dedi. Ama hafif bir Fransız aksam vardı ve hayal kırıklığına uğradığını belli ediyordu; bu aksan, sadece istediğinde veya duygusallaştığında açığa çıkardı.

Yatağın kenarında dikilen Asher'a döndüm. "Sen de sarışın."

"Sen ve Jean-Claude ne istiyorsa onu yaparım. Çocukça davranışlarımla başınıza yeterince dert açtım."

"Keşke samimi olduğuna inansaydım," dedim.

Başını önüne eğdi, ardından altın renkli saçlarının arasından soluk mavi gözlerini üzerime dikti. "Her kelimesinde samimiyim."

İç geçirdim. "Gerçekten mi?"

"*Oui*."

"Üzgünsün ama daha önce bize bağırarak söylediklerinde de samimiydin. Diğerlerinin bir süre benden belirli hizmetleri almaması için, beni kasıtlı olarak yaraladın."

"Beni affedemez misin?"

Elimi havada salladım. "Daha sonra konuşalım, şimdi bir kuralı bozmak üzereyim ve bu durum rozetimi kay-

betmeme sebep olabilir. Polisin içinde, sizinle yattığım için benden kurtulmak isteyenler var ve bu onlar için bahane olabilir. Fakat bu kayıp bombalardan biri patlar ve değer verdiğim insanlar zarar görürse işimin bir anlamı kalmaz."

Birkaç saniye düşündüm ama sevdiklerim, benim için rozetten daha değerliydi. Demek ki benim sadakatimin yaratıklarla işim arasında bölündüğünü düşünenler haklıydı. Haklıydılar çünkü Claudia'yı çağırdım ve her yerdeki güvenliği, bombalardan haberdar etmesini istedim. Korumalarımızın sırrımı saklama ihtimali vardı ve dinleme cihazları için her gün arama yapılıyordu. Dinleme cihazı ararken de kazayla bombaları bulabilirlerdi. Bulunacak bir yerdeyseler, belki de çoktan bulmuşlardı. Ama ben patlayıcılar hakkında çok şey bilmiyordum. Dinleme cihazı ararken bomba bulunup bulunmayacağından emin değildim, bu yüzden de riski göze almak istemiyordum.

Evet, çok fazla erkekle birlikteydim ve bir yığın insana göz kulak oluyordum. Açıkçası bu durum beni bazen rahatsız ediyordu ama daha önce hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım ve hiçbirini kaybetmek istemiyordum. Sevdiklerimi kaybedemezdim. Sonunda rozetimi kaybedersem de sorun değildi.

Bir ajan mıydım, yoksa Jean-Claude'un insan hizmetkârı mıydım? Bir ajan mıydım, yoksa Micah'nın Nimir-Ra'sı mıydım? Bir polis memuru muydum, yoksa Nathaniel'ın sevgilisi miydim? Kanun görevlisi miydim, yoksa Nicky'nin efendisi miydim? Polis miydim, yoksa Sin, Dev, Jade, Ethan ve Crispin için Kaplanların Sahibesi

miydim? Bir yandan polis olup bir yandan diğer hepsini olabilir miydim?

Yatağın kenarında oturup düşünürken, ilk kez cevabın hayır olabileceğini fark ettim.

40

Bomba bulmadık. Fareadamlar ve içlerinde eskiden ordu personeli olan sırtlanlar ile leoparlar sayesinde, bu sorunu çözecek insan gücüne sahiptik. Bulunacak bir şey olsaydı bulurlardı. Brice bizi aradıktan üç saat sonra, Dolph resmi olarak beni haberdar etti ve uyardı. Üç saat, insanları uyarmak için uzun bir süreydi.

Dolph konuşmasının sonunda, "Özür dilerim Anita," dedi.

"Ne için?" diye sordum.

"Bu davadaki insanların bir kısmının birinci amacı, herkesin güvenliği değil. İçlerinde, doğaüstü topluluğa karşı, birkaç sene öncesine kadar benim de sahip olduğum ön yargılara sahip olanlar var." O kadarını itiraf etmesi bile bir şeydi.

"Teşekkürler Dolph, bunu senden duymak çok güzel."

"Doğaüstü yaratıkların neyinin çekici olduğunu bilmiyorum ama oğlum hâlâ mutlu. Ve onu daha önce bu kadar mutlu görmemiştim. Eşim aşkı anlamama gerek olmadığını söylüyor. Çok mantıklı olsaymış aşk olmazmış."

"Çok mantıksız ve kesinlikle doğru," dedim.

"Mantıksız ve doğru. Tam aşka uygun bir tasvir," dedi. Telefonu kapattı.

Herkesin güvende olduğundan ve hiçbir yere bomba koyulmadığından emin olduğumda gün çoktan doğmuştu. Jean-Claude'un gündüz ölümüne geçtiğini hissetmiştim, demek ki Asher da aynı durumdaydı. Zaten Asher, gün doğduktan sonra Jean-Claude kadar uyanık kalamıyordu. Yerin altında daha iyiydiler ama güneş doğar vampirler batardı, bu işin kanunu buydu. Jean-Claude'un diğer erkeğe sarıldığını hissettim ve yatakta birlikte olduklarını anladım. Gündüz için soğuduklarında vampirlerin yanında yatmayı sevmiyordum. O yüzden Micah ve Nathaniel'ın ya da hastaneden döndüyse Sin'in yanında yatabilirdim.

Claudia ile Sirk'in yolunda yürüyorduk. Gün doğarken burası çok sıkışık olurdu. Kepenkleri kapalı bölmelerle dolu bu kısmı aramanın zorluğu da buydu. Her yerdeki karnaval oyunlarına biz de sahiptik. Kazananlara hediye olarak verilen içi doldurulmuş oyuncaklar arasında, yarasalar, siyah kediler, Frankenstein ve sargılarının arasından ölü derileri görünen mumyalar vardı. Bazı dükkânlarda daha korkutucu şeyler göze çarpıyordu. Çubukların ucuna oturtulmuş oyuncak kafalar, kavanozların içerisinde kocaman gözler ve üzerinize yara izleri yapmak için kullanılan özel makyaj malzemeleri. Pamuk şekerlerin tatlı kokusunu, *yaratık kulakları* ve *kurtadam pençeleri* olarak yeniden isim-

lendirilen fil kulakları ve ayı pençelerinin tarçın aromasını ve anneannenizin mutfağından çıkmış gibi kokan keklerinkini alabiliyordum.

Kapandıktan sonra Sirk'te gezinmeyi seviyordum. Sanırım kepenkler indirildikten sonra sirklerde ne olduğunu merak eden içimdeki küçük kıza cazip geliyordu. Artık bunun diğer mesleklerden çok farkı olmadığını biliyordum. Temizlik yapılıyor, bir sonraki gün için hazırlıklar başlıyordu. Fakat küçük bir çocuk için bu gibi yerler, gizemli ve büyülü dünyalardı. Bir zamanlar bankların ortasındaki koridor bana uğursuz gelirdi ama artık evim gibiydi. Sirk kapandıktan sonra buradan geçiyorsam, yatağıma, evime gittiğim anlamına geliyordu.

Claudia'nın telefonu çaldı. Benden biraz uzaklaşıp telefona cevap verdi. Farelerin büyük bir kısmı korumaydı ama kendi işleri de vardı. Ne olduğunu kimse sormazdı. Benim bir rozetim vardı; dışarıda ne iş yaptıklarını bilmeme gerek yoktu.

Yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlayamadım ama yanımda dönerken, iyi bir şey söylemeyeceğini sezdim.

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Mephistopheles oturma odasında sırtını duvara vermiş ağlıyor," dedi.

"Lanet olsun," dedim.

"Nedenini sormaya gerek görmüyorsun, değil mi?"

"Evet," dedim.

"Öyleyse, önceki akşam yaptıklarından dolayı Asher'ı gerçekten gönderiyorsunuz, öyle mi?"

Başımla onayladım.

"Vakti geldi de geçiyordu," dedi.

"Onu pek sevmiyorsun, değil mi?"

"Senin sevgilin Anita, benim değil. Ben onun duygusal saçmalıklarına katlanamam."

"Artık biz de aynı durumdayız," dedim. Kapıya, yer altının girişine doğru yürümeye başladım. Claudia arkamdan geldi.

"Telefondaki Graham'di." Elimizdeki birkaç kurtadam korumadan biriydi ve patlayıcılardan anladığı için uyuyanları korumak amacıyla aşağıya gönderilmişti. Gerçi eli silahlı korumalık yerine, kulüplerde fedailiği daha iyi yaptığı söylenebilirdi.

Omzumu silktim. "Ne demek istiyorsun?"

"Beni, seni bulup Mephistopheles'in yanında göndermem için aradı. Jean-Claude uyanık olsaydı aynısını yapardı."

Şimdi yer altına açılan kapıyı görebiliyordum. Önünde, siyahlar içerisinde iki koruma vardı. Genelde kapıların ardındaki küçük odada olurlardı. Ama bu akşam ve sonrakilerde, kapılara fazladan koruma yerleştirmiştik. Güvenliğimizi artırıp kötü niyetli insanların cesaretini kırmak istiyorduk.

"Dev, benim çağırdığım kaplan."

"Sadece o değil Anita. Micah artık Koalisyon için sürekli seyahat ediyor. Nathaniel herkesle 1950'lerden kalma bir ev hanımı gibi ilgileniyor ama Mephistopheles'i rahatlatacak kadar baskın biri değil."

"Öyleyse gidip elini tutması gereken kişi benim, anladım."

Başını iki yana sallayınca, tepesindeki topuz sallandı.

"Bu iş için Jean-Claude'u çağıramazdık, söylemeye çalıştığım şey bu."

Durdum ve yüzüne baktım. "Pekâlâ, kibar olmayı bırak. Bu işte iyi değilsin ve ben de anlamakta zorlanıyorum."

Gülümsedi. "Bizden biri gibi giyinmişsin ama anlamıyorsun."

Kıyafetlerime bakınca gülümsedim. Üzerimde siyah bir kot pantolon, siyah tokalı siyah bir kemer, siyah bir tişört ve siyah botlar vardı. Botlarım topukluydu, o yüzden korumalarınkine benzemiyordu ama bunun dışında Claudia haklıydı. Kılıflarım ve silahlarımla, tam bir koruma gibi duruyordum. İş saatlerinde değilsek, silahlarımızı gizlemeye çalışmazdık.

"Sanırım dolabımda bir sürü kiralık katil kıyafeti var."

"Gömleği Nathaniel'ın seçmediğini biliyorum çünkü dekoltesi yok ve korumalardan topuksuz bir bot da isteyebilirim. Ama bunların dışında, bize çok benziyorsun."

"Teşekkürler. Sanırım öyle."

Sırıttı ve yüzünde mutlu, güzel bir ifade belirdi. Böyle daha çok gülümsemeliydi. "Sana her konuda güveniyoruz Anita. Silahlar ve şiddet konusunda tavsiyelerine de güveniyoruz. Bu gibi krizleri çözme yeteneğine de."

"Dev'in ağlaması gibi mi?"

Başımla onayladım ve sırıtışı kenarlardan soldu. "Ben senin kadar çok kişiyle çıkamazdım. O kadar çok kişiyle uğraşmak zor olmalı. Sen nasıl başa çıkıyorsun, hiçbir fikrim yok."

"Sen şimdi biriyle birlikte misin?"

Yüzü kızardı. Claudia'nın yüzünün kızardığını hiç görmemiştim. Şimdi sırıtma sırası bendeydi. "Kim?"

Başını iki yana salladı. "Sen kendi sevgilinle ilgilen, benimkini bana bırak."

"Ah, öylesine bir erkek arkadaşın değil, sevgilin."

Bir kahkaha attı ve böyle bir şeyi de Claudia'dan daha önce duymamıştım. "Gidip Devil ile konuş." Gülmeye devam ederek uzaklaştı. Arkasından bakarken, bunu nasıl gözden kaçırdığımı düşündüm. Hiç bahsetmediğine göre, ciddi bir şeydi. Claudia âşıktı; kimin aklına gelirdi? Çok havalıydı.

Yer altına açılan kapıya doğru yürüdüm, Devil ile ilgilenmeye gidiyordum. Ağır bir şey taşıyormuşum gibi omuzlarım çöktü ama sırtımı dikleştirip derin bir nefes aldım, kendimi hazırladım. Yedi santimlik topukların üzerinde, kısa boyumla dimdik durdum. O kadar çok kişiyle uğraşmak zordu ama hiçbirini bırakmak istemiyordum. Asher bizi kendisini göndermeye zorlamıştı ama onu da özleyecektim. Zaten son bir senedir favori sevgilisi ben değildim. Dev'di. Mephistopheles, Asher'ı kaybetmek değil, sadece bir kadınla da birlikte olmak istiyordu. İç geçirdim, sırtımın dik durduğundan emin olduktan sonra, çağırdığım altın kaplan olan Dev'in kırık kalbini onarmaya gittim. Çok eşliliğin en zor yanlarından biri, B ile aranız kötü olsa bile, C ile hâlâ mutlu olabilmeniz ama C'ye sahip olmanın, B'yi kaybetmenin acısını azaltmamasıydı. Kaybettiğinizin acısını dindirmek için yanınızda biri olsa da kalbiniz kırılırdı. Bence bir sürü insanı seviyorsanız, hepsini birden kaybetmediğiniz sürece kalbiniz kırılmazdı ama birçok teori gibi işin gerçeği farklıydı. Ben hiçbirini kaybetmek istemezdim. Umarım Dev'i rahatlatabilirdim.

41

Perdeleri aralayınca Dev'i göremedim ama yüzüme vurulan sıcak bir fırça gibi varlığını hissettim. Demek ki duyguları gizleyemeyeceği kadar güçlüydü. Altın kaplanlar kontrol ustasıydı -yüzlerce yıl Harlequin'den gizlenmişlerdi- ama Dev, şimdi bütün kontrolünü kaybetmiş gibiydi. Enerjiyi takip edince onu şöminenin yanında sırtını duvara vermiş vaziyette buldum. Dizlerini kaslı kollarıyla sarmış, başını önüne eğmişti. Şimdi yüzünü değil, açık ve koyu tonlara sahip sarı saçlarını görüyordum. Neredeyse, beyaz tellerin yanı sıra koyu sarılara da sahipti. Saçları düzdü ve şimdi bir perde gibi yüzünün önüne iniyor, ağlarken suratını tamamen gizliyordu. Nicky'den birkaç santim daha uzundu ama omuzları onunki kadar geniş değildi. Yine de iri bir adamdı ama buna rağmen, suni taşlardan şöminenin yanındaki büyük

sandalyelerden birinin arkasına gizlenmeyi becermişti. Üzerinde beyaz bir tişört ve soluk mavi bir kot pantolon vardı, ayakkabı giymiyordu. Şimdi oturma odasının kırmızıları ve altın renkleri arasında, soluk tonlarda bir adamdı.

Ben odayı baştan başa geçerken korumalar geri çekildi. Dev artık benim sorunumdu. Ah, hep benim sorunumdu. Asher'ın kıskançlığı yüzünden Dev ile sadece ben birlikte oluyordum, bu yüzden konu ikimizin arasındaydı. Ne söyleyeceğimi bilemediğim için tanrıdan bilgelik istedim ama bazen ne söylediğiniz değil, sadece bir şey söylemeye niyetli olmanız, yanında bulunmanız yeterdi.

Yanına gidip ipeksi saçlarına dokundum. Yüksek sesle, acı çeker gibi nefes alıp veriyordu ve kafasını kaldırdı. Yakışıklı yüzünde yaşlar olduğunu fark ettim, göz bebeğinin etrafındaki kehribar renkli halkayı ve en dıştaki soluk mavi çemberi gördüm. Gözlerini kırpıştırıp bana baktı. Sonra beni bacaklarımdan tuttu ve kuvvetle kendine çekti. Dizleri aralanınca kendimi bacaklarının arasında buldum. Yere oturmasına rağmen, yüzü göbeğime geliyordu. Kendimi birden çok küçük hissettim.

Saçlarını okşarken mırıldandım. "Sorun değil Dev. Hepsi geçti."

Başını iki yana salladı ve yüzünü gömleğime sildi. Hâlâ ağlarken, boğuk bir sesle konuştu. "Hayır, hiçbir şey düzelmedi. Hiçbir zaman da düzelmeyecek."

"Asher sadece bir aylığına gidiyor, sonra geri dönecek."

Yanağını karnıma bastırdı. "Onu seviyorum Anita, gerçekten seviyorum."

"Bu harika Dev."

"Daha önce hiç âşık olmamıştım."

Üzerine eğildim ve sarıldım çünkü ilkinde çok acı çekeceğini biliyordum. "Hem çok harika hem çok çirkin, değil mi?"

Başını yana çevirdi ve birbirimize bakabilmek için sırtımı dikleştirdim. "Evet, hem çok harika hem de çok çirkin."

Başımla onayladım. "Evet, haklısın –Asher da hem çok harika hem çok çirkin."

"Bunu söylediğini duyarsa, yaralarından bahsettiğini düşünür."

Elimi Dev'in yüzünün yanında gezdirdim. "Yaraları iyileştirmeyi teklif ettim. İzin vermedi."

"Korkuyor."

"Biliyorum, yeni bir yara açmak için deriyi sıyırmam gerek ve sonrasında seksin iyileştirip iyileştirmeyeceğini bilmiyorum. İşe yaramazsa devam etmeyiz."

"Bence yeniden kusursuz olmaktan korkuyor."

"Neden?"

Omzunu silkti, bacaklarımı biraz daha sıktı. Dizlerimi bükmek zorunda kaldım yoksa dengemi kaybedecektim ve beni yakalamak zorunda kalacaktı. Kollarımı boynuna ve omuzlarına doladım. Göğüslerimin arasından bana baktı. Şimdi suratı göğüslerimle çevrelenmişti.

Bir kahkaha attım. "Ben seni rahatlatmaya geldim."

Yüzünü göğüslerime sürttü. "Bu, rahatlatıcı."

Gözlerimi kıstım. "Yani bu, konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum anlamına mı geliyor?"

Suratını bir göğüs ucumu bulana kadar üzerinde gezdirdi, sonra dudaklarını ben tepki gösterene kadar üstüne değdirdi. "Hayır, çok uzun süredir göğüslere dokunmadım ve kızları özledim anlamına geliyor. Asher'ı seviyorum, gerçekten. Ama sadece kendisini sevmemi istiyorsa, sevgi

yeterli değil." Dudaklarını göğüs ucumun üzerinde gezdirmeye devam etti.

Nabzım hızlandı, vücudum tepki göstermeye başladı. "Aşk her şeyi fethedemez," dedim.

"Öyle olacağını düşünmek aptallık mı?"

"Hayır, aptallık değil. Bazıları için bir kişi yeterli olmaz," dedim. "Ama sen..." Yüzünü göğüslerime daha sert sürtmeye başladı. "Sen tanıdığım en biseksüel insanlardansın." Tişörtün ince kumaşı üzerinden göğüs ucumu yaladı. Nefes nefese kalmıştım. "Erkek veya kız, tam bir tercihin yok, sadece kişiyi seviyorsun." Ağzını iyice açtı ve göğsümün alabildiği kadarını ağzına aldı. Kalbim bu kadar hızlı atarken konuşmak zordu. "Senin gibi birisi, ikisi birden olmadan mutlu olamaz." Dişlerini yavaşça etime bastırdı. "Sanırım daha fazla konuşmak istemiyorsun." Sesim boğuk çıktı.

Göğsüm hâlâ ağzındayken başını iki yana salladı.

"Yatak odası?" dedim.

Yine başını iki yana salladı ve göğsüm de sallandı. Bir dakikalığına gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

"Burada mı?"

Başıyla onayladı, göğsümü ısırdı ve dudaklarının arasından hafif bir hırıltı çıktı. Göğsüm hırıltıyla titredi.

"Tanrım, Dev," dedim.

Göğsüm ağzındayken sırıttı. Gözlerinde hem yaramazlık hem seks vardı. Dev buydu. Dev, şeytan anlamına gelen Devil'ın kısaltılmış hâliydi. Doğrusu bu takma ismi hak ediyordu. Ürperdim ve ben ismini haykırana kadar dişlerini etime geçirdi.

42

Dev iki aydır bir kadına dokunmamıştı. Uzun süredir mahrum kaldığı yerlere dokunmak, onları yalamak ve okşamak istiyordu. Ben kimdim ki itiraz edecektim? Üzerine otururken, ağzıyla beni boşalttı. Böylece, çığlık atarken gözlerine bakabildim ama ellerim çaresizce, havada tutunacak bir yer aradı. Beni sırtüstü yatırdı ve ismini haykırıp tırnaklarımı bir koluna geçirene kadar parmaklarını kullandı. Halının üzerinde nefessizdim. Kıpırdamadan yatıyor ve gözlerimi kırpıştırıyordum. O sırada, içime girmek üzere olduğunu fark ettim.

"Hayır," dedim.

Durdu, bana dokunmayacak şekilde geri çekildi. "Sorun nedir?"

Yana döndüm ve kıyafetlerimle silahlarımın arasında prezervatif aradım. Nicky ile birlikte olurken kullanma-

mıştım ama yedek şarjörlerin arasına birkaç prezervatif koymayı alışkanlık hâline getirmiştim. Sonunda elimde bir prezervatifle Dev'e döndüm.

Dizleri üzerinde, yüzünü buruşturdu. Prezervatifi parmaklarım arasında tutarken sırıttım. "Özür dilerim, birbirimizle sıvıyla bağlı değiliz."

"Ben olmadığım zaman Asher'da da kullanıyor musun?"

"Evet," dedim. Bu konuda ısrar edenin Jean-Claude olduğunu hatırladım. Ne kadar zamandır Asher'ın gidebileceğini düşündüğünü merak ettim.

"O zaman adil olduğunu söyleyebilirim," dedi. Ayağa kalktı ve elini bana doğru uzattı.

Sırıttım. "İki aydır Asher dışında kimseyle birlikte olmadıysan, özlediğin başka şeyler de olmalı. Tabii eğer oral seks sırasında acıdan hoşlanmadığına karar verdiysen bilemem."

"Asher dişleri canımı yakmayacak kadar ağzını açabiliyor, sadece emme olayı sorun oluyor."

Prezervatifi uzattım. "Pekâlâ, oral istemiyorsan."

Sırıttı, geniş bir gülümsemeydi. "Öyle demedim."

Sırtüstü uzandı, sert ve hazırdı. Kasıklarını yalamaya başladım. "Lütfen, hemen ağzına al. Lütfen beni em."

"Hayatımdaki erkeklerden bazıları ön sevişmeyi uzatmamamdan şikâyetçi."

"Ben değilim," dedi. Vücudu üzerinden bana baktı. Elimi organının altına koydum ve kafasını yaladım. "Anita, lütfen!" Tepesini ağzımla mühürledim ve yavaşça aşağıya inmeye başladım, bunu zorunlu olduğum için değil, yapabildiğim için yapıyordum. Ben yavaş yavaş aşağıya inerken, yüzündeki çaresiz ifade çok hoşuma gitti. "Lütfen," dedi. Sonunda dudaklarım kendi elime buluştu ve aynı mesa-

feyi geri gittim. Yüzünde hem zevk alan hem de acı çeker gibi bir ifade vardı. Anladığım kadarıyla, bunu yapış şeklimi baştan çıkartma değil işkence olarak görüyordu. Bir şeyleri uzatmaya gerek görmedim ve dizlerim üzerinde doğruldum. Daha iyi bir açı için öne eğildim ve diğer elimle tabanını tutarken hızlı bir biçimde hepsini ağzıma aldım. Dudaklarım elimle tekrar buluştuktan sonra hızla kafamı kaldırdım. Bir süre sonra hızlı bir ritim yakaladım. Dişlerim inerken veya çıkarken kalın organına takılmasın diye çok dikkat ediyordum. Yatakta olsaydık yaylanma etkisinden faydalanabilirdim ama şimdi bacaklarımdan ve tek kolumdan destek alarak yapmak zorundaydım.

Bir sonraki aşağıya inişimde elimi çektim ve son birkaç santimi de ağzıma almaya çalıştım. Dudaklarımı vücuduna değdirmek istiyordum, organı şimdi gırtlağımdaydı çünkü bu kadar uzun bir şey için ağzım yetmezdi. Gırtlağımın alabildiği kadar aşağıya inince, ağzım vücudunun önüne değdi. Dudaklarımı iyice sıkıp uzunluğu boyunca emerek geri çekildim. Keskin dişleri olan bir vampirin yapamayacağı şeyi yapmıştım.

Dev hevesli bir ses çıkarttı ve gözlerimi devirip yüzüne baktım. Gözleri kapalıydı, başını geriye atmıştı ve bir kez daha inledi. Organı dışarıya çıkınca, tekrar ağzıma almadan önce derin bir nefes çektim. Nefes almama iki kez daha izin verdikten sonra büyük elleriyle beni yakaladı. Boğuk bir ses tonuyla konuştu. "Böyle devam edersen boşalacağım ve o anda farklı bir yerin içinde olmak istiyorum."

"Yerde halı var. Kim üstte olacak?"

"Sen, ben, fark etmez. Uzun sürerse yer değiştiririz."

"Güzel bir plana benziyor."

Üzerine oturmaya başladım, bütün hazırlıklara rağmen, ıslak ama hâlâ dardım. "Tanrım," dedi. "Islakken bile ne kadar dar olabildiğini unutmuşum. Bu... Çok... Harika."

Kısık ve boğuk bir ses tonuyla, "Benim için dans et," dedi.

Onun için dans ettim, vücudumu sallayarak düzgün bir ritim yakaladım ve bacaklarını, karın kaslarını kullanarak yukarıya kalkmaya başladı. Hiçbir spor salonunda bulamayacağınız bir egzersizdi. Sevişirken gözlerini iyice açıp bana baktı, sonra iki dans hareketi arasında bende orgazm başladı ve tepesinde kıvranıp çığlık attım. "Bunu tekrar yaparsan fazla dayanamam. Pozisyon değiştirelim."

"Ne? Nerede?"

"Ben tepende. Koltuk."

"Tamam."

Sol bacağımı kanepeye yaslayıp dizleri üzerinde başladı, açı çok daha derindi ve içime girip çıktı. Girişini ve çıkışını görmek için hafifçe kafamı kaldırdım. Vücutlarımızı seyrettim, zevkin artmaya başladığını hissettim ve bir sonraki vuruşun ardından kıvranmaya başladım. Parmaklarımı kırmızı koltuğa geçirdim. Sanki bir yerlere tutunmak, kemiksiz, sıcak bir zevkten ibaret olmadığımı hatırlatacaktı.

"Anita!" Daha hızlı gidip gelmeye başladı, vücudunun ihtiyacıyla dikkatli ritmini unuttu. Vücudunu benimkine değdirdikçe çılgınca zevk alıyordum. Bir çığlık attım ve altından çıkmak istedim. Ama bacaklarımı sıkı sıkı tuttu ve beni hareketsiz kalmaya zorladı. Hızla en derinlere indi, sonunda daha fazla gidecek bir yeri kalmadı. İçime vurmuyor, sanki nabız gibi atıyordu. Sonunda bu ritmi de bozuldu ve girebildiği kadar içime girdi. Titreyerek bunu

yaparken ismimi haykırdı ve ben de her şeyi yutan orgazmımla bir çığlık attım.

İçimden çıkarken yine kıvrandım ve yanıma kendini bırakabilmek için beni kenara çekti. Titreyen kollarıyla beni sardı. Bana sarılırken göğsü ter içindeydi, nefeslenirken birbirimize sarıldık. Kalbi sırtımı dövüyordu ve ben nefes almakta zorlanıyordum. Belden aşağım tutmuyor, orgazmın artçı etkileriyle titremeler devam ediyordu.

"Kızları özlemişim," diye fısıldadı.

"Fark ettim," diye karşılık verdim.

Erkeksi bir kıkırdamanın ardından bana sarıldı ve beni kendine çekti. Birbirimizin kollarında, yerin altına inmek isteyen herkesin yanımızdan geçmek zorunda kalacağı yerde uykuya daldık. Başkalarını umursamıyorsak ve temizlenmeye gerek görmüyorsak seks çok iyiydi, ikimiz de yorgunduk. Uykusuzluktan kaynaklanan bir yorgunluk gibi değildi ama daha ziyade, az zamanda çok şey yaşamış olmanın yorgunluğuydu. Et, seks ve rahatlama ile kuşandık, Dev ile birlikte uykuya daldık. Asher'ı ne kadar severse sevsin kadınlardan vazgeçemezdi ve benim, erkeklerden vazgeçmesini istemeyeceğimi biliyordu. Dev için bu seks, Asher ile işinin bittiği anlamına geliyordu, en azından eski kurallara göre. Devil'ı kendine saklamak isteyen Asher, aslında onu kaybetmek için elinden geleni yapmıştı. Devil'ın kollarında uyurken, Mephistopheles'in cennete adım atıp yeniden eski günlerine dönmek için çok ağır bir bedel ödediğini düşündüm. Asher ile yaşadığı gerçek aşk değildi. Ama aşk olmadığı da söylenemezdi.

43

Biri yüzümü okşayarak "Anita, Anita, uyan tatlım," diyordu. Micah'nın eline değdim ve sonra arkamdaki vücudun Nathaniel'a ait olmadığını anladım. Vücudu fazla uzun ve genişti. Tek hissettiğim şey, Micah'nın eliydi, vücudu önden bana değmiyordu. Gözlerimi kırpıştırıp açtım. Sirk'teki oturma odasındaydım ve Dev ile sevişiğimi hatırladım. Belimdeki Dev'in kolu, arkadan bana yaslanan da onun vücuduydu.

Kafamı kaldırınca bir yastığın ve Dev'in kolunun üzerine yattığımı fark ettim. Kıpırdandı ve hafifçe inledi.

"Ne kadar zamandır uyuyoruz?" diye sordum.

Micah, "Korumalara göre, iki saat olmamış," dedi.

Micah'ya baktım. Serbest bıraktığı saçları omuzlarına iniyordu ve üzerinde bir kot pantolon ile tişört vardı. Tişörtü pantolonun içine sokmadığına göre, alelacele gi-

yinmişti. Benim gibi, tişörtlerini pantolonun içine sokmayı severdi ve saçlarına her daim bir şey yapardı.

"Sorun nedir?" diye sordum. Ve adrenalin, vücuduma pompalandı. Uyandım, silahlarımın karşı duvarın dibinde, uzanamayacağım bir yerde olduğunu gördüm. Lanet olsun, çok dikkatsizdim.

Dev gerginleşti ve büyük bedenini arkamda, koltuktan kaldırdı. "Kolum tamamen uyuşmuş, lanet olsun."

Micah, "Bir sorun yok," dedi. "Herkes güvende."

Doğruldum ve vücutlarımız ayrılırken kuru bir yapışkanlık hissettim. Dev, "Ah, lanet olsun!" diye haykırdı.

Olduğum yerde dondum kaldım. "Ne?"

"Prezervatif... Yapışmış... Hem bana... Hem sana," dedi. Acı çeker gibiydi.

Micah, "Sonrasında temizlenmek bunun içindir," dedi. Ama gülüyordu.

"Özür dilerim," dedim. "Kıpırdamam."

"Sorun değil... Olan oldu. Lanet olsun!"

"Ben kıpırdamadım," dedim.

"Bendim," dedi.

"Olan oldu dememiş miydin?"

"Sen kurtuldun ama bana hâlâ yapışık."

Micah şimdi kahkaha atıyordu. Doğruldu ve elini bana uzattı. Elini tuttum ama gözüm silahlarımdaydı. Teknik olarak güvendeydik ve etrafımızda her daim korumalar vardı ama... Silahlar uzanamayacağınız yerdeyse bir işe yaramazdı.

Beni kendine çekti ve şimdi karşısında dikiliyordum. Kollarını vücuduma doladı ama sırtımda her zamankinden daha yüksekte bir yeri tuttu. Hâlâ gülüyordu ve çok

neşeliydi. Yeşil-altın gözleri parıldıyordu. Gerçek leoparlar gülse böyle görünüp görünmeyeceklerini merak ettim.

"Her şey yolunda Anita, silahlara ihtiyacın yok." Micah'ya sarıldım ve gözlerine baktım. Çıplak ayakla göz göze gelebiliyorduk. "Beni okumak o kadar kolay mı?" diye sordum.

Gülümseyerek "Benim için kolay," dedi.

Dev kanepeden kalktı. "Benim temizlenmem gerek."

"Anita da temizlenmeli ama sadece yıkanacak. Duşta seks yok."

Yüzüne baktım. Dev, "Sanırım derimin bir kısmını kaybettim, şimdi güvende," dedi.

Micah, "Zerbrowski aradı," dedi.

Yeniden gerildim. Bana biraz daha sarıldı. "Sadece merkezde sana ihtiyaçları varmış."

"Neden? Ne olmuş?" O anda kollarında rahatlayamadım. Zerbrowski, bir sorun olmasa aramazdı.

"Benjamin diye bir vampir efendisinin insan hizmetkârı olduğunu iddia eden bir adamı yakalamışlar. Senden başkasıyla konuşmazmış." Ben o isimde bir vampir tanımadığımı söylemeye hazırlanırken, kaçırılan kız sonrası sorguladığımız ilk şüpheli Barney'nin, isyanın liderinin adının Benjamin olduğunu söylediğini hatırladım. Barney eski kafalı ve yaşlı bir vampir olduğunu söylemiş, insan hizmetkârından bahsetmişti. Ben Barney'ye inanmamış veya bu liderin, diğerleri kendisini takip etsin diye güçlü görünmeye çalıştığını düşünmüştüm. Bir hizmetkâra sahip olacak kadar güçlü bir vampirin, efendisiz vampir olmak gibi modern hayallere kapılacağını sanmıyordum. Vampir efendilerinin daha zeki olduğunu düşünüyordum.

"Gerçekten insan hizmetkârı mıymış?"

"Bilmiyorlar. İnsan hizmetkâra sahip olmanın avantajlarından biri de vampirin insan temsilcisi olmalarıdır. Başka bir şeye benzerse, kötü bir insan hizmetkâr olur, değil mi?"

Üzerinde düşünüp başımla onayladım. "Gerçi ben çok kötü bir insan hizmetkârım. Çünkü diğerleri beni insan olarak görmüyor."

"Sen özel bir vakasın," dedi.

Başımla onayladım. "Tabii ki."

"Benjamin veya temsilcisinin ortaya çıkmasını bekliyor muydun?"

"Hayır, diğer vampirin yalan söylediğini veya kandırıldığını düşünüyordum. Giyinip bakayım."

"Önce temizlen. Güven bana," dedi.

"Polisler veya insan hizmetkâr, şekil-değiştiren olamaz. Bir koku alamazlar," dedim.

Gülümsemesi genişledi. "Anita, hemen bir duş al ama uzun sürmesin. Polis, adamın yanında. Senin hazır olmanı beklerler."

"Ben telefonumu duymadım, değil mi?"

"Sanırım öyle," dedi.

"Ve Zerbrowski seni aradı."

"Gündüz vakti Jean-Claude'u arayamazdı."

"Doğru."

"Sorun nedir? Çok ciddi gibisin. Aklından ne geçiyor?"

"Benjamin'in isminin ilk geçişi beni öldürmek için bir tuzaktı ve şimdi hizmetkârı, merkeze gidip benimle konuşmak istediğini söylüyor. Neden? Neden diğer eski vampirler gibi benimle beyaz bayrak altında bağlantıya geçme teklifinde bulunmadı?"

"Belki de polis yanında olursa hayatta kalma ihtimalinin daha fazla olduğunu düşünmüştür."

Micah'ya baktım. "Bizimleyken değil de polisin yanındayken kendini daha güvende mi hissedeceğini söylüyorsun?"

"O bir insan. Bu da bir avukat ve teslim olsa bile bir dava anlamına geliyor. Ama sen onu avlayabilir veya öldürebilirsin. Etrafında şekil-değiştiren korumaların varken yapacaklarından korkmuş olabilir."

"Güzel noktaya parmak bastın."

"Temizlen, giyin, silahlarını al ve biri seni oraya götürsün."

"Ben kendim giderim."

"İlkinde seni öldürmek için sana tuzak kurduklarını söyledin. Senin geleceğini biliyorlarsa yolda sana tuzak kuramazlar mı?"

Ağzımı açtım ve kapattım. "Pekâlâ, yanıma koruma alacağım ama polis merkezine kadar gelebilirler. Sonrasında oturup beklemek zorundalar."

"Tartışmayıp tamam dediğin için teşekkür ederim." Gülümsedi ve beni öptü, sonra dudaklarını yaladı.

Kaşlarımı çattım. "Dudaklarımda Dev'in tadını aldın, değil mi?"

Gözlerini devirdi, düşünüyor gibiydi, testi tamamladı. "Evet."

"Leopar olmasaydın, bu durum muhtemelen seni rahatsız ederdi," dedim.

Başım iki yana salladı. "Seni paylaşmayı kolay kılan şey, benim leopar olmam değil. Ama leopar olmasaydım, dudaklarında başka bir erkeğin tadını aldığımı söylemezdim.

Sadece insan olsaydım rol yapardım." Bir zamanlar böyle şeyler söylediğinde ne demek istediğini sorardım ama artık anlıyordum. Bazen, biraz daha *hayvan* olmanın, insanları daha gerçekçi ve dürüst yapacağını düşünüyordum.

"Duş alayım, hemen geliyorum."

"Devil orada olacak, kendine hâkim ol."

Kaşlarımı çattım. "Yakalamam gereken kötü adamlar var, dikkatim dağılmaz." Bir kaşını havaya kaldırdı.

Sırıttım ve yüzüm kızardı, gözlerimi devirdim. "Tamam, bugün dikkatim dağılmayacak," dedim.

Gülümsedi ve beni tekrar öptü. "İşte benim kızım."

44

Korumalarınızı polis merkezine götüreceksiniz, hiçbirinin aranmadığından emin olmanız gerekiyordu. Fareadamlar çok garip yerlerden gelebiliyordu. Uzun boylu ve yakışıklı Bram'in saçları askeri tarzda kesilmişti, bizi arabada bekliyordu. Önce orduda görev yapan Bram daha sonra ormanda bir leoparadamın saldırısına uğramış, hastalık kaptıktan sonra da görevine son verilmişti. Ordunun kaybı, bizim kazancımızdı.

Ben kasıtlı olarak sevgililerimden birini yanıma almamıştım. İşteki kadınlarla veya erkeklerle sorun yaşamak istemiyordum. Çok sayıda yakışıklı erkek arkadaş, iki grubun da sinirini farklı sebeplerden dolayı bozuyordu. Erkekler kendine güvenini kaybediyor ve kadınlar kıskanıyordu. Uzun boylu ve aşırı kaslı Godofredo, arabada Bram ile birlikteydi. Claudia ve Pride'ı da yanıma aldım.

Claudia'yı almamın sebebi, eğlenmekti. Erkek polislerin bu kadar iri yarı, güzel ve fiziksel olarak ürkütücü bir kadının başına üşüşmesini izlemeyi seviyordum. Beni mutlu eden şeylere sahip çıkmaya başlamıştım. Böyle olmasının sebebi, mantıklı veya önemli olmaları değildi, sadece beni mutlu etmeleriydi.

Claudia, üzerine siyah bir rüzgârlık atmıştı, kolları açıkta değildi, sanırım diğer polisleri çok fazla korkutmak istemiyordu. Bir kadın olması ve bu kadar tehlikeli görünmesi hoşuma gidiyordu; ben hep insanları ürkütemeyecek kadar küçüktüm. Pride, kadının karanlık güzelliği yanında, altından bir gölge gibiydi. Mephistopheles'ten biraz kısaydı. Saçları kısaydı ve kıvrılarak kulaklarına kadar iniyordu. Yüzü Dev'inkinden biraz daha üçgendi ve gözleri ne kahverengi, ne kurt gözü, ne de aslan kehribarı diyebileceğiniz, açık bir altın rengiydi. Pride'a ehliyete saç rengini ne yazdırdığını sormuş ve "Kahverengi," cevabını almıştım. Ama bir yalandı. Tıpkı Nathaniel'ın ehliyetinde mavi yazması gibiydi çünkü menekşe rengi, bir seçenek değildi. Standart cevaplar, hayatımdaki veya benim için çalışan erkeklere uymazdı.

Pride geniş omuzlu, atletik ve yakışıklıydı. Hem silahlı hem silahsız çok iyiydi, o yüzden Claudia'nın yanına almak isteyeceği türden bir destekti. Erkekler için bundan daha büyük bir iltifat olamazdı. Ama dürüst olmak gerekirse, bugün Pride'ın en önemli iki özelliği, benim veya bir başkasının sevgilisi olmaması ve muhteşem görünmesiydi. Pride'ı Dedektif Arnet'in veya işteki diğer kadınların üzerine salıp erkek arkadaşlarımı rahat bırakmalarını sağlayabilirdim. Belki de Brice'ın üzerindeki baskıyı bile azaltırdım,

gerçi önce kendimi düşünmek zorundaydım. Brice yeniydi ve sevgililerinden birini Arnet tehdit etmiyordu. Arnet beni ürkütmeye başlamıştı ve ben kolay kolay ürkmezdim.

Tek dezavantajımız, Pride'ın flört etmemesiydi. Kadınları baştan çıkartır veya randevulaşırdı ama flört konusunda iyi değildi. Ama benim birlikte olmadığım diğer altın aslanların da sorunları vardı. Biri çok öfkeliydi, bir diğeri ciddi bir tarihçi-araştırmacıydı ve kitapları her şeyden çok seviyordu, sonuncusu ise çağırdığı ilk hayvan kaplanlar olan başka bir Şehrin Efendisi'nin izini sürüyordu. Ve bu sonuncusu, Pride'dı.

Yanıma korumaları alıp yürümeye başladım. Pride, "İş yerindeki kadın kurtlara beni kurban etmenden hoşnut değilim, Thorn daha iyi flört ediyor," dedi.

"Ama çabuk öfkeleniyor. İşime gelmesini istemem."

"Wrath çok daha sakin bir adam."

"Ama Harlequin için tarihçilik yapmaya o kadar alışmış ki kadınları sevmesi bir yana, erkek olduğunu bile unutmuş."

Claudia, "Bence kitaplarını kadınlardan daha çok seviyor," dedi.

Pride ile başlarımızı salladık. Fakat Claudia'ya döndüm. "Sen Wrath ile çıkmayı denedin mi?"

Aynı gün içerisinde ikinci kez yüzü kızardı ve ikisinde de konu erkeklerdi.

"Evet, denedin," dedim.

Pride yürürken sendeledi. "Wrath? Neden Wrath?"

Ve o anda Pride'ın Claudia'yı aklından geçirdiğini fark ettim. Claudia'yı bir koruma değil, bir kadın olarak görüyordu.

"Koruma değil ama yine de acil durumlarda başının çaresine bakabiliyor. Potansiyel kurban olan biriyle birlikte olmam. Ama başka bir koruma veya kiralık askerle de çıkmak istemiyorum. Sürekli sidik yarışına giriyorlar."

"Seninle mi?" diye sordum.

"Evet."

Pride, "Ben, bana ayak uydurabilen kadınları severim," dedi.

Claudia, Pride'a baktı ve onun bakışını inceledim. "Ben senin mücadeleci bir piç olduğunu sanıyordum."

"En iyi olmayı severim ama kazanmam gerekmez."

"Bunu aklımda tutacağım," dedi Claudia. Düşünceli gibiydi. İkisinin arasını yapmayı çok istedim. Normalde bunu yapmazdım ama bana çok eğlenceli olacakmış gibi geliyordu. Claudia bir sevgilisi olduğunu ima etmeseydi zorlardım ama şimdi olmazdı. Aptalca veya mantıklı bir şey yapmadan önce, elimde daha fazla bilgi olmalıydı. O yüzden konuyu kapattım, Pride ve Claudia da aynı anda kapıya uzandılar. Birbirlerine sert bir bakış attılar.

Claudia, "Gördün mü?" dedi.

Pride selam verdi ve geri çekildi, Claudia'nın kapıyı açmasına izin verdi. Yakışıklı yüzünde, küstah, hatta biraz öfkeli bir ifade vardı. Pride'ın polis suratıydı bu. Her ne hissediyorsa paylaşmak istemiyordu.

İçeriye adım attım, Claudia'yı Pride ile baş başa bıraktım. Daha önce hiç görmemiş gibi Pride'a bakıyordu. Kötü adamları yakalarken bile biraz romantizme yer vardı ve ilk defa söz konusu olan ben değildim. Doğrusu bu çok havalıydı.

45

Claudia ve Pride silahlarını vermek zorunda kaldılar. Girişteki görevli, silahları bir dolaba kilitledi. Claudia bu süreci daha önce de yaşamıştı. O gün iki kadın birlikte alışverişe çıkmıştık ama bana acil bir çağrı gelmişti. Ama bu sefer, korumalarım değillermiş gibi davranmam mümkün değildi, her şey apaçık ortadaydı.

Zerbrowski masasının arkasında bir yere oturması için Claudia'ya bir sandalye çekti. Birkaç iltifat da etti ama Claudia sırtını dikleştirip Zerbrowski'ye tepeden baktı. En sert bakışlarından birini attı. Zerbrowski sırıttı ve birkaç espri daha yaptı. Sonunda Claudia da hafifçe gülümsedi.

Claudia bana baktı. "Söylediklerinde ciddi değil, değil mi?"

Başımı iki yana salladım. "Değil."

Zerbrowski, "Hey," dedi. "Söylediğim her şeyde ciddiyim. Ben bir sapığım, yemin ederim!" Mahkemede yemin etmek üzereymiş gibi elini havaya kaldırdı.

İkimiz de güldük. Zerbrowski de sırıttı. Böyle bir adamdı.

Pride, Larry'nin eşi Dedektif Tammy Reynolds'ın yanına oturdu. Önce şaşırdım ama Tammy, eşi Larry kadar kaba biri değildi, bunun bir sebebi de bir süredir uzaklarda olmasıydı. Tammy doğal bir cadıydı, psişik güçleri vardı. Kilise böylelerini kutsal savaşçılar olarak kullanıyordu. Tammy gibilerin yetenekleriyle, her gün şeytanla savaşıyorlardı. Kızı için bir sene doğum izni almış ve daha sonra FBI'ın Doğaüstü Birimi'ne transfer olmuştu. Birkaç hafta önce geri dönmüştü.

Uzun, kahverengi saçlarını geriye tarayarak sıkı bir atkuyruğu yapmıştı. Etekli takımı kahverengiydi, beyaz ve düğmeli bir gömleği vardı. Kıyafetleri de saçı ve makyajı gibi ciddiydi. Güzel bir kadındı ama bu kıyafetler içerisinde kim olsa havalı durmazdı. Bir metre yetmiş iki santim boyundaydı. Kocası da bir metre altmış iki santimdi. Larry'den daha uzun olmakla ilgili bir sorunu olmamasını seviyordum.

Dolph arkamda dikiliyordu. Claudia, adamın elini sıktı ve bunu gören Pride da aynısını yapmak zorunda kaldı. Dolph'un boyuna yakın bir kadın görmek güzeldi. Pride ikisinin yanında küçük görünüyordu ve bunu düşünmek beni gülümsetti. Hepsinin arasında kendimi çok küçük mü hissediyordum? Biraz. Ama buna alışmıştım.

Dolph beni arka tarafa götürüp sözde insan hizmetkârın videosunu izlettirdi. Sorgu odasına girmeden önce görmek

isteyeceğimi düşünmüştü. "Bakalım işe yarar bir şey görebilecek misin?" dedi.

Karlı, siyah beyaz görüntüye baktım. Adam çok sakindi, ellerini önündeki masanın üstünde birleştirmişti. Saçları kısa ve çok geleneksel bir kesime sahipti. Gömleği beyazdı ve sadece en üstteki düğmesi açıktı, kravat takmıyordu. Ceketi siyah veya koyu mavi olmalıydı. Muhafazakâr bir görünüme sahipti. Adamın elinin yanında bir bardak su vardı ama hiç dokunmamıştı. Oturuyor, gözlerini kırpıştırıyor, bekliyordu.

"Bana çok sıradan biri gibi geldi," dedim.

"Bu ülkedeki binlerce iş adamına benziyor."

Başımla onayladım. "Evet."

Dolph, "Bir insan hizmetkâr olabilir mi?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "İnsan hizmetkârın olayı, insan gibi görünmektir. Buradan bir şey söyleyemem. Yakınına girmem gerek."

"Bu grupla ilgisi olan herkes seni öldürmeye çalıştı Anita."

Kafamı kaldırdım. "Odaya girmeden, savunmasını aşıp sana insan mı yoksa insan hizmetkâr mı olduğunu söyleyemem."

"İnsan hizmetkârsa, normalden daha hızlı ve daha güçlü müdür?"

"Biraz. Ama en önemlisi, zarar vermenin veya öldürmenin daha zor olması. Efendisinin neredeyse ölümsüzlüğünü paylaşıyor."

Dolph, "Neredeyse ölümsüzlük?" diye sordu.

"Çünkü bıçak veya silahla öldürülebilen bir şey ölümsüz değildir. Sadece öldürmesi zordur."

Gülümsedi ve başıyla onayladı. "Anlaşıldı." Yüzünde yeniden ciddi bir ifade belirdi. "Onun yanına girmen beni rahatsız ediyor."

"Silah veya patlayıcı için üzerini aradınız mı?"

Başıyla onayladı.

"Size güveniyorum."

Telefonumdan mesaj sesi geldi. Hemen baktım ve Pride'ın mesajını gördüm. "Beni kendisi gibi Hristiyan yapmaya çalışıyor. Kurtar beni, yoksa kabalaşmaya başlayacağım."

"Lanet olsun," dedim.

"Sorun nedir?"

"Dedektif Tammy, doğaüstü yetenekleri olanları kilisesine almaya çalışıyor."

Dolph kaşlarını çattı. "Dini özgürlükler sayesinde bunu yapabilir ama ben ona, ruhlardan çok hayatları kurtarmaya odaklanmasını söylemiştim."

"Gitmeden öncekinden daha mı dindar?" diye sordum.

"Öyle görünüyor," dedi.

"Pride'ı kurtarıp başka bir masaya oturtayım, sonra insan hizmetkârla ilgili konuşuruz." Son iki kelimeyi parmaklarımla tırnak içerisine aldım. Gerçi elimde telefon varken bunu yapmak zor oldu.

"Git korumanı kurtar, sonra iş adamının yanına kadar sana eşlik ederim."

Dolph'a ihtiyacım olmadığını söyleyip itiraz etmedim. Namıma rağmen, beni görür görmez üzerime saldıracak insanlar vardı. Ama bu insanlar, yanımda bir erkek ve üstelik Dolph kadar iri yarı biri olunca tereddüt ederlerdi. Açıkçası bundan nefret ediyordum ama doğruydu.

Kaplanımı kurtarmaya gittim. Pride'ın esmer yüzü asılmaya başlamıştı. Omuzları, kolları ve elleri gergindi. Öfkelenmeye başlamıştı. Tammy bize ilk katıldığında, beni de kutsal cadılara katmaya çalışmıştı ama ben episkopalizme inanıyordum. Fazla Hristiyan'dım. Pride değildi. Zaten kaplanlarımızın hiçbiri değildi. Hepsi, İsa yeryüzünde parıldamaya başlamadan çok önce, Çin'de ortaya çıkan panteistik bir dine inanıyordu. Din, geçen yüzlerce yıl boyunca değişime uğramış, sonrasında milattan önce iki yüz yılında Çin'in ilk imparatorunun yönetiminde inanan herkesin ölmediğini gizlemek zorunda kalmışlardı. Altın kaplanlar, inançlarına sadıktı; Yahudilerin arasından çıkan isyankâr bir grubun kurduğunu düşündükleri Hristiyanlığa göre, çok fazla eksikleri olduğunu düşünmüyorlardı.

Pride'ın yanına gitmek üzereyken Arnet önümü kesti. "Erkek arkadaşlarından biri mi?"

"Erkek arkadaşım veya sevgilim değil, sadece koruma."

"Yemin eder misin?" diye sordu. Kollarını küçük göğüslerinin üzerinde birleştirdi. Ben bunu asla yapamazdım çünkü benim göğüslerim fazla büyüktü. Kollarımı ancak göğüslerimin altında toplayabiliyordum.

"Yemin ederim," dedim.

Gülümsedi. "O zaman onu papazdan kurtarayım," dedi.

Papaz'ın, Tammy'nin takma ismi olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı. Arnet ikilinin yanına gitti. Eteği, kıçını belirginleştirecek şekilde kesilmişti ve kısaydı. Gerçi zayıf bir kadındı. Makyajı da vardı ama işini iyi biliyordu. Pride'ın omzuna dokundu ve yüzüne gülümsedi, sonra Tammy'ye baktı. Tammy kalkıp kendi masasına gitti. Pride bana baktı ve ben başımla onayladım. Pride da başıyla

onayladı ve Arnet'in, yanına sandalye çekmesine izin verdi. Pride'ı Tammy'den kurtarmıştım. Arnet ile sorunlarım olduğunu biliyordu ve her şeye hazırlıklıydı.

Zerbrowski, uzaktan bakıldığında, Claudia ile flört ediyor gibiydi ama yanlarına gittiğimde telefonundan kadına çocuklarının resimlerini gösterdiğini gördüm. Çapkın bir erkek gibi görünebilirdi ama aslında tanıdığım en mutlu ve en sadık kocalardan biriydi. Hoş ve sevimli eşi Katie, evinde verdiği barbekü partisinde Zerbrowski'nin çapkın görüntüsünün bir aldatmaca olduğunu söylemişti. İlk tanıştıklarında da böyle olduğunu, sadece kendisiyle flört etmediği için, Zerbrowski'nin, ondan hoşlanmadığını düşündüğünü itiraf etmişti.

Dolph önümüzden iki üniformalıyı odaya gönderdi. Odanın birer köşesinde yerlerini aldılar. Dolph, "Bay Weiskopf, tanıştırayım. Anita Blake," dedi.

Weiskopf gülümsedi. Samimi bir gülümsemeydi, sanki beni gördüğüne memnundu. "Ajan Blake, sizinle bu şekilde sorgu odasında tanışacağım aklıma gelmezdi. Efendim ve ben, bu noktaya geldiğimiz için çok üzgünüz."

Oturmadan önce elimi uzattım. Tereddüt etti, sonra otomatik olarak elimi sıktı. Birçok insan, hatta vampirler bile bunu yapardı. Ama karşımda oturan adam, vampir değildi. Eli sıcak ve canlıydı... İnsan eliydi. Dokunuşuma biraz güç de ekleyebilirdim ama bunu hakaret olarak algılayabilirdi, o yüzden kendime hâkim oldum.

"Konu tam olarak nedir Bay Weiskopf?" diye sordum. Dolph benim için bir sandalye çekti, aslında çekmese daha iyiydi çünkü zamanlama olaylarını ayarlayamıyordum. Her zamanki gibi fazla erken oturdum ve sandalye, dizle-

rimin arkasına doğru itildi. En azından, hayatımdaki diğer erkekler gibi, sandalyeyle birlikte beni de itebilecek kadar güçlüydü.

Dolph yanımda kaldı, hem bana hem de adama tepeden baktı. Ürkütücü olmaya çalışıyordu, Dolph'un boyunda insanlar, alışkın değilseniz işe yararlardı.

Weiskopf gözlerini devirdi, önce Dolph'u tepeden tırnağa süzdü, sonra bana baktı. Gülümsedi ve ellerini masanın üstünde birleştirdi. "Efendim, davamız uğruna şiddet uygulanmasını tasvip etmiyor."

"Davanız nedir?" diye sordum. Vampir Barney sorgulanırken, Benjamin gibi bir ismi nasıl bir delinin alabileceğini merak etmiştim ama delileri küçük görmek gibi bir huyum yoktu. Deli, aptal anlamına gelmiyordu. Bazı deliler aşırı zekiydi. Bazen, delirmek için belirli bir zekâ seviyesine gerek olup olmadığını merak ederdim.

Bana gülümsedi ve kahverengi gözleri parıldadı. "Anita. Sana Anita diyebilir miyim?"

"Ben de ilk ismini bilseydim iyi olurdu." Gülümseyerek karşılık verdim ve gözlerimin de gülümsemesine izin verdim. Yalan söyleyince belli ettiğim günler çok geride kalmıştı.

Gülümsemesi genişledi. "Ben hep Bay Weiskopf veya Weiskopf'tum."

"Weiskopf. Bu kadar mı?"

Gülümseyerek başıyla onayladı.

"O zaman bana Blake diyebilirsin. Soyismine karşılık soyismi."

"Sana ilk ismimi söylersem, izimi sürebileceğini, bana veya efendime ulaşabileceğini düşünüyorsun."

Omzumu silktim. "Benim işim bu."

"Hayır," dedi. Gülümsemesi kayboldu. "Senin işin vampirleri öldürmek."

"Kanunlar karşı geldiyseler, evet."

Başını iki yana salladı ve artık gülümsemiyordu. "Hayır Anita. Demek istediğim, Blake, sen çok adi suçlar için de vampir öldürdün. İnsanların onları asla öldürmeyeceği suçlar için."

Başımla onayladım. "Vampirler için üç-vuruş kuralı biraz abartılıydı."

Acı bir kahkaha attı. "Abartılı mıydı? Söyleyebileceğinin en iyisi bu mu?"

"Adil değildi, insanlığa yakışmıyordu, barbarcaydı. İstediğini seçebilirsin."

"Hepsi ve daha da fazlası var: Canavarcaydı. Vampirlere karşı çıkartılan insan kanunları canavarcaydı. İnsanları canavarlara dönüştürdüler. Sen her yerdeki ufak tefek vampirlerin öcüsü oldun Blake."

"Ajan Blake," dedim.

Başıyla onayladı. "O zaman ben de Bay Weiskopf'um."

"Ben ismini veya unvanını kullanmadım Bay Weiskopf."

"Evet, sanırım kullanmadın." Biraz kendine geldi ve siyah takımını düzeltti. Takımı koyu mavi değil siyahtı. Gülümsemeye çalıştı ama şimdi gözleri, dudaklarıyla aynı fikirde değildi. Öfkeliydi ve beni veya işimi sevmiyordu.

"Efendim ve ben, göze göz dişe diş mantığına inanmıyoruz. Şiddeti tasvip etmiyoruz ama sen sadece şiddetle karşılık veriyorsun."

"Vampirlere karşı koyulan eski kanunlar değişti. Artık sıradan suçlar üç-vuruştan sayılmıyor. Bir vampirin idam edilmesi için insanları öldürmesi gerek."

"Kanunun değiştirilmesinde Washington'da yaptığın konuşmanın etkili olduğunu biliyoruz ve sana minnettarız. Jean-Claude'un, kendisinden önce gelenlerden farklı olacağına dair ümidimiz var."

Dolph, "Jean-Claude'dan öncekiler nasıldı?" diye sordu.

Weiskopf kafasını kaldırıp Dolph'a baktı. "Vampir Konseyi liderleri tabii ki. Haberlere bile çıktı. Komiser Muavini Storr. Sakın ilk Amerikan konseyi hakkında bir şey duymadığına inanmamı istemeyin."

Dolph, "Söylentileri duydum," dedi.

"Bunlar söylenti değil, gerçekler."

Çok sakin bir biçimde oturuyor ve hiçbir yerimi kıpırdatmıyordum. Yüz ifademle veya başka bir şeyle, bu konunun haberlere çıkmadığını ve meslektaşlarımın bunu bilmesini istemediğimi belli etmemek için uğraştım.

"Jean-Claude'un Sonsuz Yaşam Kilisesi'ne tolerans gösterip hepimizden bir yemin istememesi bize ümit verdi."

Rahatlamamak için kendimi zor tutuyordum çünkü *kan yemini* de diyebilirdi. O konunun detaylarını Dolph ile paylaşmak istemiyordum. Bir vampirin Şehrin Efendisi'ne bağlılık yemini ettiğini biliyor olabilir ama ne için olduğunu anlamayabilirdi.

"Ama sonra Jean-Claude bunu istedi ve ümidimizi kaybettik."

"Ve onu öldürmeye karar verdiniz," dedim.

Weiskopf, "Hayır," dedi. Yüzünde şaşkın ve ciddi bir ifade vardı. "Hayır, hiçbir zaman şiddet kullanmayı düşünmedik. Onurum ve efendimin onuru üzerine yemin ederim ki kimseyi şiddet kullanmak konusunda cesaret-

lendirmedik. Haberlerde, ölen polis memurlarını görünce, üzüldüğümüzü bile söyleyebilirim."

"Siz yaşlılara veya çocuklara benzeyen vampirleri seçtiniz," dedim. "Medyanın gözüne girmek istiyorsunuz."

"Medyaya, vampirlerin hepsinin güzel ve seksi olmadığını göstermek istiyoruz. Vampirlerin farklı şekillerde ve tiplerde bir topluluk olduğunu göstermek istiyoruz. Bu yüzden, evet, bir grup seçtik. Ama onları bu şekilde kullanmak istemedik."

"Efendin Benjamin, onların da efendisiydi. Onlar bu boku yerken üzerlerinde kontrolü vardı."

"Hayır, efendim onların efendisi değildi. Biz onları hiçbir şekilde kontrol etmeye çalışmadık. Sadece normal insanlar gibi konuşarak ikna etmeye uğraştık."

"Külahıma anlat," dedim.

Yine öfkelendi.

"Sana onurum üzerine yemin ettim."

"O güçlü bir vampir ve oradakilerin efendisi yoktu. Bu yüzden onların üzerinde sıradan bir insandan çok daha fazla kontrol sahibi."

"Ancak efendim isterse. Ve Benjamin, yüzlerce yıldır kendinden başka kimseyi kontrol etmemek konusunda çok dikkatli davranıyor."

"Vampirler besin zinciriyle ilgilidir, hiyerarşi demektir. Herkes birine itaat eder. Efendin yoktan var olmadı, bir vampirin soyundan geldi. Bu yüzden, o soya ve onu yaratana karşı sorumlulukları var."

"Efendisi çok uzun zaman önce bir vampir avcısı tarafından öldürüldü. Selefin Cellat tarafından. Bize, efendinin soyu tükenirse onunla birlikte öleceğimiz söylenmişti

ama ertesi akşam yine uyandık. Düzeni bozmamıza engel olmak için uydurulmuş bir yalanmış."

"Ben tamamı tükenen tek bir soy biliyorum ve sadece iki vampir hayatta kalabildi."

"Wicked ve Truth, evet, benim efendim gibi hayatta kaldılar ama bizim soyumuz, vahşi doğaya kaçtı. Kan ve ahlaksızlık hiyerarşisinde rol almak istemiyordu, ama tabii ki bir efendi ve takipçileri olduğu için iyi niyetiyle gelen güce de değer verdi. Bizim gibi lanetlilerin mümkün olduğunca kutsal bir yaşam sürmesini arzuluyor."

İzole bir yerde bir manastır kurmaya çalışan, bilinmeyen bir soydan bahsediyordu. "Bir vampir manastırı?" Bir soruydu bu ama sesimdeki şaşkınlığı gizleyemedim.

"Kesinlikle. Efendimin soyunun başındakiler başarabilirse. İnançlı biridir, etrafındaki kutsal nesneler inancına cevap verir. Bu, hiçbirimiz için kolay bir şey değil."

Şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım çünkü vampirin inancını kaybetmediğini ve kutsal nesnelerin inancına cevap verdiğini anlatmaya çalışıyordu. Kendi inancıyla kutsal nesnelere ışık verebilen bir vampir kavramı üzerinde düşündüm. Bana çok saçma geldi.

"İstediğini düşünebilirsin Anita Blake. Ama doğruyu söylüyorum."

"Kutsal nesneler parıldarken yanında mıydın yoksa bunu sana Benjamin mi anlattı?"

Weiskopf benimle göz göze geldi. "Efendiyle hizmetkârın anılarının nasıl bir bütün olduğunu sen de biliyorsun. Ben orada olayım veya olmayayım, anılara şahit olan efendim bile olsa, gerçeği biliyorum. Biz oradaydık. Gerçeği gördük."

Adamın *biz* deme şekli beni rahatsız ediyor, biraz da ürkütüyordu. Psişik bağlantı konusunda çok dikkatli olmasak, Jean-Claude'a ve bana da aynısı mı olacaktı? Jean-Claude ve Richard ile birlikte birbirimizin duygularına, duyularına, hayallerine alışmaya geçirirken geçirdiğimiz ayları düşündüm. Hepsinin iç içe geçmesiyle savaşmamış olsaydık... Bazen hangi vücutta olduğumu anlayamadığım anlar olmuştu, kimin gözlerinden gördüğümü bilememiştim. Evet, psişik bağlantılarla ilgili kuralları koymasaydık, tek bir zihni olan üç vücuda dönüşebilirdik. Zaten Richard ve ben de bundan korkuyorduk. Jean-Claude'un korkup korkmadığını bilmiyordum fakat benim ödümü kopartıyordu. Sonumun böyle olacağını bilsem, hiç durmadan altı ay boyunca koşar ikisini de yalnız bırakır, kendimi de mümkün olduğunca kalkanlarla kuşatırdım.

Şimdi Weiskopf'un *biz* derken neden bahsettiğini biliyordum. Artık adam için *ben* yoktu. Düşününce ürperdim.

"Seni korkutan nedir?" diye sordu.

Lanet olsun, poker suratım işe yaramamıştı. S.ktir. Adamın dikkatini dağıtmaya çalışmalıydım.

"Öyleyse, çok uzun zaman önce bir vampir avcısı, Benjamin'in soyunun başını buldu ve öldürdü. Baştaki vampiri öldürmek, güçsüz vampirleri otomatik olarak ortadan kaldırmaz Bay Weiskopf. İşimi yaparken, bir kez bile öyle olduğunu görmedim."

Yüzümü inceledi. "Ama onlar küçük efendilerdir. Kan soyunun başını, kan çeşmesini veya Fontaine de Sangre'yi öldürürsen, onun soyundan gelen herkesi de öldürürsün. Fakat bu yalanı, biz isyan etmeyelim diye uydurmuşlar.

Yalan olduğunu biliyorum çünkü biz ertesi gece uyandık. Biz yalnız başımıza uyandık."

"Benjamin kendi kalbinin atmasını sağlayacak kadar güçlüymüş. Bu kadar basit."

Weiskopf, "Hayır," dedi. Öne eğildi. "Hayır, o kadar basit değil."

"O zaman ertesi gece diğer vampirler neden uyanmadı? Hepsi bir yalansa, diğerlerinin de uyanması gerekirdi."

"Vampir avcısı birçoğunu öldürdü. Onları mağaralarında, tabutlarında öldürdü."

"Bölgedeki insanlara zarar veriyorlar mıydı?"

Başıyla onayladı. "Efendimiz, gücün tutsağı olmuştu. Diğer vampirleri kontrol etmek istiyorsanız, zihninizi ve ruhunuzu lekelemeyi göze almışsınız demektir. Biz bu yüzden kendimizden başkasını kontrol etmek istemiyoruz."

"Bu, sizde işe yaradı mı?"

"Takipçilerimiz olacaktı ama bunu istemedik. Herhangi bir efendinin dikkatini çekmemek için sürekli seyahat ettik. Bir bölge için savaşmak istemiyorduk ve başka bir vampirin önünde diz çökmeyi de arzulamıyorduk. Sadece yalnız kalmak istiyorduk."

"Takipçileriniz vardı. İki polis memurunu öldürdüler. Bir tanesi, biz onu durdurmadan önce hamile eski karısını öldürmek üzereydi."

Weiskopf, "Biz onu öldürmeden önce demek istiyorsun," dedi.

Başımla onayladım. "Tamam, evet, öldürmeden önce. Ama ya kocasını terk etmekten başka suçu olmayan hamile bir kadın ölecekti ya da vampir. Şimdi olsa aynı seçimi yapardım."

Weiskopf, "Biz de aynı seçimi yapardık," dedi. "Kadını ve doğmamış çocuğu kurtarmak, doğru olandı."

Kaşlarımı çatmadan duramadım. "Bunu görmene sevindim."

"Bu kadar şaşırma Anita Blake. Biz masumları kurtarmak için şiddete inanıyoruz. Tamamen pasifizm meraklısı değiliz."

"Bildiğim iyi oldu," dedim.

"İnsan liderler gibi takipçilere sahibiz ama bize boyun eğmiyorlar. Bize yemin etmelerini istemiyoruz. Sadece kelimeleri kullanmaya özen gösteriyoruz."

Başımı iki yana salladım. "Weiskopf. Usta bir vampir, sıradan insanların üzerinde, yanlarında gezinirken bile kontrol sahibidir. Doğaüstü bir fenomen olduğunu söyleyebiliriz."

"Yalan söylüyorsun," dedi. Emin gibiydi.

"Anlamıyorsun. Şehrin Efendisi, bölgesinde başka bir efendi olduğunu böyle anlar. Sezer."

"Ama Jean-Claude ile bizi sezemediniz."

Ona verecek güvenli bir cevap düşündüm.

"Demek ki Benjamin çok eski ve çok güçlü bir vampir. Varsayalım diğer vampirleri kontrol etmek için hiç çaba göstermiyor. Varsayalım onlarla sadece konuştuğuna inanıyor, kendi kendilerinin efendisi olmaları gerektiğini dile getiriyor."

"İstediğimiz tek şey bu. Kendimiz için, hepsi için. Diktatör bir rejim yerine, özgürlüğü savunuyoruz. Bu çok kötü bir şey mi?"

"Hayır," dedim. Ona inanıyordum. "Hayır Weiskopf, iyi bir şey, iyi bir amaç."

Şimdi şaşırma sırası adamdaydı. "Bunu kabul etmeni beklemiyordum."

"Ben sürprizlerle dolu biriyim," dedim.

"Böyle olduğunu bilmeliydim, Anita Blake."

"Anita," dedim. "Sadece Anita."

"Dostça sözler beni kandıramaz," dedi.

"Sadece Anita Blake demenden sıkıldım. Okulda öğretmenimle konuşur gibiyim."

Gülümsedi ve başıyla onayladı. "Anlıyorum; pekâlâ Anita. İlk ismini kullanmama izin verdiğin için teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Öyleyse, sen ve efendin, sıradan vampirleri güçlü efendilerinin elinden kurtarmaya karar verdiniz."

"Kesinlikle."

"Ben vampirlerin insan olduklarına inanıyorum Weiskopf. Yoksa onlarla birlikte olmazdım. Bir veya birkaç tanesine âşık olmazdım."

"O zaman onları nasıl öldürebiliyorsun?"

İç geçirdim ve omuzlarım çöktü. Sırtımı yeniden dikleştirdim. "Bir süre kendi içimde kriz yaşadığımı söyleyebilirim."

Dolph yanımda ister istemez kıpırdandı. Yüzüne bakmamak için kendimi zor tuttum ve dikkatimi önümdeki adama odakladım.

"Öyleyse, onları öldürebileceğine mi inanıyorsun?"

"Bazen," dedim.

"Her zaman," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Vampirlerin korkunç şeyler yaptığını gördüm. Öyle odalarda yürüdüm ki halı kurbanların kanıyla yıkanmıştı ve içerisi pişmemiş hamburger gibi kokuyordu."

Adam bunu duyunca irkildi.

"Bence bunu yapanları öldürmek cinayet değil," diye ekledim.

Masadaki ellerine, sonra da bana baktı. "Anlıyorum. Tıpkı eşini öldürmeye çalışan Bores gibi. Yanlış yoldaydı ve durdurulması gerekiyordu."

"Evet," dedim.

"Böyle korkunç şeyler yapan insanları da öldürür müsün?"

"Evet," dedim.

Weiskopf, Dolph'a baktı. "Diğer memurlar bunu biliyor mu?"

Başımla onayladım. "Bazen kötü adamlar vampir değildir. İnsanları avlamalarına ve öldürmelerine de yardım ettim."

Gözlerini kıstı, şüpheleri vardı. "İnsanların daha fazla hakları var. Onları öldüremezsin."

"Sence şekil-değiştirenler, insan mı?" diye sordum.

"Kanun onlara yargılanma hakkı veriyor. Tabii ölüm emri verilmediyse. Ölüm emri verildikten sonra, vampirlerden bir farkları olduğunu sanmıyorum."

"Öyleyse, Benjamin onları da sürü liderlerinin elinden kurtarmaya çalışıyor mu?"

Bir an için şaşırdı, sanki bu düşünce aklına hiç gelmemişti.

Gülümsedim. Hoş bir gülümseme değildi. "Eski vampirler, şekil-değiştirenleri adi varlıklar olarak görür. Onlara göre, şekil-değiştirenler, insan değil, hayvandır."

Rahatsız olmuş gibiydi. Ağzını açtı ve kapattı. "Bu suçlamana bir şey diyemeyeceğim. Onları da kurtarmak hiç

aklımıza gelmedi çünkü onlar hayvan. Ve hayvanların disipline ihtiyacı vardır. Ortalıkta istedikleri gibi dolaşıp masum insanları öldürmesinler diye tasmalanmaları gerek."

"Vampirler için de aynısı geçerli," dedim.

Başını iki yana salladı. "Bu doğru değil."

"Saçmalık," dedim. "Yeni vampir olanların, ilk kez şekil-değiştirenlerden bir farkı yok." Gömleğimin yakasını açıp köprücük kemiğimdeki yara izini gösterdim.

"Onu vampir yapmamış," dedi.

"Onurum üzerine yemin ederim," dedim. Ceketimi çıkarttım, sorgu odasına girmeden önce silahlarımı verdiğim için yaralarımı gösterebilirdim çünkü kılıflarım yanımda değildi. Köprücük kemiğimi yaralayan vampirin, bir fareyi parçalayan köpek gibi dirseğime yaptığı şeyi gösterdim.

"Haç şeklinde bir yanık izin var."

"Evet, insan Renfield'lar beni bu şekilde yaralamanın komik olacağını düşündü."

"Deriyi büken şu yara izini kim yaptı?"

"Şekil değiştiren bir cadı."

"Bir şekil-değiştiren değil mi?"

"Hayır, büyü kullanarak gerçek bir şekil-değiştirenin hayvanını çalan bir cadı."

Dolph, "Ben oradaydım," dedi. "Anita, adamlarımdan birinin hayatını kurtardı."

Bağırsakları dışarıya çıkan Zerbrowski'ydi. Üniformalılar yardım etmeyi reddederken, Zerbrowski'nin iç organlarını elimde tutan bendim. Üniformalılar cadının gerçek bir şekil-değiştiren olduğuna inandıkları için, organlara dokunurlarsa hastalık kapacaklarını düşünüyorlardı. Yaraya basınç uygulamış ve üniformalılara korkak piçler olduklarını

söylemiştim ama Dolph ve Zerbrowski bu olaydan canlı kurtulmayı başardılar. Hastanede bayılırken Katie'yi tutan da bendim. Zerbrowski ile ortak olmamızın bir sebebi vardı. Katie'nin, beni ve sevgililerimi evine davet etmesinin bir sebebi vardı. Katie vampirlerden rahatsız oluyor ama tüylü sevgililerime bir şey demiyordu. Eve gelen polisler rahatsız oluyorlarsa gidebilirlerdi, yaklaşımı buydu. Katie yumuşak görünebilirdi ama ipeksi görünümünün altında çelik vardı. En son toplantıda Nathaniel'ı, Micah'yı ve beni savunarak bunu göstermişti. Katie'yi bu yüzden seviyordum.

"Sana saldıran vampir, yeni kalkanlardan biri miydi?"

"Hayır," dedim.

Başını iki yana salladı. "Uzun süredir ölü olan vampirlerin hiçbiri bunu yapmaz. Belki revenant olabilir. O zavallı şeylerin hortlaklardan bir farkı yok."

"Bana bunu yapan vampir yüz yaşından fazlaydı ve revenant değildi. Bana bu şekilde zarar vermek istedi. Acı çekmemi arzuladı."

"Neden?" diye sordu.

"Bunu ona sormalısın."

"Hâlâ hayatta mı?"

"Hayır," dedim.

"Sanırım kötü insanlar olduğu gibi, kötü vampirler de var," dedi.

"Onlar da insan Weiskopf. Diğer insanlar gibi bazıları iyi bazıları kötü ama artık süper güce, süper duyulara sahip kan dökme arzusuyla yanıp tutuşan kötüler olduklarında, çok tehlikeli oluyorlar. Tasmalarını tutacak bir efendi yoksa, insanlar gibi, güçle sarhoş oluyorlar."

"Hayır," dedi.

"İki polis memurunu öldürdüler. Beni öldürmek için bir tuzaktı."

Masaya baktı. "Seni ve Jean-Claude'u öldürmekten bahsediyorlardı. Biz onlara hayır dedik ama bize sormadan harekete geçtiler."

"Siz onların gerçekten efendisi olsaydınız, bütün bunları önleyebilirdiniz."

"Amacımıza ihanet etmiş olurduk Anita. Biz özgür olmalarını istedik. Vampirlerin tasmalanmasına ve hayvanlar gibi kontrol edilmesine gerek olmadığını göstermeyi arzuladık."

"Hayvanlar derken, şekil-değiştirenler demek istiyorsun," dedim.

"Onlar yarı hayvan Anita."

"Sevgililerim arasında ayda bir tüylenenlerin sayısı, tabutta uyuyanlardan fazla."

Ürperdi, gerçekten ürperdi. "Bu senin seçimin ama vampirlerin içlerinde yaratık yok."

"Evet, tıpkı insan seri katiller gibi, korkunç şeyler yapabilen birer birey olduklarını söyleyebiliriz."

Dolph, "Baskın yaptığımız evlerde bombalar bulduk," dedi.

Kısmen yalan sayılırdı çünkü sadece, bomba yapımında kullanılan malzemeler bulmuştuk. Fakat Weiskopf'un yüzündeki korku ve şaşkınlık ifadesini görmeye değerdi.

"Ah, hayır, hayır."

Dolph, "Bombalarla ne yapmayı planlıyorlar?" diye sordu.

"Kaç tane buldunuz?"

Yalan söylemenin sorunu buydu, devam etmek zorundaydık.

Dolph, "İki," dedi.

Weiskopf'un beti benzi attı. "Bunu yapamazlar."

"Hedef neresi?" Dolph masaya yaslandı ve iri cüssesini kullanarak adamı korkutmak istedi ama Weiskopf bunun farkında değildi. Aldığı haberlerle yıkılmış gibiydi.

"Bomba yapmaktan bahsediyorlardı ama onlara yapmamalarını söyledik."

"Ama üzerlerinde gerçek anlamda kontrolünüz yoktu ve onlara yemin ettirmediniz," dedim.

"Biz yanlarındayken daha iyiydiler."

"Evet, feromonlar," dedim.

Başını iki yana salladı. "Varlığımızın onları etkilediğini düşünmeye başladık ve bu yüzden, onlardan uzakta bir yerde uyumaya karar verdik."

"Lanet olsun Weiskopf. Sen ve Benjamin, sırf bu yüzden üzerlerindeki sınırlı kontrolünüzü kaybettiniz."

Bana baktı, gerçekten acı çeker gibiydi. "Özgür kalmanın bir yolu olmalı. Tekrar insan olmanın bir yolu olmalı."

"Siz vampirsiniz Weiskopf," dedim. Sesim yumuşaktı çünkü acı çektiğini görebiliyordum. "Bunu değiştiremezsiniz ve bir efendiniz olmalı."

Başını hızla iki yana salladı, bu düşünceden kurtulmaya çalışıyor gibiydi. "Hayır, hayır, bunu yaparsak geçmişte yaptıklarımızın hiçbir değeri kalmaz."

"Bombaların hedefi neresi?" diye sordum.

Bana baktı. "Sonsuz Yaşam Kilisesi. Malcolm'un, Jean-Claude'a bağlılık yemini ederek bize ihanet ettiğini düşünüyorlar. Jean-Claude'un kulüpleri ve iş yerleri. Sen ve Jean-Claude. Seni ve onu öldürebilirlerse özgür kalacaklarına inananlar var. Bunun doğru olmadığını söyledik. Siz

şimdiye kadar gördüğümüz en iyi ve en modern prenstiniz. Bu, bize ümit veriyordu."

Nabzım hızlandı ama bize bilmediğimiz bir şey söylemiyordu. Korumalar her yeri kontrol etmeliydi. Uzman adamlarımız vardı. Güvenliydim ama yine de korktum. "Grubunuzda başka insan hizmetkâr var mı?"

"Hayır."

Paniğin bir kısmı azaldı. Gündüz, bombaları kullanacak kimse yoktu ve bomba uzmanlarını depoda öldürmüştük.

"Bekle," dedim. "Renfield var mı? İki-ısırıklar?"

Yüzünü buruşturdu. "İki-ısırıklar, dönüştürdüğümüz insanlara bir hakaret."

"Tamam o zaman, grupta Renfield'ı olan var mı?"

"Birkaç tane," dedi.

Nabzım hızlandı. "İsimleri nedir?"

Tereddüt etti.

"Bombalar kullanılırsa, sen ve efendin de diğerleri kadar suçlu olacaksınız."

Dolph, "Bunu durdurabilirsin," dedi.

"Bize bunu söylemediğin için birileri ölürse, o zaman onlar kadar suçlu kabul edileceksiniz. Vampir cinayetler işliyorsa ve hizmetkârları da ona yardım ediyorsa, kanun önünde vampirlerle insan hizmetkârları arasında bir fark yoktur."

Weiskopf, "Masum insanlar ölürse kendimizi asla affetmeyiz," dedi. Masanın üzerindeki ellerine baktı.

Bize isimleri verdi. Bir tanesi sistemde değildi ama diğerinin sabıka kaydı vardı. Bir diğeri mahkemelerde mübaşirlik yaptığı için sisteme kayıtlıydı ama vampir olduktan sonra işini kaybetmişti. Hükümet de ordu gibi, vampirlerin

kendisi için çalışmasını istemiyordu. Yüce Divan'da bunu değiştirmek için yasa tasarısı görüşülüyordu ama Clarence Bradley, işini, emekli ikramiyesini ve on yılını kaybetmişti. Bütün bunlar kin gütmek için harika sebeplerdi.

Elimizde fotoğrafı olanla ilgili ilanlar basıldı ve diğerlerinin resimlerini bulmaya çalıştık. Tam bu sırada telefonum çaldı ve Nicky'nin sesini duyunca çok şaşırdım. "Bir sorunumuz var," dedi.

"Ne?" diye sordum. Polisin yardımı olmadan halletmemiz gereken bir şeydir diye, sesime duygularımı yansıtmadım.

"Üzerine bomba bağlamış bir Renfield var, tetiği elinde tutuyor. Adam ölürse bomba da patlar."

"Nerede?" diye sordum.

"Suçlu Zevkler."

"Şimdi kapalı olması gerek," dedim.

"Yeni dansların provasını yapıyorlardı."

Ağzım birden kurudu. Nabzım, hızlanmalı mı yoksa durmalı mı, bilemedi. "Kim var?"

"Bizimkiler iki tanesini indirdi ama üzerinde bomba olan, sonuncusu..."

"Nicky, anlat bana."

"Nathaniel. Adam kollarını Nathaniel'ın beline doladı. Renfield'ı vurursak bomba patlar. Onu vurmazsak, eninde sonunda kendisi patlatacak."

Birden midem bulandı ve bir yere tutunup başımı önüme eğdim. Claudia yanımdaydı. "Anita, sorun nedir?"

Soğukkanlı olup bir şeyleri gizlemeye son verdim. "Neden şimdiye kadar patlatmadı?" Sesim neredeyse normaldi. Doğrusu bunun için kendimi tebrik etmeliydim.

"Senin gelmeni istiyor. Sana karşılık Nathaniel'ı serbest bırakacakmış."

"Tamam," dedim. Masanın kenarını tuttum ve Claudia'nın yardımıyla yere oturdum. Midem hâlâ bulanıyor ve başım dönüyordu. Lanet olsun.

"Anita, Nathaniel'ı serbest bırakmayabilir. İkiniz de oradayken bombayı patlatabilir. O senin çağırdığın leopar. Seni ve onu aynı anda yaralarsa, senin ölme şansın daha yüksek, bunu biliyorsun."

"Ama o bilmiyor," dedim.

"Bunu bilemezsin ve sadece yapabileceği için ikinizi birlikte havaya uçurabilir. Bunu yapamazsın."

"Yapmam gerek," dedim. "Sakın beni kurtarmak için Nathaniel'ı feda etmeyin. Sizi affetmem."

Etrafıma insanlar toplandı. Claudia ve Pride yanıma çömeldi. Zerbrowski, Arnet, Tammy ve Dolph... Umurumda bile değillerdi. Şimdi tek umurumda olan, yanımda olmayan sevgilimdi.

"Nathaniel'a asla zarar vermem," dedi.

"Öyle diyebilirsin ama artık sana bunu yasakladığım için yapamazsın."

"O benim için de önemli biri Anita. Aslanlardan bir sürüm var ama beni yetiştiren kadından sonra, ilk defa bir evim var... Neyse, fark etmez. Ben de onun hayatta kalmasını istiyorum."

Nicky'nin, düşündüğüm kadar veya düşündüğü kadar sosyopat olmadığını fark ettim.

"İkimiz için de onu canlı tut. Ben geliyorum."

"Elimden geleni yapacağım."

"Kendini de öldürme, tamam mı?"

"Kasıtlı olarak bir şey yapmam."

"Nicky?"

Ama telefonu kapattı. Tekrar arayabilirdim ama ne diyecektim? *Sakın ölme. Hiçbiriniz benim yüzümden ölmeyin?* Evet, bunu söyleyebilirdim.

46

Suçlu Zevkler, St. Louis'in Riverfront bölgesindeydi. Sokaklar dardı, arabalardan çok, atlar için tasarlanmış gibiydi ve birçoğunun zemini hâlâ taştandı. Tarihi bir yerdi, modern kulüplerle turistlerin çok ilgisini çekiyordu. Hafta sonlarının gözde yerlerinden biriydi. Park edecek yer neredeyse yoktu. O yüzden hiç SWAT'a göre bir yer değildi. Fakat araçları kulüpten görünmeyecek uzak bir yere park ettiğimiz için sorun değildi.

Lisandro araçlardan birinin yanındaydı. Omuzlarına inen saçlarını örmüştü. Uzun boylu, esmer tenli, yakışıklı ve mutlu evliliği olan biriydi. Neredeyse bir sene önce Karanlıkların Anası'nı yenmemize yardımcı olurken vurulmuştu. Bizim için en büyük fedakârlığı yapıp öldüğünü düşünmüştüm ama iri yarı bir köpekti. Veya fareydi. Hayatta kalmayı başarmıştı. Böylece, ailesine ve çocukla-

rına neden öldüğünü açıklamak zorunda kalmamıştım. Dolayısıyla memnundum ama o günden sonra korumalığımı yapmasını reddetmiştim. Eşini dul, çocuklarını babasız bırakmanın sorumluluğunu almak istemiyordum. Bahar güneşinin altında dikildiğini görünce, tehlikenin sadece benim yanımda olmadığını anladım.

Etrafımız SWAT ile çevriliydi, Dolph ve Zerbrowski de aralarındaydı. Buraya gelerek bana ve insanlarıma büyük bir iyilik yapıyorlardı.

"Üzerinde bomba olan birinin, kulübe girmesine ve Nathaniel'ı rehin almasına nasıl izin verdiniz?" diye sordum hemen.

Lisandro başını önüne eğdi, derin bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi. Sonra yüzüme bakıp rapor verdi. "Clay kapıdaydı; ordu deneyimi yok, gerçek anlamda şiddete şahit olduğunu da sanmıyorum. Bomba alarmından sonra onu kapıya koymamam gerekirdi. Genç adam, yanında iki kişiyle birlikte gelmiş."

"Diğer ikisi nerede?"

"Koşarak uzaklaştılar, işin içinde olduklarını sanmıyorum. Sadece bir kişi bu işin içinde."

"Sen ve Nicky içerideyken, Nathaniel'ı nasıl rehin aldı?"

Dolph, "Anita, bunlar şimdi sorulması gereken şeyler değil," dedi.

Kafamı kaldırdım ve itiraz etmeye hazırlandım ama vazgeçtim. Derin bir nefes aldım, yavaşça verdim ve başımla onayladım.

Hill, "Bilmemiz gerekenleri öğrenelim Blake," dedi.

Bunu yapabileceğimi söylemeye hazırlandım ama kendi kendime yalan söyleyemezdim. Sadece başımla onayladım.

"Elimizde kulübün haritası var. Blake içeriye girerken bizi bilgilendirir. İçeride kim var? Rehine tam olarak nerede tutuluyor?"

"İçeride Nicky, Nathaniel, Mephistopheles ve Cynric var."

"Bir saniye," dedim. "Sin neden burada? Bir koruma veya dansçı değil."

Lisandro rahatsız gibiydi. "Nathaniel onu daha önce de birkaç kez getirdi. Provaları izliyor, bazen dansçılara katılıyor."

"Neden Sin içerideyken sen dışarıdasın?"

"Ne Nicky ne de Sin, Nathaniel'ı yalnız bırakmak istedi."

"Ve Dev?"

"Mephistopheles'in altın kaplanın olduğunu biliyor. Kalmasını istedi. Bence seni iki kedinle birlikte öldürmeyi planlıyor."

"Sin de kedilerimden biri."

"Cynric'in genç olması adamı rahatsız ediyor."

Hill, "Blake," dedi. "Zamanımız yok. Sin senin için değerli biri mi?"

"Bahsettiği herkes sevgilim ve birçoğu benimle yaşıyor."

Hill'in gözlerindeki anlayış beni çok etkiledi. "Özür dilerim Blake."

"Bu 4 Temmuz'da, Nathaniel ile üç senedir birlikte yaşıyor olacağım."

Hill ciddi bir biçimde başını salladı. "Onu kurtaracağız."

"Biliyorum," dedim. Bir yalandı. Bilmiyordum. Ümit ediyordum ama şimdi ümit yeterli değildi.

Hill ve diğerleri Lisandro'ya bomba hakkında sorular sormaya başladı. Onlar bu konuda benden daha bilgiliydi.

Bomba yüklü yelek nedir biliyordum, ölü adamın tetiği de bir yerden tanıdık geliyordu ama neye benzediğini hatırlamıyordum. Lisandro hemen rapor verdi.

Hill ve birkaçı başlarıyla onayladı. Aynı fikirdeydiler. Lanet olsun, ben de onayladım ama kafamın içinde aynı şarkı çalıp duruyordu: *Nathaniel içeride, Nicky içeride, Sin içeride, Dev içeride ve bir bomba var.* Mantıklı sorular sorup cevaplar alırlarken, benim aklımdan bunlar geçiyordu. Kafamın içinde şeytani kelime tekrarlanıp duruyordu: *Bomba, bomba, bomba.* Ateş, şekil-değiştirenlerin iyileştiremediği tek şeydi. Gümüş onları öldürebilir, diğer doğaüstü yaratıkların pençeleri veya dişleriyle parçalanabilirlerdi. Ama yaşarlarsa, aldıkları hasarı onarırlardı. Ateş, kalıcı olan tek hasardı. Aslında, doğaüstü yaratıklar bir insandan çok daha hızlı yanıyordu.

Geçen sene bir roket fırlatılırken fazla yakında olduğu için yanan kurtadamı hatırladım. İnsan formu alevler içerisinde kalmış ve iyileşmek için şekil değiştirmeye çalışmış fakat yanarak ölmüştü. İki formun arasında sıkışıp kalmış, kararmış cesedi hatırladım. Nathaniel'ı, Sin'i, Nicky'yi veya Dev'i böyle hayal edemiyordum.

"Anita yapabilir." Kendi ismimi duydum ve sesin Pride'a ait olduğunu anladım.

Gözlerimi kırpıştırıp yakışıklı yüzüne baktım. Dev'e benziyordu, sonuçta kuzenlerdi. "Ne? Ne yapabilirim?"

"Mephitopheles veya Nathaniel ya da Cynric ile arandaki bağlantıyı açıp odayı görebilirsin. Böylece tahmin yürütmek zorunda kalmayız."

Hill yüzümü inceledi. "Bunu gerçekten yapabilir mi?"

"Kalkanlarımı indirip odaklanırsam, evet."

"İçeriyi üç farklı gözden görebilir misin, ciddi misin?"

"Evet, bunu yapabilirim."

"Lanet olsun," dedi. "Bu, bütün sevgililerinde işe yarıyor mu?"

"Hayır, Nicky'de işe yaramıyor ama diğerlerinde yarıyor."

Hill kaşlarını çattı. "Daha sonra, bunun nasıl çalıştığını bilmek istiyorum, belki biz de kullanırız. Şimdi, büyünü yap Blake. Bizim gözlerimiz ol ve odadakilerin yerlerini söyle."

"Denerim."

Zerbrowski, "Deneme. Yap ya da yapma. Bir şey yok deneme diye," dedi.

Yıldız Savaşları'ndan alıntı yaptığını anlamam birkaç saniyemi aldı. Zerbrowski'yi bu yüzden seviyordum.

47

Silahlarım ve yeleğimle, zayıf gün ışığında kaldırımın üzerine oturdum. Diğer SWAT elemanları, Ajan Arlen Brice, Zerbrowski ve Dolph, durumu ciddiye bile alacağını düşünmediğim birkaç memur, artı korumalarım etrafımı kuşattı. Ben bütün rehine ara bulucularının rüyası olan psişik güçlerimi kullanırken, diğerlerini benden uzak tuttular. Şüpheliyi aramak veya içeriye bakmak zorunda değildik, benim gözlerim zaten kulüpteydi. Sadece gözlerimi açmam gerekiyordu.

Kaldırımın kenarında otururken çok uzun insanlardan bir kuyunun ortasında gibiydim ama bununla sorunum yoktu. Okulun en kısası olmaya alışkındım. Önce, Dev'in önüne koyduğum kalkanları açtım. Pride da Dev ile başlamamı tavsiye etmişti. Çünkü Dev eğitimli bir savaşçı, casus, koruma ve kiralık katildi. Gerçi bunların hepsini polisin

önünde yüksek sesle söylememiş, sadece koruma olduğundan bahsetmişti. Mephistopheles'in, Dev'in önündeki kalkanlarını kaldırdım. Psişik güçlerim ve duygusal mesafelerle ilgili çok deneyim kazandıktan sonra yanıma gelmişti. Hiçbir zaman bana Nathaniel, Micah veya Jean-Claude kadar yakın olmasına izin vermemiştim. Mesafemi hep korumuştum çünkü bunu nasıl yapılacağını biliyordum. Şimdi özenle inşa edilmiş duvarları yıkıp Dev'e uzanıyordum.

Onunla sevişmeyi düşündüm. Vücudunu üzerimde, ellerini tenimde hissettim... Ve bu kadardı. Çoğu zaman, insanların tepesinde uçmak gibi bir deneyimdi ama bağlarım sayesinde çok daha yakına girebiliyordum. Şimdi de bunun olmasına izin verdim ve Dev'in gözlerinden etrafı gördüm. Baş döndürücü bir deneyimdi ve geri çekildim.

Gözlerini kırpıştırıp tepesinde duran bana baktı. Polis yüzünü takındı ve odaya bakmaya devam etti. *Ne görüyorsun,* diye düşündüm. Ve bu kadardı. Dev'in görebildiklerini görmeye başladım.

Sin sahneye biraz daha yakın bir yerde, herkesten ileride, küçük masaların arasındaydı. Sandalyeler masaların üzerine koyulmuştu ve akşamı bekliyordu. Kapıya en yakın olan, Dev'in yanındaki Nicky'ydi. Nathaniel sahnenin diğer tarafındaki duvarın dibinde, kapılardan uzaktı. Tanımadığım bir adam, boynunu tutuyordu. Diğer elinde ise silindir bir düğmeye benzer bir şey vardı ve beni şaşırttı. Dev, *düğmeye basmış, ancak düğmeyi bırakırsa patlar,* diye düşündü. Demek ki çalışma mantığı buydu.

Duyularımı Sin'e uzattım. Şaşırdı.

Bombacı, "Sorun nedir? Anita Blake nerede? O nerede?" diye sordu.

Sin, "Kardeşimi bırak!" diye bağırdı.

"O senin kardeşin değil!"

"Evet, öyle!"

"Kes sesini! Sen, aslan! Onu tekrar ara!"

Nathaniel, "Cynric, lütfen git," dedi.

Sin başını iki yana salladı ve çok inatçıydı, gidemeyeceğini biliyordu. Kararı kesindi, Nathaniel'ı yalnız bırakmayacaktı. Yapamazdı.

Nathaniel'ı düşündüm ve adamın, onun boynuna doladığı kolu hissettim. Sin'e, fal taşı gibi açılmış mavi gözlerine ve soluk yüzüne bakıyordum. Korkuyordu ama gitmeyecekti. Nathaniel'ın Sin için endişelendiğini hissettim. Nabzını duyumsadım. Bir an için vücudumda üç nabız attı ve hiçbiri bana ait değildi. Tam bir kaltak gibi kalkanlarımı güçlendirmiştim çünkü Weiskopf veya efendisi gibi olmak istemiyordum. İki veya daha fazla vücutta tek bir zihin olmamalıydı... Sadece Jean-Claude, ben ve Richard varken, zihinlerimizi serbest bıraktığımız zamanlar da olurdu. Şimdi de benzer bir yakınlık söz konusuydu. Sadece Nicky bu yakınlıktan mahrumdu. Tabii eğer birinin kafanızın içine girmesini yakınlık olarak görüyorsanız.

Duyguları, elimde iskambil kartları gibiydi. Birkaç düşünce yakaladım. Dev, cümleler kurmakta daha iyiydi ve düşünerek iletişim kurabiliyordu. Demek ki Dev'e dövüş eğitimi verenler, onu bu gibi konularda da eğitmişti. Altın kaplanlar, efendilerinin kusursuz hizmetkârı olmak için yetiştirilmişti. Efendileri bendim ve dolayısıyla, vampir kanunlarına göre, teknik olarak Jean-Claude'du.

Nicky, Dev'e doğru yürüdü ve enerjimi hissetti. "Arıyorum, sen sakin ol, tamam mı?" dedi.

Bombacı bir kez daha, "Onu ara!" diye haykırdı.

Geri çekildim ama bir bavulun içine kıyafetleri katlamak gibiydi. Düzgün ve kusursuz bir biçimde geri çekilmek mümkün değildi. Kulübün içindekilerle zayıf da olsa bağlarım kaldı.

Telefonum çaldı ve Pride telefonumu cebimden çıkarttı. Ben kendi ellerimle, kulüpteki daha büyük olanları birbirinden ayırt etmekte zorlanıyordum. Lanet olsun, bundan daha iyisini yapabilmem gerekirdi. Ama sonra, kapıları tamamen kapatmak istemediğimi fark ettim.

Dev kafamın içine konuştu. *Bağları kes Anita. Bu hâldeyken vücudumuzu kontrol edemiyoruz.*

Dediğini yaptım ama en son Nathaniel'ı terk ettim. Vücudunun içini okşar gibi uzaklaştım. Saçlarının ve derisinin kokusunu da beraberimde götürdüm. Telefonu elime aldım. "Nicky."

"Seni içeride istiyor."

Ben kalkanları yeniden aktif hâle getirirken, Nathaniel'ın korkusu yeniden yükseldi. Korkuyordu, ben içeriye girmeden bombayı patlatmasını istiyordu çünkü kendisiyle birlikte bana ve Dev'e de zarar verirse, çağırdığım iki hayvanla aynı anda zarar görmek, ölme ihtimalimi artırırdı.

"Nathaniel ben içeriye girmeden bombayı patlatmayı düşünüyor. Bombacının beni iki kedimle birlikte havaya uçurmasından ve benim ölmemden korkuyor."

Nicky, "Doğru olabilir," dedi. Çok ciddiydi. Yüzündeki gülümsemeyi hayal edebiliyordum: Hoş ama uzaktan bakınca anlam çıkartılamayan bir şeydi.

Nathaniel'ı düşündüm, var gücümle odaklandım. *Sakın yapma!*

Bombacı, "Bu da neyin nesi? Kıpırdarsan ölürsün!" diye haykırdı.

"İçerideki enerji tavan yaptı. Hepimiz insanın bunu hissetmesinden rahatsız olduk." Beni uyarma şekli buydu.

Bombacı, düşündüğümden daha duyarlıydı. Lanet olsun.

Nicky, "Neredesin?" diye sordu.

"Yolun karşısındayım."

"Trafik berbat, değil mi?" diye sordu.

"İçeriye girmemi istemiyorsun," dedim.

"Evet."

"Sence, ben içeriye adım atar atmaz bombayı patlatacak mı?"

"Sanırım."

"Lanet olsun."

"Evet."

"En kısa sürede geleceğimi söyle."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Bombacı bağırmaya başladı. "Ona on dakikası olduğunu söyle, duydun mu?"

Nicky, "Duydun mu?" diye sordu.

"Duydum. Otuz dakika olsun."

"Denerim." Telefonu kapattı.

Hill, "Bize neler olduğunu anlat," dedi.

Herkesin nerede olduğunu anlattım ve adamın beni sezecek kadar güçlü önsezileri olduğunu söyledim. "Paniğe kapılmaya başladı."

Hill, "Ölü adamın tetiği olmasaydı iyiydi," dedi.

Zerbrowski, "Nathaniel'ın refleksleri nasıldır?" diye sordu.

Yüzüne baktım. "Hızlı."

"Billings'in çocuk vampire vurmasını engellediğin zaman hızlıydın. Senden daha mı hızlı?"

Düşündüm. "Evet, çok daha hızlı. Hepsi öyle."

Zerbrowski, "Hepsi içeride mi?" diye sordu.

Başımla onayladım.

Claudia, "Anita da hızlıdır ama bizim kadar değil," dedi.

Pride, "Hâlâ insan," dedi.

Zerbrowski'ye, "Aklınızda ne var?" diye sordum.

"Bence erkek arkadaşın haklı. Sen içeriye girip belirli bir mesafeye kadar yaklaştıktan sonra hepinizi havaya uçuracak."

"Hiç yardımcı olmuyorsun," dedim.

"Beni dinleyin. İsrail'de bir grup erkek top oynarken, ölü adamın tetiğini elinde tutan yelekli bir bombacı gelmiş. Üzerine atlamışlar, uzmanlar gelip bombacıyı vurana kadar elini tetiğe bastırmışlar."

Dolph, "Adam insan," dedi. "Onu vuramazsınız."

"İki polisi öldüren bir grubun üyesi bir insan. Anita'nın infaz emri sayesinde, bu suçlara karışan herkesi öldürebiliriz."

Dolph, "Kanun aktif bir avda kullanılmak üzere yazıldı," dedi. "Bir polis memurunun, soğukkanlılıkla bir insanı vuracağı düşünülmedi."

"Adam kolunu senin eşinin boynuna dolamış olsaydı, onu soğukkanlılıkla vurur muydun?" diye sordum.

Sonunda, "Hayır," dedi.

Hill, "Bir saniye," dedi. "Anita'nın içeriye girmesine izin verip içeridekilerin adamın üzerine atlamasına ve biz gelene kadar tetiğe basmasına mı bel bağlayacağız?" diye sordu.

Zerbrowski, "Evet," dedi.

Claudia, "Nathaniel yakın dövüş eğitimi almadı," dedi.

Pride, "Dev ve Nicky aldılar," dedi. "Ve Sin de yeni başlayan biri için fena değil. Ayrıca çok hızlıdır."

Nabzım yine gırtlağımda atıyordu ve derim de soğumaya başladı. "Ben ne planladığımızı üçüne de söyleyebilirim." *Söyleyebilirim* kısmını, ellerimle tırnak içine alıp vurguladım.

Claudia, "Nicky iyidir," dedi. "Ama onlar hareket edince adam da hareket edecek."

"Ben harekete geçince demek istiyorsun," dedim.

Pride, "Birkaç vampir ısırığı almış bir insandan bahsediyoruz," dedi. "Nathaniel; Sin, Dev ve Nicky'den daha güçlü olamaz."

"Ona erişemeyeceğimi mi söylemeye çalışıyorsun?"

Pride, "Senin onu tutman gerekmiyor," dedi.

"Anlamıyorum."

Bram ilk kez konuştu. "Sen, bombayı patlatamaması için beynini uçuracaksın."

Dolph başını iki yana salladı. "Bunun yasal olduğuna emin değilim."

Zerbrowski, "Ben talimatların hepsini okudum," dedi. "Kanunlara uygun ve sonrasında bir duruşma olmayacak. Çünkü infaz emri yerine getirilmiş olacak."

Hill, "İçeriye yalnız girmen hoşuma gitmiyor," dedi.

"Polis yok, dedi," dedim.

Hill gülümsedi, beyaz dişleri hayvan dişleri gibi parıldadı. "O zaman arkanı kollarım."

Killian, "Biz," dedi, "arkasını kollayacağız."

Ve plan buydu. Nathaniel ve diğerlerinin, gerekeni yapacağına inanıyordum. Nathaniel hareket edince, Nicky'nin

de aynı şeyi yapacağını biliyordum. Diğerleri yanma gidip yardım edene kadar, hızını ve gücünü kullanarak bombacıyı oyalayabilirdi. Sadece beklemeleri gerekiyordu, sonra ben SWAT ile birlikte içeriye dalacaktım. Her şey Nathaniel'ın, dans pistindeki, antrenman sahasındaki, atış poligonundaki el-göz koordinasyonuna ve hızına bağlıydı. Bombacının elini tetikte tutması gerekiyordu. Tek yapması gereken buydu ve diğerleri yardımına koşacaktı. Sonra başkaları da gelecek ve bombacının üzerine çullanacaktık. Biz işimizi bitirene kadar adamı tutmaları gerekiyordu, aksi hâlde hep birlikte havaya uçardık. Daha iyi planlar da duymuştum ama Hill, Killian ve geriye kalanlar, benim yanımda olmaya kararlıydı. Ben sevgililerimin bunu yapabileceğini söylüyorsam bana güveniyorlardı. Hayatımdaki erkeklere güveniyordum. Hill, Killian, Derry ve diğerleri de bana güveniyordu. S.ktir, s.ktir, s.ktir.

48

Bombacının, benim kapıdan içeriye giren ağır silahlı grubun bir parçası olduğumu anlaması için, yüzümün açık olması gerekti. Onun dışında, bir yaratık avına gider gibi giyinmiştim. Aslında öyleydi. Süren bir vampir avının devamıydı. Ağır ve beceriksizce hareket edecekmiş gibi görünsek de normal adımlarla yürümeye başladık.

Neredeyse varmıştık, ben daha önce bu kapıdan yüzlerce, belki de binlerce kez geçmiştim. Kalkanlarımı kaldırıp Nathaniel'ın beni görmesine izin verdim. Fiziksel olarak Nathaniel'dan uzakta durmalıydım çünkü hızlı olması ve hata yapmaması gerekiyordu. Ben etrafımı kuşatan erkeklerle birlikte harekete geçecektim. Hepimizin bir işi, farklı güçleri vardı ve şimdi hepsine ihtiyaç duyuyorduk. Nathaniel'a kapıdan girdiğimizi haber verdim ve bağı kes-

tim. Böylece herkes kafasının içinde yalnız kaldı. Sonra Derry kapıyı açtı ve takoz formasyonunda içeriye adım attık. Nathaniel'ın ilk hamlede başarısız olmadığını, patlama olmamasından anladım. İçerinin loşluğuna gözlerimizin alışması birkaç saniye sürdü ama erkeklerimin hepsinin, karşı duvarın dibinde olduğunu gördük. Bombacının üzerine atlamışlardı.

Koştum, depodaki gibi koşuyordum ama bu sefer bir yabancının hayatını kurtarmayacaktım. Sevdiğim erkekler için koşuyordum. Boğuştukları adam bombayı patlatmadan yanlarında olmalıydım. Hiç düşünmeden odayı baştan başa geçtim ve yanlarına gittim. Benim için bile büyü gibiydi ve kendimi birden Nicky'nin geniş sırtına bakarken buldum. Büyük eliyle başka birininkini tutuyor, sanki çaresizce galip gelmeye çalışıyordu. Dev bombacıya sarılmış ve adamı duvara yapıştırmıştı. Eli, Nicky'ninkinin altındaydı. Sin adamı yere devirmek ister gibi adamın beline sarılmıştı. Nathaniel'ın eli, adamın bir elinin üzerindeydi. Atkuyruğunu ve kısa kolsuz bluzunun üzerindeki kaslı omuzlarını gördüm. Daha önce başkalarının gözlerinden gördüğüm adamın yüzü açığa çıktı. Gözleri fal taşı gibi açıldı, "Hayır!" diye bağırdı. Sonra adamı alnından, kaşlarının ortasından vurdum. Kan ve daha yoğun şeyler etrafa saçıldı. Ama kurşunun giriş deliği, küçük ve kusursuzdu. İlkinin yanına bir tane daha sıktım ve kafasının arkası artık yoktu. Gözleri yukarıya devrildi ve şimdi tek yapmamız gereken, bomba uzmanlarının gelip bize ne yapacağımızı söylemesini beklemekti.

49

Bütün kablolar kesilip bomba götürüldükten sonra sahnenin kenarına oturdum. Nathaniel bir yanımda, Sin diğer tarafımdaydı. Nicky ve Dev, şimdi Pride, Claudia ve korumaların geri kalanıyla konuşuyorlardı. Sorunun nerede olduğunu tartışıyor, bir daha böyle bir şey yaşamamak için ne yapmaları gerektiğini konuşuyorlardı. Umurumda bile değildi.

Bir elimle Nathaniel'ınkini diğeriyle Sin'inkini tutuyordum. Doğrusu bu şekilde çok mutluydum. Bana yeterdi.

Sin, "İşin hep böyle mi?" diye sordu. Sesi biraz garipti. Gerçekten garip miydi, yoksa kapalı bir yerde ateş ettiğim için kulaklarım mı kendine gelmemişti, bilmiyordum.

"Bazen," dedim.

"Bunu her gün yapmak isteyeceğimi sanmıyorum," dedi.

Gülümsedim ve elini sıktım. "Güzel. O zaman güzel ve güvenli bir iş bul."

Başını omzuma koydu ve benden uzun olduğu için bunu yapması çok zordu ama yine de başardı. Elimi iki eliyle tutuyordu. Elleri benimkinden daha büyük olduğu için, benimkinden çok, kendininkine değiyor olmalıydı.

Nathaniel'ın bir eli bacağındaydı, diğeriyle beni tutuyordu. Yanağımı öptü ve bir öpücük istedi. Jean-Claude'un gün için uyandığını ve ilk nefesini aldığını hissettim. Ardından, kafamın içinde sesi yankılandı.

"*Ma petite*, ne oldu?"

Sebebini bilmiyordum ama ağlamaya başladım.

50

Weiskopf bize diğer kaçak vampirlerin de isimlerini verdi. Efendisi Benjamin ile birlikte, vampirler ve insan kanunları arasında ilk başarılı anlaşmaya imza attılar. Bize isimleri verdiler ve kimseye gerçekten zarar vermedikleri için gitmelerine izin verdik. Benjamin ve Weiskopf, kan yemini etmeyen vampirler konusunda çok yanılıyordu. Jean-Claude ile bana, bir daha böyle bir şey yapmayacaklarına dair söz verdiler. İkisine de polisin artık peşlerinde olmadığını ama bir isyan daha çıkartırlarsa bizim peşlerinde olacağımızı söyledik.

Nicky ile Dev birlikte Suçlu Zevkler'de sahne alıp büyük bir başarıya imza attılar. Dev bu işi sevdi ve tekrar yapacağını söyledi ama Nicky için aynı şey geçerli değildi. Fakat ikisini birden sahnede gördüğümde, Nicky de Dev kadar keyif alıyor gibiydi. Sosyopatlar çok iyi aktördü. Nicky,

Nathaniel'ın yanından ayrılmayı reddetti. Ama bunun sebebinin, ben olmadığımı, Nathaniel olduğunu söyledi. Hayatında ilk kez bir ailesi olduğunu dile getirdi.

Sin kulüpteydi çünkü Nathaniel striptizin nasıl yapılacağını öğretiyordu. Sin bunu sahne için değil benim için öğreniyordu. Benim için özel bir gösteri sergilemek istemişti ve Nathaniel da ona yardım ediyordu. Sin'in mantığına göre, en çok sevdiğim erkekler sahnede en iyi olanlardı.

"Micah değil," dedim.

"Ama geriye kalan herkes öyle," dedi. Doğrusu buna verecek cevabım yoktu.

Asher bir aylığına yeni şehri keşfe gitti. Asher için iyi olacaktı çünkü baskın olan grup sırtlanlardı ama... Yüzlerce kilometre uzakta olacaktı. Gitmek istemiyordu ama Dev hâlâ kızlarla vakit geçirmek istiyordu. Dürüst olmak gerekirse, Asher'ın çılgına dönmeyeceğini bilse, başka erkeklerle de birlikte olurdu. Ama Dev'in anlaşmayı bozmasının sebebi kadınlardı ve Asher buna tahammül gösteremiyorsa ayrılmaları gerekiyordu. Asher, Dev'i benim yatağıma daha çok sokmaya çalışmıştı çünkü ben de bir kadındım ama benim başka sevgililerim ve hayatımdaki diğer erkeklere karşı sorumluluklarım vardı. Asher, Jean-Claude'u da kıskanıyordu ve bu hiç hoş değildi. Asher'ın yeni şehri keşfedebilmesi için, iki ayın uygun olacağını düşünüyorduk.

Nathaniel artık Asher'dan bıkmıştı. Nathaniel için, ideal baskın erkekti. Belki benim için de öyleydi ama ikimize de gına gelmişti. Nathaniel, Sin'e zarar verdiği için Asher'ı affetmiyordu. Nathaniel kendini çektikçe, Asher onun pe-

şinden daha çok koşuyordu. Asher hayatı kolaylaştıran insanların değerini bilmeyen biriydi. Sadece dramatik deneyimler yaşayanların ya da başkalarına daha bağlı olanların peşinden koşardı. Asher'a terapi görmesini tavsiye ettim. Ama aynı zamanda, kıskançlığı ve öfkesi yüzünden biri daha zarar görürse canını yakacağımı söyledim. Asher'ı öldürmekle tehdit edemezdim çünkü bundan kaçınmak için her şeyi yapacağımı biliyordu. Fakat benim seçeneğim kalmayan yerlerde bile, onun yapabileceği şeyler vardı. Çok kötü şeyler yaşamak istemiyordum ve gitmeliydi. Asher'ı bir aylığına gönderecek iradeye sahiptik ama sonrasında? Görecektik.

Jean-Claude yüzlerce yıldır sevdiği birini uzaklara gönderebilir miydi? Ona bunu yaptıracak güce sahip miydim? Belki.

Şimdilik yaraların üzerini sardık. Dev benimle daha çok kalıyordu ama sonuçta, Nicky, Sin, Micah ya da Nathaniel değildi. Evimde veya kalbimde, daimi olarak birine daha yer olduğunu sanmıyordum. Dev ile uyumayı seviyordum ama ona âşık değildim.

Ev benimdi ve içinde, istediğim insanlar olmalıydı. Dev bu insanlardan biri olmadığı için her gece yanımızda kalamazdı. Metafizik sebeplerden dolayı, altın kaplanlardan birinin sevgilim olması gerektiği söylenmişti ve belki de öyleydi. Fakat kalbim, bağlantı sayısı sınırlı bir moleküldü ve bolca oksijen atomuyla birleşirse dengeliydi. Sınırı aşacak olursam, dengesiz, mutsuz, aşırı aktif biri olur ve sonunda patlardım. Öfke sorunları olan, sadece Asher değildi. Sanırım Asher bunu unutmuştu. Dikkatli olmazsa, ona yakın zamanda öfkenin ne demek olduğunu hatırlatmayı

düşünüyordum. Umarım bunu yapmak zorunda kalmazdım ama sevdiklerime kimsenin, hatta sevdiğim erkeklerden birinin bile zarar veremeyeceği düşüncesine sıkı sıkı tutunmaya başlamıştım.

HasretKardeş